

Giới thiệu Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng

Trong truyện Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng của tác giả Ngọc Hiền, cô vốn là một lọ lem bởi vì xuất thân tầm thường. Nhưng bằng chính năng lực của bản thân cô đã được ông chủ của công ty sản xuất linh kiện điện tử lớn nhất nước nhận vào làm. Vị giám đốc ấy là một người tài ba và có ngoại hình ngôn tình sắc đẹp trai khiến nhiều cô gái như cô rung động. Thế nhưng thân phận của hai người chính là hai thế giới khác biệt. Không những thế vị giám đốc ấy đã có hôn ước với cô gái xinh đẹp và giàu có khác. "Em muốn chạy khỏi tôi? Một tác cũng không được." Anh đừng cố chấp, hãy quên em đi..." "Tôi yêu em và sẽ không cưới cô ta, được chứ?" "Anh nghĩ sẽ vượt qua được rào cản kia ư?" "Khi vị hôn thê của anh buông ta thì cũng chính là lúc công tu của anh lao đao bên bờ phá sản." "Tôi đã làm gì sai để cho cô phải dùng thủ đoạn bí ối đó?" "Ha..ha... Cái sai của cô là quá xinh đẹp, cái sai của cô là được người đàn ông kia mê đắm sùng đến tận cùng. Tôi nhất định không để cô toại nguyện..." "Có phải vị hôn thê kia là chủ mưu của tất cả mọi việc? Cuối cùng, anh và cô có thể ở bên nhau sau những sóng gió của cuộc đời? Cùng đón xem truyện hay để biết kết cục các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Một buổi sáng đầu tháng mười, Thanh Tú đang chìm trong giấc ngủ say. Tiếng đồng hồ báo thức reo lên inh ỏi, cô không buồn mở mắt, với tay tắt chuông rồi lại chui vào trong chiếc chăn ấm áp.

Ánh mặt trời len qua ô cửa, hắt lên gương mặt lười biếng. Bỗng cô bật người dậy như lò xo, phóng như tên đến nhà tắm. Vừa rửa mặt vừa liếc nhìn đồng hồ, 7 giờ.

"Trời ạ, mình phải có mặt tại công ty Trần Minh lúc 7 giờ 30 để phỏng vấn".

Thanh Tú vội vàng chạy đến tủ quần áo. Mặc cho mình chiếc quần jean đẹp nhất, chiếc áo thun đen ôm sát người kết hợp với chiếc áo sơ mi màu xám tro rộng rãi bên ngoài.

Trong gương là một cô gái với chiều cao không nổi bật lắm, chỉ 1m60. Nhưng bù lại cô có một gương mặt trái xoan thanh thoát, đôi mắt trong veo thuần khiết. Nhìn ngắm mình vài giây, Thanh Tú khẽ mỉm cười rồi ra khỏi nhà với tốc độ ánh sáng.

Mặc dù bụng đói cồn cào nhưng cô không có tâm trạng nhét bất cứ thứ gì vào miệng, điều cô quan tâm nhất lúc này là chiếc xe buýt cô đang ngồi nhanh chóng tới nơi.

Lưu thông trên đường vào giờ cao điểm quả là khiến người ta sốt ruột. Tiếng còi inh ỏi, trên xe òn ào đủ loại người chen lấn. Thanh Tú đã quá quen với cảnh này từ ngày còn học đại học nhưng không hiểu sao hôm nay cô lại bồn chồn không yên.

Sau hơn hai mươi phút cuối cùng cũng thoát khỏi chiếc xe buýt chật chội, Thanh Tú bước xuống, liếc nhìn đồng hồ, 7h 25 phút, cô thở phào nhẹ nhõm.

Đạp vào mắt cô là tòa nhà cao tầng đồ sộ, bên trên có dòng chữ bằng bạc nổi bật "Trần Minh Company". Trông nó sang trọng nhưng lại toát lên một vẻ gì đó hơi lạnh lẽo.

"Làm ơn cho hỏi phòng phỏng vấn trợ lý ở đâu ạ?"

Thanh Tú hỏi thăm một cô nhân viên ngoài đại sảnh rồi lên tầng 5 như lời hướng dẫn.

"Đing"

Thang máy mở cửa, cô bước ra. Trước mặt là một căn phòng khép kín, bên ngoài có khoảng hơn hai mươi cô gái đang đứng đợi. Có vài ánh mắt nhìn Thanh Tú, cô lấy tay vuốt mái tóc rối bù của mình nhưng cũng chẳng ngay thẳng là bao, đánh lấy sợi thun trong giỏ ra rồi cột cao tóc lên, như vậy nhìn có vẻ ôn hơn.

"Nghe nói lần này đích thân giám đốc phỏng vấn chúng ta đây"

"Không biết ngài ấy là người như thế nào nhỉ?"

"Nghe đâu là người rất nghiêm khắc".

Không khí đang xì xào bỗng nhiên im bặt. Mọi người đều đổ ánh mắt về phía cuối hành lang, có hai người đàn ông từ đó bước đến.

Một người dáng dấp khoảng 1m75 với khuôn mặt điềm đạm, dễ gần. Anh là trưởng phòng nhân sự- Minh Thành, ba mươi tuổi. Thanh Tú biết được điều này cũng nhờ cái thẻ mà anh đang đeo trên người

Người đàn ông còn lại trong bộ vest xanh đen ở độ tuổi khoảng hai mươi tám. Anh có chiều cao nổi bật 1m80 cùng gương mặt góc cạnh, ngũ quan cân đối. Từ người anh toát lên sự quyền lực cùng một vẻ điển trai, cao ngạo nhưng vô cùng hút mắt người nhìn. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là vị giám đốc mà mọi người đang bàn tán.

Thanh Tú không dám chặt đôi mắt vào anh như những cô gái ở đây. Cô đang suy nghĩ làm cách nào để gây ấn tượng với vị giám đốc này. Trần Minh là một công ty sản xuất linh kiện điện tử lớn, chế độ đãi ngộ nhân viên rất cao nhưng đi cùng với nó là đầu vào vô cùng khắt khe. Hướng hồ lần này đích thân vị giám đốc tôn kính trực tiếp phỏng vấn, vậy giữa hai mươi cô gái xinh đẹp ở đây, làm thế nào để Thanh Tú trở nên nổi bật nhất?

"Chào giám đốc".

Mọi người cùng cung kính chào khi người đàn ông dừng ngay cửa phòng. Anh chỉ lạnh lùng gật đầu nhẹ một cái rồi đưa mắt quét nhanh qua các cô gái một lượt. Cái nhìn ấy bỗng dừng lại trên người Thanh Tú vài giây làm cô giật thót. Nhưng ngay sau đó, anh bước vào phòng, để lại phía sau bao ánh mắt ngưỡng mộ và xuýt xoa.

"Trời ơi, giám đốc đẹp trai quá"

"Ước gì được làm việc ở đây, ngắm ngài ấy mỗi ngày thôi đã đủ sung sướng rồi".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

9 giờ 30 phút, chỉ trong vòng hai tiếng đã phòng vắng hơn hai mươi người. Những cô gái bước ra từ căn phòng đó mỗi người mang mỗi sắc thái khác nhau, người vui vẻ, kẻ buồn bã, số khác thì thần nhiên như không có chuyện gì đáng bận tâm. Nhưng tất cả đều có một đặc điểm chung là... vô cùng xinh đẹp và ăn mặc bắt mắt.

"Mời cô Đặng Thanh Tú".

Tiếng Minh Thành chậm rãi vang lên từ trong phòng làm tim Thanh Tú đánh trống liên hồi. Cô hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa bước vào.

"Xin chào".

Thanh Tú cất tiếng rồi bước đến trước mặt giám đốc Trần Nam. Anh ngồi thẳng tắp trên ghế, mắt không nhìn lên mà đang chăm chú đọc hồ sơ của cô.

"Mời cô ngồi".

Minh Thành đứng bên cạnh Trần Nam cất tiếng phá vỡ sự im lặng, đôi mắt anh dành cho Thanh Tú một tia nhìn ảm áp dễ chịu.

"Cô tự giới thiệu đi".

Vị giám đốc lúc này mới nhìn lên. Đôi mắt nâu đen thâm trầm của anh nhìn thẳng vào Thanh Tú, làm cho cô có cảm giác mình đang rơi vào chốn mê cung nào đó. Thanh Tú nửa tò mò muốn bước vào xem cái thế giới đằng sau đó như thế nào nửa lại sợ hãi muốn bỏ chạy.

Nghĩ đến nhiệm vụ của mình, cô cất tiếng:

"Tôi năm nay 22 tuổi, chưa có nhiều kinh nghiệm, nhưng tôi có năng lực và sự tự tin và sẽ cố gắng hoàn thiện theo thời gian".

Trần Nam nhếch miệng cười nhạt một cái:

"Chỉ vậy thôi sao, cô không muốn khoe gì về thành tích của mình à?"

Thanh Tú chưa đi làm nên lấy đâu ra thành tích, chỉ là kết quả học tập của cô khá nổi trội và vốn tiếng Anh lưu loát thôi.

"Thú thực tôi không có thành tích gì cả".

Trần Nam hơi nghiêng đầu nhìn cô, vóc dáng cao lớn của anh khẽ cử động, bàn tay xoay cây bút vài vòng. Giọng anh lạnh lùng vang lên.

"Một người mới tốt nghiệp, chưa từng đi làm mà cô dám khẳng định mình có năng lực sao?"

Đây là một câu hỏi khó. Thanh Tú hít một hơi thật sâu, đây là cách cô vẫn dùng để giữ mình bình tĩnh.

"Thưa ngài, năng lực chính là khả năng của bản thân, nếu một người đến khả năng của mình mà cũng không hiểu, chẳng phải là người vô dụng sao?". Lời

nói rõ ràng, sắc mặt kiên quyết, đó là những gì cô vừa bộc lộ.

Trần Nam nhìn cô, đáy mắt có tia cười nhưng giọng nói thì trái ngược.

"Cô nghĩ tôi rành hay sao mà đi tuyển một trợ lý mới ra trường, để rồi sau đó phải tốn công đào tạo?"

Đúng là một cuộc phỏng vấn kì quặc. Trước khi bước vào đây Thanh Tú chỉ nghĩ bản thân sẽ được hỏi về kiến thức chuyên môn, xử lý công việc. Không ngờ vị giám đốc này chỉ chăm chăm vào việc đo lường với cô. Một vị giám đốc dù cao trọng đến đâu cũng không nên coi thường người khác như vậy.

"Vậy tôi xin hỏi ngài, nếu ngài không trải qua những ngày bắt đầu như tôi bây giờ thì ngài có được như ngày hôm nay không, hay là ngài sống trong nhung lụa quen rồi lớn lên chỉ cần một bước là ngồi lên vị trí này nên trong mắt ngài những người thấp bé, cố gắng phấn đấu như tôi đều là loại bỏ đi?"

Khi nói xong những câu này chỉ có Thanh Tú mới hiểu, ánh mắt cô cứng cỏi như thế nhưng phổi sắp nghẹt lại vì thiếu oxy rồi. Cô biết mình đã mạo phạm đến người tối cao nơi này.

Đúng như cô dự đoán, ánh mắt Trần Nam đang tối sầm lại. Một vị giám đốc oai phong lại bị một cô sinh viên tép tôm bắt bẻ như vậy, bàn tay anh cuộn chặt thành nắm đấm. Minh Thành liếc nhìn Thanh Tú rồi hắng giọng, có lẽ anh muốn nhắc Thanh Tú rằng Trần Nam đang tức giận, cô hãy xin lỗi anh ta đi thì may ra mới có cơ hội.

Nhưng Thanh Tú vẫn ngồi im, sẵn sàng nghênh chiến.

Trái với suy nghĩ của cô, một lúc sau bàn tay Trần Nam từ từ thả lỏng. Anh ta hướng ánh mắt dao găm về phía Thanh Tú. Cất tiếng:

"Cô biết công việc của một trợ lý là gì không?"

Tuy chưa làm nhưng về lý thuyết đương nhiên Thanh Tú nắm khá rõ:

"Trợ lý là cánh tay đắc lực của giám đốc, giúp giám đốc các việc trong nội bộ công ty lẫn những sự kiện đối ngoại."

Trăm công ngàn việc được Thanh Tú tóm gọn chỉ trong một câu.

"Tại sao hôm nay cô không trang điểm, mặc váy?"

Thanh Tú gạt mình, tự nhiên anh ta chuyển đề tài vậy là có ý gì.

"Tôi không thích". Cô thẳng thắn.

"Có cô trợ lý nào không mặc váy, hay chân cô có khuyết điểm?"

Lúc này Thanh Tú mới nhớ ra, chỉ có duy nhất một người trong số những người phỏng vấn sáng nay không mặc váy, đó chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhung Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Húng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Trần Nam nhướn mày nhìn Thanh Tú:

"Cô có thích hoạt động tập thể không?"

"Tôi không thích lắm".

Trần Nam mỉm cười nửa miệng, đáy mắt vụt qua tia nhìn khó đoán:

"Một trợ lý của giám đốc phải đi gặp gỡ rất nhiều đối tác, tiệc tùng mà cô không thích trang điểm, mặc váy lại còn không thích những hoạt động tập thể. Vậy cô nghĩ cô đạt được bao nhiêu phần trăm tiêu chí của một trợ lý?"

Câu hỏi của Trần Nam xoáy vào óc Thanh Tú, anh ta nói quả không sai, trợ lý chính là bộ mặt của giám đốc. Còn cô, cô quá đơn giản thế này dù cho có giỏi đến đâu cũng không được trọng dụng.

Lúc này Thanh Tú nghĩ Trần Nam đã muốn loại cô, nhưng do những gì cô vừa nói khiến anh không hài lòng nên anh sẽ dạy dỗ cô một trận rồi với cho về.

Nhưng chỉ vì vậy mà đầu hàng ắt hẳn sẽ thất bại. Cô lấy can đảm nhìn thẳng vào mắt Trần Nam, đôi mắt trong như nước mùa thu của cô có chút gọn sóng.

"Việc tham gia hoạt động tập thể, tôi nói không thích chứ không phải không thể. Con người đôi khi vẫn phải làm những điều mình không thích đấy sao?"

Thanh Tú vẫn cố giữ được vẻ bình thản.

"Tôi nghĩ một người giám đốc thông minh sẽ chọn người đạt hiệu suất công việc cao, chứ không chỉ cần một người đẹp, nếu vậy ngài có thể chọn một cô người mẫu nào đó chứ không cần phí cả buổi sáng để ngồi đây phỏng vấn".

Trần Nam ngồi ngắm người con gái trước mặt. Gương mặt thanh tú như đúng cái tên của cô, dáng người hơi gầy nhưng lời nói thì rất cứng rắn, có phần khiêu khích anh nữa. Vầng trán cao toát ra sự thông minh sắc sảo nhưng cũng bừng bừng không kém đang lăm lăm mổ hỏi vì căng thẳng. Bỗng nhiên anh có hứng thú với cô gái này.

"Được, cô muốn mức lương bao nhiêu?"

Ánh mắt Thanh Tú hiện lên tia vui mừng, khi bạn đi phỏng vấn mà nhà tuyển dụng hỏi câu này chứng tỏ bản thân đã có cơ hội. Cô không chần chừ:

"1000\$ thưa ngài".

Trần Nam cau mày:

"Tôi chưa từng trả cho trợ lý nào mức lương khởi điểm quá 800\$ cả".

"Nguyên tắc là do ngài lập, tất nhiên muốn thay đổi cũng không phải chuyện khó".

Thanh Tú quan sát thái độ của Trần Nam, cô không biết bản thân mình có thể thay đổi được nguyên tắc của vị giám đốc kiêu ngạo này không nhưng gương mặt cô vẫn mang chút hi vọng, dù là mong manh. Nếu không, cô cũng có dự định khác cho riêng mình.

Minh Thành đứng từ đầu đến cuối, lúc này mới lên tiếng:

"Nếu được tôi sẽ liên hệ, cô có thể về rồi".

Thanh Tú không ngạc nhiên với câu nói bất hủ trong các cuộc phỏng vấn như vừa rồi của Minh Thành. Cô đứng lên, mỉm cười:

"Cảm ơn, tôi sẽ rất vui nếu được bước chân vào đây làm việc. Nhưng tôi chỉ có 3 ngày, mong giám đốc cân nhắc đưa ra quyết định kịp thời".

Nói rồi Thanh Tú bước ra khỏi cửa, cô thở phào, dù được hay không cũng đã kết thúc buổi phỏng vấn đau tim này. Nhìn xuống đồng hồ mới phát hiện mình đã ở trong cái phòng ngột ngạt đó đến 30 phút. Cô nhanh chóng rời đi rồi tìm cho mình một nơi để lấp đầy cái bụng trống rỗng đang kêu gào.

Người đàn ông ngồi trên căn phòng trên tầng 7. Đầu anh hơi ngã ra sau, ánh mắt nhìn vô định lên trần nhà, li trà nóng trong tay được anh uống gần hết nhưng vẫn chưa buông xuống.

"Giám đốc". Một giọng nói vang lên.

"Ừ".

Minh Thành cầm tập hồ sơ dày cộp bước vào, nét mặt thoáng chút do dự.

"Trong số hai mươi một ứng viên sáng nay ngài chọn ai?"

Đây cũng là điều khiến Trần Nam đau đầu, tuy anh là ông chủ muốn nhận muốn sa thải ai là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng lần này...

"Minh Thành, anh ngồi đi tôi muốn nghe suy nghĩ của anh".

Minh Thành rụt rè ngồi xuống, quả thực anh bị ấn tượng bởi Thanh Tú. Nhưng chẳng phải bao nhiêu lần trước cũng tự anh chọn trợ lý cho Trần Nam và không bao lâu sau đều bị đuổi việc hết sao? Rốt cuộc anh không hiểu vị giám đốc này muốn người kiểu gì nữa, xinh đẹp, tốt nghiệp từ các trường đại học lớn đều đủ cả, nhưng không ai trụ nổi bốn tháng.

"Giám đốc lần này là tự anh phỏng vấn, tôi không dám có ý kiến gì cả".

Trần Nam rót một li trà thứ hai, anh thư thả nhấp vài ngụm.

"Cứ việc nói".

Giọng anh trầm ấm nhưng không khác gì mệnh lệnh, Minh Thành ngậm ngại cất tiếng.

"Ngài đánh giá ứng viên tên Đặng Thanh Tú thế nào ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Mấy ngày trời qua nhanh chóng, Trần Nam bận tối mắt với dự án mới của phòng kinh doanh trình lên. Dự án có vẻ khả quan nhưng vẫn còn nhiều lỗ hổng, tự tay anh phải điều chỉnh vài chỗ.

Đến lúc nhận ra đây không phải việc của một giám đốc, Trần Nam mới sực nhớ ra đã 2 tháng nay từ lúc người trợ lý thứ 10 bị anh cho nghỉ việc, toàn bộ công việc anh phải tự tay xử lý.

"Minh Thành, liên hệ với cô gái tên Tú đến làm việc".

Đầu dây bên kia có tiếng vâng dạ.

Cúp điện thoại, Trần Nam mệt mỏi ngã đầu ra sau ghế, mắt nhắm nghỉ ngơi.

Buổi chiều, sau khi rời khỏi phòng tập gym Trần Nam lái xe về nhà. Chiếc áo thể thao vì mồ hôi mà dính chặt vào người làm hiện lên khuôn ngực săn chắc đáng ngưỡng mộ. Có tiếng chuông điện thoại gọi đến:

"Chuyện gì?"

Đầu dây bên kia Minh Thành ngập ngừng:

"Giám đốc, cô gái đó không nhận việc".

Mất Trần Nam quắc lên như chim ưng, lời vừa rồi như gáo nước dội vào bộ mặt kiêu căng của anh. Từ trước đến nay đương nhiên chỉ có chuyện anh không nhận người chứ làm gì có việc người nào dám từ chối anh.

"Lí do?"

"Cô ta nói chỉ có 3 ngày để đợi câu trả lời, hôm nay là ngày thứ 4 rồi. Cô ấy đã nhận lời làm việc nơi khác".

Minh Thành giải thích rồi vội vàng cúp máy. Anh ta sợ nói nữa thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho mình.

Trên gương ô tô, hai đường gân xanh trên thái dương của Trần Nam đang hiện rõ. Anh bấm máy gọi cho Hoàng Hải.

Một buổi chiều sau khi kết thúc cuộc họp, trưởng phòng marketing- Ái Lệ, cố tình nán lại:

"Trần Nam, chúng ta đi ăn nhé".

Ái Lệ là người làm việc rất có năng lực, cô cũng là cánh tay đắc lực của Trần Nam từ ngày anh thay bố ngồi lên cái ghế này.

Hai người ngồi đối diện trong một nhà hàng sang trọng, Ái Lệ mặc một chiếc đầm đỏ khoét sâu cổ làm lộ đôi bờng đảo như mắt người nhìn. Cô rất đẹp, vẻ đẹp sắc sảo được chấm chút kĩ lưỡng từng chi tiết. Đang dùng bữa, điện thoại của Trần Nam vang lên, anh nhìn số trên màn hình rồi nhanh chóng bấm nút nghe.

"Thế nào?"

Đầu dây bên kia giọng một người đàn ông nhanh chóng báo cáo.

"Giám đốc, tôi đã điều tra cô ấy rồi".

Trần Nam im lặng, tiếp tục nghe Hoàng Hải nói.

"Thanh Tú xuất thân trong một gia đình khá nghèo ở quê, bố cô ấy vừa mất cách đây vài tháng, chỉ còn lại mẹ. Cô ấy sinh sống ở thành phố này một mình. Cũng không có gì đặc biệt ngoài việc cô ấy từng là sinh viên ưu tú, thông thạo ngoại ngữ".

Hoàng Hải ngưng lại ít giây.

"À, mà cô ấy từng thực tập ở tập đoàn CENX, được giữ lại làm sau tốt nghiệp nhưng cô ấy từ chối".

" Cái gì, tập đoàn CENX?" Trần Nam buong đũa, gương mặt lộ sự ngạc nhiên.

CENX là tập đoàn sản xuất các linh kiện điện tử rất lớn, xưa nay vẫn là đối thủ ngang tài ngang sức với công ty Trần Minh của anh. Xét về mức độ chuyên nghiệp thì tiêu chí tuyển nhân viên của nó cũng rất khắt khe, nếu không phải là những tinh anh thì không thể chịu nổi đòi hỏi và áp lực công việc. Bước chân vào đó thực tập đã là giấc mơ không thể với tới của các sinh viên rồi chứ đừng nói tới chuyện được giữ lại làm việc.

" Tại sao cô ta từ chối?"

" Cái đó thì tôi không rõ". Hoàng Hải chậm rãi trả lời.

" Vậy giờ cô ta làm việc ở đâu?"

"...."

" Ủ, cậu làm tốt lắm". Trần Nam nhanh chóng cúp máy.

Ái Lệ chăm chú quan sát, giờ mới lên tiếng:

" Anh vẫn chưa tìm được trợ lý mới à?"

Trần Nam gấp thức ăn vào miệng, trả lời ậm ừ: " ừ".

" Anh tìm đâu cho xa, chẳng lẽ anh không biết là em rất muốn giúp anh sao?".

Ánh mắt Ái Lệ quá đổi ngọt ngào. Cô là người rất biết nắm bắt, lần này nếu Trần Nam đồng ý thì cơ hội tiếp cận gần anh sẽ trở thành hiện thực.

Trần Nam nhìn cô, suy tư giây lát. Anh biết Ái Lệ là người nhanh nhẹn, nhạy bén trong vấn đề ngoại giao cộng với vóc dáng hoàn mỹ, cho nên sẽ không có gì là không phù hợp nếu cô làm trợ lý cho anh.

Nhìn gương mặt đang háo hức chờ đợi của Ái Lệ, Trần Nam chợt mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Một buổi tối tại trường ngoại ngữ FLY, từng tốp học sinh ríu rít ra về.

Sau khi tươi cười tạm biệt bọn trẻ, cô giáo quay lại tắt máy chiếu, thiết bị dạy học được cô cẩn thận cất vào tủ đồ dùng. Nhìn quanh phòng học một lượt để chắc chắn không còn quên gì, cô vui vẻ bước ra cửa.

Bước chân bỗng nhiên khựng lại, hình ảnh người đàn ông trước mặt làm nụ cười trên môi cô vụt tắt.

Là giám đốc công ty Trần Minh.

Hệ thống câu hỏi trong não bộ Thanh Tú lập tức hoạt động, anh ta sao lại ở đây? Chẳng lẽ đến tìm cô?

Nhưng câu trả lời nhanh chóng xuất hiện: Chắc là anh ta đến đón con, có thể lắm chứ, vì lớp tiếng Anh kids cô đang dạy tuổi các bé chỉ từ 3- 4 thôi.

Thấy đôi mắt âm u của Trần Nam đang chăm chăm nhìn mình. Nhớ đến bàn tay hình nắm đấm hôm phỏng vấn và sự từ chối làm việc của cô chắc hẳn đã làm con người tự cao tự đại này thịnh nộ thế nào. Thanh Tú mỉm cười cố giấu sự bối rối. Cô gật đầu chào anh ta rồi nhanh chóng chuồn ra khỏi cửa ngay lập tức.

" Tôi muốn gặp cô".

Giọng Trần Nam cất lên, trầm ấm mà có sức trấn áp vô cùng.

Đi chưa được ba bước, Thanh Tú buộc phải dừng lại, cô xoay người:

"Ngài... muốn gặp tôi?"

Quán cà phê vang lên vài ca khúc trữ tình, âm nhạc luôn làm cho lòng Thanh Tú nhẹ nhõm, nhưng đó là không phải đối diện với Trần Nam như lúc này.

Dù bề ngoài nho nhã nhưng con người anh luôn toát ra vẻ làm cho người ta cảm thấy bí bách khi phải đối diện. Phải chăng anh có vẻ ngoài quá thu hút, mà Thanh Tú cũng là người có hoocmôn nữ bình thường, nên việc tim đập chân run khi thấy nam thần là lẽ hiển nhiên?

Một chân Trần Nam vắt chéo lên, dáng người tùy ý hơi ngã về sau ghế. Chiếc áo thun đen kết hợp quần jeans xanh làm nổi bật vóc dáng cao lớn.

"Sao, cô từ chối mức lương hấp dẫn của tôi để đi làm cái công việc vớ vẩn ấy à?"

Cứ mỗi lần anh mở miệng là y như rằng muốn chọc tức người khác vậy. Tuy việc đi dạy ngoại ngữ không đem lại thu nhập cao, nhưng ít ra cũng đủ cho Thanh Tú trang trải cuộc sống và gởi một ít về quê cho mẹ trong lúc cô chờ xin việc mới.

Thanh Tú cau mày, lộ ý không vui:

"Công việc nào cũng có giá trị của nó, dù là tổng thống hay một người quét rác cũng đáng được coi trọng".

Trần Nam nhếch miệng cười, cô gái trước mặt anh đúng là thú vị. Đáy mắt anh vụt qua ý cười.

"Cô thẳng thừng từ chối, chỉ vì người của tôi gọi cho cô trễ một ngày?"

Trong mắt Trần Nam, anh nghĩ Thanh Tú đang tỏ vẻ tự cao. Nhưng thực ra anh đâu biết trong lúc quần bách vì thiếu tiền cô đã điên cuồng đi tìm việc, cô đã nộp đơn ở trường ngoại ngữ trước. Sau khi được thông báo bốn ngày nữa đi dạy cô lại nhận được điện thoại đi phỏng vấn ở công ty Trần Minh.

Thanh Tú đương nhiên biết lương ở công ty anh cao nhưng thái độ của anh làm cô không biết có đậu được hay không. Thế nên cô buộc phải ra điều kiện trong ba ngày.

Chờ đợi mỏi mòn, đến ngày thứ tư khi Minh Thành gọi cũng là lúc cô bắt đầu đi dạy ở trường ngoại ngữ FLY rồi.

Nhưng giờ cô chẳng có tâm trạng nào giải thích. Đó là chuyện riêng của cô, không liên quan gì đến anh cả.

Thanh Tú nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng đặt li xuống, cừ cừ vô cùng thanh tao:

"Ngài làm việc ở thương trường mà không hiểu nguyên tắc sao, trong công việc nếu ngài chậm trễ một ngày so với hợp đồng thì phải bồi thường bao nhiêu?"

Thanh Tú bình thản nhìn anh, tiếp tục:

"Chắc hẳn ngài có nghe câu một lần thất tín thì vạn lần thất tín chứ? Lần sau đối phương có muốn hợp tác với ngài nữa không?"

Trần Nam nhìn li cà phê trước mặt. Cổ họng anh đắng như từng giọt đang nhỏ trong tách. Người con gái này, đây không phải lần đầu tiên cô ta mở miệng nói chuyện kiểu này.

Thanh Tú lặng lẽ quan sát nét mặt Trần Nam, chân mày anh hết giãn ra rồi cau lại, cau lại rồi lại giãn ra. Nhưng cô không đọc được gì trên khuôn mặt ấy cả. Cô lấy tay nắm vạt áo mình, bàn tay vì mồ hôi mà ướt nhẹp.

Thực ra Thanh Tú không phải là người đánh giá đến mức đó. Chỉ là cô biết một cô gái với cách nói chuyện bình thường thì không thể gây ấn tượng với Trần Nam được, do đó cô phải cố "diễn" cho tròn vai.

"1300\$, cô thấy thế nào?"

Lời của người đàn ông trầm thấp buông ra.

Có nằm mơ Thanh Tú cũng không nghĩ vị giám đốc kiêu ngạo này lại đi tìm mình, còn đề xuất một mức lương cao như vậy. Không biết anh ta có ý đồ gì không?

"Tôi cần sắp xếp một số chuyện, hãy cho tôi ba ngày suy nghĩ".

Kết quả nằm ở quyết định của Thanh Tú, Trần Nam không muốn mất nhiều thời gian. Anh rút trong ví một tấm danh thiếp, đặt lên bàn rồi nhanh chóng rời đi. Cuộc thương lượng coi như kết thúc.

Ba ngày sau...

Minh Thành cầm tập hồ sơ đi về phía phòng Trần Nam. Tiếng đập bàn trong phòng ngăn bước chân anh lại. Một phút sau, cô nhân viên phòng kế hoạch bước ra, mắt ngấn nước.

"Sao vậy?" Minh Thành cất tiếng hỏi.

"Không sao, chỉ là tại em sai sót".

Minh Thành tỏ ánh mắt thông cảm, vỗ vai cô ta động viên. Anh không vào mà quay lại phòng mình. Minh Thành là người khôn ngoan, anh biết giờ mà vào đó khác gì dấn thân vào địa ngục.

Người đàn ông tự rót cho mình li nước, hướng ánh mắt ra bầu trời trong xanh qua ô cửa kính, tay anh nắm lỏng chiếc cà vạt trên cổ.

Anh cũng không hiểu sao tâm trạng mình hôm nay lại tồi tệ như vậy. Việc ở công ty làm anh điên hết cả đầu. Và còn cả việc... hôm nay là ngày thứ ba rồi mà cô gái ấy vẫn không gọi cho anh.

Trần Nam nhếch miệng cười, nụ cười có phần chua chát: "Đặng Thanh Tú, 1300\$ cô còn chê sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trời đã về khuya, ánh trăng vàng vọt chiếu lên ngôi biệt thự kiểu châu Âu sang trọng khiến nó càng lung linh huyền ảo. Xa xa vọng lại tiếng rì rào của vài rặng dừa đu đưa trong gió.

Chiếc điện thoại trên đầu giường reo lên điệu zumba quen thuộc. Bị đánh thức giữa đêm là điều Trần Nam cực kì ghét.

"Alo". Giọng anh có chút bực bội.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói, âm thanh ấy làm anh bật người dậy.

"Xin chào, tôi là Thanh Tú".

Với tính cách của Trần Nam nhất định anh sẽ nổi nóng. Lần trước khi Ái Lệ gọi cho anh trong thời điểm như vậy anh đã mắng cho cô một trận rồi cúp máy không cần nghe đầu dây bên kia giải thích gì.

Nhưng đêm khuya thanh vắng giọng nói này không khiến Trần Nam ngỡ ngàng. Nó không ngọt ngào, nhưng trong trẻo và da diết vô cùng.

Anh khẽ nhếch miệng:

"Hết thời gian 3 ngày rồi, cô còn gọi làm gì?"

Đầu dây bên kia có tiếng cười nhẹ, lời nói vừa rồi của Trần Nam, Thanh Tú đã đoán được tám, chín phần:

"Xin lỗi đã làm phiền ngài giờ này nhưng tôi nghĩ thời gian vẫn còn kịp".

Ánh mắt Trần Nam theo lời nói của Thanh Tú mà nhìn lên tường, nơi phát ra âm thanh "tích, tắc" đều đặn, 11h 55 phút. Sự thật là 5 phút nữa mới bước qua ngày mới. Trần Nam cau mày, cảm giác như bị xô mũi vậy.

"Cô giỏi lắm. Đây là lần đầu tiên tôi nghe điện thoại giờ này, sẽ không bao giờ có lần thứ hai".

"Cảm ơn ngài. Tôi muốn hỏi khi nào tôi có thể đến Trần Minh làm việc?"

Ánh mắt người đàn ông hướng ra cửa sổ, có tia sáng vụt qua.

Nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong thang máy, Thanh Tú đưa tay vuốt tóc rồi sửa lại cổ áo một chút. Chỉ đơn giản với chiếc áo sơ mi trắng đóng vào chiếc quần âu đen cũng làm cho Thanh Tú nổi bật hơn đám nhân viên trang điểm lòe loẹt sực nức nước hoa kia.

Minh Thành dẫn cô lên phòng trên tầng 7 để bàn giao hồ sơ sổ sách. Căn phòng nằm ngay cạnh phòng giám đốc, được trang trí khá đơn giản đúng chất văn phòng.

" Cố gắng lên nhé, cô là trợ lý thứ 11 trong vòng ba năm từ khi giám đốc Trần Nam ngồi lên chiếc ghế đó".

Dặn dò vài điều xong Minh Thành rời khỏi phòng. Thanh Tú đặt đồng hồ sơ xuống bàn, lời của anh không những mang tính động viên mà còn ngầm cảnh báo về những khó khăn mà cô sắp phải đối mặt. Ba năm đã thay 10 người, vậy nghĩa là trung bình một người không vượt quá bốn tháng làm trợ lý cho anh ta. Làm sao để làm vừa lòng vị giám đốc này đây? 1300\$ chắc không phải dễ nuốt rồi, Thanh Tú nghĩ thầm.

Sau khi ngắm nghía nơi chốn làm việc của mình một lát, Thanh Tú khẩn trương ngồi vào bàn làm việc. Để đạt được hiệu suất công việc thì không thể lãng phí thời gian được. Cô tìm đọc tài liệu về hệ thống nhân sự và các báo cáo doanh thu để có cái nhìn khái quát hơn về công ty.

" Cách"

Cửa phòng Thanh Tú bị mở ra. Một thân ảnh cao lớn trong bộ suit đen xuất hiện. Nếu gặp trong hoàn cảnh khác chắc hẳn Thanh Tú sẽ nghĩ anh ta là một nam người mẫu bước ra từ tạp chí nào đó. Nhưng lúc này thì...sự cuốn hút tỏa ra từ gương mặt cương nghị của anh ta còn mang theo chút lạnh lẽo.

Thanh Tú còn chưa kịp cất tiếng chào đã nghe Trần Nam ra lệnh:

" Thu thập các tài liệu tôi cần chuẩn bị cho cuộc họp 2h chiều mai".

Nói rồi anh quay lưng bước ra. Thanh Tú đứng hình vài giây vì chưa tiêu hóa kịp lời của Trần Nam, cô nhanh chân đuổi theo.

Với chiều cao 1m8 như anh thì một bước đi đã bằng hai bước chạy của cô.

" Giám đốc...ngài có thể nói rõ hơn một chút được không, ngài giao...cho tôi một việc...chung chung như vậy..., đây là ngày đầu tiên tôi đi làm..."

Thanh Tú vừa chạy theo vừa hỏn hển nói.

Trần Nam bất chợt đứng lại đột ngột, cô vì quán tính mà đâm sầm vào lưng anh ta. Lúc này mới phát hiện đã ở trong phòng rộng lớn của Trần Nam.

Người đàn ông quay người lại, nheo mắt nhìn Thanh Tú có chút giễu cợt:

" Chẳng phải cô nói mình có năng lực sao, chút việc còn con con đó lẽ nào không làm được?"

Nhìn gương mặt biến sắc của Thanh Tú, Trần Nam vẫn thấy chưa đủ, anh lại tiếp tục:

" Đây là lần đầu cũng là lần cuối tôi đến đây gặp cô. Một trợ lý không phải chỉ ngồi đó đợi lệnh của cấp trên. Cô phải chủ động trong mọi việc".

" Chủ động?" Cô máy móc lặp lại.

Cửa đóng, Thanh Tú thất thểu quay về phòng mình, trong bụng không ngừng than trời gọi đất. Cũng tại cái miệng hại cái thân, nếu cô không nói có năng lực thì sao vào được cái công ty này, mà nói có thì... tai họa đầu tiên đã ập xuống rồi.

Cô chật vật cả buổi sáng để xuống tầng 5 liên hệ với các phòng ban. Trưởng phòng nào cũng nhìn cô với ánh mắt ái ngại khi cô cất tiếng: " Xin chào, tôi là trợ lý mới của giám đốc. Tôi cần..."

Họ không phải không giúp cô, chỉ là đưa ra một đồng tài liệu lộn xộn. Thanh Tú mặc dù cố nặn ra nụ cười để cảm ơn nhưng trong lòng không khỏi ngao ngán. Giám đốc thì xem cô như siêu nhân, giao việc kèm một gợi ý gì, đồng nghiệp thì hời hợt. Giờ cô đã bắt đầu thấm lời của Minh Thành. Chẳng lẽ cô cũng sẽ nhanh chóng ra đi như những trợ lý trước kia?

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Quán cơm vào giờ cao điểm khá đông người. Thanh Tú nhanh chóng tìm được nơi này cũng nhờ lời giới thiệu của Minh Thành. Anh nói cơm ở đây ngon, hợp vệ sinh và quan trọng là rất gần công ty.

Phía bàn bên kia có tiếng rì rầm to nhỏ:

" Trợ lý mới của giám đốc kia!"

Cả bàn ăn đổ dồn ánh mắt về phía cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng. Họ đang ngăm ngăm đánh giá xem cô là người như thế nào mà lại được đích thân giám đốc chọn. Có vài người thậm chí không giấu được sự đố kỵ trên gương mặt.

" A.. hèm, mọi người nhìn gì như ăn tươi nuốt sống người ta vậy".

" A, anh Thành, anh ngồi đi".

Mọi người thấy Minh Thành thì đơn đã mời.

Minh Thành đặt phần com của mình xuống bàn. Anh đưa tay vẫy Thanh Tú đến để làm quen với mọi người. Thanh Tú hiểu ý liền lễ độ chào hỏi tất cả.

" Thôi được rồi chúng ta trước lạ sau quen không có gì phải ngại, nào cô ngồi đi, chúng ta ăn thôi". Một nữ đồng nghiệp lên tiếng.

Ăn uống một lát, đợi mọi người rời đi Minh Thành mới hỏi han Thanh Tú xem ngày đầu tiên đi làm có tốt không. Anh đối với cô cũng coi như là quen nhất trong công ty.

" Vàng cũng thuận lợi".

Câu trả lời quả thật tỉ lệ nghịch với sự thật. Chỉ có Thanh Tú mới hiểu cô đang khổ sở thế nào. Nhưng Thanh Tú đâu đại đến mức ngồi đây kể lể về vị giám đốc đáng kính ấy.

Một chiếc BMW i8 trắng lao vút qua. Người đàn ông trong xe ném ánh mắt lạnh lẽo về phía họ.

Vừa lúc đó điện thoại của Thanh Tú vang lên. Trời đánh còn tránh bữa ăn, ai mà còn hơn cả ông trời thế này. Thanh Tú lẩm bẫm, cô giật mình khi nhìn dây số, vội vàng bắt máy.

" Cô hay thật, bữa trưa chỉ biết có bản thân".

Lời nói vừa dứt, Thanh Tú lập tức mắc nghẹn. Cô tròn tròn mắt:

" Ý...ý ngài là sao ạ?"

Đầu dây bên kia dập máy. Tiếng tút tút kéo dài, chạy lên bộ não cô rồi chạy xuống miệng. Cô cười khỏ nhìn Minh Thành:

" Nhiệm vụ của một trợ lý có bao gồm cả việc ăn uống của giám đốc không?"

Minh Thành có chút ngạc nhiên nhìn Thanh Tú:

" Có, nếu giám đốc yêu cầu".

Ồ, anh ta có yêu cầu cô không nhỉ? Hình như là không có. Nhưng lời vừa nãy là có ý gì?

Thanh Tú ăn vội bát canh, mua thêm một phần com rồi chạy như bay về công ty để Minh Thành ngồi lại với vẻ mặt khó hiểu. Giám đốc chẳng phải ngày nào cũng ăn com ở nhà hàng A sao? Có bao giờ anh ta yêu cầu trợ lý mua com cho mình.

Tại lầu 7...

Phòng CEO cửa chỉ khép hờ. Cô gái đứng lưỡng lự, giơ tay lên định gõ, lại bỏ xuống. Mắt cô nheo lại cố nhìn vào bên trong qua khe cửa. Trông không khác gì một tên trộm.

" Cốc...cốc"

Bên trong không có tiếng trả lời. Sau khi lấy hết can đảm, cô đẩy cửa bước vào.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, đầu hơi ngã về sau, mắt khép hờ trong trạng thái nghỉ ngơi. Anh dù chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng thôi cũng toát lên vẻ nam tính khó cưỡng.

Lần đầu tiên Thanh Tú được nhìn ngắm kĩ khuôn mặt ấy, hàng chân mày rậm vát trên vàng trán rộng, chiếc mũi thẳng vươn cao như ngọn núi, phía dưới là một đôi môi hơi mỏng. Cô thất thần nhìn giấy lát.

" Giám đốc, tôi đã mua com cho ngài".

Dù không muốn phá vỡ khoảnh khắc ấy nhưng cuối cùng Thanh Tú cũng phải lên tiếng. Bị giọng nói trong trẻo đánh thức, Trần Nam từ từ mở mắt ra, đem hình ảnh của người con gái trước mặt giam vào đáy mắt mình.

Bất gặp cái nhìn bức người ấy, vàng trán Thanh Tú bắt đầu rịn mồ hôi mặc dù trong phòng đang mở điều hòa. Cô chôn chân tại chỗ không biết nên tiến hay lùi là hợp lí. Lúc này chỉ ước sao mặt đất nứt ra cái lỗ để cô chui xuống ngay.

" Ai bảo cô mua?"

Thanh Tú há miệng. Đúng rồi, anh ta đâu có nói đến chuyện đó. Một giám đốc như anh mà ăn com hộp ư? Thanh Tú biết mình đã quá sai rồi, nhưng phải

có kiểm cách chống chế.

" Tại...tại tôi sợ ngài...chưa ăn gì".

Trần Nam nhếch miệng, đáy mắt hiện ý cười nhưng lời nói thì rất trịch thượng.

" Đi ra ngoài".

" Còn cái này?"

Thanh Tú chỉ phần com trên tay mình.

" Mang đi luôn".

Thanh Tú trở về phòng. Không biết giải quyết phần com này thế nào, bỏ đi thì quá lãng phí. Cuối cùng cô đi xuống cho một bác bảo vệ, rất may là ông ấy chưa ăn gì nên nhận lời ngay.

Sau khi quay lại phòng mình, Thanh Tú ngã lưng xuống chiếc ghế xếp, cô tận hưởng giây phút sung sướng nhất từ sáng đến giờ, nghỉ ngơi một chút.

Nằm được 15 phút thì cô bật dậy, rửa mặt qua loa rồi tiếp tục công việc. Tự thấy việc này là ngược đãi bản thân nhưng cô không còn cách nào khác. Mặc dù trước kia cô có những lời nói đối chọi với Trần Nam nhưng đó chẳng qua là cách cô gây ấn tượng giữa bao nhiêu ứng viên mà thôi. Giờ đã là người của công ty rồi, Thanh Tú đâu phải người không hiểu luân thường đạo lý. Trần Nam là ai? Là ông chủ cao cao tại thượng, chỉ cần búng tay một cái là cô có thể nghỉ việc bất cứ lúc nào. Cho nên trước mắt phải hoàn thành công việc đã.

Không khí mùa thu rất mát mẻ. Ánh sáng đầu ngày chiếu xuống chiếc bàn thủy tinh trong suốt. Người đàn ông ngồi thẳng người như pho tượng, một pho tượng điển trai và sinh động. Gương mặt nghiêng của anh vừa yên tĩnh vừa cương nghị đang chăm chú đọc tài liệu. Chợt có tiếng gõ cửa.

" Vào đi".

Tâm trạng anh hôm nay khá tốt nên giọng nói có phần dễ chịu.

Cô gái ôm túi tài liệu đi vào. Vẫn là chiếc áo sơ mi trắng như ngày hôm qua nhưng gương mặt phờ phạc hơn một chút, có lẽ vì mất ngủ.

" Chào giám đốc, tôi đã chuẩn bị xong tài liệu cho cuộc họp, mời ngài xem qua".

Trần Nam lúc này mới rời mắt nhìn lên cô trợ lý của mình.

Thanh Tú thấy đôi mắt như vực thăm nhìn mình thì vội cup mắt lại. Cô ghét nhất là chạm phải ánh mắt ấy, nó làm cô thờ thối cũng thấy mệt.

Người đàn ông cười nhẹ một cái, bắt đầu lật tài liệu xem. Thanh Tú cố quan sát nét mặt của Trần Nam xem anh có hài lòng không. Nhưng hình như cô không giỏi trong lĩnh vực phán đoán này, bằng chứng là gương mặt anh chẳng có chút cảm xúc gì.

Trần Nam nhanh chóng gấp tài liệu lại. Thanh Tú đau đốn trong lòng, đúng là người không biết quý trọng sức lao động của người khác. Cô đã mất cả ngày hôm qua cộng với tăng ca đến 9 giờ đêm mới xong mà anh ta chỉ xem trong vòng một nốt nhạc.

Vị giám đốc cao ngạo ném nhẹ tập tài liệu lên bàn. Cử chỉ này của anh làm Thanh Tú lạnh cả sống lưng, thôi không xong rồi, cô nghĩ thầm.

" Đổi font chữ khác".

Mệnh lệnh vừa dứt. Thanh Tú nhắm mắt tạ ơn trời. Nhưng cô lại thấy có gì đó không ổn, chỉ đổi font chữ thôi ư, nội dung không có vấn đề gì sao?

" Chỉ vậy thôi ạ, thưa giám đốc?"

" Hay cô muốn làm lại tất cả?". Trần Nam nheo mắt nhìn cô.

Ôi Thanh Tú thấy mình thật ngốc nghếch.

" Dạ...không, tôi đi sửa ngay".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Một tháng trôi qua nhanh chóng. Lúc này Thanh Tú mới nhận ra công việc của một trợ lý áp lực thế nào, nhất là còn làm việc cho một người nghiêm khắc như Trần Nam. Cô không những phải cố gắng hoàn thành tốt công việc mà còn phải để ý đến thái độ của vị giám đốc oai phong ấy. Cũng may là sau ngày đầu tiên kì quặc đó, Trần Nam không yêu cầu cô về vấn đề ăn trưa nữa.

Hôm nay làm việc cả buổi sáng mà không thấy Boss đến công ty. Thanh Tú lúc đầu rất vui vì nghĩ rằng tạm thời được giải thoát, nhưng chỉ được buổi sáng, cô thấy có gì đó không ổn. Mới nhớ tới hai từ "chủ động" mà anh từng nói. Cô liền gọi điện.

"Alô"

Giọng nói quen thuộc vang lên. Cùng với âm thanh trầm ấm ấy là tiếng ồn ào, tiếng nhạc vọng đến. Nghe như Trần Nam đang ở buổi tiệc nào đó.

"Chào giám đốc, hôm nay ngài không đến công ty à?"

Đáy mắt Trần Nam thoáng qua ý cười: "Có việc gì không?"

Thanh Tú hơi lúng túng, cô không biết lấy lí do gì nữa. Nặng mãi mới được một câu:

"À cũng không có gì quan trọng, có mấy giấy tờ cần ngài kí thôi".

Trần Nam cười nhẹ:

"Chiều tôi đến".

Sau khi tắt máy, Thanh Tú dành nửa ngày còn lại để thảo một bản hợp đồng quan trọng. Đến lúc nhìn đồng hồ cũng không còn sớm nữa.

Bỗng thấy bên phòng giám đốc sáng đèn. Không biết anh đã đến từ lúc nào, cô nhanh chóng tiến đến gõ cửa.

"Vào đi".

Người đàn ông ngồi thoải mái, một chân vắt chéo, chiếc áo vest được đặt ngay ngắn trên thành ghế.

"Giám đốc, nhờ ngài kí chỗ giấy tờ này".

Trần Nam mỉm cười, khoe miệng hơi cong lên: "Ngồi đi".

Thanh Tú có chút ngại vực, chẳng phải lúc nào cũng là cô đứng đợi anh kí xong là lập tức đi ngay sao? Có bao giờ Trần Nam yêu cầu cô ngồi lại?

Lúc này Thanh Tú mới phát hiện ra gương mặt Trần Nam đỏ ửng, dù đứng không gần nhưng cô nghe rõ ràng có mùi rượu. Đôi mắt cương nghị mọi ngày có chút lơ đãng đang nhìn cô đầy ám muội.

Người đàn ông đứng lên đi về phía cửa. Bàn tay thon dài khéo léo vịn chốt "cách".

Thanh Tú giật thót, mớ lông tơ sau gáy bỗng nhiên dựng đứng lên. Cảm giác bất an ở đâu tràn tới. Trời ơi sao lại khóa cửa, anh ta có phải là biến thái không đây.

Lúc quay lại định chạy đi thì cô vừa vặn chạm phải bờ ngực rắn chắc của Trần Nam. Khoảng cách gần đến nỗi cô nhìn rõ từng nhịp phập phồng sau lớp áo sơ mi trắng của anh. Hơi thở nam tính của người đàn ông phả ngay trên đỉnh đầu cô. Hương thơm nhàn nhạt lẫn chút mùi cồn ấy vẫn vút ngay trên người làm lồng ngực cô bỗng nhiên như có tảng đá lớn đè lên, hơi thở trở nên khó khăn hơn.

Thanh Tú lùi lại vài bước, khuôn mặt không giấu được sự sợ hãi. Ai dám chắc một người đàn ông đang say không dám làm càn chứ.

Trần Nam thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mới bị anh dọa một chút mà đã trắng bệch, lại càng đắc ý tiến tới ép cô sát vào bức tường. Miệng nhếch một nụ cười đầy tà ý:

"Tôi muốn bàn với em một chuyện".

Thanh Tú vì đầu óc đang hỗn loạn nên không nhận ra sự thay đổi trong cách xưng hô của Trần Nam.

"Chuyện gì, bữa sau bàn được không. Hết giờ rồi, tôi có hẹn".

Thanh Tú nói thật nhanh, âm thanh có chút run rẩy, cô cúi người luồn qua Trần Nam rồi chạy ra cửa. Nhưng Trần Nam còn nhanh hơn cô, một cánh tay rắn chắc của anh cũng đủ để túm lấy cổ áo cô lại.

"Em vội cái gì?"

Quả thực giọng nói của Trần Nam trầm ấm mà lại làm Thanh Tú sợ đến phát khóc." Ha...ha".

Trần Nam cất tiếng cười sảng khoái. Nhân tiện đang túm cổ áo anh nhấc bổng Thanh Tú lên rồi đặt cô xuống ghế. Cảm tưởng thân hình 48kg của cô chỉ như con gấu bông vậy. Thanh Tú ho lên mấy tiếng vì cổ bị siết chặt, trong lòng không ngừng oán thán.

"Nhìn em cũng không tồi, nhưng hôm nay tôi không có hứng"...

"...Cho nên cũng không cần phải gấp gáp như vậy".

Lời này thật buồn cười, Thanh Tú bị anh hù sợ đến xanh mặt mà nghe cứ như là chính cô đang dụ dỗ anh ta vậy.

Trong lúc cô còn ngồi ngây người thì Trần Nam đã đưa đến trước mặt cô tập tài liệu.

"Xem đi".

Thanh Tú lúc này mới hoàn hồn, đưa ánh mắt lên nhìn Trần Nam. Anh đã nhanh chóng khôi phục bộ mặt gian manh lúc nãy, đang rất tập trung vào màn hình máy tính. Cô chột dạ mắng mình đã quá cả nghĩ, sau đó cầm bản tài liệu lên xem.

Người đàn ông lúc này đưa ánh mắt về phía Thanh Tú, khuôn mặt tuấn mĩ của anh khẽ giãn ra mấy phần. Chuyện vừa rồi Trần Nam chỉ muốn thử cô một chút, dù anh đã bật đèn xanh nhưng Thanh Tú cũng không có ý lắng lo, ngược lại còn sợ hãi. Những trợ lý trước kia đều vì không vượt qua được thử thách này mà bị anh cho nghỉ việc. Nghĩ đến đây người đàn ông nở một nụ cười nhẹ.

Thanh Tú vừa đọc xong cũng vừa lúc Trần Nam cất tiếng:

"Đây là buổi giới thiệu sản phẩm mới. Khách mời đến từ nhiều nước khác nhau nên cần một người nói tiếng Anh lưu loát. Việc này tôi muốn giao cho em".

Thanh Tú ngạc nhiên nhìn Trần Nam. Cô biết rõ việc giới thiệu sản phẩm thường là do bên bộ phận marketing phụ trách. Mà bên đó chính là Ái Lệ.

Một tháng tuy không tiếp xúc thường xuyên nhưng cũng đủ cho Thanh Tú hiểu được Ái Lệ không phải là người bình thường. Bằng chứng là đã nhiều lần tự ý vào phòng Trần Nam mà không cần gõ cửa. Linh tính của người phụ nữ mách bảo với cô rằng mối quan hệ giữa Trần Nam và Ái Lệ không chỉ đơn thuần là cấp trên và cấp dưới.

Nhưng tại sao Trần Nam lại giao việc này cho cô? Lẽ nào đây là việc khó nên anh không muốn Ái Lệ hao tâm tốn sức. Cũng đúng lắm chứ, rõ là anh ta đang xót cho Ái Lệ đây mà.

"Em suy nghĩ xong chưa, sợ rồi à?"

Câu hỏi của Trần Nam vang lên lời Thanh Tú ra khỏi những suy nghĩ trong đầu. Nếu nói không thì chắc chắn anh sẽ nói cô không có năng lực mà trước giờ còn tự phụ. Nếu đồng ý thì, haiz...Quả thực là tiến thoái lưỡng nan. Thôi thì liều một phen.

"Được, tôi sẽ cố gắng".

Lời nói đồng dạc của Thanh Tú làm chân mày Trần Nam giãn ra hết cỡ.

Những ngày tiếp theo vì chuẩn bị cho buổi giới thiệu sản phẩm đó mà Thanh Tú bận đến nỗi chân không chạm đất. Cũng may có Minh Thành thỉnh thoảng mua cho cô ít đồ ăn khuya nếu không cứ tăng ca liên tục kiểu này chắc cô còn bộ xương khô.

Trần Nam sau khi rời khỏi nhà hàng thì lái xe về nhà, chỉ vài li rượu với đám bạn cũng xoa dịu bớt căng thẳng trong đầu. Chuyện là thằng bạn thân của anh tổ chức bữa tiệc thoát ế. Trần Nam không có thói quen uống nhiều nên anh cũng cáo từ sớm một chút.

Đi được một đoạn, không để ý thế nào mà anh lại chạy vào con đường quen thuộc. Ánh đèn trên tầng 7 từ tòa nhà kia làm anh giảm tốc độ. Ánh mắt Trần Nam lộ vẻ ngạc nhiên.

Bao nhiêu năm làm việc, anh chưa từng thấy căn phòng đó sáng đèn vào giờ này. Người làm việc trong đó, chẳng lẽ có thần kinh thép đến như vậy? Anh từ từ đánh tay lái rẽ vào.

Sau gần hai tiếng ngủ quên trong phòng làm việc, Thanh Tú uể oải tỉnh dậy, ngủ trong tư thế bò ra bàn khiến cái cổ cô tê cứng. Cô lắc đầu vài cái rồi nhìn lên đồng hồ, 11h đêm.

Khi chồm người định đứng lên thì bỗng trên vai Thanh Tú rớt xuống đất một vật gì đó. Cô cầm lên nhìn. Màu sắc, kiểu dáng và mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ vật ấy làm cô há miệng, suýt thì hét lên:

"Là... là áo của...giám đốc"

Thanh Tú lấy tay vỗ vào mặt mình vài cái để chắc chắn mình không nằm mơ.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Buổi sáng tại công ty Trần Minh.

Sau khi gọi điện đôn đốc công việc của các phòng ban, Thanh Tú cầm chiếc áo khoác tiến về phía phòng giám đốc, không quên lấy tay vuốt vài cái cho nó phẳng phiu.

"Trần Nam, mớng thuyết trình sản phẩm tại sao lại giao cho cô ta?"

Giọng nói vang lên từ trong phòng, Thanh Tú không còn xa lạ với âm thanh này. Tuy không cố ý nghe lén người khác nói chuyện nhưng vì cửa chỉ khép hờ nên cô đành dừng bước chân ở cửa.

"Đó là buổi hội thảo mang tính quốc tế. Em có đủ khả năng nói Tiếng Anh lưu loát sao?"

Giọng người đàn ông trầm ấm vang lên.

Đúng như cô dự đoán. Là Trần Nam lo cho Ái Lệ, sợ cô ấy mất mặt đây mà.

"Dù tiếng Anh cô ta tốt hơn em nhưng kinh nghiệm làm sao so với em được?"

Ánh nhìn của Ái Lệ mỗi lúc một tối dần. Trần Nam làm như vậy há chẳng phải là hạ bệ cô, để các đồng nghiệp chê cười cô sao. Còn Thanh Tú, ngày đầu gặp trong mắt Ái Lệ mà nói chỉ là một cô gái quê mùa mà thôi, tại sao Trần Nam có thể ưu ái cho cô ta như vậy. Nghĩ đến đây vẻ mặt Ái Lệ hiện rõ sự ảm ức lẫn ghen tị.

Trần Nam cũng đã từng cân nhắc đến việc này. Lúc đầu anh chưa có ý định giao cho Thanh Tú bởi cô quá tự tin e rằng sẽ bốc đồng. Nhưng qua một tháng làm việc anh thật sự cảm thấy cô là người hiểu lễ nghĩa, tuy cứng rắn nhưng không hồ đồ, mặc dù nhanh nhẹn và thông minh vẫn không kiêu căng. Đó là những gì anh cần ở một trợ lý thực sự.

"Anh đã quyết, không còn việc gì thì em về phòng đi".

Giọng Trần Nam ôn nhu nhưng có sức trấn áp rất lớn. Ái Lệ tuy không cam tâm, trong lòng chỉ muốn hét cho thật to nhưng trước mặt Trần Nam cô không cho phép bản thân mất kiểm soát được.

Thanh Tú nghe tiếng gót giày đã rất gần, có lẽ người bên trong đang đi ra. Nếu quay đi thì không còn kịp. Cô lập tức đẩy cửa bước vào, hai người chạm nhau ngay cánh cửa.

Con tức chưa kịp tan đã gặp phải Thanh Tú, Ái Lệ không chần chừ ném ánh mắt sắc lạnh lên người cô. Khi lướt xuống đôi tay, nét mặt Ái Lệ bỗng căng thẳng. Không hiểu sao áo của Trần Nam lại ở trong tay cô ta. Ái Lệ thiếu điều muốn giậm chân, túm Thanh Tú lại hỏi cho rõ. Nhưng nhận thức được mình đang ở đâu, và quan trọng nhất là cô biết Trần Nam không thích những phụ nữ ảm i nên cố nén sự giận dữ xuống rồi bỏ đi.

"Có chuyện gì?"

Trần Nam cất tiếng. Mặc dù đang chăm chú vào máy tính nhưng anh vẫn biết có sự hiện diện của Thanh Tú.

"Giám đốc à, hay là ngài để phần giới thiệu sản phẩm đó cho cô Lệ phụ trách đi".

"Tại sao?"

Đôi mắt của người đàn ông mọng theo sự băng giá ngược lên. Mà không, ánh mắt đó giống như đang lột trần suy nghĩ của người đối diện vậy. Thanh Tú đứng hình vài giây, câu vừa rồi cô mở miệng có khác nào tự thừa nhận việc mình đã nghe lén.

"À không, bởi tôi nghĩ công việc đó vốn dĩ là của bên marketing."

"Em không cần nghĩ nhiều, cứ hoàn thành cho tốt là được".

Chuyện vừa rồi không dễ gì qua mắt Trần Nam được, nhưng chắc tâm trạng anh tốt nên không truy cứu tới. Thanh Tú khẽ thở phào. Chợt nghĩ ra lí do đến đây cô lên tiếng:

"Giám đốc, tôi trả áo cho ngài".

Trần Nam vẫn thờ ơ lãnh đạm. Anh tắt máy, xoay xoay cây bút trong tay.

"Ừ, cứ để lên bàn"

Thanh Tú đặt chiếc áo xuống, nhẹ nhàng như nó là một vật gì đó quý giá lắm.

Trần Nam nhìn thấy hành động này thì bật cười, để lộ hàm răng trắng đều.

"Không có việc gì nữa, tôi về phòng đây".

Thanh Tú đi ra cửa, vừa chạm tay vào ổ khóa thì nghe giọng nói trầm ấm phía sau truyền đến:

"Chú ý giữ gìn sức khỏe, còn hai ngày nữa mà ốm thì đừng trách tôi".

Bất gặp hình ảnh tối qua ở công ty, Trần Nam chỉ muốn Thanh Tú phải quan tâm đến sức khỏe một chút. Người cô vốn đã gầy lại còn tăng ca cật lực như vậy ư rằng...

Nhưng câu vừa rơi vào tai Thanh Tú được cô hiểu là còn hai ngày nữa là đến buổi hội thảo, cô mà bị bệnh không hoàn thành được nhiệm vụ thì bị Trần Nam chém cho bay đầu. Đúng là anh ta chỉ là lo cho lợi ích của công ty thôi mà.

"Buổi hội thảo ngày mai em chuẩn bị tới đâu rồi?"

Thanh Tú ăn xong, rót hai ly nước. Cô tươi cười:

"Xong cả rồi. À cảm ơn anh đã tiếp tế lương thực cho em. Bữa nào mời anh đi ăn coi như trả công".

Minh Thành cũng dừng đĩa. Sau khi lấy khăn giấy lau miệng anh nhận ly nước từ tay Thanh Tú.

"Chiều nay bạn anh khai trương nhà hàng hải sản, anh có hai vé mời em có muốn đi không?"

Ôi hải sản là món ăn yêu thích của Thanh Tú. Minh Thành đúng là rộng rãi với cô, nếu từ chối thì quả là không phải đạo.

"Được em cũng muốn đi cho khuấy khóa, mấy ngày nay em bận không còn biết trời trăng mây gió gì cả".

Buổi chiều tại cổng công ty.

Ánh nắng cuối ngày nhẹ nhàng xuyên qua những đám cây. Bỗng có chiếc xe rẽ khỏi dòng xe cộ, tiến về phía Thanh Tú đang đứng.

Kính xe từ từ hạ xuống, người đàn ông vẫn đeo chiếc kính râm nhếch miệng cười nhạt.

"Lên xe".

Đây là mệnh lệnh sao. Nhưng cô đang đợi Minh Thành.

"Giám đốc, có việc gì quan trọng không? Hôm nay tôi có hẹn rồi".

Vừa lúc này Minh Thành từ trong gara xe công ty chạy ra. Nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đang đỗ cạnh Thanh Tú, anh liền xuống xe:

"Chào giám đốc".

Trần Nam vẫn ngồi trên xe chỉ ừ nhẹ một tiếng đáp lại. Khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc. Anh quay sang Thanh Tú:

"Người em vừa nói có hẹn là Minh Thành sao? Đi đâu?"

Giọng Trần Nam không lớn nhưng nó có sức công phá tinh thần Thanh Tú ghê gớm. Chỉ là chuẩn bị cùng nhau đi ăn thôi, sao nghe Trần Nam hỏi ngược cô lại khó thở thế này.

"Vâng, anh ấy mời tôi đi khai trương nhà hàng hải sản".

Đôi mắt Trần Nam từ từ di chuyển sang Minh Thành.

"Hôm nay cô ấy có việc không đi với anh được".

Sắc mặt Minh Thành thay đổi nhanh chóng. Nếu xét về khía cạnh đàn ông thì anh có cơ hội ngang bằng với Trần Nam để theo đuổi Thanh Tú, nhưng xét về giai cấp thì...

"À, tôi không biết cô ấy có việc nên mời đi ăn tối thôi. Nếu vậy thì tôi đi trước".

Sau khi Minh Thành rời đi Trần Nam đưa Thanh Tú đi một vòng Sài Gòn rồi dừng lại trước một cửa hàng thời trang cao cấp.

"Ngài đưa tôi đến đây làm gì?"

"Mua váy"

"Mua cho ai?"

"Chẳng lẽ mua cho tôi?"

Đối đáp xong vài câu Thanh Tú nhận ra hai người đã đứng ngay cửa.

"Vào đi, ngày mai tôi không muốn mất mặt với các đối tác vì bộ dạng nhếch nhác này của em".

Thanh Tú tròn tròn mắt. Hai từ "nhếch nhác" phát ra từ miệng Trần Nam khiến cô phát rồ. Nhìn bóng người đã đi vào trong, cô hận không thể ném cái giỏ vào lưng anh được.

Sau một hồi mất chữ o miệng chữ a vì choáng ngợp với các loại quần áo xa xỉ, Thanh Tú cũng chọn được cho mình một cái đầm ưng ý. Cô nhìn xung quanh một vòng thì không thấy vị giám đốc cao ngạo đâu.

Đến lúc ra quầy thanh toán, nghe nhân viên nói giá mà mặt Thanh Tú trắng bệch "3 triệu". Bằng tiền ăn 1 tháng của cô chứ ít gì.

Cô nhân viên mỉm cười:

"Bạn trai cô thanh toán rồi ạ".

"Bạn trai nào?"

Cô nhân viên hướng mắt ra chiếc xe BMW đang đậu.

Thanh Tú phì cười:

"Anh ấy là sếp của tôi".

Cô gái không giấu được vẻ ngưỡng mộ đối với Thanh Tú:

"Vậy cô là nhân viên hạnh phúc nhất rồi, có một ông chủ thật là chu đáo".

Thanh Tú mỉm cười, đúng là các cô nhân viên nào cũng có những chiêu đưa khách hàng lên tận mây xanh.

Vừa bước ra khỏi cửa, bất ngờ có một bóng người lao đến. Thanh Tú chỉ kịp nhìn đó là một người đàn ông thì nhanh như chớp hắn ta đã giật mạnh cái giỏ xách của cô. Theo phản xạ Thanh Tú đưa tay dùng hết sức để giữ lại.

Hai bên giằng co nhưng người đàn ông dùng lực quá mạnh khiến đôi chân cô không đứng vững, cả người lao đảo. Cô chỉ kịp la lên "cướp... cướp" thì đã bị hắn đập cho một cái ngã nhào. Giỏ xách bị giật mất còn người cô thì lăn mấy vòng trên mặt đất, đôi chân va vào cột điện đau buốt.

Không lâu sau đó, một bóng hình quen thuộc lao vút về hướng tên cướp. Người đàn ông nhanh như tia chớp bay lên tung một cước dứt khoát đập vào lưng hắn. Tên cướp ngã sòng soài trên mặt đất, hai tay bị người đàn ông bẻ quặt ra sau kêu răng rắc. Lúc này người dân bắt đầu bu lại xem, tiếng xì xào chỉ trò càng lúc càng lớn

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Giỏ xách đã lấy được, người cũng bị dạy cho một bài học. Trần Nam không ác đến mức dồn người khác vào đường cùng. Anh giao tên cướp cho hai người bảo vệ gần đó.

Trần Nam nhanh chóng tiến về phía cô gái mặt mũi thất thần đang ngồi trong góc cột điện. Anh đưa mắt quét một lượt lên người cô để xem có vết thương nào nghiêm trọng hay không. Sau khi quan sát chân mày anh giãn ra.

" Có đau chỗ nào không?"

Thanh Tú đang còn đắm chìm trong cảnh bắt cóc như phim điện ảnh vừa rồi. Giám đốc của cô nếu không là tổng tài thì cảnh sát là nghề thích hợp nhất, hành động nhanh nhạy, võ công cao cường đến không ngờ.

Trần Nam thấy Thanh Tú còn ngây người ra liền nghĩ là cô còn hoảng sợ. Anh lay mạnh vai làm cô giật nảy người.

" Giám...giám đốc, gì ạ".

" Có đau chỗ nào không?"

Thanh Tú cười cười nhằm che giấu sự bối rối:

" Chắc là không".

Nói rồi cô phải quần định đứng lên, bỗng chân trái khụy lại, đau buốt. Trần Nam phản ứng rất nhanh đưa tay đỡ lấy. Thanh Tú mất trọng lực nên nép chặt vào người anh. Cô còn nghe rõ từng nhịp tim dồn dập trong lồng ngực ấy. Trong phút chốc cô bị bàn tay to khỏe nhấc bổng lên.

" Á...ngài làm cái gì thế, tôi tự đi được mà".

Nhưng người đàn ông dường như không đếm xỉa đến lời nói của Thanh Tú. Anh nhanh chóng bế cô vào xe rồi kiểm tra. Sau khi quan sát và nắn nhẹ lên cổ chân, Trần Nam phán:

" Trật khớp rồi".

" Thế có cần đi bệnh viện không?" Thanh Tú lo lắng hỏi.

" Em sợ chết?"

Thanh Tú dù đau cũng cắn răng chịu đựng, thế mà Trần Nam lại nghĩ cô tham sống sợ chết sao.

" Không phải, ý...là tôi không muốn đi bệnh viện. Thủ tục rườm rà có khi bị nhập viện thì buổi giới thiệu sản phẩm ngày mai sẽ ra sao?"

Đáy mắt Trần Nam có ý cười. Anh khởi động xe lao đi.

" Không đi bệnh viện".

" Vậy đi đâu?" Thanh Tú thắc mắc.

Trần Nam không trả lời. Anh chẳng phải như vậy sao? Trừ khi anh tự nói, còn ai thắc mắc thì cứ tự nuốt vào bụng.

Trên đường đi Thanh Tú nhìn Trần Nam dò xét, bị cướp bắt ngờ nên cô suýt quên mất chuyện này:

" Cái đầm đó ngài cứ trừ vào lương tháng này là được".

Trần Nam vẫn tập trung lái xe, cất giọng đầy lười biếng:

" Coi như thưởng cho em tuần vừa rồi".

Thanh Tú không biểu hiện gì nhưng trong lòng sượng rơn, dù sao một tuần mất ăn mất ngủ của cô cũng được ông chủ ghi nhận. Nhưng cô lại chép miệng nghĩ thầm, phải chi thưởng cho cô tiền thì tốt biết mấy. Cái đầm này... thật quá phí.

Chẳng bao lâu sau chiếc xe dừng trước cổng một ngôi biệt thự. Cánh cổng tự động mở ra cho xe chạy vào rồi từ từ đóng lại. Từ cổng vào nhà cũng mất 100m, hai bên con đường rải sỏi được trồng đầy hoa và cây xanh, phía dưới là một lớp cỏ xanh mượt chạy dài tạo thành một không gian vô cùng thoáng đãng, mát mẻ.

Thanh Tú ò lên một tiếng, không ngờ giữa lòng thành phố khói bụi ồn ào lại tồn tại một nơi yên tĩnh, trong lành như vậy. Hẳn chủ nhân của nó là người rất yêu thiên nhiên nên không tiếc tiền để đầu tư đây.

Trần Nam dừng xe, bước xuống đi vòng qua mở cửa bên ghế phụ.

" Ấy...tôi đi được, đừng bế".

" Ai nói tôi sẽ bế?"

Thanh Tú cứng họng.

Chặt vật với cái chân đau một lúc Thanh Tú cũng theo Trần Nam đi vào được trong ngôi biệt thự. Nhìn thoáng qua cô đã thấy được sự sang trọng của nó, nội thất tinh xảo bất mắt, những bức tranh trên tường ắt hẳn phải đặt ở nước ngoài mới có. Bộ dạng cả nhấc thăm hại của cô thật không phù hợp với nơi này chút nào.

" Cậu chủ đã về"

Người phụ nữ tuổi tầm 50 bước ra, bà cầm chiếc áo khoác từ tay Trần Nam rồi đưa ánh mắt hiền hậu về phía Thanh Tú. Qua cách xưng hô có thể biết được bà là người giúp việc, dù vậy Thanh Tú vẫn niềm nở gật đầu chào bà.

" Di Tư, mang chai dầu nóng ra đây."

Nói rồi Trần Nam đưa ánh mắt về chiếc ghế trong phòng khách.

" Ngồi đi".

Thanh Tú ngoan ngoãn làm theo. Chiếc ghế được bọc da thật nên rất êm ái. Thân hình cao lớn của Trần Nam loay hoay trước mặt cô một lúc, anh đứng rồi ngồi nhưng chưa tìm được tư thế nào phù hợp. Cuối cùng anh quỳ xuống rồi kéo chân cô đặt lên đùi mình.

Thanh Tú có chút ngượng ngùng. Dù sao Trần Nam cũng là vị giám đốc tôn kính của cô. Cái cảnh này mà để mọi người trong công ty thấy được chắc cô sẽ trở thành đề tài chính của mấy thím nhiều chuyện trong vòng một tháng.

Nhưng hình như Trần Nam không nghĩ đến chuyện đó. Anh quan sát chân cô một lát rồi cất tiếng.

" Chịu đau một chút để tôi nắn lại"

Oái, Thanh Tú bỗng nhiên phản văn không biết quyết định theo Trần Nam về đây có phải là sai lầm không. Cô chỉ sợ anh biến cô từ lợn què thành lợn chết mà thôi.

Lúc này di Tư đã mang dầu lên.

Chân mảy Trần Nam cau lại khi thấy nửa bàn chân Thanh Tú đã sưng vù, nóng đỏ. Gặp người khác chắc đã không cảm được đau mà la hét này giờ rồi. Anh đưa tay lên xoa rất nhẹ, cử chỉ thật dịu dàng.

Thanh Tú cảm nhận rõ đôi bàn tay Trần Nam trên chân mình, nó to lớn nhưng rất mềm mại, như một con trăn khổng lồ đang trườn lên, gây cho cô cảm giác vừa mát vừa nhột lại có chút khoan khoái.

Cô còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì bàn tay Trần Nam đã xoay mạnh, vặn cổ chân cô một tiếng " cụp".

"Á....."Thanh Tú đau đến nỗi không còn biết người đàn ông trước mặt là vị sếp oai phong của mình nữa, cô đưa tay túm lấy tóc Trần Nam giật mạnh.

Di Tư đứng bên cạnh trông thấy cảnh này thì than thầm, Trần Nam ghét nhất là bị người khác sờ lên đầu, huống hồ là còn bị giật tóc.

Nhưng trái lại, Trần Nam không hề tức giận mà còn nhếch miệng cười nhẹ một cái. Anh đưa tay lên gỡ

mu bàn tay của Thanh Tú. Cô giật mình rụt xuống.

" Ôi, tôi xin lỗi"

" Không sao nữa, ngày mai sẽ ổn".

Trần Nam xoa bóp dầu cho cô một lát rồi đứng lên.

" Di Tư, có com tối chưa?"

" Dạ tôi mang lên ngay".

Anh quay lại Thanh Tú:

" Cũng muộn rồi, ăn com hãy về".

Không đợi Thanh Tú trả lời, Trần Nam đã đi lên lầu. Nhìn theo bóng lưng anh trong lòng cô có chút cảm kích.

Thanh Tú nhìn xuống dưới cái chân còn hơi sưng của mình. Điều cô sợ nhất không phải đau mà là ngày mai không biết sẽ đi đứng thế nào để thuyết trình nếu cái chân này không lành. Cũng may vị giám đốc của cô không những giỏi võ mà còn tinh thông y thuật nữa. Bằng chứng là cô đã thấy giảm đau được sáu, bảy phần.

Thanh Tú đứng lên đi loay quanh một lúc rồi xuống phòng ăn.

" Di Tư, để con phụ".

" Ấy, cô là khách tôi nào dám. Cô cứ ngồi trên nhà chơi đi".

" Di đừng khách sáo, con cũng chỉ là nhân viên quèn của giám đốc thôi".

Nói rồi Thanh Tú giúp bà sắp xếp thức ăn trên bàn. Di Tư thấy cô vui vẻ, chắt phác liền có cảm tình.

" Vậy mà tôi nghĩ cô là bạn gái của cậu chủ"

Thanh Tú cười nhẹ. Cô nghĩ bà già rồi nên suy nghĩ theo cảm tính. Theo lí mà nói cô và Trần Nam làm sao có chuyện đó được.

Di Tư tiếp tục:

" Bao năm nay không thấy cậu chủ đưa con gái về nhà, trừ Ái Lệ là thỉnh thoảng qua đây".

Thanh Tú không phải người nhiều chuyện nhưng đối với Ái Lệ cô cũng có chút tò mò:

" Cô Lệ là bạn gái của giám đốc đúng không đi?"

Di Tư gấp đĩa rau xào đưa ra bàn, bà mỉm cười.

" Cũng gần như thế, Ái Lệ và cậu chủ là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Hai bên gia đình rất thân thiết. Nhưng..."

Có tiếng bước chân từ trên lầu xuống. Di Tư không nói nữa mà lui đi.

Trần Nam xuất hiện trong chiếc áo thun xám và quần kaki thật phóng khoáng, khác hẳn với vẻ nghiêm túc thường ngày trên công ty. Có lẽ anh vừa tắm xong vì tóc vẫn còn ướt, vài cọng không theo nếp mà rũ xuống trán. Anh nhàn nhã kéo ghế ngồi.

" Ngồi đi, cứ ăn tự nhiên".

Thanh Tú vì đói nên cũng không khách sáo, cô ngồi ăn một cách ngon lành. Trong lòng không ngừng bái phục tài nấu ăn của di Tư. Ăn được một lúc cô mới phát hiện ra rằng các món ăn này rất quen thuộc, đúng rồi mùi vị của nó rất giống mẹ cô nấu.

Bữa tối nhanh chóng trôi qua. Di Tư mang lên một bình trà nhỏ khói nghi ngút.

" Chắc cô không uống được trà, tôi lấy cho cô li nước lọc nhé!"

Nói rồi bà quay người đi.

" Không, con uống trà được "

Trần Nam phát tay ra hiệu cho di Tư lui xuống. Anh chậm rãi rót cho Thanh Tú một li. Cô nhận lấy, cảm ơn anh rồi từ từ nhấp một ngụm.

" Ồ, đây là trà sen. Chẳng hay giám đốc cũng có sở thích uống trà ư?"

" Ăn cơm xong chỉ là uống cho đỡ nhạt miệng".

" Trà này ngài không biết thưởng thức thật là tiếc"

" Tại sao?"

" Để có được loại trà này, các cô gái phải chèo thuyền ra những đầm sen vào buổi chiều, lựa những bông sen vừa hé để rắc nhúm trà vào, sáng tinh mơ hôm sau lại chèo thuyền ra lấy. Hơn một ngàn bông sen mới cho ra được 1 kg trà sen."

Trần Nam khẽ cười:

" Em thích không? Để tôi nói di Tư đưa cho một ít?"

Trước đây Thanh Tú đúng là có thói quen uống trà, nhưng đó là khi bố cô còn sống. Hai cha con thường ngồi trước hiên vừa uống trà vừa ngắm trăng tán gẫu. Còn bây giờ...

" Cảm ơn ngài nhưng tôi sống một mình lại đi sớm về khuya, cái thú này chắc không hợp".

Trần Nam uống một ngụm trà, mắt lơ đãng ra ngoài cửa sổ. Có cơn gió nhẹ thổi qua nghe mát lạnh.

" Vậy mai mốt đến đây uống với tôi".

Thanh Tú ho suýt sặc cả nước ra ngoài. Trần Nam thật là biết nói đùa. Cô có lá gan của cọp cũng không dám tự vác xác đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cảm ơn các bạn đã nhiệt tình. Au quyết định up luôn chương này, đặc biệt tặng cho bạn man_thien105 và Camty520

Chiếc taxi dừng ngay cổng. Thanh Tú xuống xe rồi lê đôi chân còn hơi ê ẩm vào nhà. Cô lên giường sau khi tắm rửa và gọi điện cho mẹ, lập tức chìm vào giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi.

Buổi hội thảo được tổ chức tại một khách sạn hạng A sang trọng. Từ ngoài đại sảnh đi vào là phòng hội nghị khép kín với trang thiết bị hiện đại và nhiều tiện nghi. Bên cạnh là phòng tiệc rộng lớn dành để chiêu đãi sau buổi hội thảo. Phía sau là hai mươi phòng nghỉ dành cho các khách mời ở xa. Tất cả đều được công ty Trần Minh bao trọn phục vụ cho sự kiện quan trọng này.

Ái Lê, Minh Thành và một số trưởng phòng khác đang đứng ngoài đại sảnh tiếp đón khách mời. Rất nhiều trong số họ là người nước ngoài.

Thanh Tú lúc này đứng trong một góc phòng hội nghị, cô đang cùng một nhân viên kỹ thuật kiểm tra lại máy móc chuẩn bị cho bài thuyết trình. Gương mặt được trang điểm nhẹ khẽ mỉm cười hài lòng.

Bỗng có một nhân viên mặc đồng phục khách sạn tiến gần tới. Anh ta cất tiếng rất nhỏ chỉ đủ cô nghe: " Cô Thanh Tú, giám đốc Trần Nam yêu cầu cô đến phòng số 5".

Đã gần đến giờ bắt đầu rồi không biết Trần Nam còn kêu cô đến đó làm gì. Nhưng lệnh của giám đốc cô nào dám cãi, liền gọi cái giở cho một đồng nghiệp thân thiết rồi theo hướng người nhân viên chỉ mà đi thật nhanh.

Rời khỏi phòng hội nghị, vòng qua phòng chiêu đãi, Thanh Tú đi dọc theo hành lang một đoạn thì đến một dãy phòng. Không gian ở đây khá vắng vẻ vì những người ở đây hầu hết là khách mời của buổi tiệc, họ đã đến phòng hội nghị gần hết.

Thanh Tú có chút lo lắng trong lòng nhưng rồi cô nhanh chóng tìm ra căn phòng số 5.

" Cốc...cốc"

" Cốc..."

Gõ cửa một lúc lâu mà không có tiếng trả lời, thấy cửa chỉ khép hờ nên cô đánh liều đẩy cửa vào, khẽ cất tiếng:

" Giám đốc, tôi đến rồi".

Căn phòng tuy sáng đèn nhưng rất im ắng. Có một bóng người ở phía ngoài. Chưa kịp nhìn xem có phải là Trần Nam hay không thì...

" Rằm".

Thanh Tú hoảng hốt quay lại. Có người đã đóng cửa. Cô ra sức mở cửa nhưng dường như đã bị khóa. Không lâu sau đó các bóng đèn vụt tắt, một bóng tối bao trùm khắp căn phòng.

" Giám đốc, ngài có trong phòng không?"

Thanh Tú gọi to, giọng nói có phần run rẩy. Nhưng không gian vô cùng im ắng, ngoài tiếng thở của cô ra thì không có bất cứ tiếng động nào khác. Tại sao giám đốc lại gọi cô tới đây, tại sao lại nhốt cô lại? Một loạt câu hỏi chạy trong não, Thanh Tú tìm điện thoại để hỏi nhưng lại sợ nhớ mình đã để nó trong giỏ. Tại sao lại xúi quẩy như vậy, mọi ngày cô đều để điện thoại ở túi quần, hôm nay mặc đầm thì...

" Có ai không, mở cửa...mở cửa".

Thanh Tú ra sức kêu gào với hi vọng người ở ngoài nghe thấy.

Ngoài đại sảnh của khách sạn.

Người đàn ông xuất hiện trong bộ suit đen lịch lãm, mái tóc hất cao càng lộ rõ gương mặt anh tuấn. Dường như anh xuất hiện nơi nào cũng thu hút được tất cả ánh nhìn ngưỡng mộ. Anh bước vào phòng hội nghị.

" Chào giám đốc".

Nhân viên thấy Trần Nam thì cung kính chào. Có vài đối tác quen cũng tiến đến chào hỏi bắt tay xã giao với anh.

Trần Nam quét mắt một lượt, các khách mời đã đến gần đủ, nhân viên của anh cũng đã chuẩn bị xong mọi việc. Chỉ đợi đến giờ là anh sẽ lên phát biểu, nhưng...

Gương mặt người đàn ông bỗng tối lại, đến giờ này mà không thấy cô trợ lý của mình đâu. Thanh Tú trong mắt anh là người rất chu đáo, buổi hội thảo quan trọng lần này nhất định cô không thể bê trễ như vậy. Anh rút điện thoại ra gọi.

" Tút....tút".

Một hồi chuông dài không ai bắt máy. Trần Nam sốt ruột tiếp tục bấm máy lần thứ hai, khuôn mặt anh đanh lại như thép.

" Giám đốc, giám đốc". Ngọc Mai chạy hốt hải đến chỗ giám đốc của mình, mặt cô biến sắc.

" Ngài gọi cho Thanh Tú ạ, điện thoại cô ấy đang ở chỗ tôi"

Trần Nam nghe thấy tiếng nhạc chuông phát ra từ cái giỏ xách quen thuộc trong tay Ngọc Mai thì lập tức hỏi:

" Người đâu?"

" Tôi...cũng không biết. Lúc nãy có người đến nói gì với cô ấy, cô ấy liền gọi giỏ xách cho tôi rồi đi mất".

" Đi bao lâu rồi?"

" Dạ khoảng 20 phút. À, cô ấy đi hướng kia".

Minh Thành đứng cách đó không xa cũng nhận ra sự khác thường. Rõ ràng Thanh Tú đến từ rất sớm giờ lại mất tăm. Lại nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Trần Nam thì lo lắng chạy lại. Chưa kịp cất lời đã nghe Trần Nam ra lệnh:

" Minh Thành, gọi thêm mấy người nữa đi tìm Thanh Tú".

" Vâng, giám đốc cứ vào trong. Việc đó để tôi".

Một tốp người chia ra đi tìm. Sự việc diễn ra nhanh chóng nên cũng không kinh động đến khách mời.

Thanh Tú sau khi đập cửa gào hét một hồi lâu thì hoàn toàn vô vọng ngồi bệch xuống sàn nhà. Lúc này mới nghĩ ra sự việc nhất định không phải do Trần Nam làm, đầu óc cô bắt đầu hoảng loạn. Cô thật sự lo lắng cho buổi hội thảo sắp diễn ra. Cô phải ăn nói thế nào với Trần Nam đây, anh nhất định là đang rất tức giận.Minh Thành vội vã chạy đi khắp nơi, mồ hôi trên trán anh túa ra ướt đầm cả khuôn mặt.

" Thanh Tú...Thanh Tú".

Thanh Tú bật người dậy như lò xo khi nghe tiếng gọi mình từ phía ngoài, đôi mắt cô lóe lên tia sáng, đứng rồi... là giọng của Minh Thành. Cô vui đến nỗi hét lên, tiếp tục đập cửa.

" Minh Thành, tôi ở đây...ở đây".

" Minh Thành...".

Minh Thành đi qua các phòng, miệng không ngừng gọi to.

Tiếng Minh Thành ngay sát cửa, Thanh Tú gào hét cỡ nhưng dường như anh không nghe thấy bởi căn phòng này cách âm rất đặc biệt. Người bên trong có thể nghe thấy bên ngoài nhưng ngược lại, giờ cô có đập cửa cả ngày người bên ngoài cũng không cảm thấy gì.

Tiếng chân Minh Thành chân chừ một lúc rồi càng lúc càng xa như kéo Thanh Tú xuống hố sâu tuyệt vọng.

Người đàn ông lo lắng, sắc mặt anh nặng nề hơn bao giờ hết, hàng mi tâm cau chặt hết cỡ. Anh không vào phòng hội nghị mà đi theo hướng Ngọc Mai chỉ lúc nãy, lòng nóng như lửa đốt. Thân hình cao lớn trong bộ vest đen vì vậy mà đi như chạy.

Khuôn mặt Trần Nam đỏ bừng, bước chân anh dừng ngay dãy phòng nghị. Sau khi quan sát phía cuối không có đường ra, anh lập tức phán đoán Thanh Tú chỉ quanh quẩn trong mấy căn phòng này.

Người quản lý của khu phòng nghị thấy Trần Nam thì khép nép đi lại.

" Có... việc.."

Ông ta chưa nói hết câu đã nghe giọng Trần Nam hét lớn:

"Mở cửa tất cả các phòng này cho tôi!"

Âm thanh phát ra giữa ban ngày mà nghe như sét đánh bên tai. Người quản lí lập tức kêu người mang chìa khóa đến.

Trần Nam đứng đó, mặt anh đỏ gay như gà mẹ lạc mất con. Hai tên nhân viên thấy thế thì run rẩy mau chóng mở hết các phòng một cách nhanh nhất.

Không mấy chốc các phòng được mở ra, riêng phòng số 5 thì tìm mãi không có chìa. Tên nhân viên tra hết chìa này đến chìa khác rồi lắc đầu khúm núm.

"Quản lí à, phòng này mới thay ổ khóa. Chắc là người phụ trách ca trước quên chưa bàn giao".

Trần Nam nghe vậy thì lập tức chạy lại, đôi mắt anh sắc lạnh như muốn giết người, đôi môi mím chặt thiếu điều muốn bật máu.

"Các người làm ăn cái kiểu gì vậy hả?"

Hai nhân viên khách sạn sợ hãi tột độ chỉ biết cúi đầu.

Anh đập mạnh cửa.

"Thanh Tú, em có trong đó không? Trả lời tôi mau".

Thanh Tú nghe giọng Trần Nam thì vùng dậy. Cô ghen ngào không thốt nên lời. Lúc Minh Thành bước đi cô cứ nghĩ mình sẽ chết khô nơi này, không thể nghĩ được lại nghe thấy giọng của Trần Nam. Đúng là anh, đúng anh rồi, anh đang gọi tên cô bên ngoài.

"Giám đốc, tôi đây...".

Bàn tay đau buốt vì đập cửa quá nhiều nhưng cô không quan tâm nữa, cố gắng lấy cả chân cùng lúc đá vào cửa.

Nhưng ngay sau đó có hai nhân viên công ty chạy đến bên Trần Nam, vẻ mặt rất lo lắng. Một giọng nói cất lên dập tắt hi vọng cuối cùng của Thanh Tú.

"Giám đốc, sắp đến giờ rồi nếu cứ như vậy chúng ta biết nói sao với khách mời đây. Chi bằng ngài quay về, phần giới thiệu để cho cô Lê làm thay còn chúng tôi sẽ tiếp tục tìm".

Thanh Tú dùng chút sức lực cuối cùng mà gào lên, giọng khàn đặc:

"Trần Nam... Trần Nam, tôi ở đây".

Không còn ý thức được mình đã gọi thẳng họ tên của vị giám đốc tôn kính nữa, Thanh Tú bây giờ chỉ hi vọng anh nghe thấy. Minh Thành còn không tìm ra cô, huống hồ là những người này.

"Giám đốc, xin hãy quay lại. Buổi hội thảo này không thể thiếu ngài"

"Giám đốc, đúng rồi, chỉ còn ít phút nữa thôi".

Tiếng thúc giục Trần Nam bên ngoài càng làm ruột gan Thanh Tú rối bời. Chỉ cách nhau một cánh cửa mà sao như hai thế giới thế này. Trần Nam anh có đi không, anh có bỏ tôi không? Thanh Tú không ngừng lăm bầm, đôi mắt tối tăm như đêm ba mươi.

Có tiếng bước chân rời đi.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây trôi qua...

Bên ngoài vô cùng im ắng. Thanh Tú biết cơ hội cuối cùng đã vụt qua rồi. Cô ngồi bệt xuống đất, sự bất lực tràn lên khóe mắt, nước mắt rung rung chảy dài hai má.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Thanh Tú, nếu em ở trong đó thì tránh qua một bên".

Giọng Trần Nam bên ngoài như xé toạc cả không gian. Thanh Tú vùng dậy, đôi môi lập tức căng ra không biết đang khóc hay là đang cười.

" Rằm".

Trần Nam sau một lúc nghe ngóng mà không thấy động tĩnh gì bên trong. Anh quyết định sử dụng biện pháp phá cửa. Anh thu người về sau, dùng hết lực ở chân mà đập mạnh.

Cánh cửa mở toang. Căn phòng tối tăm lập tức có ánh sáng chiếu đến.

Trần Nam lao vào trong như tia chớp. Nhìn thấy gương mặt thất thần của Thanh Tú anh lập tức ôm chặt cô vào lòng. Thanh Tú từ tận cùng tuyệt vọng thấy vị cứu tinh đến thì cũng vứt bỏ mọi tôn ti trật tự mà ôm chầm lấy anh. Trong lòng hỗn độn đủ loại cảm xúc.

Trần Nam thở nhẹ, vỗ lưng cô vài cái.

" Đừng sợ".

Sau khi hít thở mạnh vài cái để lấy lại bình tĩnh, Thanh Tú giật mình buông Trần Nam ra.

" Tôi, tôi xin lỗi".

Ánh mắt Thanh Tú đầy lo lắng nhìn anh. Cô quên mất việc hỏi anh tại sao gọi cô đến đây:

" Chúng ta đến phòng hội nghị...có..có...còn kịp không?"

Trần Nam sắc mặt cũng lo lắng không kém gì cô, mồ hôi lấm tấm khắp khuôn mặt cương nghị. Anh nhìn chiếc đồng hồ đeo tay.

" Hai phút".

Người đàn ông lúc này rất muốn biết lí do cô ở đây, nhưng không còn thời gian nữa. Anh lập tức kéo tay Thanh Tú đi.

" Thanh Tú, cậu đi đâu lâu vậy? Mình lo cho cậu quá". Ngọc Mai nhìn thấy cô quay về thì mừng rỡ.

" Mình không sao, giờ xách mình đâu?"

Thanh Tú quan sát phòng hội nghị một lượt, trong lòng mừng muốn rơi nước mắt khi cây kim đồng hồ vừa điểm đúng 3 giờ. Nhận lấy cái giỏ từ tay Ngọc Mai, cô vội vàng lấy một tờ tài liệu ra.

" Giám đốc, bài phát biểu của ngài đây".

Trần Nam cầm lấy, ánh mắt anh di chuyển xuống khuôn mặt đầy lo lắng của cô.

" Em sợ chuyện lúc này hay căng thẳng vì bài thuyết trình?"

Lúc này Thanh Tú mới nhận ra trán mình đã rịn mồ hôi từ lúc nào. Kì thực từ lúc được bàn tay to lớn của Trần Nam dắt đi khỏi căn phòng ấy cô đã không còn sợ hãi chuyện đó nữa.

Nhưng giờ sắp đối mặt với nhiệm vụ quan trọng cô hồi hộp đến mức tim sắp nhảy khỏi lồng ngực. Chỉ ít phút nữa sau bài phát biểu của Trần Nam cô sẽ tiến lên đó, trước bao nhiêu người trong giới thương trường mà quảng bá sản phẩm của công ty mình.

" Là... căng thẳng... chút...chút".

Trần Nam bật cười rồi bước nhanh lên bục, kéo theo toàn bộ ánh mắt của mọi người. Khi giọng nói trầm ấm của anh cất lên, Thanh Tú dõi theo không bỏ sót một từ vì bài phát biểu này là tự cô chuẩn bị cho anh. Cũng không ngờ Trần Nam phát âm tiếng Anh chuẩn như vậy.

Phía dưới im lặng như tờ, một tiếng thở mạnh cũng không có. Thanh Tú không ngừng thần phục sự bình tĩnh, nho nhã từ vị giám đốc của mình.

" Thanh Tú, em đi đâu vậy? Bọn anh tìm em khắp nơi".

Giọng Minh Thành thì thảo sau lưng. Thanh Tú đang chăm chú về phía trước nên chỉ "suyt" một tiếng nhỏ. Minh Thành thấy cô không việc gì nên yên tâm quay đi.

Cũng ở phía dưới, một người nhìn thấy sự quay lại của Thanh Tú thì gương mặt lập tức trắng bệch.

Tiếng vỗ tay vang to sau khi Trần Nam kết thúc bài phát biểu. Nhiều người không giấu được sự tán dương dành cho phong thái của vị giám đốc tài ba này.

" Sắp đến lượt cậu rồi kia".

Thanh Tú còn ngây ra thì bị Ngọc Mai huych nhẹ vào người. Cô bừng tỉnh nhớ đến nhiệm vụ của mình, liền đưa tay sửa sang lại váy áo cho nghiêm chỉnh.

" Cậu có run không?" Ngọc Mai lo lắng hỏi.

Mai ơi là Mai, sao cậu có thể hỏi mình như thế? Mình sợ đến sắp chết, hai chân không nhấc lên nổi đây này.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ, Thanh Tú đâu dại đến mức thời khắc quan trọng này lại đứng đây than vãn. Cô cố gắng nở một nụ cười thật tươi nhằm che giấu sự hồi hộp của bản thân:

" Mình ổn".

Trần Nam đứng đặc đi xuống, ánh mắt anh hướng về một thân hình nhỏ bé với gương mặt căng thẳng đang đi lên. Trong lòng anh cũng có chút lo lắng, không biết chuyện xảy ra trước đó có làm Thanh Tú mất tinh thần hay không. Vì vậy, khi chạm cô ở bậc lên xuống, anh nghiêng người nói nhỏ vào tai cô:

" Đừng sợ, cứ xem người ở dưới như bí ngô ấy".

Câu nói của Trần Nam quả nhiên làm Thanh Tú buồn cười. Những người phía dưới nhìn thấy giám đốc Trần Nam có cử chỉ thân mật với nhân viên của mình thì vừa ghen tị vừa tò mò rất muốn biết cô gái kia là ai.

Thanh Tú sau khi được Trần Nam trấn an thì tinh thần phấn chấn hơn hẳn. Gương mặt cũng vì vậy mà giãn ra mấy phần, cô hít một hơi thật sâu bước lên sân khấu.

" Xin chào tất cả quý vị, tôi là nhân viên của công ty Trần Minh- Đặng Thanh Tú..."

"... Hôm nay tôi rất vinh hạnh được giới thiệu đến quý vị một sản phẩm mới nhất, hiện đại nhất với nhiều tính năng ưu việt của công ty chúng tôi: Chip định vị mini V3".

Sau giọng nói trong trẻo với phát âm chuẩn Anh ngữ của Thanh Tú vang lên, màn hình phía sau cô được bật sáng để hỗ trợ cho phần thuyết trình.

Trần Nam lúc này đã an vị vào hàng ghế đầu, đôi mắt nâu đen thâm trầm chăm chú về phía trước. Mọi cử chỉ, lời nói của Thanh Tú đều được anh thu vào tầm mắt. Giọng cô vẫn rất tự tin, kết hợp với cử chỉ uyển chuyển khi tương tác với màn hình tạo nên phong cách rất chuyên nghiệp. Phía dưới có nhiều người gật đầu tỏ ý hài lòng.

Một lúc sau người đàn ông dòi sự chú ý đến chiếc đầm Thanh Tú mặc trên người. Tuy không quá cầu kì, chỉ với màu đen chủ đạo và phần chân váy được phối ren nhưng lại ôm sát lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, làm lộ ra đường cong chết người và làn da trắng nõn. Khuôn mặt cô hôm nay cũng đẹp hơn, hình như là được trang điểm nhẹ. Nhìn một lúc Trần Nam bắt gặp cười khẽ.

Ái Lệ ngồi đó không xa, sắc mặt cô từ trắng chuyển sang xám xịt trông khó coi vô cùng.

Cô đã tính toán kĩ lưỡng từng bước, chỉ cần nhốt Thanh Tú vào trong đó, đến giờ thuyết trình mà không có cô ta sẽ có trò vui mà xem. Trần Nam sẽ rất tức giận mà đuổi việc cô ta cũng nên, trong tình huống đó chính Ái Lệ sẽ là người thay thế, cứu nguy cho uy tín của Trần Nam.

Chỉ là bản thân cô không ngờ được Trần Nam lại đi cứu Thanh Tú. Vậy chẳng phải cô ta đã có một vị trí nhất định trong lòng Trần Nam sao? Nghĩ tới đây con giận đưa đến tận mang tai Ái Lệ, lại thấy Thanh Tú đang tỏa sáng trên kia, cô lấy tay bấu chặt xuống mặt bàn, trong lòng chỉ muốn phát tiết.

Hai mươi phút trôi qua, phần thuyết trình của Thanh Tú cuối cùng cũng kết thúc. Khi cảm ơn và chuẩn bị bước xuống thì bất ngờ có một người đứng lên đặt câu hỏi.

" Xin cho chúng tôi biết, giữa hàng trăm loại chip hiện nay điều gì làm cho chúng tôi tin tưởng rằng con chip định vị mini V3 của Trần Minh là tốt nhất?"

Cả phòng hội nghị im như tờ, khách mời thì tò mò muốn biết phản ứng và câu trả lời của cô gái đứng trên kia. Nhân viên của Trần Minh thì nín thở lo lắng cho Thanh Tú, thuyết trình thì dễ xử lí tình huống mới là khó, không biết cô có xoay sở được hay không.

Thanh Tú nghe xong câu hỏi thì khuôn mặt có chút biến sắc, tim bắt đầu đập nhanh hơn, chân cũng vì vậy mà run run. Cô đưa mắt xuống phía dưới một lượt như tìm kiếm điều gì đó, quả nhiên chạm phải cái nhìn chăm chú của Trần Nam dành cho mình. Khóe miệng anh cong lên, đôi mắt ánh lên tia nhìn khích lệ như nói với cô rằng " đừng sợ".

Sau một giây nói chuyện bằng mắt với Trần Nam vừa rồi, Thanh Tú đã lấy lại được tinh thần. Cô hít một hơi thật sâu, cố giữ cho mình tự tin nhất có thể.

" Xin cảm ơn câu hỏi rất hay của ông".

Cô mỉm cười với vị khách nọ rồi nhìn thẳng về phía dưới, cất tiếng trong trẻo.

" Khi chúng ta đánh giá một con chip có tốt hay không cần xem đến 3 tiêu chí, thứ nhất là độ chính xác, thứ hai là thời lượng pin và cuối cùng là kích thước."

"... Như trong phần giới thiệu tôi đã nói, con chip mini V3 của chúng tôi được sản xuất với công nghệ hiện đại nhất, cho nên độ chính xác của nó lên đến 9,7/10, thời lượng pin tối đa 5 ngày và kích thước siêu nhỏ, chỉ 1 cm độ dày và 1.2 cm độ rộng. Điều mà trên thị trường hiện nay chưa có loại chip nào có được".

Thanh Tú nhìn toàn bộ phòng hội nghị, giọng cô bỗng lớn hơn một chút.

" Vậy xin hỏi những ưu điểm trên đã làm quý vị tin tưởng sản phẩm của chúng tôi chưa ạ?"

Cả căn phòng vang to tiếng vỗ tay thay cho câu trả lời, có những tiếng trầm trở và có cả những cái thở phào nhẹ nhõm.

Trần Nam từ đầu đến cuối không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng anh biết quyết định lần này của mình là hoàn toàn chính xác, những gì Thanh Tú thể hiện còn ngoài cả mong đợi của anh.

Tại phòng chiêu đãi.

Sau buổi hội thảo tất cả khách được mời bữa tiệc thân mật. Nói là thân mật chứ độ xa xỉ của nó chỉ có người ở đây mới rõ, rượu ngoại, các món đặc sản đất đỏ đều có. Vì được thiết kế theo kiểu buffet nên mọi người được chủ động chọn món và có nhiều cơ hội giao lưu với nhau. Đây là chủ ý của Trần Nam, anh muốn nhân dịp ra mắt sản phẩm này để lôi kéo thêm nhiều đối tác, cũng là tri ân đến những khách hàng, đối tác thân thiết.

Bữa tiệc được bắt đầu. Người dẫn chương trình giới thiệu ngắn gọn rồi rút lui để tránh gây ồn ào.

Trần Nam lúc này đang ngồi cùng với các đối tác tiềm năng, mọi người không tiếc lời khen ngợi dành cho sản phẩm lần này. Anh vì thế cũng có chút tự hào, nâng li đáp lại thiện ý của họ.

Bàn của Thanh Tú cách đó không xa. Mọi người cùng ăn uống trò chuyện rất rôm rả. Thanh Tú thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía người đàn ông, cô rất tò mò muốn biết vị giám đốc cao ngạo, nghiêm khắc ở công ty khi gặp gỡ giao lưu với người khác sẽ có thái độ như thế nào. Một từ nhỏ nhả thôi cũng chưa thể diễn tả hết Trần Nam, có lẽ anh là một người lịch thiệp pha lẫn chút lạnh lùng nên mọi sự cuốn hút đều dành về mình.

Thanh Tú vẫn còn lặn ngụp trong suy nghĩ thì Trần Nam tiến đến, mọi ánh mắt trong bàn đổ dồn vào khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông trong bộ vest đen lịch lãm này.

" Chào giám đốc Trần Nam".

" Chào mọi người".

Trần Nam lịch thiệp mỉm cười đáp lại. Có một người phụ nữ trong bàn đứng lên mời rượu, anh vui vẻ nhận lấy rồi uống cạn. Lúc này Thanh Tú mới nhận ra rằng khi Trần Nam ngược lên, trái cằm trên cổ anh nổi rất rõ làm cho động tác uống rượu vô cùng đẹp mắt.

" Thanh Tú, đi với tôi". Anh cất tiếng trầm ấm.

Trần Nam ra hiệu cho Thanh Tú đứng dậy, cô chưa hiểu chuyện gì nhưng cũng nhanh chóng chào mọi người trong bàn rồi đi theo anh, để lại vài ánh mắt đổ kị phía sau.

Trần Nam dắt cô đi một vòng để làm quen với một số nhân vật máu mặt trong giới thương trường. Thanh Tú lần đầu tiên va chạm kiểu này nên rất ngoan ngoãn, thỉnh thoảng cô cũng nhấp vài ngụm rượu khi được đối phương mời.

" Xin chào giám đốc Trần Nam".

Một người đàn ông ngoại quốc tuổi ngoài 40 với dáng người to đậm đứng lên khi thấy hai người đi tới. Thanh Tú lúc này đương nhiên kiêm luôn thông dịch viên cho Trần Nam.

" Xin chào ông Robert Thomson, cảm ơn ông đã nhiệt tình từ nước Anh xa xôi đến đây".

"Ồ không có gì, tôi rất thích sản phẩm mới này. Tôi sẽ cân nhắc để hợp tác với anh".

" Xin cảm ơn, xin mời ông một li để tỏ tình giao hữu".

Người đàn ông nhận lấy li rượu từ tay Trần Nam, ông uống cạn rồi quay sang Thanh Tú.

" Tôi rất thích phong cách của cô, cô là người có nhiều tiềm năng".

Thanh Tú lần đầu được khen, lại còn là người ngoại quốc nữa thì phồng cả mũi, đôi môi cười rạng rỡ hơn bao giờ hết.

" Lời khen của ngài làm tôi rất vui"

Thanh Tú đang trên mây bỗng nén sự vui sướng lại.

"... nhưng tôi còn trẻ và chưa có kinh nghiệm nên còn phải học hỏi rất nhiều".

Ông Robert cười lớn: "Ồ, cô quá khiêm tốn rồi. Cô ở bên Trần Nam thì khác nào hổ mọc thêm cánh".

Nói xong ông bắt tay Trần Nam cáo từ. Trần Nam tiễn ông ta một đoạn thì quay lại.

" Ông ấy vừa nói gì?"

Thanh Tú sực nhớ đoạn sau cô trực tiếp đối đáp với ông ta rất nhanh nên có lẽ Trần Nam không hiểu. Cô quay sang nhìn anh một hồi lâu, cũng không hiểu có phải vì có ít rượu trong người không mà ánh mắt cô long lanh khác thường, lại còn dám nhìn thẳng vào mắt giám đốc mình. Sau khi suy nghĩ, cô mỉm cười tinh ranh:

" Ông ấy nói ngài quá điển trai".

Trần Nam biết mình đang bị Thanh Tú lừa gạt. Anh đầu tệt đến mức không hiểu những câu vừa rồi, nhưng anh lại không muốn vạch trần. Bản thân cũng không hiểu mình bắt đầu dễ dãi với cô từ lúc nào, anh nhếch miệng cười nhạt.

Lúc này mọi người đã tản ra bốn chỗ hai người đang đứng, Trần Nam ra hiệu cho Thanh Tú cùng ngồi xuống bàn bên cạnh anh. Đôi mắt vừa nãy còn ôn nhu bỗng trở nên u ám khác thường. Thực ra tâm trạng anh từ đầu đến cuối rất nặng nề, chỉ là anh quá giỏi trong việc che giấu cảm xúc.

" Em nói đi, tại sao lại ở trong căn phòng đó?"

Oa, đây là cục tức to bự của Thanh Tú đây mà, cô suýt chút quên mất.

" Chẳng phải ngài cho người gọi tôi đến đó sao?"

Giọng cô nửa tò mò, nửa lại như trách móc.

" Có người?"

" Vâng".

Trần Nam đưa tay lấy một quả nho trên bàn, Thanh Tú còn chưa biết anh định làm gì thì nó đã được nhét vào miệng cô.

" Em ăn cái gì mà ngây thơ vậy, có người nói em đi chết em cũng đi sao?"

Nói rồi người đàn ông đi ra ngoài, hình như là gọi điện cho ai đó.

Thanh Tú bị quả nho làm cho mắc nghẹn. Nghĩa là Trần Nam không làm, đúng rồi chính anh đã cứu cô, vậy thì là ai? Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, cô sống chan hòa không hề đắc tội với người nào. Hay có sự nhầm lẫn gì chăng?

" Chào em, Thanh Tú".

Một giọng nói sau lưng vang lên. Âm thanh quen thuộc của nó làm Thanh Tú giật mình, suýt đánh đổ ly nước trên tay. Cô quay đầu lại.

Hình ảnh người đàn ông khôi ngô trong bộ vest xám đang nở một nụ cười nửa miệng làm gương mặt cô biến sắc, khoe môi chột mấp máy.

" Quốc... Quốc Đại"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Trần Nam quay vào sau khi gọi điện thoại xong. Thấy sắc mặt khó coi của Thanh Tú anh liền tiến lại gần. Không khó để anh nhận ra người đàn ông trước mặt này, dù anh ta mới lên chức cách đây không lâu nhưng tập đoàn CENX to lớn như vậy, một người dày dạn như Trần Nam làm sao không biết đến anh ta được.

Đến đây Trần Nam lập tức nhớ lại Thanh Tú đã từng thực tập ở tập đoàn này, vậy giữa hai người họ chắc chắn có quen biết. Nhưng tại sao ánh mắt của Thanh Tú đối với người đàn ông này lại hoang mang, bài xích như thế?

" Chào anh, Trần Nam".

Quốc Đại cất giọng trầm khàn, đưa tay làm động tác bắt tay với Trần Nam, nhưng ánh mắt lại ở trên người Thanh Tú không rời.

Lại nói đến Trần Nam, quả thực Thanh Tú xinh đẹp được mọi người ngắm nhìn là lẽ hiển nhiên, nhưng chưa có ai ở trước mặt anh mà thất thố như vậy. Đôi mắt nâu đen của anh chuyển sang đục ngầu, chỉ nói khẽ " chào" một cái rồi ôm vai Thanh Tú ra hiệu cho cô cùng rời đi.

Cánh tay Quốc Đại lơ lửng giữa không trung rồi rớt xuống. Nhìn bóng dáng Thanh Tú kề vai sát cánh với Trần Nam mà lòng anh không nén được sự buồn bực, tức giận lẫn nuối tiếc.

Gần trường đại học Kinh Tế, có hai người đứng trên bờ sông lặng gió nhìn từng đám lục bình lớn nhỏ trôi theo dòng nước. Cô gái mỉm cười nhìn người đàn ông bên cạnh:

" Thế nào, mới gặp hôm qua mà nay lại trốn làm đến tìm em sao?"

Người đàn ông vòng tay qua vai cô siết nhẹ vào lòng:

" Anh chỉ là nhớ em, muốn gặp một lát thôi".

" Thật không, nhưng giờ em phải vào trường rồi".

Người đàn ông ôm chặt cô gái, khuôn mặt anh vui vào mái tóc thơm mát như không muốn xa rời.

" Đợi hết năm nay em ra trường anh sẽ bắt em về làm vợ".

Đôi mắt cô gái sáng lấp lánh, đôi môi cười rạng rỡ:

" Nói thì phải giữ lời đó nhé".

Anh nheo mắt cô, giọng cứng chiều:

" Ngoài em ra thì còn ai để anh yêu nhiều như thế nữa".

Sau cái ôm đầy quyến luyến, người đàn ông buông cô ra: " Anh đến công ty đây, mai gặp nhé".

" Vâng".

Người đàn ông quay đi, bóng lưng anh khuất dần, từ xa xa vọng lại một giọng nói trong trẻo, ngọt ngào " Quốc Đại, em ghét anh lắm. Quốc Đại em không làm vợ anh đâu.. Quốc Đại..."

" Quốc Đại... Quốc Đại...."

Thanh Tú bật người dậy, trong cơn mơ cô vừa gọi tên một người đàn ông. Bên ngoài màn đêm vẫn yên tĩnh, chỉ có đôi mắt cô là mở to vô hồn. Bao kí ức ngỡ đã chôn sâu trong lòng nay bỗng trỗi dậy, từng chút từng chút một gặm nhấm trái tim tưởng đã lạnh lặn. Bỗng trời đổ cơn mưa, sấm chớp đi đùng xé toạc màn đêm, xuyên vào tâm hồn của người con gái.

Hôm nay là ngày nghỉ, người đàn ông thư thái ngồi trên ban công tầng hai, ánh nắng đầu ngày chiếu thẳng vào thân hình anh sáng chói. Một tay khẽ rót li trà, tay kia anh áp điện thoại vào tai.

" Giám đốc, tôi đã cho người truy xuất camera trong phòng hội nghị. Đúng là có một nhân viên mặc đồng phục khách sạn tiếp cận Thanh Tú. Nhưng người quản lý xác nhận trong số nhân viên làm việc ở khách sạn không hề có người đó. Chắc chắn là người ở ngoài giả dạng trà trộn vào".

Trần Nam nhấp một ngụm trà, đuôi mắt khẽ nheo lại:

" Còn chuyện căn phòng số 5?"

" Nhân viên giải thích rằng trước đó có một vị khách yêu cầu anh ta khóa cửa lại sau khi một cô gái đi vào để vị khách này tạo bất ngờ cho cô ấy".

" Điều tra được vị khách đó chứ?"

Đầu dây bên kia im lặng giây lát, sau đó cất tiếng ngập ngừng.

" Xin lỗi, tên nhân viên đó không biết bất cứ thông tin gì về vị khách này".

Đây rõ ràng là có sự sắp xếp từ trước, mục đích của người này là gì? Tại sao canh đúng buổi hội thảo mà hành động? Lẽ nào mưu đồ này là nhằm vào anh. Cô tình nhót Thanh Tú lại để cô ấy không thể thuyết trình, làm mất mặt, mất uy tín của anh.

Trần Nam nhấm nhát lại, bàn tay anh xoay vòng li trà nóng. Thương trường phức tạp, đầy cạnh tranh khốc liệt, bạn ít thù nhiều. Anh chưa thể đoán ra ai làm cái trò bẩn này được.

"Được rồi Hoàng Hải".

Buổi chiều, Trần Nam không ở nhà mà lái xe ra ngoài. Địa điểm anh đến là phòng gym hạng nhất thành phố với những máy móc rất hiện đại.

Chạy trên máy tập được mười lăm phút thì cơ thể anh bắt đầu nóng lên. Mồ hôi làm cho chiếc áo thun mỏng dính chặt càng lộ rõ các cơ rắn chắc. Phía bên cạnh xuất hiện một cô gái trong bộ thể thao ôm sát người để lộ ba vòng nóng bỏng, cô ta mỉm cười tình tứ với Trần Nam rồi lên máy chạy song song cùng anh.

"Ái Lê, chẳng phải e thường đến phòng gym K sao?".

"Vâng, nhưng bên đó máy móc xuống cấp quá nên em muốn thay đổi một chút".

Chạy một lúc, Ái Lê cũng bắt toát mồ hôi, hai má cô ửng hồng kéo đến tận mang tai. Qua chiếc gương, cô thấy rõ nhiều ánh mắt trong phòng nhìn hai người họ không rời. Phải rồi, bởi họ trông quá đẹp đôi cơ mà, thậm chí Ái Lê còn cho rằng không ai xứng với Trần Nam hơn cô cả. Suy nghĩ này làm cô nở một nụ cười đắc chí.

"Trần Nam lát tập xong chúng ta đi ăn tối nhé".

Trần Nam lúc này đã ngừng chạy, anh đang nâng tạ gần đó. Dù sao hôm nay cũng là một ngày rảnh rỗi. Anh mỉm cười:

"Được".

Sau khi xông hơi và thay đồ đặc, hai người rời khỏi phòng tập. Mặt trời cũng đã khuất dần nhường chỗ cho bóng tối tràn về.

Trong một quán đồ nướng bình dân. Hai cô gái ăn mặc giản dị trong trang phục quần jean áo thun đang ngồi đối diện nhau.

"Hôm nay có chuyện gì mà đôi mình thế này?" Ngọc Mai cười tươi như hoa để lộ má lúm, mái tóc ngắn của cô bay bay trông rất đáng yêu.

Ngọc Mai là một con người chất phác và có hoàn cảnh rất giống Thanh Tú, cho nên cô luôn xem Mai là người bạn thân thiết, có thể coi là thân nhất trong công ty.

"Lâu lâu đi ăn với nhau không được sao?"

"À không, mình thấy bộ dạng cậu ủ rũ quá, không có chuyện gì đấy chứ?"

Thanh Tú không trả lời. Cô cho vài miếng sườn lên vỉ nướng, bàn tay nhanh nhẹn lật qua lật lại. Chẳng mấy chốc mùi thơm đã bốc lên vô cùng hấp dẫn. Cô vẫy tay gọi anh nhân viên gần đó:

"Cho bàn này vài chai bia".

"Ôi, cậu có uống được không mà gọi, đừng nói là cậu muốn mượn rượu giải sầu đấy nhé". Ngọc Mai nhảy dựng lên.

Mượn rượu giải sầu? Câu này có đúng với tâm trạng Thanh Tú không nhỉ? Cô chỉ biết rằng đêm qua tỉnh dậy sau giấc mơ ấy và cho đến tận lúc này, trong lòng nặng như đá đeo. Hình ảnh Quốc Đại cứ lờn vờn trong đầu.

"Uống một chút thôi mà, không say được đâu. Cậu nhìn xung quanh mà xem đâu phải mình chúng ta là phụ nữ".

Ngọc Mai thấy Thanh Tú có chút khác thường nhưng hiếm có dịp đi với nhau như vậy nên cũng không can nỡ, dù sao Thanh Tú cũng là người biết kiềm chế chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau nửa tiếng, Ngọc Mai biết mình đã sai hoàn toàn.

Thứ ăn trên bàn chỉ mình cô thưởng thức, Thanh Tú không hề động đũa, chỉ ngồi uống hết chai này đến chai khác.

"Thanh Tú, đừng uống nữa cậu sẽ say mất".

Thanh Tú cười to, hai má chẳng mấy chốc ửng hồng, mái tóc ngang vai lòa xòa không vào nếp.

"Say? Mới có ba chai làm sao say được?"

Cô tiếp tục uống. Gương mặt từ màu hồng chuyển sang đỏ bừng, đôi mắt ảm chứa bi thương chưa từng thấy. Mọi vật trước mắt cô bắt đầu quay cuồng nhay múa, bóng đèn trên đầu như đom đóm lập lờ.

"Mai, cậu có phép thuật à?"

"Hả, phép thuật gì?". Ngọc Mai lo lắng hỏi.

"Nếu không có phép thuật tại sao cậu biến ra thêm một Ngọc Mai bên cạnh vậy?"

Lúc này Ngọc Mai biết cô bạn của mình say thật rồi, nhìn một hóa hai mà cứ khẳng khẳng là không say.

"Thanh Tú, mình đưa cậu về".

Ngọc Mai đứng lên vòng ra phía trước đỡ Thanh Tú. Nhưng cô khoát tay, không cho Ngọc Mai đỡ mình.

"Chưa về đâu, mình còn muốn uống".

Giọng nói của Thanh Tú không còn rõ ràng nữa, cô lao đảo đi tìm phòng vệ sinh vì bụng căng tức. Trong quán đã có nhiều ánh mắt đổ dồn vào cô, một cô gái xinh đẹp với vẻ bất cần trên gương mặt. Một tên trong số đó bộc lộ rõ vẻ ngả ngón đùa cợt khi cô đi qua.

"Cô em, đi đâu thế? Lại bàn này uống với anh nào".

Cả đám cùng bàn ồ lên cười to hưởng ứng.

Ngọc Mai bắt đầu hoảng sợ khi chứng kiến cảnh này, phải bằng cách nào đó đưa Thanh Tú về nếu không thì nguy to. Cô vội vàng lục túi xách tìm điện thoại.

Người đàn ông sau khi dùng bữa tối ở một nhà hàng cao cấp thì lái xe về. Hôm nay là ngày nghỉ nên đường phố vô cùng nhộn nhịp, huyên náo. Anh thong dong chạy với tốc độ rất chậm, mắt thỉnh thoảng nhìn hai bên đường.

Bỗng hình bóng quen thuộc cách đó không xa khiến anh phải phanh thắng lại.

Một cô gái dáng liêu xiêu từ trong quán ăn đi ra với bộ dạng say mềm, liên tục hất tay người con gái bên cạnh không cho cô ta điu mình. Một người đàn ông lôi kéo tay nhưng cô ta không chịu lên xe mà ngồi bịch xuống gốc cây bên lề đường, khuôn mặt đỏ như gà chọi. Xung quanh có không ít người dân vì hiếu kì mà đứng xem rồi chỉ trỏ, xì xào.

Ái Lệ ngồi ghé sau nhưng cảnh tượng vừa rồi đã được cô thu vào tầm nhìn, cô nhếch miệng cười chế giễu:

"Thật đẹp mặt, tưởng rằng chính chu lắm, ai ngờ..."

Người đàn ông im lặng. Gương mặt anh như có mây mù bao phủ, tay nắm chặt vô lăng, đôi môi khẽ mím lại. Không nói ra cũng biết anh đang tức giận thế nào.

Đây quả là điều mà Ái Lệ mong đợi, thái độ của Trần Nam làm cô vô cùng hả dạ. Cô khoanh tay trước ngực, ánh mắt sáng lên tia nhìn đắc chí.

"Trần Nam, chúng ta về thôi".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

"Thanh Tú, lên xe anh đưa em về".

"Em không về".

Minh Thành vẫn kiên nhẫn thuyết phục Thanh Tú nhưng cô nhất định ngồi ở gốc cây, đôi mắt mơ màng nhìn đâu không rõ.

Bỗng một thân hình cao lớn xuất hiện. Mái tóc anh bị cơn gió thổi qua làm vài cọng rớt xuống lòa xòa trước trán, nhưng như thế cũng không đánh mất được vẻ nghiêm nghị trên gương mặt của người đàn ông.

Ngọc Mai và Minh Thành nhìn thấy đều bất ngờ cất tiếng chào:

" Giám đốc".

Trần Nam quét mắt, một tia lạnh lẽo dừng trên Minh Thành.

" Ai đưa cô ấy đến đây?"

Trần Nam nhìn Minh Thành như thể anh là nguyên nhân của sự việc. Vì cách đây ít ngày chính anh ta đã mời Thanh Tú đi ăn tối mà bị Trần Nam làm hỏng kế hoạch.

" Giám đốc... là tôi và cô ấy tự đến. Tôi đã can ngăn cô ấy đừng uống nhiều nhưng... không được".

Ngọc Mai đứng bên cạnh lấp bắp trả lời. Việc này rõ ràng không liên quan đến Minh Thành, anh cũng là do cô gọi đến.

Trần Nam nghe vậy thì chân mày giãn ra, anh tiến lại chỗ Thanh Tú. Lúc này cô đang dựa người vào gốc cây, mái tóc rũ xuống đã che gần hết khuôn mặt nên không thể nhìn ra biểu cảm. Nhưng cái kiểu lơ đãng thì chính hiệu của người say mất hết kiểm soát rồi. Một Thanh Tú nghiêm chỉnh trong mắt anh đây ư? Mới hôm qua trong tiệc chiêu đãi đã nói với anh là không uống được làm anh phải đỡ cho vài li mà nay lại như thế này.

Trần Nam thoáng cau mày, anh nghiêng người xuống đồng thời đưa cánh tay to dài ra.

" Đứng lên nào".

Giọng anh trầm ấm nhưng vô cùng nghiêm nghị làm cho Thanh Tú dù đang say thì vẫn bị sự uy lực của nó trấn áp. Cô từ từ ngước lên, không còn nhận ra người đàn ông trước mặt mình là ai mà chỉ biết rằng ánh mắt của anh khiến cô không dám mở miệng ra đối co như với Minh Thành, nhưng sự ngang bướng vẫn làm cô ngồi lì tại chỗ.

Minh Thành thấy Trần Nam vẫn giữ tư thế đó trong vòng hai phút nhưng Thanh Tú không có biểu hiện gì là sẽ đưa tay ra cho anh nắm cả. Anh hiểu rằng có lẽ đây là lần đầu tiên Trần Nam kiên nhẫn với phụ nữ như vậy. Mà có lẽ, chỉ đối với Thanh Tú thôi. Nghĩ đến đây, đáy mắt Minh Thành thoáng buồn.

" Tôi bảo em đứng lên".

Ba phút trôi qua mà Thanh Tú không có chút động tĩnh gì. Trần Nam ném ánh mắt đỏ ngầu đến phía cô, dường như có một sự tức giận tỏa ra từ người đàn ông này, anh ngồi xuống đưa cả hai tay về phía Thanh Tú.

" Giám đốc... giám đốc".

Minh Thành, Ngọc Mai thấy hành động của Trần Nam thì buột miệng thốt lên, sau đó trở mắt nhìn nhau rồi im lặng. Ngọc Mai khẽ quay mặt cười nhẹ một cái.

" Á..."

Thanh Tú sau đó chỉ cảm nhận được cơ thể mình nhẹ bẫng như con gấu bông, một con gấu bông được một vật vừa rắn chắc vừa ấm áp ôm lấy đi như bay, cô còn nghe thấy được mùi hương nhàn nhạt tỏa ra ngay trước mũi mình.

Ái Lệ thấy Trần Nam bế Thanh Tú lên xe thì tròn tròn mắt. Bản thân cô dù đi với anh cũng chỉ được ngồi ghế sau, tại sao Trần Nam cho Thanh Tú ngồi ghế phụ, lại còn cẩn thận thắt dây an toàn cho cô ta nữa? Cô giận tái cả mặt.

" Trần Nam, cô ta còn chưa đủ làm anh mất mặt sao?"

Trần Nam không nhìn Ái Lệ lấy một cái, anh ngồi lên ghế của mình rồi chuẩn bị khởi động xe.

" Em xuống xe đi, Minh Thành đưa em về".

Ái Lệ há hốc miệng. Hà? Chuyện gì thế này, Trần Nam vứt cô giữa đường để đưa Thanh Tú về ư? Cô tự gất gỏng trong lòng.

" Em... em... nhưng".

Ái Lệ còn lấp bắp chưa hết câu thì đã bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của Trần Nam nhìn mình.

" Em còn chưa xuống?"

Giọng nói trầm ấm của Trần Nam mang mấy phần rắn đê trong đó. Ái Lệ chỉ đành giậm chân mà bước xuống. Người làm anh nổi điên là Thanh Tú nhưng sao anh lại trút giận lên người cô. Dù can khôn có dỗi dờn cô cũng không nghĩ có ngày Trần Nam lại đối xử với cô như vậy, tất cả là tại cái con ả yêu nghiệt kia.

Trần Nam cho xe lao đi. Bao sự ngỡ ngàng, tức giận lẫn thắc mắc vút lại cho ba người phía sau.

Đi được một đoạn Trần Nam phải với tay chỉnh sửa dáng ngồi cho Thanh Tú vì cô không kiểm soát được cơ thể, liên tục gật gù. Đến đoạn đường xấu, dù đã phanh thắng nhưng chiếc xe vẫn bị chòng chành. Thanh Tú bị tung nhẹ lên một cái nền choàng tỉnh, chất cồn vẫn còn làm cô chệnh choáng, đôi mắt mở to nhìn về phía trước rồi quay sang người đàn ông.

"Giám đốc, là anh ư?"

Cô cất tiếng ngong ngịu, không biết mình đã thay đổi cách xưng hô với Trần Nam từ lúc nào.

Người đàn ông vẫn lái xe, nghe Thanh Tú nói vậy liền mỉm cười nhưng lại cất giọng đầy nghiêm nghị.

"Vì chuyện gì mà em uống ra nông nổi này?"

Thanh Tú không trả lời mà nhìn ra cửa xe, mọi vật bên ngoài trong mắt cô đều bị lộn ngược.

Trần Nam nhận ra dường như tâm trạng cô không được tốt lắm. Nhưng vì người say thường không giấu được nỗi lòng, nhất là phụ nữ nên anh quyết tìm hiểu sự thật đang thắc mắc trong lòng.

"Tập đoàn CENX lớn như vậy tại sao em từ chối mà lại đầu quân cho một ông chủ khó ưa này?"

Trần Nam thực ra muốn biết điều này từ rất lâu nhưng không biết phải hỏi cô thế nào. Hơn nữa, nếu Thanh Tú muốn giấu chẳng phải cô sẽ nói đại ra một lí do nào đó ư? Dù biết đây là hạ sách nhưng Trần Nam không thể bỏ qua cơ hội hiếm hoi này.

Thanh Tú im lặng khá lâu, không biết vì chưa tiêu hóa được lời của Trần Nam hay cô đã quá mệt rồi.

Tại sao ư? Lúc này nhận thức của cô đâu còn sáng suốt để mà giấu đi cái chuyện mà cô không muốn ai biết đến. Cho nên cái miệng nó phản bội, cất giọng đầy ảo não.

"Anh có muốn làm việc với một người đã phụ bạc mình không?"

Lời nói nhẹ nhàng thốt ra như cơn gió có mang chút giá lạnh làm Trần Nam sững sờ vài giây. Nói vậy chẳng phải là cô bị phụ tình sao? Lẽ nào hôm nay uống say như vậy cũng là vì nghĩ đến hắn?

Nghĩ đến đây Trần Nam đáp ga, chiếc xe lao nhanh trong đêm tối, mang theo ánh mắt xa xăm của người đàn ông.

Còn Thanh Tú, sau khi nói được câu cuối cùng thì chính thức gục xuống, mắt nhắm nghiền. Đoạn đường tiếp theo cho đến lúc xe dừng cô đều không hay biết gì.

Chiếc xe lăn bánh qua con đường sỏi trắng quen thuộc, hai hàng dừa rì rào như đang vẫy chào. Ánh trăng non cũng đã nhô lên chiếu khắp khuôn viên ngôi biệt thự, màu sắc của nó mặc dù nhợt nhạt nhưng cũng lấn át hết thảy mọi ngọn đèn. Trần Nam nhìn sang người con gái bên cạnh, hình như trong lòng anh cô cũng như vàng trắng kia, dù giản dị nhưng có sức hút vô cùng.

"Cậu chủ đã về".

Di Tư vội vàng chạy ra khi thấy Thanh Tú nằm trong vòng tay Trần Nam, người nồng nặc mùi rượu. Bà lo lắng hỏi:

"Cậu chủ, có cần tôi lấy thuốc giải rượu không?"

Trần Nam nhanh chóng bế Thanh Tú lên lầu, thân hình cao lớn của anh đi lên bậc thang nhanh như lướt. Di Tư khóm róm đi theo sau.

"Di pha cho tôi li chanh nóng".

Anh không muốn cho Thanh Tú uống thuốc giải rượu vì tác dụng phụ của nó không tốt cho cơ thể, chỉ nên dùng trong tình huống nguy cấp.

"Vâng tôi làm ngay".

Năm phút sau Di Tư đưa nước chanh lên. Trần Nam đã đặt Thanh Tú xuống chiếc giường rộng lớn của mình, đầu cô được kê cao trên một chiếc gối êm ái. Anh ra hiệu cho bà lui ra rồi tự mình cầm li nước ngồi xuống mép giường.

Thanh Tú được anh đỡ dậy nhưng người cô như bị mất xương, nửa thân trên hoàn toàn tì vào ngực Trần Nam. Anh một tay đỡ cô, tay còn lại đưa li nước lên miệng.

"Ừm..."

Thanh Tú cắn răng vào miệng li tò ý bất hợp tác, thân thể chỉ chực ngã nhào xuống giường. Trần Nam dùng một tay xốc người cô dậy để đầu cô ngã về vai mình nhằm chỉnh cho khuôn mặt hơi ngửa lên, một tay ép chặt vào môi cô.

"Ừc.. ừc".

Thanh Tú sau một lúc không chống được sức mạnh của người đàn ông nên ngoan ngoãn uống được nửa li.

Trong mắt Trần Nam phụ nữ khi say là tệ hại nhất bởi anh từng chứng kiến nhiều người hết khóc cười rũ rượi rồi la hét ầm ĩ. Nhưng Thanh Tú không giống những trường hợp đó, ngoài gương mặt đỏ như lửa ra thì cô không có biểu hiện gì.

Sau khi đặt li nước lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, Trần Nam đặt Thanh Tú nằm xuống lại rồi toan đứng dậy.

" Ờ... ờ".

Thanh Tú bật người dậy về phía người đàn ông, anh theo phản xạ ôm lấy cô đồng thời hứng luôn đồng nôn ói vừa rồi. Một mùi chua lôm xộc lên mũi vô cùng khó chịu, anh cúi xuống nhìn, quần áo cô cũng không sạch sẽ là bao. Nhưng anh không cáu giận mà có chút yên tâm, bởi ói ra được người sẽ nhẹ nhõm hơn. Anh lại nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống lần nữa.

10h đêm..

Trần Nam tắm rửa xong chỉ quấn một chiếc khăn bước ra. Có vài giọt nước còn đọng trên bờ vai rộng lớn chảy xuống nhẹ nhàng. Anh đứng ngắm người con gái trên giường một lúc. Câu " say như chết" thật quá đúng với cô lúc này.

Thanh Tú nằm đó đẹp như một pho tượng, nét mặt thảnh thơi khẽ cau lại. Trần Nam nhẹ nhàng tiến đến bên giường. Anh nằm xuống cạnh cô, người nghiêng sang một bên trong tư thế hơi chồm dậy, hương thơm dịu nhẹ từ mái tóc tỏa ra làm anh khoan khoái lạ thường.

Đã nhìn ngắm cô nhiều lần nhưng bây giờ ở cự li gần thế này Trần Nam mới phát hiện gương mặt Thanh Tú yên bình và thuần khiết nhất. Ánh mắt anh di chuyển xuống nơi có hơi thở đang phập phồng, bàn tay to lớn của anh khẽ chạm lên nơi ấy, mềm mại khôn tả. Một lúc sau, anh cời chiếc áo thun xanh của cô ra khỏi người một cách nhẹ nhàng, từ tốn.

Thanh Tú vẫn mê man, khuôn mặt cô dưới ánh đèn vàng trầm dịu nhẹ ửng hồng đầy ma mị. Khi món đồ cuối cùng được người đàn ông vứt xuống, một tòa thiên nhiên căng tràn sức sống hiện ra.

Thanh Tú mặc dù hơi gầy nhưng vòng nào ra vòng nấy trắng mịn đẹp khó cưỡng. Đôi gò bồng đảo như hai ngọn núi tuyết sừng sững, trên đỉnh được điểm xuyên bằng hai nụ hoa hồng mới hé đầy khiêu khích. Chạy dọc xuống dưới là vùng xuân sắc gợi tình nhất của người con gái.

Hình ảnh trước mắt làm dòng máu nóng từ đỉnh đầu tràn xuống nửa thân dưới khiến Trần Nam căng tức. Đôi mắt anh như có ngọn lửa chỉ chờ chờ bùng lên thiêu đốt thân hình trước mặt mình. Bên ngoài, từng cơn gió đêm lùa vào tấm màn cửa khẽ lay động, như chính tâm tình người đàn ông lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Người con gái tỉnh giấc khi mặt trời đã lên cao. Đầu cô không biết vì nguyên nhân gì mà đau như búa bổ, đôi mắt hơi nheo lại vì ánh nắng hắt từ bên ngoài vào. Chợt cô nhảy dựng lên.

Đây không phải cái " ỏ" quen thuộc của cô mà là một căn phòng vô cùng sang trọng. Nhìn như một khách sạn năm sao nào đó, Thanh Tú liền đi một vòng để xem xét.

Cô khựng lại khi nhìn vào chiếc gương trước mặt, một cô gái với đầu tóc rối bù lọt thỏm trong chiếc áo sơ mi thùng thình tới gối. Đây chắc chắn là áo của đàn ông, sau khi lật áo lên cô suýt hét thành tiếng vì trong người không mặc đồ lót.

" Chuyện gì đã xảy ra, đây là đâu?"

Thanh Tú chạy ào ra ban công nhìn xuống. Phía dưới có vài người đang cần mẫn tỉa lá, tưới cây, xa xa là con đường được rải đầy sỏi trắng.

"Cái công kia... đích thị là nhà... nhà... của giám đốc mà".

" Cốc... cốc".

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, cô vội vàng ra mở.

" Cô dậy rồi ư?"

" Di Tư, sao con lại ở đây?" Giọng cô hấp tấp.

" Cô say không còn nhớ được gì sao? Tối qua cậu chủ đưa cô về".

Thanh Tú cảm thấy quá mất mặt. Cô chỉ uống có vài chai bia thôi sao lại ra nông nỗi này. Đây chẳng phải phòng của Trần Nam sao, trong góc phòng còn có cái cà vạt của anh kia. Có khi nào tối qua nhân cơ hội cô không biết gì anh ta đã làm càn rồi hay không? Nghĩ tới đây khuôn mặt cô nhăn nhó đến tội nghiệp. Cô hỏi dì Tư nhằm vớt vát:

"Dì... tối qua là đi thay đồ cho con phải không?"

" Là cậu chủ".

Đi Tư trả lời nhanh như chớp khiến một tia hi vọng cuối cùng đã tiêu tan, trong đầu cô liền nghĩ Trần Nam đúng là một tên háo sắc. Lần trước anh ta đã có ý đồ với cô rồi còn bày đặt nói không có hứng, thế còn tối qua chắc là đã có hứng rồi ư? Bây giờ cô phải làm thế nào đây?

" Cậu chủ dặn cô ăn sáng rồi đến công ty giải quyết giấy tờ, chiều cậu ấy mới đến".

" Anh ấy không có ở đây sao?"

" Cậu ấy đã ra ngoài từ sớm".

Thanh Tú trong lòng nôn nóng chỉ muốn gặp Trần Nam hỏi cho rõ. Nhưng anh không có ở đây, còn dì Tư thì đã chuẩn bị cho cô một tô phở bò nghi ngút khói. Hương thơm của nó làm bao tử Thanh Tú sôi lên ùng ục, cô đành gác lại việc đó để ngồi vào bàn.

" Dì Tư, đi ăn chưa? Lại đây ngồi ăn với con?"

Đi Tư nở một nụ cười hiền lành. Cô gái này hình như chưa từng coi bà là người giúp việc thì phải. Làm gì có chuyện chủ tớ ngồi ăn chung với nhau chứ.

" Cô cứ tự nhiên, tôi ăn rồi".

Thanh Tú không khách sáo nữa. Cô chăm chỉ vào việc thỏa mãn cái bụng rỗng của mình, chưa đầy mười phút tô phở đã hoàn toàn sạch sẽ.

Sau khi ăn uống no nê Thanh Tú mới bắt đầu lo lắng. Mặc áo của Trần Nam thế này làm sao đến công ty được? Hơn nữa còn không có đồ... cô xấu hổ đến nổi đỏ cả mặt.

Đi Tư đang dọn dẹp gần đó hiểu ý liền mỉm cười:

" Đồ cô hôm qua tôi mang đi giặt rồi".

"... Mà trên ghế có đồ mới mua".

Thanh Tú khỏi phải nói cảm kích dì Tư đến nhường nào, dù xấu dù đẹp hay không vừa đi chẳng nữa cô cũng ráng mà nhét người mình vào, miễn không phải ra ngoài với bộ dạng này.

Sau khi cảm ơn dì Tư, Thanh Tú chuẩn bị đi lên lầu để thay đồ thì một chiếc xe màu đen từ từ tiến vào ngôi biệt thự. Một cô gái với mái tóc xoăn bồng bênh đứng đưa người trên đôi giày cao gót bước vào, chiếc đầm đen ôm sát người tưởng chừng không thể thở được. Dì Tư thấy vậy vội vàng ra chào.

" Cô Lệ".

" Trần Nam đâu?" Ái Lệ hát hàm hỏi.

" Cậu chủ không có nhà".

Đôi mắt Ái Lệ quét quanh một lượt. Rõ ràng Trần Nam không có ở công ty, cô gọi cho anh bao nhiêu cuộc để hỏi vấn đề công việc mà cũng không được. Anh không có nhà vậy đã đi đâu?

Ái Lệ bất ngờ nhìn về phía chân cầu thang nơi có một cô gái khác đang đứng đó. Trên người cô ta chỉ mặc đúng một chiếc áo sơ mi trắng của Trần Nam. Lẽ nào đêm qua anh vứt cô lại để đưa cô ta về đây? Rốt cuộc là Trần Nam đã bị ả ta mê hoặc đến mất kiểm soát rồi ư? Nghĩ đến đây máu nóng của Ái Lệ bắt đầu nổi lên.

Thanh Tú đứng ngăn người giấy lát nhưng rồi cô cũng quay người bước lên cầu thang. Dáng người mảnh khảnh trong chiếc áo trắng kết hợp với chút nắng từ bên ngoài hắt vào càng khiến cô thêm thanh thoát. Vừa đi khoảng mười bậc thì...

" Cô... cô đứng lại cho tôi".

Giọng Ái Lệ chua ngoa hét lên, khuôn mặt dù được trang điểm kỹ lưỡng vẫn không che được sự tức giận, đôi mắt với lớp mascara dày cộm trợn to hết cỡ.

Thanh Tú xoay người lại, đuôi mắt khẽ nheo lại.

" Chị gọi tôi?"

"Không gọi cô chẳng lẽ tôi gọi bà già chết tiệt này?"

Ái Lệ liếc xéo đi Tur, giọng cô oang oang như muốn trút sự giận dữ lên người bà.

Khi nghe câu này, Thanh Tú vô cùng khó chịu. Làm chung công ty đã lâu, gặp mặt cũng không ít lần nhưng đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau. Thanh Tú ý thức được bản thân mình kém Ái Lệ đến bốn tuổi nên cô cũng lịch sự gọi cô ta là chị. Nhưng nghe cách cô ta ngoa ngoáy nói đi Tur như vậy, Thanh Tú thực sự nóng mặt. Dù sao đi cũng đáng tuổi mẹ cô, đến cả Trần Nam cũng nhất định không đối xử với bà như thế.

"Tại sao chị gọi đi ấy như vậy?"

Ái Lệ nghe vậy thì lập tức quắc mắt lên, việc cô sĩ và một người ở của Trần Nam chẳng có gì đáng nói, không đến lượt Thanh Tú phải dạy dỗ cô.

"Cô có tư cách gì mà hạch sách tôi? Còn nữa, cô lấy cái tư cách gì mà ở trong cái nhà này?"

Ngón tay của Ái Lệ chỉ thẳng vào Thanh Tú. Trong thâm tâm của Ái Lệ thì cô chính là chủ nhân của ngôi nhà này, bà Dung - mẹ của Trần Nam đã nhiều lần nói như vậy. Bà không cho phép ai ngoài cô ở đây, không vì lí gì mà một đứa khổ rách áo ôm lại có thể ở đây mà còn dám lên mặt.

Lời vừa rồi của Ái Lệ làm Thanh Tú suy tư giây lát, cô có tư cách gì ở đây nhỉ, chỉ là lang bạt một đêm vì say thôi. Cô thực sự không muốn gây chuyện với Ái Lệ nhưng dường như cô ta không muốn để cho cô yên, đã vậy thì không nhân nhượng nữa.

"Tư cách gì ư? Tư cách được chủ nhà này đưa về".

Giọng nói Thanh Tú trong veo nhưng nó như cây kim đâm thủng quả bóng trong lòng Ái Lệ khiến nó phát nổ. Thanh Tú trong mắt Ái Lệ không khác gì một cái gai chướng mắt, nhổ đi ngày nào thì cô mới yên lòng ngày đó.

Thanh Tú vừa dứt câu, Ái Lệ đã nhanh như chớp phóng đến chỗ Thanh Tú, cô chưa kịp định hình được chuyện gì đang xảy ra thì...

"Bốp..."

Cánh tay vì tức giận mà Ái Lệ dùng hết lực giáng xuống, quá bất ngờ nên Thanh Tú không tránh được, hai má cô lần rõ năm dấu ngón tay. Ái Lệ lập tức giờ tay định ra đòn lần thứ hai nhưng Thanh Tú đã kịp thời giữ tay cô ta lại.

"Chị muốn gì?"

Thanh Tú gằn giọng, cô trước giờ chưa thấy ai như Ái Lệ. Giữa cô và Trần Nam không hề có mối quan hệ gì để khiến cho cô ta vô duyên vô cớ gây sự cả.

"Muốn gì ư? Cút khỏi đây".

Ái Lệ hét lên, sau một lúc giằng co cô đã hất văng tay Thanh Tú ra, tiện thể xô cô một cái ngã nhào.

Thanh Tú chỉ kịp thấy mình mất thăng bằng ngã xuống, cô vội nắm lấy chân Ái Lệ sau đó đầu đập vào thành cầu thang.

Đi Tur chứng kiến cảnh này thì quỳnh quáng cả lên, cũng không biết làm thế nào, chỉ la lên yếu ớt.

"Thanh Tú, cẩn thận".

Thanh Tú lăn từ cầu thang xuống mấy vòng. Cũng không ngờ Ái Lệ bị cô nắm chân cũng té nhào theo.

"Á... á... cô dám, chính cô đã đẩy tôi".

Ái Lệ không ngừng la hét ầm ĩ trong lúc đi Tur đỡ Thanh Tú dậy. Thanh Tú vì xây xẩm mặt mày nên cũng không đôi co với cô ta nữa, lúc này mới phát hiện trán mình sưng lên một cục bằng quả trứng gà.

Ái Lệ nằm ở một góc cầu thang, một bên chân bị bầm, cô ta vừa chửi rủa vừa ngúng nguẩy bỏ ra xe chạy thẳng đến nhà bà Dung.

"Có sao không con, cái trán này..."

Đi Tur lo lắng xem xét toàn bộ cơ thể Thanh Tú một lượt.

"Con không sao đâu, lát nữa sẽ hết ngay ấy mà".

Nhìn bóng dáng Thanh Tú cầm quần áo đi lên lầu, đi Tur khẽ thở dài.

Chiếc xe taxi đưa Thanh Tú đến công ty cũng đã gần 9h.

"Thanh Tú".

Cô quay người lại, người đàn ông bước vào thang máy.

" Anh Thành".

" Em tỉnh rượu rồi à? Trán em sao thế này? "

Cả Minh Thành cũng biết việc tối qua cô say sao? Thanh Tú không còn biết cất cái mặt đi đâu nữa. Cô cười ngượng ngịu:

" À... vâng, tại em vô ý ngã, không sao đâu".

" Sau này nhớ cẩn thận một chút".

Sau khi chào Minh Thành, Thanh Tú thờ dãi đi vào phòng, cô nhanh chóng ngồi vào bàn làm việc giải quyết các tài liệu quan trọng. Thỉnh thoảng lấy tay xoa xoa trán vì đau, tự than vãn với chính mình rằng không biết mấy ngày nay tại sao toàn gặp chuyện xui xẻo.

Trần Nam quay về công ty đã 4h chiều. Anh dựa người ra sau ghế, chút nắng chiều le lói chiếu lên khuôn mặt nhuốm chút mệt mỏi.

" Cốc.. cốc".

" Vào đi".

Người con gái đi vào với vẻ mặt vô cùng khép nép. Miệng cô mấp máy muốn nói gì đó nhưng lại không mở lời được, chân chôn tại chỗ. Ánh mắt Trần Nam quét một lượt trên người cô một lúc rồi dừng lại trên cái trán bướng bỉnh kia, một tia lo lắng ẩn hiện trong đáy mắt.

" Trán em làm sao vậy?"

Thanh Tú không biết trả lời Trần Nam thế nào, việc cô và Ái Lệ xảy ra xô xát cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam. Hơn nữa cô cũng không muốn phân bua, Trần Nam làm sao có thể tin một Ái Lệ kiêu kiễm lại ra tay đánh cô chứ.

" Không sao, là tôi vô ý".

Cô không muốn Trần Nam hỏi vấn đề này nữa nên đưa cho anh một tập giấy tờ.

" Giám đốc, nhờ anh xem qua chỗ tài liệu này".

Trần Nam nhận lấy, anh ngồi thẳng người lên chăm chú đọc. Thanh Tú quan sát nét mặt anh mà ruột nóng như lửa đốt. Tối qua rốt cuộc có xảy ra chuyện gì không mà giờ anh vẫn bình chân như vại. Chần chừ một lúc cô cũng lấy can đảm nặn ra vài chữ:

" Tối qua... tối qua..."

Trần Nam dừng lại, anh chiếu tia nhìn thăm thẳm về phía cô, thân hình cao lớn của anh khẽ cử động, một tay xoay xoay cây bút.

" Tối qua cô thất tình?"

" Không, không có". Thanh Tú ra sức phân bua.

Trần Nam nhếch miệng cười nhàn nhạt, giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng như nắng mùa hạ.

" Vậy chứ em muốn hỏi chuyện gì?"

Thanh Tú không hiểu nổi một người thông minh như Trần Nam sao lại không hiểu được ẩn ý của cô. Sau một giây suy nghĩ cô đành nói thẳng.

".. Là chuyện anh... thay đồ cho tôi... sau... đó có xảy ra chuyện gì nữa không?"

Giọng nói đã cố giữ cho bình tĩnh nhưng cũng không giấu được sự ngượng ngùng và lo lắng, gương mặt Thanh Tú vì vậy mà cũng đỏ ửng

" Tôi nói có thì sao?" Trần Nam cất giọng chậm rãi với âm lượng rất thấp, ánh mắt anh thoáng tia nhìn ngạo mạn.

Thanh Tú sững sờ vài giây, điều này đã được cô liệt vào tình huống xấu nhất và đã lên dây cót cho bản thân nhưng khi nghe chính Trần Nam mở miệng, cô vẫn thấy sốc. Cô biết bản thân mình đã sai khi uống say, nhưng.. anh có quyền gì khi chưa được cô cho phép chứ. Nghĩ đến đây, cánh môi cô khẽ run lên, giọng nói đầy trách móc.

" Tại sao?"

Trần Nam im lặng trong giây lát, anh vút cây viết sang một bên, ngón tay anh gõ nhẹ trên mặt bàn, đuôi mắt nâu đen khẽ nheo lại quét lên người cô từ trên xuống dưới một lần nữa, thò ơ cất tiếng.

"Vậy giờ em muốn thế nào? Tiền, xe hay nhà?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Bi ối, Thanh Tú lúc này chỉ có thể dùng hai từ đó đối với Trần Nam. Nhân cơ hội cô say để chiếm đoạt thân xác rồi giờ thản nhiên ra giá. Vậy mà có lúc cô đã từng nghĩ anh là người tuy lạnh lùng nhưng tốt với cô, hóa ra những người có tiền, có quyền đều coi người khác rẻ rúng như vậy, Trần Nam cũng không ngoại lệ.

Tiền, nhà hay xe Thanh Tú đều cần, nhưng cô không muốn có được bằng cái cách nhục nhã này.

Nghĩ đến đây gương mặt cô đỏ bừng, đôi môi non nót mím chặt, ném cái nhìn căm phẫn về phía Trần Nam.

"Anh... thật khốn nạn".

"Rầm".

Cánh cửa vang lên âm thanh gập gù như chính tâm trạng của người vừa bước ra, để lại người đàn ông ngồi thẫn thờ trong căn phòng vắng.

Cánh cổng ngôi biệt thự vừa mở ra, Trần Nam cho xe từ từ tiến vào đã thấy thấp thoáng chiếc fortuner đậu trước sân. Anh biết người đang đợi mình trong đó là ai, chân mày khẽ cau nhẹ.

Đúng như anh nghĩ, vừa bước vào đã thấy bà Dung ngồi ngay phòng khách, vẻ mặt rất khó coi.

"Mẹ đến đây có việc gì?"

Người phụ nữ tuổi ngoài năm mươi nhưng vẫn giữ được khuôn mặt đẹp đẽ và một thân hình cân đối, bà đưa ánh mắt tức giận về phía đứa con trai của mình.

"Con ngồi xuống đây ngay".

Trần Nam đoán bà có chuyện không vui, anh cởi chiếc áo vest đưa cho di Tư rồi đến ngồi bên cạnh.

"Mẹ hỏi con, con đưa đứa nào về cái nhà này?"

Trần Nam chưa kịp hỏi thì bà đã lên tiếng. Thì ra vì chuyện này mà bà tức giận, cũng không hiểu tại sao bà lại nắm bắt thông tin nhanh đến vậy. Trần Nam gất nhẹ:

"Con lớn rồi mẹ không phải quản".

Khuôn mặt sang trọng, quý phái của bà Dung tối lại. Lờ Trần Nam vừa nói khác nào đã xác nhận câu hỏi của bà, người phụ nữ cất giọng đanh thép.

"Mẹ nhắc lại, con ra đường muốn chơi bởi sao cũng được nhưng ngôi nhà này chỉ có Ái Lệ mới có quyền bước chân vào".

Lại là Ái Lệ, bà đã ca cẩm chuyện này lần thứ n rồi.

"Mẹ đừng nhắc đến chuyện này nữa."

Trần Nam khẽ cau mày, cứ mỗi lần nói đến chuyện này thế nào hai mẹ con cũng xảy ra chuyện.

"Không nhắc? Để con bị đứa chợ trời kia làm cho điên luôn phải không?" Bà Dung to tiếng.

Đứa chợ trời mà bà nói lẽ nào anh không biết là Thanh Tú.

"Mẹ đừng dùng những từ khó nghe như vậy".

Bà Dung mở to mắt nhìn Trần Nam.

"Con hồ đồ lắm rồi. Sáng nay nó đánh Ái Lệ thiếu chút gãy chân mà con còn bênh nó cho bằng được..."

"... Con đừng quên hôn ước giữa con với Ái Lệ, con năm nay cũng đã 28 rồi..."

"... Hơn nữa bố con đã mang ơn bố nó, chẳng phải trước khi bố con mất con đã hứa..."

Bà tuân ra một tràng không cần biết có lọt vào tai Trần Nam không nhưng về mặt anh đã bắt đầu thay đổi, giọng nói anh nặng nề và rất dứt khoát.

" Sau này mẹ đừng đến đây vì chuyện như vậy nữa".

Nói rồi anh nhanh chóng đứng lên, anh biết mình làm vậy sẽ khiến bà Dung tức giận. Nhưng chỉ có cách đó mới khỏi nghe những lời ca cẩm của bà.

" Con... con dám".

Đúng như Trần Nam dự đoán, bà Dung đứng phắt dậy. Ngón tay chỉ về bóng lưng anh rơi giữa không trung, cánh môi mấp máy đầy tức giận. Đứa con trai ngoan là anh nay dám tỏ thái độ với mẹ mình thì bà tức tối là phải, nhưng anh vẫn dứt khoát bước lên lầu.

Trần Nam lên phòng tắm tấp một lúc sau đó anh ra ban công tầng hai thư thái uống trà. Anh đang đợi đi Tur lên để hỏi cho ra lẽ, ngôi nhà này mới vắng anh buổi sáng mà đã náo loạn, chắc chắn bà là người rõ nhất.

Đúng với suy nghĩ của anh, sau khi dặn dò đi Tur vài việc, bà Dung lên xe rời khỏi ngôi biệt thự. Không lâu sau đó đi Tur lập tức có mặt, bà khép nép đứng cạnh Trần Nam.

" Cậu chủ".

Trần Nam chậm rãi rót một li trà, khuôn mặt sau khi tắm của anh lộ rõ vẻ sáng khoái, nhưng đôi mắt thì không như vậy.

" Di nói xem đã xảy ra chuyện gì?"

Di Tur biết trước sau gì anh cũng hỏi bà chuyện này, trước kia bà cũng không có ác cảm với Ái Lệ nhiều, vì dù sao cô và Trần Nam cũng lớn lên từng ngày dưới đôi mắt của bà. Nhưng linh tính của một phụ nữ cho bà biết bộ mặt của Ái Lệ ngày càng hiện rõ, nhất là khi đối mặt với Thanh Tú, người mà bà tin chắc Trần Nam đang có tình cảm.

" Là cô Lệ đến đây tìm cậu chủ, cô ấy nhìn thấy cô Tú thì liền gây chuyện".

Trần Nam nhấp một ngụm trà, anh nghĩ đến cái cục u trên trán Thanh Tú nhất định là có liên quan đến chuyện này, vậy mà cô không hề hé miệng lấy nửa câu.

" Gây chuyện như thế nào?"

Di Tur kể lại tất cả những gì bà chứng kiến một cách trung thực, cũng không có ý thêm bớt gì cả. Người đàn ông nghe xong gương mặt lập tức thay đổi. Một quầng mây đen ở đầu bao phủ lấy anh, bàn tay nắm chặt li trà như muốn bóp vỡ nó tức khắc, anh lấy xe lao vút ra khỏi nhà.

Thanh Tú về đến nhà đã hơn 6 giờ tối. Từ lúc rời khỏi phòng Trần Nam cho đến giờ tâm trạng cô cũng không khá lên là bao. Cứ nghĩ đến cảnh cô bị anh xâm phạm thì vừa xấu hổ vừa tức giận. Cô lấy trong giỏ ra viên thuốc vừa mua bỏ vào miệng, một môi ngả người ra giường không thiết gì đến việc nấu bữa tối nữa, chẳng lâu sau chìm vào giấc ngủ.

" Tin.. tin". Thanh Tú giật mình tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng còi xe trước sân nhà, cũng không biết bản thân đã ngủ quên bao lâu, chỉ cảm thấy toàn thân rệu rã. Cô liếc nhìn đồng hồ đã gần 7 giờ, qua ô cửa sổ chỉ thấy một màn đêm tối tăm, ngôi nhà của cô cũng không hơn vì đèn đóm chưa được bật.

Thanh Tú dụi mắt bước ra, tiện thể bật đèn trên phòng khách và ngoài sân lên cho sáng sủa. Đập vào mắt cô là hình ảnh người đàn ông bên cạnh chiếc xe BMW, dáng vóc cao lớn của anh nổi bật trên nền sân gạch cũ kỹ, hai tay thông dong cho vào túi quần, nhìn cô mỉm cười.

Nụ cười mang vẻ lịch thiệp nhưng trong mắt Thanh Tú nó đều giả làm sao. Chính cái miệng đó vừa trên công ty đã thốt ra những lời lẽ tổn thương cô thế nào, khiến cô âm ức bao nhiêu mà giờ lại đứng đây cười như chưa có chuyện gì xảy ra.

" Anh... đến đây làm gì?"

Cô gằn nhẹ lên, đôi mắt nhìn trừng trừng vào người đàn ông trước mặt.

Nhưng Trần Nam không tỏ vẻ gì là do dự, không cần Thanh Tú mời anh cũng tự tiện đi thẳng vào trong nhà, còn cô vì bất ngờ mà cứ đứng như trời trồng trước cửa, hai tay đan vào nhau.

Trần Nam chiếm chệch ngồi xuống ghế, mắt anh đảo khắp phòng khách một lượt. Ngôi nhà thuê tuy nhỏ nhắn nhưng đầy đủ các phòng cần thiết, lại được chủ nhân của nó giữ gìn nên rất sạch sẽ, gọn gàng tạo cho anh cảm giác vô cùng dễ chịu, ấm cúng.

" Tôi trả lương cho em cũng không tệ, tại sao không thuê một căn nhà nào rộng rãi gần công ty mà ở?"

Nghe Trần Nam hỏi Thanh Tú mới giật mình đi vào. " Lại còn ra về quan tâm". Thanh Tú lăm bắm với chính mình. Nhưng điều Trần Nam thắc mắc là

không hề sai, với mức lương 1300\$ của cô thì việc tìm một căn nhà sáng sủa hơn là quá dễ. Nhưng anh đâu biết đôi vai nhỏ bé của cô còn đang gánh một món nợ lớn, do trước kia vay mượn trị bệnh cho bố cô để lại. Hơn nữa cô còn một mẹ già bị bệnh tim ở quê, cho nên có được bao nhiêu tiền cô đều gom góp gởi về.

"À, tại tôi ở quen chỗ này rồi nên cũng không muốn thay đổi".

Thanh Tú đi ra phía sau rót li nước để che đi sự bối rối. Cô chưa bao giờ muốn người nào biết hoàn cảnh của mình, cũng không phải vì xấu hổ hay tự ti mà là không muốn ai thương hại mình cả.

Cô đi lên với li nước trên tay, khẽ đặt xuống trước mặt Trần Nam rồi ngồi xuống ghế đối diện với anh. Sự bức tức trong lòng ráng kìm nén lại vì cô nghĩ Trần Nam không phải vô duyên vô cớ tìm đến tận đây.

"Anh đích thân đến đây phải chăng có việc gì quan trọng?"

Trần Nam không vội trả lời, anh từ tốn uống nước. Cừ chỉ nho nhả của anh có lúc khiến người ta phát sốt.

"Tôi không đến thì làm sao biết được em có sở thích mặc đồ công sở ở nhà?"

Thanh Tú đứng hình, đúng là cô đi làm về còn chưa thay đồ đã ngủ quên một lúc. Tại sao trước mặt Trần Nam cái xấu nào của cô cũng bị phơi ra hết, cô thật không biết trốn đi đâu nữa.

"Tắm đi, tôi đợi". Câu nói ngắn gọn nhưng mang một mệnh lệnh khó chống lại.

Thanh Tú ngây người, không biết có chuyện gì mà đích thân anh đến đây, lại còn muốn đưa cô đi đâu. Nhưng cô không thắc mắc, con người Trần Nam từ khi anh muốn nói, còn không thì đừng hi vọng có thể hỏi được. Nghĩ vậy cô liền đứng dậy đi ra sau, chợt có giọng nói trầm ấm vọng theo.

"Đồ tôi mua cũng không tồi đấy chứ?"

Bước chân Thanh Tú khựng lại, chẳng phải chiếc áo sơ mi và cái quần bò cô đang mặc này là dì Tư mua cho cô lúc sáng ư? Sao lại có chuyện một giám đốc cao ngạo như anh đi mua đồ cho nhân viên của mình, lại còn có đồ lót nữa. Nghĩ vậy, hai má Thanh Tú bắt đầu ửng hồng, lại nghĩ đến chuyện tối qua mặt cô bắt đầu nóng ran, cảm giác xấu hổ cứ như vậy mà xâm chiếm từ từ.

"Không cảm ơn tôi ư?" Giọng Trần Nam giục cọt phía sau lưng.

Thanh Tú quay người lại, đây là nhà của cô chứ không phải ở công ty nên không cần phải lễ độ với tên yêu râu xanh này nữa. Anh có biết là cô sắp điên lên rồi hay không.

"Không".

Trần Nam nheo mắt.

"Tại sao?"

Đúng là buồn cười, Thanh Tú không hiểu nổi Trần Nam có phải là biến thái hay không. Cường bức cô lúc say rượu xong sáng hôm sau đi mua đồ, giờ lại còn bắt cô cảm ơn. Trên đời này có chuyện vô lí như vậy như vậy sao? Cô xì mặt đi xuống nhà tắm một mạch.

Trần Nam thấy thái độ như giận dỗi của Thanh Tú thì cười nhẹ, anh với tay lấy cái điều khiển mở một chương trình trên tivi. Trên bàn còn có vỏ của một viên thuốc, nhìn thấy nó ánh mắt anh tối lại.

Thanh Tú hòa mình dưới vòi nước mát lạnh thì sáng khoái hơn nhiều, dù sáng nay đã tắm ở biệt thự của Trần Nam nhưng cô vẫn cảm thấy mình dơ bẩn vì cả ngày lẫn lộn ở công ty. Vòi nước chảy lên trán làm chỗ bị sưng hơi tức tức, cô đưa tay sờ nhẹ một cái.

Lúc Thanh Tú thay quần áo rồi bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Trần Nam đang loay hoay trước cái tủ lạnh. Cô nghĩ có lẽ nóng nực anh muốn uống nước đá nên cũng không để ý, bước lại chiếc gương gắn trên tường để chải đầu.

Đang chăm chú nhìn mình thì Thanh Tú phát hiện trong gương còn có một khuôn mặt nữa, một mùi hương nhàn nhạt phả ngay bên tai. Cô giật mình quay lại thì Trần Nam đã đứng sát bên cạnh, khoảng cách không thể gần hơn được nữa, mặt đối mặt. Ánh mắt nâu đen của anh chăm chú nhìn Thanh Tú như thôi miên làm cô có chút bối rối, vội ngoảnh mặt đi, tim đập loạn cả lên.

Nhưng Trần Nam đã kịp dùng một bàn tay giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt anh. Vẫn là cái mê cung sâu thẳm chết người đó, cô còn nghe cả nhịp thở của anh gần kề. Bất giác Thanh Tú rung mình nhẹ, cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho mình, lẽ nào đêm qua chưa đủ nên giờ Trần Nam muốn cưỡng hiếp cô lần hai? Nghĩ vậy cô liền lấy hết sức để vùng vẫy.

"Giám... đốc, anh muốn gì?"

Thanh Tú vừa la vừa cố đẩy Trần Nam ra, nhưng với dáng người nhỏ bé như cô thì làm sao chống lại sức mạnh của người đàn ông này.

"Đứng im nào".

" Không... không anh muốn giờ trò gì hả?"

Trần Nam kim chặt Thanh Tú lại dồn cô vào vách tường khiến cô không thể giãy giụa được nữa.

" Đứng im". Trần Nam quát lên.

Ngay lúc đó Thanh Tú cảm nhận trán mình mát lạnh. Hình như tay trái anh đang đặt vật gì đó lên trán cô giống như chiếc khăn lau mặt được cuộn lại vậy. Cô mở mắt to nhìn lên, là anh đang chườm đá lên cục u kia.

Trần Nam thấy Thanh Tú không chống đối nữa thì buông một tay xuống, tay kia anh vẫn nhẹ nhàng chườm cho cô, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng.

" Tôi không hiểu sao em có thể mang cái sừng này đi lung tung từ sáng đến giờ?"

Thanh Tú mím môi, cái sừng này nó to bằng cục tức của cô, nếu không vì anh thì Ái Lệ đâu có nổi điên mà đánh cô. Thanh Tú nghĩ thầm, khề thờ hất ra một cái.

Nhưng cô không biết trước khi đến đây Trần Nam đã đến chỗ Ái Lệ và nhắc nhở cô ta từ nay xử sự với cô cho đàng hoàng. Đương nhiên Ái Lệ chối đây đây, cô ta nói chỉ lỡ tay xô ngã cô chứ không cố ý. Trần Nam không phải không biết rõ sự thật, nhưng vì nhiều lí do nên anh không thể cho cô ta một bài học mà chỉ dừng lại ở mức cảnh cáo. Khỏi phải nói Ái Lệ hậm hực đến độ nào.

" Lúc này em uống thuốc gì?"

Đôi mắt sâu hun hút của Trần Nam làm Thanh Tú giật mình, lẽ nào anh đã nhìn thấy cái vỏ thuốc ở trên bàn. Nhưng cô lại trấn an mình rằng Trần Nam chỉ buột miệng hỏi, anh là đàn ông thì làm sao biết được đó là loại thuốc gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

" Tôi muốn uống gì phải giải thích với anh sao?"

Giọng Thanh Tú nặng trĩu, mắt cô nhìn đi chỗ khác cố tình né tránh anh, giữa cô và Trần Nam ngoài quan hệ cấp trên và nhân viên thì có gì hơn nữa chứ. Có trách thì trách cô vì một phút say xin mà rơi vào tay anh, đàn ông người nào chẳng vậy, mỡ dăng trước miệng mà mèo không ăn ư? Cho nên cô cũng phải nghĩ cách tự bảo vệ cho bản thân mình, người như Trần Nam có bao nhiêu cô gái vây quanh lẽ nào cô không biết. Lỡ ra cô mang thai anh sẽ chịu trách nhiệm ư? Chuyện đó chắc chắn không thể nào.

Trần Nam tay vẫn nhẹ nhàng chườm đá, gương mặt nghiêng anh tuần của anh phản chiếu trong gương thật phong lưu, cuốn hút.

Thanh Tú vẫn ngoan ngoãn đứng đó, bóng dáng mảnh mai của cô lọt thỏm trước ngực Trần Nam. Cô cảm nhận được anh cúi sát xuống mặt mình, một hơi thở cô cũng nghe thấy, tựa hồ như hai bờ môi sắp chạm vào nhau. Tim Thanh Tú lúc này đập rất mạnh, cô cảm thấy thở thối cũng khó. Bỗng một bên môi Trần Nam khẽ nhếch lên để lộ một nụ cười như treu ghẹo, anh buông tay xuống thôi không chườm cho cô nữa, cất giọng nhất gừng:

" Tôi còn chưa xử lí em cái việc say xin làm mất hình ảnh đó, em còn la hét gì hả?"

Nói rồi anh bỏ đi lên phòng khách, cục đá được bọc trong chiếc khăn mặt bị anh vứt chỏng chơ trên sàn nhà. Thanh Tú nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh, cái "sừng" trên trán cô cũng giảm đau hẳn.

Nửa tiếng sau...

Chiếc xe rẽ vào một nhà hàng, phía trước có rất nhiều loại xe sang trọng đang đậu. Thanh Tú đưa mắt qua cửa xe ngó nghiêng một lượt, đây chẳng phải nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất Sài Gòn sao?

" Còn ngại người ra đó làm gì?"

Trần Nam đã tắt động cơ xe, anh thư thái mở cửa bước xuống. Thanh Tú cũng vội vàng xuống đi theo anh. Từ trước đến nay việc phải đi theo anh là điều rất khổ sở đối với cô, bởi vì anh đi nhưng cô phải chạy mới bám theo được. Thanh Tú không giấu được sự tò mò mà hỏi lớn.

" Vào đây làm gì?"

Trần Nam dừng lại, lần thứ hai kể từ lúc làm việc với anh, cô đâm sầm vào lưng anh.

Trần Nam quay người lại, thay vì tình huống lần trước anh dùng ánh mắt lạnh lùng để nhìn cô thì lần này lại xuất hiện một tia ôn nhu lạ thường.

"Tôi đưa em đến đây chẳng lẽ để nhìn mọi người ăn?"

Thanh Tú tròn mắt, bề ngoài Trần Nam lịch thiệp như vậy nhưng con người anh thực sự rất cao ngạo. Đây không biết là lần thứ bao nhiêu cô á khẩu với những câu nói của anh.

Một cô nhân viên đứng ngay cửa lớn nở một nụ cười như được lập trình sẵn khi thấy hai người, cô ta đưa một tay ra làm động tác mời vào.

Trần Nam đi thẳng đến chiếc bàn ngay gần cửa sổ, Thanh Tú đương nhiên leo đèo theo sau, cô đưa mắt quan sát một lượt. Bên trong nhà hàng toàn người sang trọng, cô thấy mình thật lạc loài với trang phục áo thun quần jeans này, cô miễn cưỡng ngồi xuống bàn đối diện với Trần Nam.

Một người nhân viên đem menu lại bàn, anh ta nhìn Thanh Tú và Trần Nam rồi lịch sự hỏi hai người muốn dùng gì. Trần Nam nhếch miệng cười nhẹ, anh cầm quyển menu được bọc da đưa về phía Thanh Tú.

"Em chọn đi".

Anh chàng nhân viên không giấu được vẻ ngưỡng mộ dành cho Thanh Tú, cô tuy giản đơn như vậy lại được một người quyền quý như Trần Nam đối đãi ân cần quả là phúc lớn.

Còn Thanh Tú, cô cố nghiền ngẫm ba chữ vừa thốt ra từ Trần Nam là ý gì. Anh xưa giờ là người luôn theo ý mình, hiếm có khi nào chịu nghe ai. Hôm nay vì lý do nào lại thay đổi như thế?

"A.. hèm".

Thanh Tú nghe tiếng tăng háng nhẹ của Trần Nam thì giật mình lật menu ra xem. Đôi mắt cô đảo qua vài món, nào là cua bể hấp, bạch tuộc nhúng dấm, tôm càng xanh... toàn các món ngon. Trước giờ Thanh Tú thực sự chưa đến những nơi sang trọng để ăn những món thế này. Cuối cùng, cô nhìn anh chàng nhân viên rồi gọi một loạt các món cho xong chứ cũng không biết chúng có ngon lành gì không.

Trần Nam ngồi thong dong trên ghế, ánh mắt nhìn Thanh Tú như có như không. Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi màu rượu chát kết hợp cùng quần kaki, bộ đồ tuy đơn giản nhưng khi được khoác lên người anh, nó luôn có một nét nổi bật riêng biệt, cộng thêm ánh điện rực rỡ chiếu vào người làm anh thêm sáng chói. Có vài cô gái bàn kế bên không giấu được vẻ ngưỡng mộ, thỉnh thoảng nhìn Trần Nam rồi cất tiếng xì xầm với nhau.

"Nhà hàng này nổi tiếng nhất thành phố, đương nhiên ngon hơn cái chỗ mà Minh Thành muốn đưa em đi".

Lời anh trầm ấm nhưng dấy lên kinh ngạc đối với Thanh Tú. Buổi chiều hôm hẹn đi ăn với Minh Thành đã bị hủy vì Trần Nam đưa cô đi mua váy, lại khiến anh nhớ kỹ như vậy. Từ khi nào một ông chủ tôn kính như anh lại để ý đến những chuyện nhỏ nhặt của cô?

"Xin mời quý khách".

Lời nói của anh nhân viên phá tan suy nghĩ của Thanh Tú, cô nhìn lên bàn thì thức ăn đã được đem lên.

Trần Nam thấy thái độ hết ngờ đến ngạc của Thanh Tú từ lúc bước vào đây thì bật cười, hàm răng trắng đều của anh hiện rõ. Đây hình như là nụ cười thoải mái nhất anh để lộ trước mặt Thanh Tú từ trước đến nay.

"Ăn đi, bộ tôi đẹp quá hay sao mà em cứ tròn mắt ra nhìn vậy?"

Nói rồi Trần Nam ung dung dùng bữa. Thanh Tú thực sự cũng không có tâm trạng để ăn nhưng cứ ngồi mãi cũng không được, cô đành cầm cái kim mini để chuẩn bị bẻ một cái càng cua. Cô chưa trải qua kiểu ăn uống như vậy nên hơi lúng túng, nếu là ở nhà thì cô sẽ dùng hàm răng siêu chắc của mình để giải quyết. Nhưng giữa chốn đông người này, làm như thế e rằng sẽ thất thố.

Sau một lúc đắn đo, Thanh Tú quyết định không làm khổ mình nữa, chọn ăn món khác. Nhưng hành động vừa rồi của cô không qua mắt được Trần Nam. Anh gấp một con cua về phía mình, một tay giữ nhẹ, tay còn lại dùng chiếc kim nhỏ kẹp vào chiếc càng to bự cứng chắc của nó.

Phản vô võ ra phát tiếng "bụp... bụp", anh nhẹ nhàng tách ra, để lộ một miếng thịt cua trắng có pha chút hồng thật hấp dẫn. Cừ chỉ khéo léo, nho nhã của anh làm Thanh Tú chăm chỉ quan sát không bỏ sót một động tác nào.

"Ăn đi".

Trần Nam đưa phần cua đã được lấy vỏ về phía Thanh Tú, cô đương nhiên là không dám nhận, lấy tay đẩy ngược về phía anh. Nhưng anh đã kịp cất lời đe dọa.

"Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt sao? Đến cả ăn uống mà cũng bị ra lệnh nữa, Thanh Tú đành nhận lại, dù sao cũng chỉ là ăn thôi. Cô từ từ thưởng thức, trong lòng khẽ suy tư vì đồ ăn ở đây quả là tươi ngon.

Vừa lúc đó có tiếng chuông điện thoại của Trần Nam vang lên, vì xung quanh khá ồn ào nên anh đứng dậy ra ngoài, ánh mắt Thanh Tú dõi theo bóng dáng cao lớn của anh khuất sau cánh cửa. Sau đó cô đưa ly nước lên uống, bỗng thấy ly thủy tinh trong suốt hiện ra bóng của một người đàn ông với gương mặt vuông vắn, cô vội vàng buông ly xuống.

"Quốc.. Đại... sao anh ở đây?"

Nhìn bộ dạng thất thần của Thanh Tú, người đàn ông trong trang phục áo thun quần jeans kéo mạnh tay cô, Thanh Tú buộc phải đứng lên.

"Buông tay ra, anh muốn gì?"

Thanh Tú không muốn mọi người xung quanh chú ý đến mình nên chỉ gần nhẹ.

"Sao, gặp lại anh em không vui ư? Đi theo anh, anh chỉ muốn nói chuyện với em một lát".

Bàn tay Thanh Tú bị Quốc Đại kéo đi, bước chân vì bị lực kéo nên cũng nhanh hơn bình thường, hai người bước ra khỏi cửa sau của nhà hàng.

Quốc Đại dừng chân, vừa lúc hai người đứng ở một khuôn viên nhỏ phía sau nhà hàng, xung quanh có trồng cây xanh và đặt rất nhiều ghế đá. Anh lại tiếp tục nắm chặt tay Thanh Tú đi băng qua khuôn viên, vừa đến cổng 2. Trước mặt cô là một con đường đã lên đèn khá nhộn nhịp, xe của Quốc Đại đỗ ngay bên vỉa hè.

"Lên xe đi".

"Bỏ tay em ra, anh muốn đưa em đi đâu?"

Thanh Tú nhăn mặt, giọng khế gắt lên, cô không muốn Trần Nam nghe điện thoại xong quay vào lại không thấy cô đâu, nhất định là anh sẽ rất tức giận.

Quốc Đại một tay mở cửa xe, tay kia lôi mạnh Thanh Tú đẩy cô vào trong. Anh nhanh chóng khởi động xe lao đi, đôi mắt thâm sâu chiếu lên người cô tia nhìn khó đoán.

"Em yên tâm, anh chỉ muốn nói chuyện với em một lúc".

Thanh Tú im lặng nhìn ra cửa xe, bên ngoài trời tối đen, âm u như tâm trạng cô lúc này. Quả thực giữa cô và Quốc Đại cũng phải rõ ràng một lần, cô không thể cứ im lặng mãi như vậy. Cô vội vàng lục điện thoại trong giỏ, ngón tay nhanh nhẹn tìm số máy quen thuộc, tín hiệu điện thoại sau một phút được kết nối.

"Giám đốc, tôi...."

"Trần Nam, tôi là Quốc Đại, cô ấy có việc xin cáo từ trước".

Thanh Tú chưa kịp nói hết câu thì điện thoại đã bị Quốc Đại giật mạnh, anh trực tiếp nói một câu với Trần Nam rồi tắt máy, điện thoại cũng vừa lúc hết pin. Hành động vừa rồi của anh làm Thanh Tú vô cùng khó hiểu lẫn chút lo sợ, nhưng cô lại tự trấn an mình rằng Trần Nam chắc không nhỏ nhen như vậy, chỉ là đi ăn với nhân viên thôi, ai về trước đâu phải việc đáng bận tâm, dù sao cũng gọi cho anh rồi.

Chiếc xe dần rẽ vào một đoạn đường quen thuộc, dừng trước một quán cafe mà trước đây hai người thường xuyên gặp gỡ. Khung cảnh vẫn như xưa, đèn điện muôn màu sắc, các bài hát nhẹ nhàng được phát lên.

Quốc Đại chọn một bàn ở nơi khá yên tĩnh kín đáo, bên cạnh là cây bọ cạp vàng rũ từng chùm hoa sắc sỡ xuống, có vài cánh hoa lác đác vương trên tóc Thanh Tú.

"Thanh Tú, giải thích với anh tại sao mấy tháng qua em lại trốn biệt như vậy?"

Nghe câu hỏi vừa rồi, một cảm giác trống vắng ủa về làm sống mũi cô cay cay. Người đàn ông khôi ngô này cô đã từng dùng ba năm thanh xuân của mình để yêu thế nào.

Nghĩ đến đây tim cô như bị ai bóp nghẹt, một chút đau đớn hòa lẫn với muôn phần cô đơn.

"Quốc Đại, nếu anh là em anh sẽ làm thế nào?"

Thanh Tú cất giọng đầy chua chát, ánh mắt cô như một khoảng không vô định, nỗi đau này chỉ cô mới hiểu nó khó quên thế nào.

Quốc Đại nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt anh dưới ánh đèn dịu dấy lên một sự khản thiết, bàn tay to lớn của anh đưa ra nắm chặt lấy cánh tay cô.

"Thanh Tú, thực sự anh chỉ yêu mình em. Việc đính hôn với Ánh Hân chẳng qua..."

"Chẳng qua là anh mượn cô ta làm bệ phóng cho mình đúng không?"

Thanh Tú cười mà như khóc, một Quốc Đại chân thành, thiện lương mà cô từng yêu đến ba năm lại vì tham vọng mà sẵn sàng phản bội cô, giờ thì chẳng phải đã như ý nguyện rồi ư?

"Thanh Tú, anh tất cả cũng chỉ vì em. Đợi anh củng cố địa vị lớn mạnh rồi anh sẽ bỏ cô ta, anh vốn dĩ không hề yêu cô ta".

" Anh xin em, hãy cho anh một cơ hội. Những tháng qua khi em biến mất anh mới nhận ra rằng anh yêu em đến mức nào".

Quốc Đại nghiêng người siết chặt bàn tay Thanh Tú hơn, khuôn mặt lộ vẻ day dứt lẫn khẩn nài.

Lời nói của Quốc Đại càng da diết bao nhiêu lại càng làm tâm trạng Thanh Tú thêm nặng nề.

Đôi mắt trong veo của cô nhìn người đàn ông trước mặt, thực sự từ lúc biết mình bị cấm sùng, cô không hề gào thét, trách mắng gì Quốc Đại cả. Cô chỉ im lặng rời đi, đổi chỗ ở, thay sim điện thoại. Trong lòng luôn nghĩ chắc chắn anh đã quên cô mà vui bên tình yêu mới, không nghĩ có ngày anh lại xuất hiện lại nói những lời như thế này.

Quán cà phê đang phát một bản nhạc trữ tình nào đó, có con gió đêm nhẹ thổi mái tóc người con gái bay bay, ánh mắt cô chăm chú nhìn người đàn ông dưới ánh đèn mờ ảo, khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

" Quốc Đại, giữa chúng ta thì còn gì nữa? Anh hãy thật tâm vun đắp tình cảm với Ánh Hân, quên em đi".

Thanh Tú cất giọng trong như nước mùa thu, chút gọn sóng khéo léo cất giữ tận sâu trong lòng.

Ánh mắt người đàn ông buồn bã chuyển biến. Một Thanh Tú ngây thơ giờ đã cứng chạc như vậy, anh đã từng nghĩ cô biến mất là vì quá yêu anh, quá đau đớn trong lòng. Thế nhưng có lẽ anh đã sai khi nghe cô bộc lộ, là cô yêu quá hóa hận hay là đang chìm đắm trong tình cảm với Trần Nam nên mới vô tình với anh như vậy? Nghĩ đến đây nét mặt Quốc Đại vô cùng nặng nề.

" Em đã yêu Trần Nam rồi đúng không?"

Nghe Quốc Đại hỏi như vậy Thanh Tú liền tự vấn lòng mình, cô biết rõ mình là người có xuất thân thế nào, làm sao dám trèo cao mà với tới người như Trần Nam. Thời đại này làm gì còn tồn tại mối tình lọ lem, cho nên cô cũng chẳng dám ảo tưởng.

Nhưng cô cũng muốn mượn một chút hiểu lầm này để Quốc Đại mau chóng rút lui, cô thực sự không muốn luẩn quẩn vào cái tình cảnh éo le đó.

" Đúng vậy".

Câu trả lời dứt khoát của Thanh Tú làm Quốc Đại tái mặt. Trong lòng anh trước kia cơ bản có một sự đồ kị không nhỏ đối với Trần Nam bởi trên phương diện thương trường, Trần Nam hơn hẳn anh mọi mặt. Bây giờ lại dành được tình cảm của Thanh Tú, ba năm yêu nhau, vì cái gì mà Thanh Tú dễ dàng quên anh như vậy? Ánh mắt Quốc Đại trở nên sắc lạnh.

" Đừng nói là e đã lên giường với hắn".

Thanh Tú mỉm cười chua xót, cảnh tượng cách đây sáu tháng mòn mỏi hiện lên, bàn tay cô run run nắm chặt vạt áo.

" Quốc Đại, dù em có lên giường với Trần Nam đi nữa cũng không mang mục đích vụ lợi nào và cũng không làm tổn thương ai".

Nghe đến đây đôi mắt Quốc Đại đỏ ngầu, quai hàm anh bạnh ra. Câu nói vừa rồi khác nào chửi vào mặt anh, sự tự ái nổi lên ầm ầm như sóng dữ, giọng rít lên:

" Em... dám".

Thanh Tú không trả lời mà đứng lên bước đi, chiếc lưng thẳng tắp của cô nhanh chóng khuất sau vải dây bàn. Phía sau, vẻ mặt người đàn ông lạnh lẽo đến đáng sợ, bàn tay anh cuộn chặt lại.

" Choảng".

Li nước trên bàn bị hất xuống đất vỡ nát, mảnh thủy tinh văng tứ phía.

Thanh Tú nhanh chóng rời khỏi cái nơi mà hai người từng hẹn hò, lững thững bước đi, bóng dáng cô nhỏ bé đồ dài trên mặt đường. Lời vừa nói với Quốc Đại nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng tận đáy lòng người con gái trào lên một cảm giác nghẹn ngào.

Hình ảnh trước đây như một thước phim tua chậm hiện về.

Giữa trưa nắng tháng tư, một

cô sinh viên năm hai đang loay hoay trên đường, khuôn mặt cô đỏ bừng muốn phát khóc vì sắp đến giờ thi mà chiếc xe bị đứt xích, xung quanh thì không có lấy một tiệm sửa xe đạp nào.

Bỗng một người đàn ông xuất hiện, anh dưới ánh nắng mặt trời nở một nụ cười đẹp đến nao lòng, nắm lấy bàn tay dính đầy dầu nhờn lem luốc của cô.

"Em đi đâu? Anh cho quá giang."

Thanh Tú đưa ánh mắt cảm kích nhìn anh, miệng lí nhí.

"Em đến trường đại học kinh tế".

"Vậy lên xe đi, anh cũng đi làm qua đó".

Nói rồi anh nhắc bổng chiếc xe đạp lên đem gởi vào một ngôi nhà ven đường.

Từ buổi gặp đó ngày nào anh cũng đợi cô giờ tan học, tình cảm cứ thế đến một cách nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần sâu lắng, kéo dài đến hơn hai năm sau.

"Thanh Tú, em được nhận vào thực tập nơi anh đang làm rồi".

Quốc Đại xuất hiện trước cửa phòng trọ, thân hình anh đứng ngược sáng không thấy rõ mặt nhưng người con gái biết anh đang cười. Cô vội vàng bỏ bỏ rau trên tay xuống, khúc miệng kéo đến gần mang tai.

"Thật không, em được thực tập ở CENX?"

Giọng cô reo lên, không giấu được sự vui mừng mà bám vào chiếc cổ của anh đu người lên, cái miệng xinh xắn chu ra.

"Quốc Đại, là anh nói giúp em đúng không?"

Người đàn ông ngắm nhìn trêu mến, đưa tay nhéo vào chóp mũi của cô một cái.

"Có, nhưng nếu không vì thành tích học tập của em tốt như vậy thì mười anh cũng không nói được đâu, em biết CENX là nơi như thế nào chứ?"

"Em biết rồi, sẽ không để trưởng phòng kế hoạch là anh thất vọng đâu".

Thanh Tú cười tít mắt, còn gì hạnh phúc hơn khi được vào thực tập tại một tập đoàn lớn như vậy, và quan trọng nhất là được làm việc chung công ty với người mình yêu.

Cô nhảy xuống, kéo tay anh vào.

"Ăn cơm với em rồi hãy về".

"Em thay đồ đi, hôm nay anh muốn đãi em".

....

Cô cứ vậy ngụp lặn trong niềm vui sướng, trong lòng luôn tin tưởng câu chuyện tình cứ vậy mà đi đến cái kết viên mãn, cho đến một ngày...

Một buổi chiều sau giờ làm, cũng là ngày nhận được thông báo công ty sẽ giữ cô lại làm nhân viên chính thức, Thanh Tú vui đến mức muốn hét lên. Người đầu tiên cô nghĩ đến lúc này không ai khác chính là Quốc Đại.

Cô nhanh chân chạy đến phòng anh, mặc dù anh đã dặn dò rằng cô không được tự ý đến vì không muốn cô bị mang tiếng nhờ mối quan hệ với anh mới được vào thực tập. Quốc Đại rất kín đáo nên mọi người trong công ty đều không hề biết chuyện tình của hai người. Lúc đầu Thanh Tú có chút buồn bã vì không được công khai tình cảm, nhưng khi nghe Quốc Đại giải thích cô lập tức đã thông tư tưởng.

Nhưng giờ này đã khá muộn, mọi người trong công ty đã về gần hết, Thanh Tú muốn dành cho Quốc Đại sự ngạc nhiên. Cô nghĩ đến cảnh anh sẽ bất ngờ thế nào khi cô bước vào phòng báo tin, rồi hai người sẽ cùng nhau đi ăn tối...

Gần đến nơi, tim cô đập loạn xạ vì hồi hộp, mang tiếng làm chung công ty nhưng đây là lần đầu tiên cô bước chân lên tầng 6 này. Hai chân cô rón rén bước nhẹ nhàng như một chú mèo để không gây ra tiếng động, trong đầu suy tính ra vài câu nói nào làm Quốc Đại ngạc nhiên nhất, nhưng vừa đến cửa...

"Quốc Đại, um...đừng... ở đây là công ty đó..".

Tiếng rên rĩ mà mị của một người phụ nữ trong phòng vang lên làm bước chân Thanh Tú cứng đờ, giữa không gian yên tĩnh tiếng hoan lạc ấy càng rõ rệt. Nụ cười trên môi Thanh Tú nhanh chóng vụt tắt, đầu cô ong ong như búa bổ.

Đây là phòng của Quốc Đại, tại sao có phụ nữ? Cô không tin vào tai mình, đưa mắt nhòm qua khe cửa...

Cảnh tượng trong phòng khiến cô sững sờ chết lặng giây lát, sau đó vội vàng lấy tay che lên miệng ngăn không cho tiếng nức nở trào ra...

Đôi chân cô trong chốc lát cũng mất hết cảm giác, chỉ chực chờ quy xuống. Giữa buổi chiều muộn trong hành lang vắng, một óng dánh nhỏ bé lặng lẽ lê đôi chân bước đi, bỏ lại tất cả niềm tin lại sau cánh cửa.

Quốc Đại... người đàn ông trong phòng không phải anh, là em hoa mắt phải không?

Quốc Đại, là em nhìn nhầm...

Người đó không phải là anh... nhất định không phải anh.

Trời bỗng đổ cơn mưa rào trút xuống màn đêm buồn bã. Từng giọt mưa lạnh lùng tấp xuống gương mặt nhỏ bé, không biết nước mưa hay là nước mắt mặn chát chảy dài. Mái tóc người con gái cũng vì vậy mà ướt sũng, rũ rượi. Cô ôm lấy đôi vai, quệt nước rồi đi thật nhanh.

Một chiếc BMW trở tới từ phía sau, tiếng xe thắng gấp ma sát lên mặt đường tạo thành âm thanh chói tai.

Thanh Tú vô thức ngoảnh mặt, đèn xe chiếu thẳng vào mặt chói lóa làm cô không chịu được mà nhắm mắt lại, sau vài giây định thần cô mới hé hé mở mắt ra.

Hình ảnh cô độc trong màn đêm, rúm ró đứng giữa màn mưa mù mịt của cô làm người đàn ông ngồi phía trong xe nổi cơn thịnh nộ.

Anh mở cửa xe bước xuống, mang theo cả cơn gió lạnh buốt quanh người. Dáng người anh cao lớn đứng sừng sững trong mưa, đôi mắt trong đêm tối quắc lên hằn rõ tia máu. Nhanh như chớp, một động tác dứt khoát người đàn ông lôi Thanh Tú đẩy vào trong xe.

Cô ôm hai bả vai khẽ run rẩy, cánh tay bị Trần Nam dùng lực siết chặt nên tím lại, đau đớn. Khuôn mặt nghiêng anh tuấn của anh vì tức giận mà đỏ bừng, hôm nay là ngày tồi tệ nhất đối với anh. Một giám đốc cao ngạo như anh mà lại để mất người vào tay Quốc Đại khiến anh điên đảo đi tìm, còn người con gái ngồi bên cạnh lại thảm nào đến mức này.

"Em với Quốc Đại rốt cuộc là có mối quan hệ như thế nào?"

Nước mưa trên người Thanh Tú chảy xuống ướt cả ghế, cô mở cửa xe định bước xuống.

Nhưng Trần Nam đã nhanh tay khóa trái cửa xe, anh ôm lấy đôi vai của Thanh Tú ép cô quay lại đối diện với anh, giọng gằn lên.

"Trả lời câu hỏi của tôi".

"Anh đừng hỏi nữa".

Hai tay Thanh Tú bắt lực buông thõng trước mặt anh, ánh mắt lạnh nhạt nhìn ra phía ngoài.

Cử chỉ này của cô làm nhịp tim của Trần Nam nhanh hơn, lồng ngực anh phập phồng tức giận, đôi môi khẽ mím lại, ánh mắt đỏ ngầu chiếu thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của cô.

"Thanh Tú, tôi quá dễ dãi với em rồi phải không, hôm nay em xử sự như vậy là ý gì?"

Ánh mắt Thanh Tú đờ đẫn, cô gỡ hai bàn tay của Trần Nam trên vai mình xuống, giọng nói đầy bất mãn.

"Tôi đi với ai thì liên quan gì đến anh?"

Nghe đến đây, đôi mắt Trần Nam càng đỏ hơn, hai bàn tay to lớn của anh siết chặt vai cô như muốn nghiền nát nó ra. Anh gầm lên như một con thú bị thương, âm thanh mạnh mẽ đến nỗi làm chiếc xe như muốn rung chuyển.

"Ai nói không liên quan.."

"... Em là trợ lý của tôi, lại đi với đối thủ. Em nghĩ tôi là thằng điên hay sao?"

Sự giận dữ của Trần Nam làm Thanh Tú giật mình, lẽ nào anh đang nghĩ cô thông đồng với kẻ địch để làm việc xấu. Cô lấy tay vuốt nước trên mặt rồi vội vàng giải thích.

"Anh hiểu lầm rồi, tôi và Quốc Đại bây giờ không có mối quan hệ gì cả, lúc này chúng tôi chỉ gặp mặt để nói rõ một số việc".

Trần Nam buông hai vai cô ra, ngón tay anh gõ nhẹ lên vô lăng. Biểu hiện của Thanh Tú không có vẻ dối trá, nhưng khuôn mặt anh vẫn đanh lại, vài giọt mưa đọng trên tóc anh khẽ chảy xuống bên mang tai.

"Em đã là người của Trần Minh, đừng nói đến chuyện không liên quan với tôi".

Thanh Tú đâu khờ đến mức không hiểu điều ấy, nhưng nó chỉ ở mức độ công việc. Còn Trần Nam, biểu hiện của anh rõ ràng xâm lấn đến sự riêng tư của cô, từ bao giờ anh lại nhằm lấn quyền hạn của mình, từ bao giờ bắt cô phải theo ý anh trong mọi việc?

"Người liên quan đến anh là Ái Lệ chứ không phải tôi".

Thanh Tú nhả từng từ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô căng ra, biểu cảm tức giận cũng không kém gì Trần Nam.

Nghe vậy, tự nhiên con giận của anh hạ xuống nhanh chóng. Chân mày anh giãn ra, khóe miệng cong lên một nụ cười nhẹ nhưng ánh mắt thì vẫn giữ sự lạnh lùng xa cách.

"Em nhắc đến Ái Lệ làm gì? Lẽ nào em ghen?"

Thanh Tú mỉm cười gượng gạo, cô đưa tay vén mái tóc sũng nước qua một bên để lộ một gương mặt nhợt nhạt, chiếc áo thun mỏng manh dính chặt vào người càng phơi ra một thân hình mảnh mai.

"Ghen? Tôi có cái quyền gì mà ghen với một tiểu thư cành vàng lá ngọc như cô ấy?"

Giọng nói trong trẻo của Thanh Tú không còn, thay vào đó là âm lượng trầm thấp đầy chua chát, dấy lên sự khó hiểu cho người bên cạnh.

"Cái tật cứng đầu của em bao giờ mới bỏ được? Sáng nay giữa em và Ái Lệ xảy ra chuyện gì lẽ nào tôi không biết".

Anh ngừng lại giây lát, sau đó tiếp tục.

"Từ nay, không được giấu tôi bất kể chuyện gì. Kể cả cái việc viên thuốc tránh thai đó, em nghĩ là qua mặt được tôi?"

Thanh Tú mở to mắt, hóa ra anh đã tường tận mọi chuyện. Nhưng nói đến việc này sự áy náy trong lòng bỗng trĩu nặng, cô nhìn thẳng vào mắt Trần Nam, hai mang tai đỏ lên.

"Vậy tại sao anh lợi dụng lúc tôi say đề..."

Giọng nói Thanh Tú run run khản đặc, cả thân người co rúm lại vì lạnh, đôi môi vì vậy mà tái nhợt, vài cọng tóc bị ướt nước rũ rượi trước trán.

Trần Nam nghiêng người bật hệ thống sưởi trong xe, ánh mắt anh nhìn Thanh Tú chằm chằm, đáy mắt nâu đen ánh lên một ngọn lửa nhỏ.

"Lợi dụng? Em nghĩ là tôi có hứng với một người say mềm như cái xác chết ư?"

Nói rồi anh cởi chiếc áo ngoài bằng da của mình ra khoác lên đôi vai gầy của Thanh Tú, nhưng cô nhanh chóng cởi ra nhét lại tay anh.

"Cảm ơn, tôi không lạnh".

Trần Nam cũng không ép, tay anh nắm chặt vô lăng, chân đạp mạnh ga cho xe lao đi.

Thanh Tú ngồi im lặng hướng mắt ra cửa xe, cả người cô đau nhức lạnh buốt. Chỉ trong hai ngày đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, cuối cùng cô cũng không hiểu được người đàn ông ngồi bên cạnh.

Xe chạy được một đoạn thì Trần Nam mới nhìn qua ghế phụ, khuôn mặt nhỏ bé của Thanh Tú hơi nghiêng sang một bên, tựa đầu vào cửa xe ngủ say sưa. Mái tóc bị ướt mưa cũng đã khô gần hết, không mượt mà như mọi ngày mà xơ xác, ừ ừ.

Chiếc xe lặng lẽ đỗ trước căn nhà cấp 4, vì không có cổng nên anh đánh tay lái rẽ thẳng vào trong sân. Sau cơn mưa lớn, trăng đã lên rất cao, ánh sáng của nó trải rộng khắp một khoảng sân rộng ẩm ướt. Hương thơm của hoa nguyệt quế vương vấn xa gần bay tới, làm cho màn đêm tĩnh mịch bớt chút cô đơn.

Bỗng một chiếc xe quen thuộc khác từ trong sân lao vút ra...

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Không khó để Trần Nam nhận ra xe của Minh Thành vừa chạy ra khỏi nhà Thanh Tú, tâm trạng anh đã dịu xuống bỗng có tảng đá nặng đè lên lần nữa.

Anh đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Thanh Tú vẫn ngủ say, chân mày thỉnh thoảng cau nhẹ tỏ vẻ khó chịu.

Chiếc xe BMW của anh lưỡng lự đậu trong sân một lát rồi quay ra, lao vút lên đường rồi mất dạng trong đêm tối.

11 h đêm trong ngôi biệt thự...

Căn phòng rộng lớn của Trần Nam được bật đèn sáng trưng, anh vội vàng đặt Thanh Tú xuống giường. Cả thân người cô vì bị ngấm nước mưa mà lạnh ngắt, hàng lông mi cong vút yên tĩnh trên đôi mắt nhắm nghiền.

"Cậu chủ, cô ấy...".

Di Tư cất tiếng khe khẽ, trong lòng lo lắng nhưng bước chân không dám lại gần, chỉ đứng xa xa ngoài cửa nhìn.

Trần Nam ngồi trên giường, nghe thấy tiếng bà thì quay mặt lại.

"Đi lấy đồ cho cô ấy đem lên đây".

"Dạ, tôi đi liền".

Bà lật đật đi xuống lầu, bộ đồ hôm qua Thanh Tú ói bà đã giặt sạch sẽ, cẩn thận để trong tủ của mình.

Khi đi qua cái bàn nhỏ gần chân cầu thang, bước chân bà khựng lại. Lờ lờ bà Dung lúc chiều vắng vắng bên tai.

"Nếu Trần Nam đưa con bé đó về đây, chị phải gọi ngay cho tôi, nếu không đừng trách".

Bà đứng lưỡng lự giây lát, từ ngày đặt chân vào nhà họ Trần, bà đã gấn bó và làm tròn bổn phận suốt hai mươi tám năm, chưa từng làm trái ý bà Dung dù chỉ một lần. Vì bà hiểu tính cách của bà Dung lạnh lùng và độc đoán thế nào.

Từ ngày tiếp quản công ty, Trần Nam xin bà ra ở riêng để có một cuộc sống tự lập, bà Dung lúc đầu không chấp nhận nhưng với sự cương quyết của Trần Nam, bà đành đồng ý và cho Di Tư theo anh. Đương nhiên nhất cử nhất động của anh bà đều nắm rõ thông qua Di Tư, lần này bà lại giao cho Di cái việc khó xử thế này.

Bàn tay bà run run nhấc điện thoại lên...

Khi cầm quần áo của Thanh Tú đi lên lầu, bước chân Di Tư nặng nề hơn bao giờ hết.

"Đồ đây thưa cậu chủ".

Trần Nam cảm thấy, nhìn nét mặt hoang mang của bà anh lấy làm khó hiểu, sau đó cất tiếng.

"Khuya rồi, đi đi nghỉ đi, lúc nào cần tôi gọi".

"Cậu cũng ngủ sớm đi".

Di Tư nén tiếng thở dài đi xuống lầu.

Sau khi cánh cửa đóng lại, Trần Nam lập tức trút bỏ bộ đồ ẩm ướt trên người Thanh Tú xuống. Anh bế cô dịch sang một chỗ khô ráo bên giường, động tác rất nhẹ nhàng và nhanh chóng. Lúc bàn tay anh chạm vào da thịt trên tấm lưng trần, sự lạnh lẽo của nó làm tâm trạng anh thêm buồn bực.

Anh đưa tay lấy bộ đồ Di Tư vừa cầm lên, gấp gập mặc vào cho Thanh Tú, không quên lấy một tấm chăn cẩn thận đắp vào cho cô. Cả người con gái chìm ng chìm trong chiếc chăn bông dày cộm, chỉ nhìn thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn đang say giấc.

Sau khi chỉnh sửa và chắc chắn là tay chân Thanh Tú không bị đưa ra khỏi chăn, Trần Nam mới đi lại chiếc bàn gần đó để uống nước, anh quay lại nhìn về phía chiếc giường rộng lớn một lần nữa rồi mở cửa đi ra ban công.

Một cơn gió lạnh tấp vào mặt người đàn ông, bầu trời đêm nay lấp lánh đầy sao mặc dù trước đó có một cơn mưa không nhỏ. Bóng dáng cao lớn của anh ngồi trên ghế không cử động, khuôn mặt đắm chiều phóng tầm mắt về phía vầng trăng sáng kia, dường như đang suy tư điều gì đó.

Thanh Tú khẽ nhúc nhích cánh tay, cô bỗng thấy mình ở trong một căn phòng tối đen như mực, bốn bề không một tiếng động.

"Đây là đâu?"

Cô cố gắng nghĩ lại tại sao mình lại đến nơi này, nhưng đầu óc đau buốt không nhớ được gì. Ngồi trên giường một lúc cô đứng lên, dùng đôi chân rệu rã và đôi tay quờ quạng trong bóng tối nhằm tìm hướng ra.

Có ánh sáng bạc lóe lên trước mặt, cô vui mừng bước đến và sờ đúng ổ khóa cửa, đôi tay nhỏ nhắn ra sức vặn. Nhưng dường như cửa đã bị khóa ngoài, cô lo lắng đập cửa.

" Có ai không, mở cửa..."

Nhưng trả lời lại là sự im lặng đáng sợ, chỉ có nhịp tim cô là đang dồn dập đập trong lồng ngực, đôi mắt trong veo trong bóng đêm lia ánh mắt yếu ớt xung quanh.

" Cạch..."

Chốt cửa tự động mở ra, một luồng gió lạnh bên ngoài ập vào lạnh cả sống lưng, theo sau đó là âm thanh rên rỉ đau đớn của một người. Trong đêm khuya thanh vắng âm thanh ấy không khỏi làm Thanh Tú nổi da gà. Cô lấy hết can đảm đẩy cánh cửa...

" Kéo...kẹt... kẹt"

Tiếng đu đưa qua lại của chiếc cửa gỗ khiến cô giật mình ôm hai tay trước ngực, đáng người thu lại khóm róm.

Sau khi lấy hết can đảm, đôi chân Thanh Tú thò ra cửa. Bỗng một bóng đen thành linh xuất hiện trước mặt cô, thân hình hần ta cao lớn đứng chắn ngay lối ra. Trong bóng tối mờ mịt Thanh Tú không thể nhìn được mặt người này, chỉ có một mùi tanh ngòm lùa vào sống mũi làm cô dợn cả ruột lên.

" Ai... ai... vậy?"

Khóe môi cô mấp máy, cất giọng yếu ớt hỏi.

Đôi mắt trong đêm tối của hần đột nhiên ánh lên tia sáng mờ ảo, để lộ hai hồ mắt chảy đầy máu đỏ tươi kéo dài xuống tận cổ.

Thanh Tú sợ hãi không thốt nên lời, chiếc cổ khô khốc của cô cố nuốt chút nước bọt ít ỏi xuống, bàn tay run bần bật nắm lấy cánh cửa.

" L..à..... a..i?"

Giọng cô đứt quãng, âm thanh vỡ vụn trong trong bóng tối ghê rợn.

Bóng đen không trả lời mà tiến đến, hần đưa bàn tay thô ráp lên nắm lấy khuôn mặt xám ngoét của Thanh Tú. Bước chân cô lùi lại, trong chốc lát đôi chân đã cứng đờ, đầu gối run lên lập cập không còn một sức lực nào để đi nữa.

" A..."

Thanh Tú ngã khụy xuống sàn nhà, hơi lạnh của nền gạch như một tảng băng thấm vào chân cô đông cứng.

" Ha..ha...ha".

Người đàn ông cất tiếng cười quỷ dị, đôi tay to dài buông khỏi khuôn mặt Thanh Tú. Sau đó hần dùng sức rất mạnh bấu chặt lấy vai Thanh Tú khiến cô đau buốt, máu trên mặt hần tanh tươi nhỏ xuống người cô, loang lổ khắp chiếc áo trắng.

Khuôn mặt hần tiến sát lại Thanh Tú, hai chiếc răng nanh sắc nhọn nhe ra...

" Á... "

" Đừng..."

" Trần Nam... cứu em...."

Tiếng hét thất thanh của người con gái làm Trần Nam đứng bật dậy, anh lao từ ban công vào phòng như một con sóc, hai bên thái dương nổi đầy gân xanh.

" Thanh Tú... Thanh Tú".

Thân hình to lớn của anh ôm lấy Thanh Tú, anh hơi nghiêng người qua một bên để tránh sức nặng của mình đè lên người cô.

Cả người Thanh Tú run rẩy, đôi tay cô ôm chặt lấy tâm lưng của Trần Nam, nước hai bên khóe mắt chảy thành dòng, tiếng nấc bên tai anh rõ mồn một.

" Đừng sợ ".

Trần Nam cất giọng trầm ấm an ủi, tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cô một lát. Khi cảm nhận cơ thể cô nóng bừng như lửa đốt, anh giật mình nhồm người dậy.

Thanh Tú vẫn nằm trên giường, khuôn mặt cách đó không lâu còn tím tái vì lạnh thì giờ đã chuyển sang đỏ ửng, mắt cô tuy nhắm nghiền nhưng cánh môi vẫn còn mấp máy nói gì đó. Trần Nam vút tấm chăn sang một bên, đưa bàn tay sờ khắp người cô một lượt. Đôi mắt anh tối sầm, chạy như bay xuống cầu thang.

Phuong Hùng sau khi cẩn thận thăm khám cho Thanh Tú, anh cất tai nghe vào trong giỏ y tế của mình, ôn tồn cất tiếng.

"Sốt rất cao, 40 độ. Cơ thể có dấu hiệu bị nhiễm lạnh, suy kiệt".

Trần Nam đứng cạnh giường, khuôn mặt tiều tụy của Thanh Tú được anh thu vào tầm mắt không rời. Hình ảnh cô nằm ngủ vật ra bàn trong công ty cách đó không lâu sống động hiện lên, anh biết rõ cô đã tăng ca vất vả cả tuần trước để chuẩn bị cho buổi hội thảo. Chỉ là chưa kịp cho cô nghỉ ngơi một chút thì hai ngày liên tiếp vừa rồi đều xảy ra chuyện. Trong mắt anh dấy lên một sự xót xa, Thanh Tú khá kiên cường và chịu được áp lực, nhưng trận mưa vừa rồi có lẽ đã đánh bại phòng tuyến cuối cùng của cô.

Nếu lúc này anh không quay xe đưa cô về đây, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

"Bây giờ thế nào?"

Trần Nam cất giọng lo lắng.

"Hiện tại nhịp tim cô ấy rất nhanh, trước tiên phải hạ sốt để tránh xảy ra co giật".

Nói rồi Phuong Hùng lấy một hộp thuốc từ trong giỏ, ngón tay trắng trẻo thon dài của anh mau chóng xé vỏ một viên thuốc đưa cho Trần Nam.

"Đánh thức xem cô ấy dậy được không".

Người đàn ông cầm viên thuốc nhỏ hình tròn từ tay vị bác sĩ trẻ tuổi.

"Cứ để cô ấy ngủ, tôi tự cho cô ấy uống được".

Nói rồi anh đi lại bàn, bỏ viên thuốc vào li nước, trong chốc lát nó tan ra một màu trắng đục. Anh cầm lắc nhẹ một cái rồi tiến tới chiếc giường.

Phuong Hùng không bỏ sót bất kì hành động nào của Trần Nam, từ cách anh đỡ đầu Thanh Tú dậy cho đến động tác đưa li thuốc vào miệng cô đều rất dịu dàng và thuần thục. Phuong Hùng định mở miệng hỏi điều gì đó nhưng lại thôi...

Ba mươi phút sau...

Trong căn phòng rộng lớn có hai người đàn ông ngồi trên ghế. Mỗi người đang đeo đuổi những suy nghĩ riêng của mình, còn Di Tư thì thấp thòm đi lên đi xuống.

Phuong Hùng nhìn lên đồng hồ, anh đứng dậy cầm cây nhiệt kế điện tử đưa lên trán Thanh Tú bấm một cái. Tiếng "tít" nhẹ vang lên, anh đọc con số hiện trên màn hình nhỏ xíu, khẽ lắc đầu.

Trần Nam thấy cử chỉ của Phuong Hùng thì vội vàng đứng dậy.

"Thế nào?"

"Ba mươi phút rồi mà nhiệt độ không hề giảm..."

Phuong Hùng nhìn Trần Nam thở dài, anh tiếp tục.

"Bây giờ thử lau mát cho cô ấy, khoảng hai mươi phút nữa mà không hạ phải đưa đến bệnh viện, để sốt cao rất nguy hiểm, e là co giật dẫn đến thiếu oxy lên não".

Ánh mắt Trần Nam tối đen, anh đưa tay sờ lên trán Thanh Tú, sau đó nhẹ nhàng áp vào hai má, cuối cùng nắm lấy bàn tay cô giữ chặt. Hơi nóng từ người cô tỏa ra làm bàn tay anh khẽ run run.

Di Tư đứng ngoài cửa nghe vậy liền chạy đi lấy một chậu nước và cái khăn mềm, khi bà mang vào phòng thì Trần Nam nhanh chóng cầm lấy, anh nhúng khuỷu tay của mình vào để kiểm tra nhiệt độ của nước.

"Không được, nước hơi lạnh, dì thêm nước nóng vào đây".

"Vâng".

Di Tư lấy thêm li nước nóng đổ vào, đến khi Trần Nam vừa ý bà mới lui ra ngoài.

"Cậu vẫn như ngày nào, khoa học và chính xác".

Phuong Hùng cất giọng cười cười, anh bước ra góc phòng ngồi xuống ghế.

"Còn ngồi đó làm gì".

Khuôn mặt vốn điềm tĩnh của Phương Hùng chợt sững sốt với câu hỏi của Trần Nam, mỗi anh chớp mắt.

"Vậy cậu gọi tôi đến đây để làm gì?"

Trần Nam cau mày.

"Tôi chuẩn bị còi đồ lau mát cho cô ấy, cậu muốn xem ư?"

Phương Hùng giật mình đứng lên, anh cứ nghĩ mình là một bác sĩ nên chẳng để ý gì, quên mất người con gái kia...

"Ồ, tôi không háo sắc thế đâu".

Nói rồi anh đi ra cửa với nụ cười nhạt trên môi.

"Có gì bất thường thì gọi tôi"

Sau khi nói vọng vào phòng, Phương Hùng tiện tay khép cửa lại, nhanh chân bước xuống các bậc thang.

Đồng hồ điểm 12 giờ đêm..

Di Tư đang loay hoay bên dưới thì nghe tiếng chân Phương Hùng đi xuống, bà vội rót li nước đem ra phòng khách cho anh.

"Di Tư, khuya vậy rồi đi chưa đi nghỉ sao?"

"Cậu chủ còn đang lo lắng như vậy tôi ngủ sao được cậu".

Di Tư nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đối diện với Phương Hùng. Anh là người bạn với Trần Nam từ nhỏ nên cũng không xa lạ gì với bà, chỉ là từ khi ra trường làm bác sĩ anh ít có thời gian đến chơi.

"Di Tư, cô gái đó là như thế nào với Trần Nam?"

Phương Hùng không giấu được sự tò mò đối với Thanh Tú. Bao nhiêu năm nay anh chưa từng thấy Trần Nam quen ai, vì vậy cứ nghĩ "thanh mai" Ái Lệ mới là người được anh chọn.

"Cậu nói cô Thanh Tú ấy hả?"

"... Di cũng không rõ lắm, chỉ biết cô ấy là trợ lý của cậu chủ".

Ánh mắt Phương Hùng thoáng ngạc nhiên, tên bạn nổi tiếng cao ngạo lạnh lùng xưa nay của anh lại bày ra bộ dạng bất an vì một người con gái. Mà theo sự quan sát của anh cô gái này cũng không có vẻ gì đặc biệt, ngoại trừ gương mặt xinh xắn ra thì đầu tóc lẫn cách ăn mặc của cô vô cùng đơn giản. Nếu so với Ái Lệ thì quả thực cô như một bông cúc trắng đại đứng cạnh một đóa hoa hồng sặc sỡ sắc hương.

Cuộc trò chuyện chưa được bao lâu thì Trần Nam đi xuống, Di Tư là người đứng lên đầu tiên, sau đó đến Phương Hùng.

"Cô ấy thế nào rồi?"

Khuôn mặt Trần Nam không chút biểu cảm, anh dừng chân ở bậc cuối cùng của cầu thang, cất tiếng trầm thấp.

"Hạ sốt rồi".

Di Tư nghe vậy khẽ thở phào.

"Tốt rồi, để tôi lên kiểm tra huyết áp, sau đó sẽ truyền dịch giúp cô ấy mau khỏe hơn".

Trần Nam nhìn Phương Hùng, đáy mắt hiện lên ánh nhìn cảm kích.

"Cảm ơn cậu, Phương Hùng".

Phương Hùng bước đến vỗ một cái vào vai Trần Nam, ôn tồn cất tiếng.

"Khi nào cô ấy dậy, tôi phải cảm ơn cô ấy rất nhiều".

Trần Nam đưa ánh mắt khó hiểu về phía Phương Hùng.

"Tại sao?"

"Vì nhờ cô ấy mà thằng bạn chí cốt suốt hai mươi mấy năm này của tôi mới mở miệng nói được một tiếng cảm ơn".

Nhưng lời vừa rồi Phương Hùng không thốt ra mà để trong lòng, khóe miệng anh chỉ khẽ cười rồi bước nhanh lên lầu.

Thân hình cao lớn của Trần Nam đứng ngay ra vài giây để ngắm nghĩ câu nói của Phương Hùng, sau đó bước chân của anh cũng chuẩn bị đi theo sau.

" Cậu chủ... Tôi muốn nói với cậu một chuyện".

Về mặt di Tư đầy bối rối nhìn Trần Nam.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Bước chân Trần Nam dừng lại, ánh mắt dò xét chiếu lên người di Tư.

" Chuyện gì, di Tư?"

Di Tư ngập ngừng, vài nếp nhăn trên trán bà chau lại.

" Mẹ cậu ra lệnh cho tôi, nếu cậu đưa cô Tú về thì..."

" Thì gọi cho bà ấy chứ gì?"

Trần Nam cắt ngang lời bà, bóng dáng anh nhuốm chút mệt mỏi tiến đến chiếc bàn ngoài phòng khách. Cả người anh thả "phịch" xuống ghế, đưa tay rót một li trà nóng.

Di Tư lảo đảo theo sau, bà không ngồi xuống mà đứng bên cạnh anh, dáng vẻ khúm núm đến tội nghiệp.

" Và đi đã gọi rồi chứ?"

" Cậu có giận tôi không?"

Trần Nam nhìn được sự bất lực trong đôi mắt sâu đầy vết chân chim của bà.

Bà là một người giúp việc tâm thường, nhưng kí ức tuổi thơ của anh chỉ tràn ngập toàn hình bóng của người giúp việc ấy. Từng miếng ăn, giấc ngủ, hình hài anh khôn lớn như ngày hôm nay cũng do một tay bà chăm sóc.

Anh đến tận bây giờ vẫn còn nhìn thấy nét mặt bà đau đớn thế nào khi anh bị bà Dung trói chặt vào cũi sắt trong nhà kho. Hay những đêm trời mưa gió bị đuổi ra sân đứng lạnh cóng, thì người rón rén đến bên cạnh anh dỗ dành không ai khác chính là bà.

Li trà trên tay Trần Nam bốc khói nghi ngút nhưng anh lại không có tâm trạng để uống.

" Hai mươi mấy năm nay, tôi chưa từng nổi giận với dĩ".

Di Tư im lặng, lời Trần Nam nói không sai chút nào. Anh bề ngoài lạnh lùng ít nói như vậy nhưng trong thâm tâm không hề khinh dễ bà. Dù đôi khi bà làm những việc không đúng ý, anh cũng chỉ nói một vài câu nhắc nhở, chưa từng biểu hiện sự tức giận bao giờ.

" Di Tư..."

Trần Nam cất tiếng thở dài, anh trầm ngâm giây lát, đáy mắt xuất hiện một sự thất vọng rõ rệt...

" Dĩ hãy trở về bên Trần gia đi".

Trần Nam cúi gằm mặt xuống bàn, anh đưa tay bóp mạnh trán. Anh đương nhiên không muốn người mà anh từng xem là mẹ rồi xa đi.

Căn phòng im lặng đến náo ruột, tiếng đồng hồ tích tắc trên tường càng rõ rệt, như chính nhịp tim của Trần Nam lúc này.

Di Tư nhìn tấm lưng rộng lớn của Trần Nam, cậu bé bà coi như con nay đã trưởng thành thật rồi. Câu nói vừa rồi khác nào anh đang tức giận, một sự tức giận im lặng đến đáng sợ. Bao nhiêu năm nay anh chưa từng mở miệng đuổi bà.

Ánh mắt bà rung rung một lúc, sau đó nở một nụ cười.

" Cậu ngốc quá, dĩ chưa gọi, và cũng sẽ không bao giờ gọi".

Người đàn ông lập tức ngược lên, bắt gặp ánh mắt triu mến của bà nhìn mình, khóe môi anh khẽ động đậy. Anh đứng lên cầm lấy đôi tay chai sần của bà, giọng trầm ấm.

"Chuyện gì bao che, trước sau gì mẹ tôi sẽ biết. Nhưng hãy yên tâm, có tôi ở đây".

Câu nói của Trần Nam làm gương mặt cần cỗi của dì Tư giảm đi mấy phần lo lắng.

Khi nhắc điện thoại lên, dì Tư đã bị giật xé rất nhiều. Một bên là lòng trung thành đối với bà chủ, một bên là tình cảm dành cho Thanh Tú. Nếu bà Dung đến đây, người khổ sở nhất sẽ là Trần Nam, bà không muốn chứng kiến cảnh đó, chỉ bằng tự mình lãnh hậu quả.

Khóe mắt Thanh Tú khẽ động đậy, cảm nhận cả cơ thể mình đau nhức như vừa trải qua một trận đánh. Cô đưa mắt liếc xuống cánh tay trái đang tê cứng thì thấy có kim y tế đang ghim vào, cùng với một sợi dây chạy lên trên chiếc bình chứa chất lỏng màu vàng đang nhỏ giọt trên đỉnh đầu.

Mùi hương của chiếc dra giường khá dễ chịu, Thanh Tú cảm nhận được đó là mùi quen thuộc của một người..., cô nhìn lên chiếc đèn chùm trên trần, nhận ra mình đã ở trong căn phòng này một lần. Nhưng không hiểu sao bây giờ lại ở đây.

Cô cố gắng ngồi dậy, đưa tay phải nâng nhẹ lấy cánh tay trái đang truyền dịch để tránh làm cây kim đâm sâu vào. Chiếc lưng nhỏ hơi cong cong, xoay người nhìn về phía cửa sổ.

Tấm màn cửa trắng tinh khẽ lay động, ánh nắng đầu ngày ảm áp len vào chiếu một tia sáng nhẹ lên khuôn mặt của người đàn ông. Anh vẫn nằm ngủ yên bình trên chiếc sofa, thân người hơi co lại vì độ dài của chiếc ghế không đủ để chứa chiều cao 1m8 của anh.

Thanh Tú khó hiểu trong lòng, trong ngôi biệt thự này số phòng ngủ đếm chắc gần mười ngón tay, việc gì Trần Nam lại chọn ngủ ở nơi kém thoải mái như vậy, nhưng kì thực, dù anh ở tư thế nào cũng toát lên vẻ cao sang khác người. Anh mất Thanh Tú đứng trên người Trần Nam, chỉ khi anh ngủ cô mới dám nhìn anh lâu như vậy.

Dường như cảm nhận được điều gì đó, người đàn ông từ từ mở mắt ra. Đôi mắt trong veo của cô đang nhìn anh bỗng sụp xuống như bị bắt gian.

"Dậy rồi ư?"

"Tại sao tôi lại ở đây?"

Thanh Tú nhìn xuống tay mình, rõ ràng cô chỉ một mỗi một chút chứ có bệnh tật gì đâu mà phải truyền nước.

Trần Nam vươn vai ngồi dậy, anh với tay kéo chiếc rèm cửa qua một bên. Căn phòng lập tức tràn ngập ánh sáng, xa xa ngoài cửa sổ là bầu trời xanh trong vắt, anh quay lại nhìn cô.

"Em thật sự không biết gì?"

Thanh Tú nhú mắt lại vì ánh nắng rọi thẳng vào mặt cô, hình ảnh cuối cùng cô nhớ được là cuộc đối thoại giữa cô và Trần Nam tối qua trong xe, cô còn không quên được vẻ mặt giận dữ của anh lúc đó. Cô đưa tay gỡ đầu, cảm nhận mái tóc xơ xác đến thảm hại, đôi chân thò xuống giường toan đứng dậy.

"Dù gì cũng không nên đưa tôi về đây".

Trần Nam khẽ cau mày, nếu đêm qua anh để cô ở lại một mình trong chính căn nhà của cô thì không biết đã xảy ra chuyện gì. Tính mạng e rằng cũng không giữ được chứ đừng nói đến chuyện còn đứng đây lí lẽ.

Đuôi mắt người đàn ông nheo lại, cất giọng trầm thấp.

"Tại sao?"

Thanh Tú nín thở, câu nói của Ái Lệ "Cô có tư cách gì ở trong cái nhà này?" văng vẳng bên tai. Nét mặt phờ phạc của cô đan lại, khóe miệng buông một câu lạnh nhạt.

"Tôi không thích".

Câu nói của Thanh Tú quả thực lợi hại, bằng chứng là Trần Nam tiến lại chỗ cô, khuôn mặt tối sầm mang theo cả mấy tảng băng lạnh giá bắc cực toát ra khắp phòng. Khi nhìn lên bình dịch chỉ còn một ít được treo ở giá sắt đầu giường, anh cầm cánh tay của cô lên. Thanh Tú vì khiếp vía với bộ mặt của anh mà rụt lại. Nhưng Trần Nam giữ chặt tay cô, tay trái anh giữ nhẹ chiếc gác, tay phải từ từ rút cây kim truyền nước ra.

Một giọt máu đỏ thẫm rỉ ra được anh ấn miếng gạc lại, một động tác nhanh chóng và chính xác. Sau khi dây dịch truyền được tháo ra, Trần Nam xoa nhẹ vào mảng da nhỏ bầm tím vì bị lấy ven của Thanh Tú, chân mày cô hơi nhướng lên vì đau. Anh cũng không bận tâm, khóe môi cong nhẹ.

"Được, từ nay dù có chuyện gì tôi cũng không đưa em về đây nữa".

Nói xong, Trần Nam vứt chai dịch truyền vào thùng rác ở góc phòng, anh đi thẳng ra cửa, bước chân xuống lầu một cách nhanh chóng.

Thanh Tú đi vào nhà tắm vệ sinh cá nhân một lát, nhìn khuôn mặt của mình trong gương cô khẽ thở dài. Chỉ sau một đêm dung nhan đã tiêu tụy trông thấy, hai mắt trũng sâu, đôi môi hồng hào đã được thay bằng màu sắc nhợt nhạt, khô nẻ. Cô chải lại tóc rồi đi xuống, bước chân có vẻ nặng nề hơn mọi ngày.

Trần Nam đang đứng trong phòng khách, lúc này anh đã định đặc trong bộ vest xám tro, mái tóc chải hất lên để lộ vầng trán cao rộng cùng một gương mặt anh tuấn. Thanh Tú thấy anh chuẩn bị đi ra xe thì nhanh chân chạy xuống cầu thang.

"Giám đốc... đợi tôi với".

Thanh Tú biết giờ đã khá trễ, chỉ còn cách mặt dày xin quá giang Trần Nam đến công ty may ra mới kịp.

Trần Nam quay người lại, cả thân hình cao lớn của anh bị ánh mặt trời bao phủ, trong một giây nào đó Thanh Tú phải mở to mắt vì vẻ rực rỡ của anh. Cô đứng ở chân cầu thang, bàn tay vịn vào tường, bỗng thấy mình quá lu mờ trước vẻ đẹp ấy.

"Nghỉ ngơi đi, không cần đến công ty".

Trần Nam cất giọng lạnh lùng, đưa tay mở cửa xe ra, từ đầu đến cuối không thèm liếc cô một cái.

"Nhưng..."

Không để Thanh Tú nói hết câu, Trần Nam đã ngồi vào xe và điều khiển cho nó lăn bánh. Thanh Tú phóng tầm mắt về phía con đường rải đầy sỏi trắng nổi từ sân ngôi biệt thự ra cổng, chiếc xe đang tăng tốc ẩn hiện dưới hai hàng cây xanh mượt.

"Cô Tú, xuống phòng ăn đi. Tôi chuẩn bị bữa sáng cho cô rồi".

Di Tư không biết xuất hiện trước mặt Thanh Tú từ lúc nào, bà ân cần nhìn cô rồi cũng hướng theo ánh mắt cô mà nhìn, cánh cổng rộng lớn đang từ từ đóng lại.

"Di vất vả vì con rồi".

"Có gì đâu, việc vặt ấy mà".

Thanh Tú theo Di Tư xuống phòng ăn, cô ngồi một mình giữa chiếc bàn hình chữ nhật rộng lớn. Cành hoa li trắng được cắm trong chiếc lọ thủy tinh tỏa hương ngào ngạt, khẽ rung nhẹ khi có cơn gió từ bên ngoài lùa vào.

"Đây là cháo bồ câu, cô ăn đi để bồi bổ".

Di Tư đặt tô cháo nghi ngút khói trước mặt Thanh Tú, sau đó kéo ghế ngồi xuống bên cạnh. Nhìn khuôn mặt khắc khổ và cử chỉ quan tâm của bà, Thanh Tú nghĩ ngay đến mẹ mình.

"Con có bị sao mà phải bồi bổ, à mà di, tại sao con bị truyền nước?"

Thanh Tú tròn mắt nhìn người phụ nữ ngoài 60, đôi lông mi cong của cô khẽ chớp chớp. Vừa lúc mở mắt ra cô đã ôm một bụng thắc mắc, nhưng đối với Trần Nam cô không thể mở miệng ra hỏi tường tận được.

"Tôi qua khi cậu chủ đưa cô về, người cô ướt sũng nước mưa, đến đêm thì sốt li bì. Cậu ấy đã gọi bác sĩ đến đây..."

Chuyện này đúng là ngoài suy đoán của Thanh Tú, cô từ nhỏ đã nặng dầm mưa đã quen, chưa bao giờ lại sốt mê man đến nỗi không biết trời trăng như vậy. Lại còn phải mời bác sĩ đến, bản thân cô thấy mình thật phiền phức.

"Và anh ấy phải nằm ngủ trên ghế sofa?"

Di Tư nhìn Thanh Tú vài giây, bà đưa tay lấy cái muỗng trên bàn khuấy nhẹ vào tô cháo rồi đưa cho cô, ánh mắt thúc giục ý nói cô ăn đi kéo nguội.

"Hai giờ sáng khi bác sĩ nói cô đã ổn, cậu ấy mới chợp mắt, nhưng nằm ở đó chứ không chịu sang phòng bên cạnh".

Thanh Tú cầm chiếc muỗng trong tay, đẩy mắt gọn một lần sóng nhỏ. Cô nhìn ra cửa sổ phòng ăn, có đôi chim đang chuyền cành trên cây bàng láng tím, tiếng hót của chúng lúc rộn rã lúc ảo não lạ thường. Đưa tay múc một thìa cháo đưa lên, hương thơm của nó thật hấp dẫn nhưng sao vào miệng, Thanh Tú lại cảm thấy đắng ngắt.

"Giám đốc... anh ấy ăn sáng chưa di?"

Di Tư đã đứng lên và dọn dẹp gần đó, đôi tay bà tỉ mỉ lau chùi khung cửa sổ.

"Cậu ấy không có thói quen ăn điểm tâm, buổi sáng chỉ uống một tách cà phê sữa".

Về mặt Thanh Tú thoáng chút ngạc nhiên, một người đàn ông cao lớn như vậy mà lại chỉ uống một li cà phê sữa thay cho bữa sáng. Dù anh không đói nhưng việc đó cũng gây hại rất lớn cho dạ dày, thật không thể tưởng tượng được.

"Dì Tư, con hỏi dì việc này được không?"

.....

Chiếc xe taxi đưa Thanh Tú về đến nhà đã gần 10h trưa, ánh nắng mặt trời chiếu sáng khắp khoảng sân gạch cũ kĩ. Chìa khóa nhanh chóng được cô tra vào ổ, cánh cửa từ từ mở ra. Thanh Tú định bước vào thì cảm thấy hoa mắt, cánh tay cô phải bám vào tường vài phút cho đôi mắt thích nghi với việc thay đổi ánh sáng. Thực sự cô cũng muốn đến công ty vì còn vài tài liệu quan trọng chưa hoàn thành, nhưng xem ra sức khỏe đúng là có hơi yếu một chút, thôi thì nghỉ hết ngày hôm nay đã, cô tặc lưỡi nghĩ thầm.

Vào nhà, việc đầu tiên Thanh Tú làm là sạc pin cho chiếc điện thoại, tối qua sau khi Quốc Đại trả lời cuộc gọi của Trần Nam nó đã tắt nguồn và bị nhét vào trong giỏ cho đến tận bây giờ.

Thanh Tú nhấn phím nguồn, màn hình nhanh chóng sáng lên.

"Tít... tít". Tiếng chuông tin nhắn đến ngay lập tức, ngón tay cô nhanh nhẹn mở khóa vào hộp thư đến.

"Bạn có 4 cuộc gọi nhỡ, thời gian: 9. P.m từ số điện thoại 0909 999 999".

Số điện thoại này chỉ cần thoáng nhìn Thanh Tú đã nhận ra, cô mừng rỡ tưởng lại trong đầu thời gian này. Vậy là sau khi nghe Quốc Đại trả lời, Trần Nam đã liên tục gọi cho cô 4 cuộc mà không được. Vậy việc gặp anh giữa trời mưa có phải chỉ là vô tình như suy nghĩ ban đầu của cô, hay anh đã đi tìm cô? Thanh Tú lắc đầu, xua ngay cái suy nghĩ mơ hồ vừa rồi ra khỏi bộ não "không thể... không thể có chuyện đó được".

Vừa lúc này điện thoại đổ chuông báo cuộc gọi đến.

"Thanh Tú, em không sao đấy chứ?"

Đầu dây bên kia giọng Minh Thành lo lắng vang lên, tối qua anh đến nhà định mời cô đi ăn tối nhưng cửa đóng kín mít. Anh đã đợi ở đó hơn một tiếng thì thấy xe của Trần Nam đưa cô về, sáng nay lại không thấy cô ở công ty nên trong lòng thấp thòm không yên.

"À... em không sao, chỉ bị cảm nhẹ thôi".

"Đã uống thuốc chưa?"

Thanh Tú cười xòa, khoe môi cong lên.

"Rồi, em không chết được đâu".

"Vậy em nghỉ đi".

Sau khi trò chuyện với Minh Thành, Thanh Tú dùng nửa ngày còn lại để nghỉ ngơi và lên mạng tìm kiếm vài thông tin cô đang cần. Đến khi ánh mặt trời le lói sắp khuất dạng, cảnh sắc xung quanh nhà bắt đầu mờ ảo chìm trong đêm tối thì một chiếc xe Carmy màu đỏ tươi xuất hiện.

Thanh Tú nghe tiếng xe trước nhà thì vội vàng bước ra, khuôn mặt biến sắc khi nhìn thấy người đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

"Tôi muốn nói chuyện với cô một lát".

Ái Lệ đứng cạnh xe, ánh sáng chiều chạng vạng rọi lên khuôn mặt được trang điểm kĩ lưỡng của cô toát lên mấy phần mờ ảo. Chiếc đầm đen body được cắt xén tinh tế lộ ra bờ vai tròn trịa trắng nõn. Thanh Tú có lúc cũng phải thăm ngưỡng mộ vẻ đẹp ngoại hình của Ái Lệ, nhìn cô thực không khác gì một minh tinh.

Thế nhưng cái tát của cô ta cách đây không lâu làm chóp mũi Thanh Tú đỏ lên, mặt nóng râm ran như có lửa đốt.

"Tôi với chị không có gì để nói cả, còn nếu vì công việc thì để mai lên công ty đi".

Trả lời dứt khoát, Thanh Tú dậm bước định đi vào nhưng cánh tay Ái Lệ lập tức chộp lấy vai cô.

" Dù sao đã đến nơi rồi, tôi thực sự muốn gặp cô".

Thanh Tú đưa mắt nhìn Ái Lệ một cái. Hôm nay gương mặt cô ta trông tương đối bình tĩnh chứ không phải tức giận, giọng nói cũng khá ôn hòa. Không biết lại đích thân tìm đến đây vì việc gì?

" Thôi được, mời chị vào nhà".

Thanh Tú miễn cưỡng cất giọng không nặng không nhẹ, dịch người sang một bên cho Ái Lệ bước vào.

Đôi giày cao gót của Ái Lệ phát lên tiếng " cộp.. cộp" nhức óc như muốn nện vào mặt Thanh Tú. Cô ta đương nhiên là đi thẳng vào phòng khách mà không hề cời giày, nhìn từ phía sau thân hình không khác một con rắn uốn éo, tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế gỗ.

Nhìn bóng dáng Thanh Tú đi ra sau nhà, cánh môi Ái Lệ không tự chủ được mà trề ra. Nếu không phải vì đại cục cô cũng không hạ thấp mình mà chui vào ngôi nhà cấp 4 rách nát này, nhìn không ra được một đồ vật giá trị nào ngoài chiếc ti vi cũ kĩ. Bỗng nhiên Ái Lệ nghĩ đến tướng mạo anh tuấn của Trần Nam, lẽ nào một con người phong nhã rạng ngời như anh cũng đã từng chui ra chui vô nơi này, vì cái gì, vì một cô gái tầm thường kia ư?

" Nhà tôi chỉ có nước lọc, chị dùng tạm vậy".

Thanh Tú đặt li nước lên bàn rồi ngồi xuống đối diện với Ái Lệ, bộ dạng cô vừa trải qua trận bệnh trông có vẻ hơi tiều tụy, nhưng đôi mắt vẫn trong veo.

Đôi mắt ấy chỉ cần nhìn thấy đã lập tức khiến Ái Lệ nổi giận, cũng chẳng rõ lí do vì sao. Có lẽ nó quá đẹp, quá thu hút đàn ông nên cô cảm thấy mình bị đe dọa. Dù cô có cả đồng tiền cũng không sao mua được vẻ đẹp trong sáng, ưu tú đó.

Ái Lệ không uống nước, cũng không bóng gió mà đi thẳng vào vấn đề.

" Thanh Tú, cô có tình cảm với Trần Nam không?"

Thanh Tú tròn mắt, mới hôm qua Quốc Đại hỏi, hôm nay lại đến Ái Lệ.

Cô có tình cảm với anh không? Chính cô cũng không thể trả lời được...

" Điều đó có liên quan gì đến chị?"

Ái Lệ nhanh chóng mỉm cười, bản thân chẳng cần giấu diếm, đánh bài giữa là điều tất yếu.

" Đương nhiên là có, tôi và Trần Nam là thanh mai trúc mã, không những vậy giữa hai chúng tôi còn có hôn ước".

Hai chữ " hôn ước" được Ái Lệ cẩn thận nhấn mạnh, rơi vào lòng ngực Thanh Tú như một tảng đá to, mắt cô lơ đãng giây lát.

Giờ thì cô đã hiểu tại sao Ái Lệ lại ra vô nhà Trần Nam dễ dàng như vậy, anh cũng là đối xử với Ái Lệ rất ôn nhu, không phải cứ mở miệng ra là ra lệnh dọa người như với cô.

Việc anh không giao cho Ái Lệ phần thuyết trình, có lúc cô còn tự chống chế rằng anh tin tưởng cô. Giờ thì quá rõ ràng anh lo cho Ái Lệ, sợ cô ta bị áp lực. Còn cả việc Ái Lệ xô cô ngã cầu thang, việc đó có cả di tư chứng kiến đương nhiên sẽ tới tai anh. Thế nhưng anh vẫn im lặng, hoàn toàn là bao che cho cô ta.

" Thế nên tôi không nói cô cũng hiểu chứ, hãy giữ khoảng cách với anh ấy, tự mình đa tình thì người đau khổ cuối cùng là cô thôi".

Tâm trạng Thanh Tú theo lời khiêu khích của Ái Lệ cứ thế mà trùng xuống. Cô nhìn xuống mặt bàn kính, nhìn thấy chính mình từ trong đó, ngơ ngác, ủ rũ.

Ánh mắt sắc bén của Ái Lệ quan sát không bỏ qua một biểu hiện nhỏ. Khóe môi cô cong lên, để lộ một nụ cười thỏa mãn.

" Chị đến đây chỉ để nói với tôi những lời dư thừa này?"

Thanh Tú nhanh chóng khôi phục nét mặt, nhìn Ái Lệ một cách thân nhiên.

" Đối với những trợ lí trước kia của Trần Nam, có phải chị cũng phải hao tâm tốn sức thế này?"

Đôi mắt Ái Lệ tối sầm, ngón tay cô bấu chặt xuống mặt bàn.

Thanh Tú vẫn chưa thôi, cô cầm li nước uống một ngụm rồi tiếp tục.

" Ái Lệ, cái gì chị cũng có, tiền tài, sắc đẹp, gia thế. Vậy vì lí do gì lại lo sợ một người hèn mọn như tôi cướp mất vị hôn phu tương lai của chị, tôi lợi hại vậy sao?"

Bị chọc vào điểm yếu, Ái Lệ không giữ được bình tĩnh nữa. Hình ảnh Trần Nam vút cô lại giữa đường để đưa Thanh Tú về, lại còn để cô ta ngủ trong phòng của anh làm ruột gan cô nóng như phỏng lửa.

" Ai biết người như cô sẽ dùng chiêu gì để quyến rũ anh ấy, chẳng phải đã bò lên giường rồi ư?"

Ái Lệ rít từng chữ, câu cuối được cô chêm bằng giọng điệu mỉa mai, khinh thường. Lúc cô đến biệt thự trên người Thanh Tú chỉ có một chiếc áo sơ mi của Trần Nam, loại người như vậy không dùng cơ thể của mình để dụ hoặc anh chứ có mục đích gì.

Thanh Tú không tức giận với câu nói vừa rồi, ngược lại còn mỉm cười cố che giấu một cảm giác chua xót đang truyền đến.

" Chị không cần lo xa, người như anh ấy sẽ biết chọn người phù hợp mà lên giường".

Lời nói cho Ái Lệ nghe cũng là tự nhắc nhở chính mình, nói xong Thanh Tú đứng dậy tỏ ý tiễn khách.

Ái Lệ mấp máy môi định nói gì lại nuốt ngược vào trong, cảm chiếc giỏ được đính đá lấp lánh đeo lên vai, ánh mắt cô không nhìn Thanh Tú một cái, nhanh chóng bước ra cửa.

" *Ái Lệ, chuyện em làm loạn ở nhà anh, em nghĩ anh ngu ngốc đến mức không biết?*"

" *Trần Nam, cô ta cũng chỉ là một nhân viên bình thường, anh vì sao lại đối tốt với cô ta như vậy?*"

" *Anh đối tốt với cô ấy hay là em hồ đồ, ngay ngày mai nếu em không đến xin lỗi cô ấy thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa*".

Bước chân Ái Lệ đông cứng, lời lẽ vô tình của Trần Nam còn văng vẳng bên tai. Cô cũng là vì không còn chọn lựa nào nữa mà muối mặt đến cái xó xỉnh này. Đó thực sự là một sự sỉ nhục lớn đối với một tiểu thư đài các như cô. Thế nhưng vì anh, cô phải ráng nuốt cục tức vào lòng, quay đầu cất tiếng nặng nề.

" Chuyện sáng qua cho tôi xin lỗi, là tôi khó ở trong người nên hành xử không đúng".

Thanh Tú có chút ngạc nhiên, một người ngang ngược như Ái Lệ cất tiếng xin lỗi cô quả là điều kì lạ. Cô không trả lời, chỉ dùng khuôn mặt bình thản phóng tầm mắt về phía mặt trời đã khuất dạng. Thái độ thản nhiên của cô làm Ái Lệ chẳng suy đoán được gì, trong lòng vô cùng hậm hực.

Thanh Tú, cô giỏi lắm. Tôi và anh ấy đã cùng nhau lớn lên bao nhiêu năm, cô nghĩ mình có thể làm lu mờ lí trí của anh ấy ư? Cô có gì hơn tôi, đẹp của tôi còn không đáng để cô được xách, huống hồ là người đàn ông cao quý đó. Cô nghĩ một con ếch xấu xí như cô sẽ với tới được người như anh ấy ư? Ha... tôi không bao giờ để cho chuyện ấy xảy ra".

Ái Lệ nhanh chân chạy ra xe như bay, sắc mặt xám còn hơn cả bầu trời âm u kia.

Thanh Tú vẫn đứng ở phòng khách, cô không ý thức được tay mình đang vịn chặt vào mặt bàn toát đầy mồ hôi lạnh. Đến khi chiếc Camry khuất dạng cô còn chưa hoàn hồn.

Cô giờ đã hiểu mục đích của Ái Lệ đến đây, rõ ràng là thông báo cho cô người đàn ông kia đã có chủ. Cũng như ngầm cảnh báo cô từ nay nên tránh xa anh ra.

Trần Nam đã có hôn ước, đó không phải chuyện vui sao? Anh và Ái Lệ thân phận ngang nhau, còn chưa kể đến việc cô ấy đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy, hai người là một cặp thì có gì không đúng.

Chỉ là... càng nghiền ngẫm lời Ái Lệ bao nhiêu thì lòng ngực cô lại khó thở bấy nhiêu.

Đôi mắt vì vậy mà dần dần tối lại...

Tâm tình từ từ trùng xuống...

" Tú ơi".

Còn đang suy nghĩ miên man thì giọng một người đàn ông vang lên. Cô quay lại thì thấy Minh Thành đứng ngay cửa phòng khách, trên tay linh kính đồ.

" Ái Lệ vừa đến đây phải không?"

Lúc Minh Thành lái xe đến, anh đã nhận ra ngay chiếc xe Camry đỏ kia.

" Vâng".

" Đừng nói là cô ta lại đến gây chuyện với em chứ?"

Minh Thành lo lắng hỏi, dù cô đã giấu việc Ái Lệ xô xát nhưng thông qua Ngọc Mai anh đã biết rõ sự tình. Trong lòng cũng không khỏi khó chịu, Minh Thành làm chung với Ái Lệ hơn ba năm, con người cô ta tuy bề ngoài đẹp đẽ nhưng lời ăn tiếng nói đối với đồng nghiệp quả là khinh người.

" Không, chị ấy đến đây để hỏi công việc thôi".

Thanh Tú nhanh chóng che đậy sự bối rối, nhưng dường như Minh Thành không khỏi nghi ngờ. Anh cất tiếng chất vấn cô.

"Thật chứ?"

Về mặt anh nghiêm túc, nhìn cô bằng đôi mắt đầy dò xét.

"Thật..".

Thanh Tú cười gượng, nắm lấy tay Minh Thành kéo vào nhà, không muốn tiếp tục nói về cái đề tài khó nuốt này. Hơn nữa cơ bản ngay từ đầu cô cũng giấu anh tất cả mọi chuyện.

Nhìn gương mặt hốc hác của Thanh Tú, Minh Thành nén tiếng thở dài, anh đặt hộp đồ ăn và bịch trái cây xuống bàn.

"Nhìn em tiêu tụy quá, vậy mà nói không sao".

Trong lòng Minh Thành dấy lên một sự xót xa, anh cơ bản muốn dành cho cô nhiều sự quan tâm hơn nữa.

"Anh mua gà hầm thuốc bắc này, ăn đi cho nóng".

Giữa buổi chiều muộn, giọng anh ân cần như vậy không khỏi làm Thanh Tú cảm động. Cô tiến lại bàn, mở hộp thức ăn ra xem, liếc nhẹ anh một cái.

"Minh Thành, anh mua nhiều đồ ăn vậy làm gì?"

Minh Thành cười xòa, khuôn mặt điềm đạm của anh giãn ra. Bộ dạng thoải mái này của anh, Thanh Tú lần đầu tiên thấy.

"Anh cũng mới tan làm, mua nhiều một chút cùng em ăn luôn".

Đang ở nhà buồn chán, nghe Minh Thành nói vậy tâm trạng Thanh Tú tươi tắn hẳn lên, cô vui vẻ đi xuống sau nhà lấy chén bát.

Nhìn vóc dáng mảnh mai của cô nhanh nhẩu đi đi lại lại, sắp xếp thức ăn ra đĩa như một chú chim nhỏ bận rộn, Minh Thành khẽ mỉm cười. Anh chỉ muốn những giây phút như thế này kéo dài hơn nữa, bởi khi nhìn thấy cô như vậy, mọi mệt nhọc trong anh đều tan biến, tâm hồn an nhiên đến lạ.

Tại biệt thự...

Trần Nam tắt động cơ xe, thân hình cao lớn của anh đi vào nhà như lướt. Trong phòng khách không thấy người, giờ này chắc dì Tư đang dưới bếp chuẩn bị cơm tối, bước chân anh nhanh nhẹn tiến lên lầu. Dù biết với tính cách của Thanh Tú, cô ấy sẽ không ở lại, nhưng không hiểu sao ánh mắt anh vẫn quét quanh phòng như tìm kiếm điều gì đó.

Anh bước vào, chiếc mũi tinh tế vẫn cảm nhận được mùi hương dịu nhẹ của cô lưu trên giường, chỉ là căn phòng trống không. Con gió chiều thổi một đợt mạnh mẽ tốc cả rèm cửa lên, để lộ một khoảng trời đỏ ối phía xa xa.

Lúc Trần Nam tắm rửa xong đi xuống, dì Tư đã chuẩn bị bữa tối xong. Bà ra sau nhà cầm bộ quần áo đã được giặt sạch của Thanh Tú đi vào, bước chân hướng về phòng của mình.

"Mang treo lên tủ tôi đi".

Dì Tư ngăn người giãy lắt, lần trước bà không dám tự ý đem đồ của Thanh Tú lên phòng anh mà chỉ dám để ở tủ đồ của mình. Một chuyện nhỏ nhặt như vậy Trần Nam cũng đề ý đến, bà mỉm cười đi lên lầu.

Lúc bà đi xuống, Trần Nam đã ở phòng ăn. Bà nghe tiếng anh từ đó vọng ra.

"À, dì nấu thêm chút đồ ăn đi".

Dì Tư lật đật đi vào, sắc mặt lo lắng hiện rõ. Bữa cơm chiều này bà cẩn thận chọn những món anh thích nhất, lẽ nào không hài lòng.

Trong ngôi nhà nhỏ, Minh Thành đang cùng Thanh Tú ăn uống. Anh đưa tay gấp cái đùi gà bỏ vào chén cô, cử chỉ thật ân cần.

"Em ăn nhiều một chút đi".

"Minh Thành, một con gà chỉ có hai cái đùi anh cũng gấp hết cho em. Là anh muốn em chết vì bội thực phải không?"

Thanh Tú mỉm cười, giọng nói đầy trêu chọc, cô gấp ngược lại chén Minh Thành.

"Anh ăn đi".

"Không ăn, em ăn đi".

" Em không ăn nổi, anh ăn đi".

Hai người ngồi cạnh nhau cứ thế đùa giỡn, chiếc đùi gà được đưa qua đưa lại. Tình cảnh hết sức thân mật này vô tình lọt vào tầm ngắm của một người.

Thanh Tú đang trò chuyện, bằng một giác quan nhạy cảm cô dường như cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh nào đó đang hướng về mình. Cô nhìn ra cửa, da đầu bỗng chốc tê dại, Minh Thành cũng theo tầm mắt của cô mà nhìn ra, đồng thời buông đùi xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trần Nam đứng đó, cả thân hình cao lớn của anh trong chiếc áo sơ mi trông thật ưu nhã, cuốn hút. Bóng điện phía trong hắt ra ngoài cửa càng làm gương mặt anh sáng chói, chỉ có đôi mắt là lạnh lùng không chút cảm xúc, trên tay anh còn có một cặp lồng đựng thức ăn bằng inox.

" Giám... đốc".

Cả Thanh Tú lẫn Minh Thành đồng thanh cất tiếng rồi đứng lên, Minh Thành mặc dù cố giữ cho mình tự nhiên nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu. Hiếm khi mới được cùng Thanh Tú vui vẻ như vậy, lại có người xuất hiện phá vỡ đúng lúc. Anh rõ ràng là người đến trước, thế nhưng cái nhìn của Trần Nam như thể anh là người dư thừa chỗ này.

Minh Thành sau khi đắn đo một lát thì nhìn Thanh Tú, nét mặt có chút nuối tiếc.

" Vừa lúc cũng có việc, anh đi trước nhé".

Thanh Tú nhìn đồ ăn trên bàn, nãy giờ anh chỉ chăm chú lo gấp cho cô, còn bản thân anh lại chưa ăn uống gì nhiều. Giờ lại rời đi gấp gáp như vậy.

" Ăn thêm chút nữa rồi hãy đi".

Minh Thành phì cười, xoa cái đầu nhỏ của cô. Một câu nói này của cô cũng khiến anh sượng ron.

" Anh cũng no rồi, gấp lại sau ".

Nói rồi anh cầm chìa khóa xe trên bàn tiến ra cửa, lúc đối diện với Trần Nam anh khẽ gật đầu cáo từ. Rõ ràng nhận ra được sự nặng nề trên khuôn mặt của vị giám đốc oai phong kia.

Đến khi Minh Thành đi rồi, Thanh Tú mới tiến ra cửa. Nhìn gương mặt như chì của Trần Nam, cô dù đã khỏe hơn cũng muốn phát bệnh trở lại.

Quả thực có những người từ khi sinh ra đã có cái khí chất, chỉ cần đứng đó thôi cũng khiến người đối diện phải luống cuống... cho nên giọng nói của cô vô cùng lí nhí.

" Mời anh vào".

Thanh Tú chưa hết câu, Trần Nam đã túm lấy cô tiến vào nhà, đôi chân dài của anh không nhanh không chậm đi lại bàn ăn. Đẩy cô ngồi xuống ghế, còn tay bên kia cặp lồng inox được anh đặt xuống " rầm".

Thanh Tú chưa kịp hoàn hồn ngược lên thì thấy ánh mắt lạnh như băng phóng về mình, anh nhìn như thể muốn đem súng bắn chết cô vậy.

Anh vì cái gì lại trầm trọng như vậy, lẽ nào hình ảnh cô cười đùa cùng Minh Thành đã lọt vào mắt anh, lại thêm cái xoa đầu vừa rồi... bỗng nhiên Thanh Tú chột dạ. Cô lại buồn cười cho chính mình, cô với anh có mối quan hệ gì mà phải chột dạ cơ chứ.

Trần Nam quét nhanh một lượt trên bàn. Không nói anh cũng đoán được thức ăn là do Minh Thành đem đến.

" Người vừa hết sốt lại cho ăn gà, không biết não của hấn dùng để làm gì nữa "

Thanh Tú ngồi im một chỗ, bây giờ mới chớp chớp mắt. Lời anh nói là ý gì, đây là gà hầm thuốc bắc, không bỏ ngang cũng bỏ dọc, sao anh có thể chê bai như vậy.

" Anh đến đây có việc gì?"

Thanh Tú cất tiếng lạnh nhạt, đôi mắt cô cụp xuống cổ tình không nhìn anh.

Trần Nam đứng từ phía trên dùng đôi mắt nâu đen của mình chiếu thẳng vào gương mặt cô, câu hỏi của cô làm nhịp thở anh phập phồng.

Anh đã nhờ đi Tư nấu đồ ăn rồi mang đến tận đây, hai mắt cô để ở đâu mà không nhìn thấy. Hay cùng Minh Thành ăn no rồi nên đầu óc lú lẫn, không còn nhận ra được đây là thức ăn. Còn nữa, nhà cô anh muốn đến thì đến không được sao?

Anh, tự nhiên bị coi như một người xa lạ...

Thanh Tú bắt gặp ánh mắt sắc như kiếm của anh thì hơi hoảng sợ. Từ lúc anh vào cô chỉ mới hỏi có một câu, lại không ngờ mặt anh đen thui như vậy.

Người này, quả thực nóng lạnh bất chợt khiến cô không kịp trở tay.

Trần Nam tự tiện ngồi xuống bàn, anh nhìn Thanh Tú một lượt từ trên xuống. Quả nhiên đã hỏi phục, lại còn có sức để đùa giỡn với Minh Thành, nếu anh không đến không biết hai người còn diễn trò tình cảm gì nữa.

Cô, hết lần này đến lần khác vô tư ở bên nam giới khiến anh hận không thể bóp nát mấy tên đó ra.

"Xem ra em càng ngày càng thân thiết với hắn".

Thanh Tú lúc này đã đứng lên, đang rót nước bỗng ngưng tay khi nghe anh nói vậy, nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu.

"Không được sao?"

Minh Thành đối với cô là người anh thân thiết, từ ngày bắt đầu vào công ty anh đã bên cạnh giúp đỡ cô rất nhiều. Một lời cảm ơn cô cũng chưa thể nói hết với anh, chỉ là một bữa ăn thôi...

Còn người đàn ông, đương nhiên anh nghĩ cô đang thừa nhận mối quan hệ đó "càng ngày càng thân". Quai hàm anh bạnh ra, khẽ hừ một tiếng.

"Không được".

"Tại sao?"

Giọng nói ngây ngốc của cô như chọc vào tổ kiến lửa khiến ai kia như phát điên, người con gái này...trước sau gì anh cũng phải dạy cho cô một bài học.

"Tôi nói không được là không được".

Âm thanh ùng ùng nổi lên, cùng với đó là đôi mắt lạnh thấu xương đập vào mặt Thanh Tú làm cô giật thót. Khí phách của anh không phải lần đầu làm cô hoảng sợ, mà chiều nay anh mang bức tức ở đâu đến trút lên người cô một cách vô lý như vậy.

"Chúng ta... không... liên quan gì đến nhau cả, cho nên anh đừng..."

Cô chưa kịp nói hết câu thì Trần Nam đã đứng phắt dậy, bóng dáng cao lớn của anh nhanh chóng đi vòng qua cạnh bàn.

Chưa đến một giây Thanh Tú lọt thỏm dưới bờ vai rộng của người nào đó, hốc mắt nam tính truyền đến. Cô ngơ ngác chớp mắt, không lâu sau ý thức được mình gần anh đến như vậy, mặt bỗng chốc đỏ lên.

Anh tới gần cô cùng nhiệt độ nóng rực, ánh mắt lại tràn ngập xâm lược. Cô bỗng chốc quần bách, lấy hai tay ôm chặt ngực mình.

"Anh...muốn... làm... gì?"

Đầu óc trống rỗng còn chưa được phục hồi thì eo đã bị anh tóm lấy, cô sợ hãi đẩy anh ra. Nhưng sức lực đương nhiên không phải là đối thủ của người đàn ông, chỉ còn cách lùi...và lùi, cuối cùng tự mình đi vào ngõ cụt vì đã nép sát vào tường.

Đám lông tơ sau gáy bỗng dựng lên khi cảm nhận đôi mắt nào đó đang xuyên thấu cả cơ thể mình, cô vội ngoảnh mặt đi chỗ khác. Đối diện với anh là điều quá khó, nhất là bây giờ biết anh đã có hôn ước với người khác, cô phải giữ khoảng cách thật xa. Nhưng là...

Người đàn ông đã dùng bàn tay to khỏe để nắm chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên, buộc cô phải nhìn vào đôi mắt nâu trầm quyền rũ kia, một giây cũng không được rời ra.

Trong căn phòng yên ắng, bóng đèn diu diu tỏa xuống. Hai người một nam một nữ đứng sát vào nhau nhìn thoáng qua như một bức tranh lãng mạn. Nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu, bộ dạng người đàn ông hệt như một con sư tử đang đứng ngắm nghía con mồi của mình, nửa thỏa mãn vì sự sợ hãi của nó, nửa lại bức tức vì con mồi này quá ngang bướng. Sự né tránh của cô làm lửa giận của anh dâng lên.

"Em nói chúng ta không liên quan?"

Từng chữ từng chữ được người đàn ông nhả ra chậm rãi. Buổi tối trời mưa ở trong xe anh từng nói những gì, cô đã quên sạch sẽ.

"Đúng...không...hề liên quan".

Thanh Tú cũng không vừa, cô chưa chất đáp lại. Anh với cô cơ bản là như vậy, mãi mãi là như vậy.

"Được, nói tiếp đi".

Trần Nam siết chặt cầm cô hơn, răng nghiến lại.

Người đàn ông này thật đáng giận, cô uất ức tuôn ra...

"... cho nên anh đừng tùy tiện xen vào cuộc sống của tôi".

Ngữ khí thật là kiên cường, nhưng chưa kịp nói hết câu môi của cô đã bị người đàn ông cưỡng chế.

Cô từng sờ không chớp được mắt, nhịp tim như ngưng lại. Một luồng điện ở đâu xuất hiện chạy khắp sống lưng truyền thẳng lên não, tê liệt tất cả mọi tế bào thần kinh.

"Đừng..."

Cô quay mặt đi cố trốn tránh anh, âm giọng run run. Cả cơ thể nhỏ bé ra sức giãy dụa, nhưng tay chân đã bị anh giữ chặt, đành đưa tay ra sau lưng đâm anh thùm thụp.

Sự khẩn cầu cùng kháng cự của cô càng làm lửa giận của anh bùng lên. Một người quyền cao chức trọng như anh, đã quen nắm trong tay mọi thứ, gái vây quanh cũng không đếm xuê. Có gì lại bị một nhân viên bình thường như cô tránh né, từ chối? Cô rốt cuộc là có thể dễ dàng vui vẻ với người đàn ông khác, trừ anh ra ư...

Anh hôn càng lúc càng nặng, đôi môi vì giận mà càng tiến sâu, ngấu nghiến hơn. Cảm giác như muốn rút hết vị ngọt trong miệng cô đưa về mình.

Đôi chân Thanh Tú dường như không đứng vững được, cả thân người tựa hẳn vào bức tường sau lưng. Làn mi không hiểu vì sao lại run nhẹ nhẹ trước bờ môi ấm nóng kia, cảm giác này thực sự cô chưa từng có.

Môi lưỡi người đàn ông nửa như quần quýt, nửa như chiếm đoạt, trừng phạt cô, cứ thế dây dưa không chịu buông.

Cô hiểu cái cảm giác say mê này cũng chính là vực sâu, nếu cô tiến vào, sẽ có ngày rơi xuống vực tan xương nát thịt. Cũng như thiêu thân lao đầu vào lửa, chỉ có một con đường duy nhất là chết cháy...

Chút lí trí còn sót lại bùng tỉnh, cô dùng hết lực đẩy anh ra. Miệng la lên âm thanh ư a chửi rủa, thậm chí cắn môi anh thật đau.

Nhưng người đàn ông đầu dễ đầu hàng, cô càng cự tuyệt thì lửa giận trong lòng anh càng nghi ngút. Cánh tay to khỏe của anh chế trụ sau ót cô như kim sắt, cả thân hình cao lớn ép chặt cô vào tường, không chừa một khe hở.

Sau một hồi vùng vẫy, Thanh Tú thực sự không còn chút sức lực. Cô biết mình cơ bản không thể đấu với anh, đành đứng im mặc cho anh điên cuồng ngấu nghiến.

Người đàn ông thấy cô bị khống chế thì vô cùng hài lòng, sau một nụ hôn dài triền miên mới chịu rời ra. Đáy mắt anh như vẫn chưa kịp tắt đóm lửa dục vọng, vì vậy cả thân người nóng như sắp bị nổ tung.

"Anh thật đáng chết".

Thanh Tú hét lên, hai má cô ửng hồng. Cánh môi vì bị anh dầy vò mạnh mẽ nên hơi sưng mọng lên trông thật khiêu khích. Cô vừa tức giận xen lẫn hổ thẹn, giơ mạnh tay tát anh một cái.

Nhưng anh đã kịp chụp lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, tay còn lại khế vén vài cọng tóc lòa xòa trước mặt cô. Cừ chi này, có thể hiểu rất là âu yếm. Còn đối với Thanh Tú, cô đương nhiên nghĩ anh đang khiêu khích mình.

Người đàn ông nắm lấy chiếc eo cô siết mạnh, ánh mắt xẹt qua tia nguy hiểm.

"Chẳng phải chính em nói tôi tùy tiện sao, lần này là cảnh cáo..."

"Lần sau còn cứng đầu cứng cổ, tôi không dám chắc chỉ tùy tiện trên môi em đâu".

Giọng điệu đầy uy quyền, rắn đe...

Nói rồi anh nhanh chóng ra khỏi nhà, mắt không buồn nhìn lại cô một cái.

Nghĩa là lần sau có thể tùy tiện ở chỗ khác ư? Thanh Tú đần độn mấy giây, sau khi hiểu ra thần kinh cô căng như dây đàn.

Con người này quá bá đạo, quá nguy hiểm. Phải tránh càng xa càng tốt...

Châm ngôn phải tránh xa anh được cô áp dụng triệt để, đến nỗi hai tuần làm việc tiếp theo, số lần ra vô phòng anh chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thậm chí

có vài trưởng phòng đưa giấy tờ cô cũng tìm cách nói họ tự trực tiếp đến phòng giám đốc, bản thân càng ít gặp anh càng đỡ rắc rối.

Nhưng mà...

Cũng là cô tự suy nghĩ viễn vông rồi xây cho mình bức tường dày ngăn cách, còn đối phương vẫn bình chân như vại. Thậm chí từ hôm đó đến nay, anh còn xem cô như không quen biết, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh như bắc cực.

"Cốc.. cốc".

Chưa kịp hỏi danh tính của người gõ cửa thì Ngọc Mai đã ulla vào phòng như một con lốc.

"Tú, hết giờ rồi, tới cửa hàng OZ mua sắm chút không?"

Nhìn gương mặt háo hức của Ngọc Mai, Thanh Tú cũng bị hòa vào cái khí thế đó. Nói gì chứ ăn uống và mua sắm cô và Ngọc Mai khá hợp nhau, nhưng nhớ ra điều gì, cô vội hỏi:

"Cậu nghĩ sao vậy Mai? Chúng ta làm sao mua nổi đồ ở cửa hàng cao cấp đó".

Ngọc Mai cười xòa, để lộ má lúm đồng tiền đáng yêu, cô cốc trán Thanh Tú một cái.

"Lẽ nào mình không biết, nhưng có một số mặt hàng giảm giá cực khủng. Hơn nữa cửa hàng cũng mới mở thêm một gian đồ giá tương đối ổn".

"Được, đợi mình một lát".

Thanh Tú tắt máy tính, sắp xếp các tài liệu cất vào tủ một cách cẩn thận. Dù sao cũng đã lâu cô chưa mua sắm gì, nhân tiện đây mua thêm cho mẹ vài cái áo khoác.

Lúc ngồi trên xe máy của Ngọc Mai, hai người trò chuyện riu rít. Đoạn đường từ công ty đến cửa hàng OZ chẳng mấy chốc được rút ngắn.

Thế nhưng vừa xuống xe, hình ảnh hai người vừa bước vào trong khiến cô đứng bên ngoài ngây ra vài giây.

Ngọc Mai vừa lấy thẻ xe xong liền chạy lại, cô cũng nhận ra được kia là giám đốc và Ái Lệ. Hai người họ nói nói cười cười đi vào cửa hàng, Ái Lệ còn khoác lấy tay anh một cách thân mật.

"Tú, hay tụi mình đi chỗ khác".

Ngọc Mai không muốn một màn khó xử xảy ra, cô biết Thanh Tú ít nhiều sẽ thấy khó chịu với hình ảnh kia. Nhưng Thanh Tú nhanh chóng bình thần, cất tiếng rõ ràng.

"Không sao, chúng ta vào thôi"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Hiếm mới có cơ hội cửa hàng giảm giá, cô sẽ không vì hình ảnh đó làm nhiều loạn, nhanh chóng nắm tay Ngọc Mai bước vào.

Cửa hàng này thực sự rất rộng, có thể ví như một trung tâm thời trang thu nhỏ, được chia thành nhiều gian từ cao cấp đến trung cấp. Mặt hàng chủ yếu là quần áo, phụ kiện và giày dép.

Hai người đi đến gian sale off chứ không dám bén mảng đến khu cao cấp vì biết đồ bên đó rất mắc, cảm giác thích một bộ đồ nào đó mà không có tiền mua sẽ rất là khó chịu. Vì hôm nay đang có chương trình giảm giá nên khách ra vào khá đông, người đi qua đi lại trước mặt Thanh Tú muốn chóng cả mặt.

Ngắm nghía quần áo một hồi, đôi mắt cô thỉnh thoảng không tự chủ được mà liếc qua kia, nơi có một người đàn ông tuấn tú đang thư thái đứng ở gian hàng phụ kiện. Cô gái bên cạnh cười yếu điệu, tay lần lượt cầm hết chiếc cà vạt này đến chiếc cà vạt kia ướm lên ngực anh. Từ xa như vậy còn có thể nghe thấy âm thanh ngọt như đường truyền tới.

"Anh thấy cái này được không...?"

"Xem xem, còn cái này hợp với chiếc áo sơ mi màu gạch của anh..."

Chính cô cũng nhìn ra, họ thực sự rất thân mật...

Bỗng nhiên đôi mắt nâu thâm trầm kia bắn về phía cô, giữa không gian rộng lớn bốn mắt không biết vô tình hay cố ý chạm nhau với tia nhìn phức tạp. Cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác, tay đưa ra phía trước lựa lựa quần áo để che đậy sự bối rối.

"Tú... cậu làm cái gì như người mất hồn vậy?"

Bị Ngọc Mai vỗ một cái vào vai cô mới bừng tỉnh, lắp bắp hỏi.

"Hả? Chuyện gì?"

Nhìn lại mới thấy Ngọc Mai đã mặc vào người chiếc váy xanh ngọc, đứng trước mặt cô xoay xoay mấy vòng.

"Đẹp không?"

"Đẹp". Cô máy móc trả lời.

"Vậy mình lấy cái này, đợi mình vào phòng cởi ra rồi chúng ta qua bên kia".

Vừa nói Ngọc Mai vừa hất cằm về gian hàng trước mặt.

Thanh Tú khôi phục tinh thần, cô tranh thủ lựa được hai cái áo khoác cho người cao tuổi, màu sắc này chắc mẹ cô sẽ rất thích. Cô mỉm cười đặt vào giỏ hàng, không lâu sau Ngọc Mai cũng từ phòng thử đồ bước ra, vẻ mặt hớn hờ vì chọn được đồ đẹp.

"Cậu nói vài bữa nữa đi dự tiệc của công ty Phát Đạt đúng không? Vậy chọn lấy một cái váy đẹp vào".

Hai người đã đứng ở gian đồ mới mở ở cuối cửa hàng, đồ đạc cũng tương đối đa dạng và bắt mắt. Ngọc Mai nhắc cô mới nhớ đến việc công ty Phát Đạt mời tham dự lễ kỉ niệm hai mươi năm ngày thành lập. Lúc đầu cô đã có ý nghĩ sẽ mặc lại chiếc đầm mà Trần Nam mua cho cô lần trước, bởi giá trị của nó rất lớn mà cô chỉ mới mặc một lần, cất đi sẽ rất uổng.

Nhưng mà bây giờ, cô không muốn dính líu một chút gì đến người đàn ông kia,

Không liên quan...

Không dính dáng...

Dù đó chỉ là một bộ đồ vô tri vô giác.

Không chán chừ lâu, Thanh Tú đi một vòng và chọn được một chiếc đầm ren màu trắng sữa, chi tiết không quá cầu kì nhưng rất tinh tế.

"Tú à, phải công nhận cậu có mắt thẩm mĩ, cậu mặc cái này chết người mất thôi".

Ngọc Mai đứng bên cạnh chiếc gương quan sát một lượt, không nghĩ cô bạn mình vóc dáng quá đẹp như vậy. Hàng ngày trên công ty Thanh Tú thường mặc áo sơ mi rộng đóng thùng, giờ mặc những chiếc đầm ôm sát như vậy, ba vòng được phô ra triệt để.

Ít phút sau hai người đã ở quầy tính tiền, nhìn bộ dạng vui vẻ của Ngọc Mai, Thanh Tú cũng vui lây. So với lúc mới bước vào đây tâm trạng cô đã khá hơn rất nhiều.

"Tính cho tôi hai cái áo khoác và cái đầm này".

Thanh Tú đặt giỏ đồ của mình lên bàn và nhanh chóng rút ví tiền ra. Lúc này Ngọc Mai đã thanh toán xong và đứng đợi bên cạnh.

Người nhân viên nhận lấy giỏ đồ rồi đưa lên máy quét mã vạch sản phẩm, chỉ sau vài giây đã trả lời.

"Hai cái áo khoác này giá 1 triệu nhưng đang sale nên chỉ còn 700 ngàn, còn cái đầm này..."

"Cái đầm này tôi mua, giá gấp đôi".

Một giọng nói chói tai vang lên làm cả ba người cùng bất ngờ quay lại, người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc xoăn lộn thời thượng kia không ai khác chính là Ái Lệ. Cô đang đưa thân hình đi đến chỗ Thanh Tú đứng, mắt nhìn chăm chăm cô nhân viên, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy ẩn ý.

"Không nghe tôi vừa nói gì sao, tôi sẽ mua cái đầm này với giá gấp đôi, thậm chí sẽ boa cho cô thêm một nửa giá trị của nó".

Cô nhân viên tròn mắt ngạc nhiên vì không biết ở đâu lại xuất hiện một vị khách sộp như vậy. Gương mặt cô hiện rõ bối rối, vài giây sau mới dám trả lời.

"Xin lỗi cô, nhưng cái đầm này cô đây đã lấy trước. Cửa hàng chúng tôi bán đúng giá, không tùy tiện thu thêm tiền của khách".

Ánh mắt Ái Lệ bắt đầu đổi màu, người có tiền như cô lại không thể mua một cái đầm giá rẻ rúng kia sao. Còn người nhân viên này, cô ta ăn cái gì mà

ngu như vậy, tiền tới tay còn chê...

"Tôi sẽ mua nó với giá gấp bốn lần, ba lần tiền dư kia sẽ là của cô".

Thanh Tú đứng chết trân ít giây, giữa ban ngày ban mặt Ái Lệ lại đi mua chuộc một nhân viên chỉ vì một cái đầm mà cô đã chọn. Rốt cuộc là cô ta lại muốn làm cái trò gì?

"Cảm ơn cô, nhưng rất tiếc tôi không thể đáp ứng yêu cầu của cô. Mong cô thông cảm".

Ái Lệ hậm hực đến nỗi muốn cầm guốc lên chọi vào cái người nhân viên này, chưa ai trước mặt cô lại ngông cuồng như vậy. Được, cô sẽ đi gặp ông chủ của cô ta và ngay ngày mai, cô ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này...

"Tôi muốn gặp quản lý của cô..."

Ái Lệ còn chưa kịp cất tiếng dọa nạt thì một câu nói trầm ấm phía sau vang lên. Người đàn ông với thân hình cao lớn oai phong bước tới, một tay anh nhét vào túi quần, bộ dạng vô cùng cao ngạo.

Vừa khi nghe âm giọng ấy, Thanh Tú đã biết đó là ai nhưng cô lại không quay đầu lại nhìn. Cố tỏ cho mình bình tĩnh, đem anh xem như là không khí.

"Giám đốc".

Ngọc Mai khe khẽ chào.

Người đàn ông bước đến. Nét mặt trở nên vô cùng âm u. Cô trợ lý của anh hôm nay thật là giỏi, gặp giám đốc cũng không cất được tiếng chào. Anh cũng xem cô như tàng hình, không thèm liếc nhìn một cái. Cô nhân viên nhìn thấy khí chất của người đàn ông thì biết đây không phải người bình thường. Lại thấy Ái Lệ dịch người sát lại nắm lấy cánh tay anh, hẳn là bạn gái rồi. Vậy chẳng phải việc cô từ chối bán chiếc đầm này đã đắc tội rồi hay không? Cô sợ hãi gọi cho quản lý.

Chưa đầy một phút, cô quản lý xinh đẹp đã chạy đến, sự tình đại khái cô đã nghe qua. Vừa nhìn thấy Trần Nam cô đã nhận ra, giám đốc của công ty Trần Minh, một khách hàng nổi tiếng khó tính nhưng vô cùng hào phóng.

"Cửa hàng này có bao nhiêu cái đầm như vậy?"

Trần Nam nhếch miệng lên hỏi một cách chậm rãi, ánh mắt toát ra mấy phần sâu xa khó đoán.

Cô quản lý nhìn cái đầm trong tay cô nhân viên, mắt không khỏi kinh ngạc. Một cái đầm bình thường như vậy, vị giám đốc này lại quan tâm sao? Vì ai trong số hai cô gái ở đây? Chắc hẳn là cô gái xinh đẹp thời trang kia rồi. Nhưng cũng thật kì lạ, cô gái cao quý như vậy lại nhất định đòi cái đầm giá bèo này?

"Tổng cộng có mười cái ạ".

"Tôi sẽ tính tiền tất cả mười cái, nhưng chỉ lấy cái này. Chín cái còn lại, tiêu hủy hết".

Các nhân viên ở đây đều bị giọng điệu trịch thượng của một người có tiền, có quyền như anh làm cho phát hoảng. Cô quản lý cũng không ngoại lệ, đưa ánh mắt áy náy về phía Thanh Tú.

"Thật xin lỗi cô, cô có thể vào trong và chọn cái khác, cửa hàng chúng tôi sẽ giảm giá cho cô 40%".

Sự việc xảy ra rất nhanh nhưng lập tức lọt vào mắt của rất nhiều người xung quanh, tâm trạng Thanh Tú lúc này nặng nề như gặp phải đại bác nhưng không thể làm ầm ĩ, bởi cô làm ầm ĩ người buồn cười nhất sẽ là cô. Người quản lý khôn ngoan kia sẽ biết cân nhắc cái lợi cho cửa hàng, sẽ không vì cô mà làm mất lòng một khách hàng lớn như Trần Nam.

Người đàn ông sau khi nhận lấy đồ từ tay cô nhân viên thì lập tức đi ra ngoài, để lại sau lưng một nụ cười vô cùng đắc ý của Ái Lệ. Khuôn mặt cô ta khắp nơi đều biểu lộ sự sung sướng lẫn kích động, vui đến nỗi cánh môi cong vút như hình cung.

"Ngay từ đầu làm theo lời tôi có phải nhanh hơn không, thật là không biết điều".

Buông một câu điệu đà xong, Ái Lệ liếc xéo Thanh Tú một cái thật dài rồi ông ẹo chạy theo sau người đàn ông kia.

"Ày da, cô gái kia thật tội nghiệp, đã chọn rồi còn bị người khác lấy mất..."

"Có khi nào bọn họ là mối tình tay ba không nhỉ..."

"Còn tôi thì thật ngưỡng mộ cô gái kia, đã xinh đẹp lại có người bạn trai thật là tâm lý..."

Ánh mắt tò mò và những tiếng xì xào to nhỏ xung quanh làm mặt Thanh Tú đỏ bừng, cô đưa tiền cho cô nhân viên rồi cầm hai chiếc áo khoác đi thẳng ra ngoài.

Hôm nay quả là một ngày xui xẻo đối với cô, tự nhiên vào đây làm trò cười cho thiên hạ.

Ngồi sau lưng Ngọc Mai, gió từ hai bên quất vào mặt nghe bông rát. Đường sá tấp nập xe cộ qua lại nhưng mắt Thanh Tú tối đen không nhìn thấy gì cả. Trong đầu cô toàn là hình ảnh đáng ghét của người đàn ông kia, hận không thể băm anh ra thành trăm mảnh. Ngọc Mai tay vẫn cầm lái, lúc này mới cất tiếng.

"Giám đốc, anh ấy làm vậy thật quá đáng. Cậu nghĩ xem, có phải là muốn Ái Lệ mặc cái đầm đó không bị đụng hàng nên mới cho tiêu hủy hết chín cái còn lại không?"

Lời Ngọc Mai không biết vô tình hay cố ý, như mấy cây kim nhỏ đâm vào người Thanh Tú lần nữa làm đáy mắt cô thoáng gọn sóng.

Phải rồi, cái đầm cô thích đó có tới mười cái nhưng không thể mua được...

Bởi anh muốn Ái Lệ mặc nó độc quyền... dù chỉ là một cái đầm tầm thường.

Ồ đó có bao nhiêu đồ sang trọng, vì cái gì Ái Lệ nhất quyết tranh giành với cô. Còn người đàn ông kia, anh muốn mua cho cô ấy cái gì chẳng được. Tại sao trước mặt bao nhiêu người, lại ngang nhiên cướp đồ của cô? Hành động khinh người của hai người đó, nếu nói cô không tức giận thì chỉ có thể là não làm bằng đậu hũ.

Nghĩ đến đây hốc mắt cô bỗng chốc hồng lên...

Ngày hôm sau tại công ty...

Nắng buổi sáng đã soi rọi khắp nơi, hắt vào căn phòng trên tầng 7 khiến nó được nhuộm một màu vàng ấm áp. Mười ngón tay của cô gái linh hoạt lướt trên bàn phím, tạo ra âm thanh lách cách rất đều đặn. Mái tóc hờ hững đắp lên đôi vai gầy một cách nhẹ nhàng, đôi mắt to tròn bị chút nắng nhẹ hắt lên tạo thêm mấy phần trong trẻo, thuần khiết.

Sau khi văn bản được in ra, Thanh Tú xem cẩn thận lại lần nữa rồi đem đến phòng của Trần Nam. Từ sau sự việc chiều qua cô càng không muốn gặp người đàn ông kia. Thế nhưng cô là trợ lý, không tiếp xúc với ông chủ thì làm việc kiểu gì được, trừ khi là nghỉ việc...

Trước khi gõ cửa, cô hít một hơi thật sâu cố giữ cho mình bình thường nhất có thể.

"Vào đi".

Âm thanh quen thuộc vang lên, quen đến nỗi dù có lần với bao nhiêu tạp âm cô cũng có thể nhận ra. Có điều với tâm trạng của cô lúc này, giọng nói ấy quả thực mang chút đáng ghét.

Bước vào phòng, đập vào mắt cô không phải là hình ảnh chính chu của Trần Nam ngồi ở bàn làm việc như mọi khi. Điện không bật, rèm cửa sổ chưa được kéo ra, cả căn phòng sáng tối mập mờ.

Cô tiến tới vài bước, nhìn quanh một lượt mới phát hiện anh ngồi ở ghế sa lông dùng để tiếp khách. Dáng vẻ thông dong tự tại, đang nhâm nhi trà, hương thơm của trà sen tỏa nhẹ khắp phòng. Khói từ bình trà bốc lên, từng làn khói mỏng lần lần quấn trước mặt người đàn ông làm gương mặt anh thêm mờ ảo.

"Giám đốc, đây bản thảo hợp đồng với phía công ty Minh Vỹ. Có một số hạng mục tôi đã chỉnh sửa cho phù hợp với yêu cầu của đối phương, mời anh xem qua".

Người đàn ông đặt li trà xuống, dời tầm mắt lên. Trong ánh sáng yếu ớt ấy nhìn không ra được cảm xúc trên gương mặt anh tuần đó.

"Cứ như vậy đi".

Giọng nói mang mấy phần lười biếng như không quá chú trọng đến bản hợp đồng này làm Thanh Tú khó hiểu. Có nghĩa là anh hoàn toàn theo ý cô? Đây được coi là tin tưởng hay là phó mặc, cô xác định giả thuyết thứ hai mới là thuyết phục. Vậy nếu xảy ra chuyện gì thì cô sẽ là người chịu trách nhiệm? Tiếng thờ dài không kìm được mà vô thức bật ra.

"Không có việc gì nữa thì tôi xin phép về phòng".

Vừa dứt lời Thanh Tú đã xoay người đi, cô thực sự muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Bởi một phút nào còn ở đây, cô sẽ bị cặp mắt nhìn đến xuyên thấu kia làm cho khó thở.

Nhưng... chân chưa kịp nhấc lên đã bị cánh tay to dài của ai kia kéo lại, toàn thân cô mất trọng lực ngã nhào xuống. Chưa kịp bình tĩnh đã phát hiện mình vừa vịn ngồi lên đùi anh, mùi hương nhàn nhạt quen thuộc nhanh chóng đưa đến mũi, cảm giác nguy hiểm lại ập đến...

Thanh Tú vội vàng đứng lên, nhưng người đàn ông không cho cơ hội đó. Anh đã xoay cô lại để đối diện với chính mình, hơi thở nam tính phả ra, vẩn vút trước mặt. Ở khoảng cách gần như vậy cô nhận ra bờ môi anh vô cùng quyến rũ.

Thật là một suy nghĩ điên rồ... cô tự chửi thầm chính mình.

"Sao, hôm qua cảm giác thế nào?"

Giọng nói trầm ấm vang lên, vào tai cô bỗng nhiên biến thành một tràng công kích. Anh bây giờ vẫn còn mặt dày để nhắc đến chuyện đó, chính anh đã trắng trợn "cướp" mất đồ của cô mà giờ lại còn giễu cợt.

Là anh đang muốn thấy sự tức giận của cô ư? Đã vậy cô sẽ không cho anh toại nguyện dễ dàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nhung Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

"Tôi thực sự chẳng có cảm giác gì".

Bình thản, lạnh lùng là những gì Thanh Tú truyền vào câu nói vừa rồi. Cũng là cho anh hiểu, việc anh mua mười hay một trăm cái đầm cho Ái Lệ cô cũng chẳng thêm bận tâm.

Điều ấy làm đầy mắt người đàn ông tới đi, cô gái này...

Lúc anh cùng Ái Lệ đứng ở gian hàng phụ kiện, cô liên tục dùng ánh mắt đó nhìn anh là ý gì? Chẳng phải là ghen sao? Bây giờ mở miệng như thế anh không là gì trong mắt cô cả, thật là giỏi che giấu.

"Thật chứ?"

Thanh Tú quay mặt đi chỗ khác né tránh anh, cơ thể cô ngồi trên đùi anh cảm giác bút rút rất khó chịu chỉ muốn thoát ra càng nhanh càng tốt.

"Đương nhiên rồi...chuyện đó chẳng có liên quan gì..."

Lừa gạt trong lòng Trần Nam lần nữa bùng lên, bàn tay nắm chặt cầm cô. Anh đã từng cảnh cáo cô, nhưng tần suất của từ "không liên quan" xuất hiện ngày càng dày đặc.

Cô, rốt cuộc là xem lời anh chẳng ra cái thể thống gì.

Hơi thở tăng nhanh, pháp phồng trong lồng ngực của người đàn ông làm Thanh Tú hoảng sợ, cô dùng sức vùng vẫy để thoát ra nhưng nhanh như chớp Trần Nam đã xoay người, đẩy cô nằm xuống ghế.

Hai người trong tư thế một trên một dưới đầy mờ ám, cánh môi người đàn ông khẽ nhếch lên. Ánh mắt lạnh như băng của anh phóng tới khuôn mặt nhỏ nhắn đang trắng bệch, bị anh ép nằm co ro dưới ghế sa lông. Từng chữ, từng chữ lần lượt rít qua kẽ răng.

"Em dám một lần nữa nói ra ba chữ không liên quan, tôi sẽ ngay lập tức... ở đây... mà "tùy tiện" trên người của em".

Hành động mạnh mẽ và lời nói thâm sâu của anh không làm cô hoảng sợ, ngược lại rất tức giận. Người đàn ông này, rốt cuộc anh muốn cái gì, muốn cô phải làm sao?

Trong lòng cô, một đợt sóng cuộn cuộn kéo đến...

Cánh môi của Trần Nam cong lên trước mặt Thanh Tú như đang tự đắc mà khiêu khích cô. Câu "lấy thịt đè người" trong trường hợp này thật quá đúng. Cả thân hình cao lớn của người đàn ông đang ở trên áp đảo nhịp thở của cô, không cho cơ hội nhúc nhích, chỉ có một chọn lựa là đối diện với anh.

Khuôn mặt tuấn tú trước mặt cô đẹp như tượng tạc như vậy, làm tim cô đập hỗn loạn trong lồng ngực. Những lần tiếp xúc gần với anh, cô không biết dùng từ gì để diễn tả. Người đàn ông không khác gì thỏi nam châm, hút hết các cô gái vào mình, đến cô cũng không tha.

Ai kia nằm bên trên cũng không dễ chịu gì, hơi thở nam tính mỗi lúc một nặng. Mùi hương dịu nhẹ của cô tỏa ra làm anh không cưỡng lại được mà hít nhẹ một cái, cái vẻ sợ sệt lẫn e thẹn của cô kích thích cả thân người anh nóng rực. Môi không giấu được đắc chí mà nhếch lên, thế nhưng lại không ngờ người phía dưới đã cất lên ba chữ vô cùng tàn nhẫn.

"Không liên quan..."

Đôi mắt người đàn ông đen như vực sâu không đáy, trong lòng cô thực sự không hề có anh tồn tại, dù là một chút?

Bàn tay anh dùng lực siết mạnh cầm cô hơn, cảm giác như muốn bóp nát nó ra.

"Tôi cho em nói lại một lần nữa".

"A..."

Thanh Tú đau đớn trước sức mạnh của anh, cô ảm ức đến mức hai đáy mắt đỏ lên. Nhưng sự bướng bỉnh không cho phép cô rơi nước mắt trước người đàn ông này. Khóc trước mặt anh chỉ là trò cười, anh vốn dĩ sẽ không động lòng, không thương tiếc cô...

Chuyện hôm qua ở cửa hàng quần áo rõ ràng anh đã vì Ái Lệ mà dồn cô vào tình huống khó xử, rõ ràng cho mình là người có tiền mà làm nhục một người nghèo như cô... cô và anh sớm đã không liên quan, giờ càng không liên quan.

Ánh mắt cô quắc lên nhìn anh, môi nở một nụ cười trào phúng.

"Anh lắng tai nghe cho rõ, tôi và anh không... có bất cứ sự liên quan nào cả..."

"Bụt... bụt".

Thanh Tú bỗng nghe lạnh lạnh trước ngực, cô theo phản xạ đưa tay lên liền phát hiện hai cúc áo bị Trần Nam giắt đứt, vùng đồi núi trắng nõn ẩn hiện trong chiếc áo ngực lộ ra.

Cô giật mình sợ hãi, không nghĩ rằng ở tại phòng làm việc Trần Nam lại dám làm càn như vậy. Cô từng ngủ lại nhà anh hai lần và cả hai lần đều chính tay anh thay đồ cho cô, hoàn cảnh như vậy mà anh vẫn chưa làm gì sai trái làm cô nảy sinh ra tâm lý tin tưởng, ý lại anh từ lúc nào.

Còn bây giờ... anh đã thực sự lên con đường rồi ư?

Nhìn Thanh Tú khẽ run rẩy trong lòng mà cổ họng Trần Nam khô khốc, là cô dồn anh tức đến mức này khó tránh khỏi bị anh đối xử như vậy. Ánh mắt anh đỏ ngầu như lửa không kim được cảm giác muốn xâm lược.

Thanh Tú nhắm chặt mắt lại không dám nhìn người đàn ông nữa, sợ lọt vào trận cuồng phong trong đáy mắt anh.

"Nói lại lần nữa, để xem gan em to đến mức nào?"

Giọng nói Trần Nam không lớn nhưng nó làm người con gái kinh sợ, tay chân cô khắp nơi toát mồ hôi hột.

Bàn tay anh mạnh mẽ gỡ tay cô ra khỏi ngực, một tay nắm lấy chiếc cúc thứ ba trên áo cô. Chỉ cần cô thốt lên một lần nữa, anh sẽ lập tức xé phăng cái áo này ra.

"Nói..."

Ai kia mặt trắng bệch không còn một giọt máu, cũng không còn hơi sức mà mở miệng.

"Tại sao không nói..."

"Giám đốc, đối tác bên công ty Hoàn Mỹ đã đến và đang đợi ngài ở phòng tiếp khách".

Âm thanh bên ngoài cùng tiếng gõ cửa làm Thanh Tú mừng như chết đuối vớ được cọc, cô thầm cảm ơn giọng nói của thư kí Linh ngàn vạn lần.

Người đàn ông hừ nhẹ một tiếng, anh cắn lên cổ cô một cái như để phát tiết rồi buông ra, sau đó bình thần chỉnh sửa lại trang phục như chưa có chuyện gì. Nhưng sâu trong đôi mắt thì vẫn chưa khôi phục được sự âm u, lạnh lẽo.

Anh cơ bản vẫn còn tức giận câu nói của cô, nên tiếp theo ném một câu lạnh nhạt.

"Tài liệu chuẩn bị xong chưa?"

"Đã xong, tôi đi lấy ngay".

Thanh Tú mang tâm trạng vô cùng hỗn loạn đi về phòng để lấy tài liệu cho buổi gặp mặt với phía công ty Hoàn Mỹ.

Lúc đi ra cửa, ánh mắt chằm chằm của thư kí Linh làm cô bối rối. Lập tức nhận ra hai má mình nóng ran, tay vẫn còn túm chặt chiếc áo sơ mi tránh để lộ vòng một ra.

Thư kí Linh là người chuyên lo những việc lặt vặt của giám đốc như sắp xếp lịch làm việc, các buổi hẹn, gặp gỡ đối tác. Thậm chí cả việc ăn mặc của anh cũng do chính cô đặt may ở những nhà thiết kế nổi tiếng.

Trong mắt cô, Thanh Tú cùng cô coi như ngang nhau về chức vụ, nhưng Thanh Tú chuyên về mảng công việc nên tầm quan trọng có ảnh hưởng và được giám đốc coi trọng hơn.

Thư kí Linh mở to hai mắt, hình ảnh xộc xệch của Thanh Tú làm cô liên tưởng đến một chuyện...

Sau khi về phòng và chải tóc đôi chút, Thanh Tú không còn cách nào khác đành mặc áo khoác vào và kéo cao lên cổ để giấu vết cắn kia rồi lập tức cầm tài liệu đi về phía phòng tiếp khách. Lúc đi ngang qua phòng giám đốc, không ngờ Trần Nam vẫn chưa đi. Cả thân hình cao lớn của anh đứng tựa vào cửa, ánh mắt thâm trầm nhìn cô. Nhớ tới một phen lúc này, mặt cô đã dịu đi giờ ửng đỏ lại, bối rối không dám nhìn anh, chân bước thật nhanh vào thang máy.

Trong suốt hai tiếng trong phòng tiếp khách, cô thỉnh thoảng lén nhìn anh vài lần. Thế nhưng trái với bộ dạng nom nớp của cô, tác phong của người đàn ông vô cùng đĩnh đạc. Khi trò chuyện cùng đối tác giọng nói cực kì lịch thiệp và trầm ấm, cô trợ lý của phía công ty Hoàn Mỹ từ đầu đến cuối nhìn anh không rời mắt.

Buổi chiều...

Con gió quét một đợt mạnh mẽ qua ô cửa kính, giấy trên bàn làm việc bay toát loạn khắp phòng. Thanh Tú kiên nhẫn đợi lại rồi cẩn thận cất vào tủ, vừa lúc điện thoại reo lên inh ỏi.

Ở phòng bên cạnh...

Người đàn ông đang chăm chú xem văn kiện, cả thân người anh ngồi thẳng tắp. Chút nắng chiều không xuyên qua chiếc rèm cửa được nhưng cũng hắt một vầng sáng in hình ô cửa vào phòng, đập lên chiếc lưng dài rộng của anh khiến nó càng thêm rực rỡ.

Bỗng..." Rầm..."

Cánh cửa phòng đột ngột tung ra, vừa nghe âm thanh ấy anh đã cau chặt mày, không biết ai lại vô phép vô tắc như vậy. Chưa đầy một giây sau người con gái kia đã phóng vào như một trận bão, khắp khuôn mặt hiện rõ căng thẳng tột độ.

"Giám đốc..."

"... Anh cho tôi ứng trước... một năm tiền lương được không?"

Trần Nam cau mày nhìn cô, ánh mắt anh dừng lại trên cái trán bướng bỉnh đang rịn một lớp mồ hôi mỏng như sương kia. Nghe giọng nói đứt quãng, đầy mắt anh thoáng chút lo lắng, nhưng lại nhanh chóng được che đậy bằng một cái nhìn lạnh nhạt

Nhìn vẻ mặt không mấy dễ chịu của anh, Thanh Tú trong lòng như có lửa đốt. Cô biết việc này quả là hoang đường, mới vào làm được vài tháng lại đòi ứng trước một năm, thật khó mà thuyết phục được bất kể là ông chủ nào. Nhưng cô thực sự đã hết cách...

"Tôi... tôi thực sự có việc rất... gấp"

Trần Nam đặt tập tài liệu lên bàn, thân hình cao lớn tiến chậm rãi về phía cô, đôi mắt thâm thúy lướt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cảm xúc anh được che đậy rất kĩ nên không hề có chút biểu hiện gì, chỉ có khóe miệng nâng lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Em cần tiền?"

Cô không chần chừ, nhìn anh một cách khỏ sở.

"Đúng... thực sự rất... cần"

Cách đó mười phút...

Khi Thanh Tú nghe điện thoại, chưa kịp cất tiếng, đầu dây bên kia đã truyền đến âm thanh giống như run rẩy. Tiếp theo đó là một tràng nước nở, mất kiểm soát của Ngọc Mai.

"Tú... Tú ơi".

"Mai, có chuyện gì?"

"Ba... ba mình..."

"Ba cậu làm sao, nói mình nghe?"

Thanh Tú nói mà như hét lớn, âm thanh vang vọng khắp phòng. Giọng điệu này của Ngọc Mai nhất định ba cô đã gặp chuyện xấu, đúng như cô nghĩ, câu tiếp theo của Ngọc Mai làm cô chết sững.

"Ba mình... bị tai biến".

Tiếng ghen ngào, tiếng còi cứu thương vang lên inh ỏi trong điện thoại làm Thanh Tú liên tưởng đến tình huống nguy kịch của ba cô cách đây một năm. Lúc đó đầu óc cô cũng trống rỗng, hỗn loạn không khác gì Ngọc Mai bây giờ.

"Được rồi, cậu bình tĩnh. Vậy tình hình cụ thể thế nào?"

"Bây giờ... bác sĩ yêu cầu phải... phẫu thuật đặt stent vào mạch máu não..

...Nếu không hậu quả có thể sẽ tử vong... mà chi phí phẫu thuật lên đến... ba trăm triệu"

Vừa dứt câu, Ngọc Mai khóc rống lên đầy đau khổ cùng bất lực.

Ba trăm triệu? Thanh Tú sững sốt. Kiếm đâu ra số tiền lớn như vậy, Ngọc Mai sống ở thành phố này không có bà con thân thích, chỉ có ba bố con dựa vào nhau bao năm nay, em gái cô vẫn còn đang đi học.

"Tú ơi... giờ phải làm sao?"

Tiếng nấc nghẹn ngào của Ngọc Mai truyền tới khiến tâm trạng Thanh Tú cũng rối như tơ vò. Cô cố nén tiếng thở dài để an ủi người bạn của mình.

"Mai, đừng quá lo lắng. Bây giờ cậu phải mạnh mẽ lên mà lo cho bác. Chuyện tiền, để mình lo..."

Sau khi cúp điện thoại, Thanh Tú đi tới đi lui trong phòng không biết bao nhiêu vòng. Ai có số tiền lớn như vậy để cho cô mượn ngay lúc này? Trần Nam? Người đàn ông đó đương nhiên nhiều tiền nhưng cô đã hứa với lòng không dính dáng đến anh. Hơn nữa bộ mặt lạnh lùng đó của anh có hi vọng sẽ cho cô mượn ư?

Mình Thành? Đáy mắt cô lóe sáng khi nghĩ đến anh, nhưng chỉ ba giây sau đã tắt ngấm. Mới cách đây vài ngày anh khoe với cô mới mua đất ở trung tâm thành phố, nghe đâu còn phải vay thêm ngân hàng.

Bây giờ ba của Ngọc Mai ở bệnh viện không biết thế nào, tình huống nguy kịch như ngàn cân treo sợi tóc. Không có tiền đương nhiên bác sĩ sẽ không tiến hành phẫu thuật. Cảm giác vì không có tiền mà mất đi mạng người, nhất là người thân của mình, sẽ thống khổ, ray rứt suốt đời.

Thanh Tú quần bách, rốt cuộc dẹp bỏ hết mọi đắn đo để chạy đến cầu xin Trần Nam. Mất sĩ diện với anh mà cứu được một mạng người cô cũng cảm thấy đáng, không gì là lo sợ.

"Giám đốc... ba của Ngọc Mai đang nằm viện và rất cần một số tiền lớn để... phẫu thuật nếu không... sẽ mất mạng".

Giọng Thanh Tú có chút lạc đi, âm thanh khẽ run rẩy như chính người nhà của mình gặp chuyện. Cô đối với Ngọc Mai là chỗ nương tựa thì Trần Nam cũng chính là cái phao của cô lúc này, chỉ còn cách mà bám chặt vào.

Cô đã từng bị mất cha, bây giờ cũng không muốn Ngọc Mai mất đi người thân yêu cuối cùng.

Khi nghe xong lí do chân mày Trần Nam giãn ra một cách nhẹ nhõm.

Cô, cho dù muốn tránh cũng không có cơ hội.

"Tôi với em hình như không liên quan thì phải?"

Người đàn ông buông một câu trầm thấp mang theo chút mỉa mai làm Thanh Tú chột dạ.

Không phải sao? Cô từng nói với anh như vậy, không những một mà đến nhiều lần. Cô nào quên chuyện đó... thậm chí gương mặt anh tức giận thế nào khi nghe cô thốt ra, vẫn còn in trong đầu.

Vậy câu nói vừa rồi của anh chẳng phải như cô mong đợi sao, chỉ là... tự nhiên trong lòng thoáng chút buồn phiền.

"Dù sao Ngọc Mai cũng là nhân viên của anh, lẽ nào anh thấy người sắp chết mà không cứu..."

"Xin lỗi, đó là chuyện riêng của cô ta. Tôi không có thói quen xen vào đời tư của nhân viên".

Không xen vào đời tư của nhân viên? Vậy những gì anh làm có xem là xen vào đời tư của cô không?

Ngày hôm nay nếu người gặp chuyện không phải là Ngọc Mai mà là cô thì thái độ của anh sẽ như thế nào?

Có lẽ cũng như nhau cả thôi...

Cô giương to đôi mắt của mình ngược lên nhìn anh một cách chua xót. Đây là lần đầu tiên đứng trước mặt anh, ở khoảng cách gần như vậy mà cô dám nhìn thẳng vào đôi mắt nâu trầm sâu thẳm kia, cũng không nhận ra đáy mắt mình đã bị phủ một lớp mỏng nước khiến người đối diện cảm thấy nó thật yếu đuối, đáng thương.

Cô nghĩ mình đôi khi thật buồn cười. Đã cố vạch ranh giới ra để không dính dáng với anh, thế nhưng khi anh không quan tâm thì tự mình lại cảm thấy hụt hẫng...

" Giám đốc... xem như tôi cầu xin anh có được không?"

Trần Nam chăm chú nhìn cái miệng nhỏ của cô đang phát ra âm thanh nghèn nghẹn, bàn tay anh đưa lên chạm khẽ vào gò má trắng nõn trước mặt. Cô theo phản xạ lùi lại một bước, dù chỉ xẹt qua cũng cảm nhận được độ nóng của bàn tay kia trên da thịt mình.

Anh cứ như vậy mà im lặng nhìn cô, cuối cùng mới buông ra một câu.

" Được, tôi sẽ đồng ý..."

"... với một điều kiện".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Thanh Tú đến bệnh viện và nhanh chóng tìm được Ngọc Mai tại phòng cấp cứu. Lúc này cô đang ngồi bệch cạnh chiếc băng ca, mắt sưng húp vì khóc nhiều. Còn ông Hoàng- bố cô thì nằm đó bất tỉnh nhân sự, trên người gắn nhiều loại dây nhợ y tế.

Sự xuất hiện của Thanh Tú làm Ngọc Mai choàng đứng dậy, nét mặt hiện rõ sự vui mừng.

" Thanh Tú".

Thanh Tú giữ chặt lấy đôi vai của Ngọc Mai, gấp gáp hỏi.

" Tình hình thế nào?"

" Tất cả đã được chuẩn bị, giờ chỉ cần đóng tiền các bác sĩ sẽ tiến hành mổ".

Thanh Tú vội vã lấy từ trong túi xách ra số tiền vừa rút được.

" Đây, cậu đi đóng nhanh đi".

Ngọc Mai nhận tiền mà bàn tay run run, chạy thật nhanh về phía quầy thu ngân của bệnh viện.

Sau khi xong mọi thủ tục và ông Hoàng được đưa đến phòng phẫu thuật, hai người ngồi đợi ngoài hành lang.

" Mai à, cậu yên tâm đi, bác sĩ của bệnh viện này rất giỏi, ca phẫu thuật nhất định sẽ thành công".

Ngọc Mai được Thanh Tú động viên thì tinh thần đã phấn chấn hơn, không còn bộ dạng chán chường như ban đầu. Nhưng trong lòng vẫn lo sợ một chuyện.

" Số tiền đó ở đâu cậu có?"

Thanh Tú khẽ thở nhẹ, đối với Ngọc Mai cô cũng không muốn giấu, chiếc thẻ tín dụng được móc từ trong túi đưa ra trước mặt.

" Của giám đốc".

Thanh âm nhẹ như vậy lại làm Ngọc Mai sùng sốt đến đơ cả người. Tuy đối với Trần Nam số tiền đó không đáng gì nhưng cô hiểu anh không phải là người tùy tiện. Anh trước giờ trong công ty vốn rất lạnh lùng và hiếm khi quan tâm đến nhân viên cấp dưới.

Ngọc Mai vẫn còn hoài nghi nên hỏi lại một lần nữa.

" Tú, giám đốc dễ dàng cho chúng ta mượn vậy sao?"

Thanh Tú thu lại tầm mắt, cất tiếng động viên Ngọc Mai.

" Ủ, cậu đừng suy nghĩ nhiều".

" Nhưng số tiền này lớn quá, biết bao giờ mình mới trả được? Nếu giám đốc trừ lương hàng tháng thì lấy gì sống?"

Thanh Tú xoa nhẹ mu bàn tay của Ngọc Mai.

" Yên tâm đi, giám đốc sẽ không làm khó vậy đâu".

Không nói ra Ngọc Mai cũng hiểu ông chủ của cô là vì Thanh Tú mới đưa ra số tiền như vậy.

" Tú, cậu với giám đốc là đang... có quan hệ tình cảm?"

Thanh Tú lờm Ngọc Mai một cái, nhưng khuôn mặt lại vì câu nói kia làm cho ửng hồng.

" Cậu nói vớ vẩn cái gì vậy?"

" Mình nhìn ra được là giám đốc đối xử với cậu rất đặc biệt. Nếu không đã mấy lần anh ấy đưa cậu về nhà chăm sóc lúc cậu say rượu và bị sốt là ý gì? Nhân viên trong công ty này đến nhà của anh ấy ở đâu còn không được biết chứ đừng nói đến chuyện được đến đó..."

Thanh Tú huyếch nhẹ tay vào người Ngọc Mai ra hiệu cho cô ấy đừng nói nữa.

" Tóm lại mình với anh ấy không có gì hết, cậu nên nhớ Ái Lệ mới là vợ tương lai của anh ấy".

Đó là sự thật, không thay đổi được...

Thanh Tú vẫn luôn tự nhắc nhở chính mình...

Một tiếng sau ca phẫu thuật cuối cùng cũng thành công, ông Hoàng được đẩy đến phòng hồi sức. Thanh Tú đưa thêm một ít tiền cho Ngọc Mai rồi dặn dò.

" Mai, chăm sóc bác cho tốt nhé. Giờ mình phải về để đi dự tiệc ở công ty Phát Đạt, lúc nào rảnh mình đến".

" Ừ, cảm ơn cậu".

Thanh Tú thở phào rồi đi, không biết ở sau lưng ánh mắt Ngọc Mai vẫn còn dõi theo mình.

" Thanh Tú, giám đốc quả thực có tình cảm với cậu, anh ấy không tiếc gì với cậu cả. Cậu thật là may mắn".

Đôi mắt Ngọc Mai u buồn thấy rõ, cô cùng Thanh Tú đều có hoàn cảnh rất khó khăn. Nhưng may mắn chỉ mỉm cười với Thanh Tú, cô đã xinh đẹp, tài giỏi lại có vị trí không tồi trong lòng người đàn ông cao quý kia.

Thanh Tú đi đến gần cuối hành lang thì bất ngờ chạm phải một người, lại không nghĩ gặp anh ở đây.

" Quốc Đại..."

" Sao... anh ở đây?"

Đôi mắt mệt mỏi của người đàn ông cũng ánh lên tia nhìn ngạc nhiên.

" Mẹ anh nằm viện, còn em?"

Thanh Tú nhìn được đôi mắt thâm quầng của anh, có lẽ đã thức mấy đêm liền rồi. Râu lún phún đầy cằm chưa được cạo, lẽ nào tình hình bác gái rất nặng.

Cô không trả lời anh mà nhanh chóng hỏi lại.

" Bác bị thế nào?"

Cô tuy trong lòng không muốn dây dưa với Quốc Đại, nhưng nói về mẹ anh cô không thể vô tình. Trước đây bà đối với cô rất tốt, đương nhiên bây giờ phải hỏi han một chút.

" Bà bị tắc mạch máu não nhưng phát hiện muộn quá nên đã bị liệt nửa người rồi".

Hơi thở Quốc Đại nặng nề, giọng anh vốn đã trầm khàn, nay lại vì mệt mỏi lại càng khàn đặc.

" Sao đến nông nổi như vậy, em muốn thăm bác một lát".

Quốc Đại dẫn đo giày lát rồi cũng gật đầu.

" Được, đi theo anh".

Quốc Đại dẫn cô lên khu phòng bệnh vip ở tầng trên, không gian khá yên tĩnh và sạch sẽ. Khi Thanh Tú bước vào bà Lan đang nằm lim dim ngủ, nhưng cảm nhận được có người vào phòng bà liền mở mắt ra.

" Tú. Tú phải... không?"

" Bác, là con đây".

Thanh Tú ngồi xuống bên cạnh giường, nắm lấy bàn tay đã nhăn nheo, chai sần của bà Lan. Vì bị liệt nửa người nên khuôn mặt bà cũng bị biến dạng một chút, một bên miệng hơi méo qua một bên, thành ra nói năng cũng không được rành mạch lắm.

Hai người trò chuyện được vài câu thì Quốc Đại ra nghe điện thoại, sau khi cúp máy anh khẽ gọi Thanh Tú ra ngoài.

" Anh hiện giờ có việc rất gấp ở công ty, em có thể ở lại đây một lúc không?" Quốc Đại, Ánh Hân không đến sao?"

Ánh mắt Quốc Đại không nhìn cô mà lơ đãng chỗ khác như đang giấu giếm điều gì.

" Có, nhưng mẹ anh ngại nên... không tiện để cô ấy chăm sóc. Em gái anh thì vừa sinh con nên anh đành chạy đi chạy lại".

Thanh Tú bỗng cảm thấy một vật gì đè nặng trong lồng ngực. Thực ra anh bây giờ là tổng giám đốc tập đoàn CENX to lớn như vậy, có thể hô mưa gọi gió nhưng khi gia đình xảy ra chuyện, lại chỉ đơn độc một mình. Trong hoàn cảnh này mà Ánh Hân lại không thể thay anh chăm sóc cho mẹ, cô ấy còn đối với mẹ anh xa lạ như vậy, dù gì cũng đã đính hôn...

Nhìn anh cô có chút không nỡ, nên chần chừ liếc xuống đồng hồ.

" Một tiếng sau quay lại được không? Em có việc không thể ở lâu hơn"

" Được, nhờ em".

Sau khi Quốc Đại đi khuất, Thanh Tú quay vào phòng. Cô tranh thủ loay hoay dọn dẹp, giặt giũ ít đồ đạc cá nhân cho bà Lan. Dù sao Quốc Đại cũng là đàn ông, anh không thể tỉ mỉ như phụ nữ được.

Khi thấy bà chăm chú nhìn mình đang phơi khăn mặt ngoài lan can, cô quay lại mỉm cười.

" Bác có muốn ngồi dậy một lát cho khuây khỏa không?"

" Được, làm phiền con".

Thanh Tú bước lại giường lấy chiếc gối ra, nhấn nút để chiếc giường tự động nâng lên. Sau đó cô ngồi bên cạnh gọt trái cây đưa cho bà.

Bà Lan nhận lấy miếng cam từ tay cô, việc ăn uống đối với bà gặp rất nhiều khó khăn vì một bên miệng đã bị liệt. Bã cam rớt xuống, vương vãi khắp người, ánh mắt bà lièn buồn phiền, hoang mang.

" Bác đừng lo, sau này chịu khó châm cứu sẽ từ từ phục hồi lại".

Nhìn Thanh Tú lấy khăn lau miệng cho mình và nhặt thức ăn vừa rơi vãi, đáy mắt bà Lan rung rung không nói nên lời. Cô đối với bà không khác gì như một đứa con chăm sóc mẹ mình, chỉ tiếc là... đã từng nghĩ cô sẽ trở thành con dâu, cuối cùng lại không được.

" Tú...bác muốn hỏi con chuyện này từ rất lâu rồi nhưng... không có cơ hội?"

" Dạ?"

" Con... với thằng Đại nhà bác...đang yêu nhau, tại... sao lại chia tay?"

Bà dĩ nhiên đã từng nghe Quốc Đại nói hai người chia tay vì cảm thấy không hợp, nhưng lại không tin cho lắm. Bởi vì sau đó không lâu, con trai bà lièn công khai với Ánh Hân, lại lập tức đính hôn và được bố của Ánh Hân giao cho chiếc ghế giám đốc. Bà đã từng hơn một lần đoán già đoán non Quốc Đại bỏ rơi cô, vậy thì thằng con trai của bà thật đáng trách.

Nếu đó là sự thật mà Thanh Tú còn xuất hiện ở đây chăm sóc ân cần với bà như vậy, một chữ hồ thẹn thôi cũng không thể nói hết cảm giác của bà.

Thanh Tú cầm chiếc khăn giấy trong tay, không hiểu sao vò nó đến mức nhăn nhúm.

Lý do chia tay? Chắc hẳn một người khôn ngoan như Quốc Đại đã nghĩ được lý do hợp tình hợp lý nào đó để nói với bà rồi.

" Cũng chẳng có gì nghiêm trọng đâu bác, con với anh ấy có duyên mà không có nợ, bây giờ con cũng rất vui khi anh ấy đã đính hôn với Ánh Hân".

Nói đến đây mặc dù đã cố mỉm cười, một cổ chua xót ở đâu lại dâng lên tới mũi.

Còn bà Lan, hai chữ Ánh Hân khiến bà thêm thất vọng, cô cơ bản con nhà quyền thế nên coi bà chẳng ra cái gì. Thậm chí bà nằm viện gần cả tuần còn chưa thấy cô xuất hiện, không biết sau này Quốc Đại sống có được hạnh phúc với một người hời hợt như vậy không.

Đôi mắt bà rũ xuống một tia nhìn buồn bã...

Tại sân nhà của Thanh Tú...

Trần Nam trong bộ vest đen lịch lãm đứng cạnh chiếc BMW, mắt anh liên tục liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Bên cạnh anh còn có chiếc xe khác của thư kí Linh, cô cũng đã cùng anh đứng đây đợi nửa tiếng rồi mà ngôi nhà vẫn im lìm chưa có chủ nhân trở về. Nhìn bộ dạng u ám của anh cô không dám hé răng nói một câu, chỉ thỉnh thoảng thở hắt ra.

Bóng dáng cao lớn của anh bắt đầu tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, mũi giày hất hất mấy viên sỏi nhỏ dưới nền gạch. Trước khi cô cầm chiếc thẻ tín dụng rồi đi anh đã dặn rõ cô phải trở về đúng giờ để đi dự tiệc của công ty Phát Đạt, một điều kiện đơn giản như vậy lẽ nào cô không thực hiện được.

Cuối cùng, điện thoại cũng được rút ra.

"Alô, chào giám...".

Giọng nói nhỏ nhẹ cất lên chưa hết câu đã bị anh cắt ngang.

"Thanh Tú có chỗ cô không?".

Ngọc Mai nghe thấy tiếng anh thì hồn xiêu phách lạc, cô cứ nghĩ đến chuyện tiền bạc nhưng khi định thần lại mới biết anh đang hỏi Thanh Tú.

"Dạ, cô ấy đã đi cách đây hơn một tiếng rồi,... hình như là đi với..."

"Với ai?"

Lòng ngực Trần Nam khẽ phập phồng, đôi mắt anh nheo lại.

"Dạ... hình như là giám đốc tập đoàn CENX..."

"Quốc Đại?"

Trần Nam đột nhiên gằn lên tên người đàn ông kia khiến thư kí Linh giật nảy người, âm thanh nghe như muốn chôn sống ai đó.

"Quốc Đại... Quốc Đại, vẫn còn mặt mũi để đi với tên khốn đó".

Người đàn ông cúp máy, chiếc điện thoại bị anh vứt lăn lóc vào trong xe. Bàn tay sau đó cuộn chặt, còn nghe rõ tiếng "răng rắc" của các khớp ngón, gương mặt điển trai cách đó ít phút đã bị thay thế bằng một biểu cảm dọ dẫm.

"Đặng Thanh Tú, cô giỏi lắm. Tôi xem ra dung túng cô quá rồi, muốn tiền tôi liền đưa tiền. Rốt cuộc lại coi thường tôi như vậy".

Thư kí Linh thấy anh kéo cửa xe ra thì cất tiếng hỏi.

"Giám đốc...không đợi nữa sao?"

Trần Nam quay lại nhìn cô, ánh mắt vì giận dữ mà đục ngầu.

"Mặc kệ cô ta".

"Còn cô, về luôn không cần đợi nữa".

"Rằm..."

Cánh cửa xe bị lực mạnh kéo vào, người đàn ông đập mạnh chân cho xe lao vút đi, để lại ngớ ngàng lẫn sợ hãi cho thư kí Linh.

Làm việc với anh nhiều năm như vậy, cô chưa từng thấy anh nổi giận với ai đến mức đó. Cô vội vàng lên xe của mình, nói với nhân viên trang điểm còn ngồi trong xe.

"Không có người, chúng ta về thôi?"

"Sao vậy?"

"Cô đừng hỏi nhiều nữa, tôi cũng là làm theo mệnh lệnh thôi".

Người thợ trang điểm này là do Trần Nam yêu cầu thư kí Linh đưa đến để chuẩn bị cho Thanh Tú trước khi đi dự tiệc. Cô có nằm mơ cũng không nghĩ anh lại chu đáo với Thanh Tú như vậy, cũng không biết nguyên nhân gì khiến anh dùng đến nỗi giận bỏ đi...

"Thanh Tú... cô đúng là có phúc mà không biết hưởng. Bao nhiêu cô gái ước được như vậy mà giám đốc còn không thèm liếc lấy một cái. Lần này thì cô nguy to rồi".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Thanh Tú sau khi rời khỏi bệnh viện thì vội vã trở về nhà, cô cơ bản không phải quên lời dặn của Trần Nam. Chỉ tại Quốc Đại bị kẹt xe không quay lại đúng giờ, mà cô lại không nhớ bỏ bà Lan lại một mình...

Cô trang điểm qua loa rồi đi đến tủ quần áo, sức nhớ ra sau hôm bị "cướp" đồ ở cửa hàng, cô tức giận đến nỗi quên chưa mua cái khác, đành nhắm mắt mặc cái đầm đen mà Trần Nam mua cho lần trước.

"Bác tài, cho xe chạy nhanh nhanh chút nữa được không?"

Ngồi trên taxi mà lòng dạ bồn chồn không yên, mắt cô liên tục đảo ra bên đường để xem sắp đến nơi chưa. Người tài xế quan sát cô qua kính chiếu hậu khẽ lắc đầu.

"Đang giờ cao điểm, chạy như vậy là nhanh lắm rồi cô gái".

Thanh Tú nhắm mắt lại, đầu cô lúc này nảy ra bao nhiêu câu hỏi, chung quy tất cả là liên quan đến người đàn ông kia. Không biết anh đã đến chưa? Anh có tức giận vì cô đến muộn không? Về mặt của anh như thế nào? bla bla...

Còn đang miên man thì chiếc xe dừng lại trước khách sạn Royal sang trọng, Thanh Tú trả tiền cho tài xế rồi đi vào.

"Cho tôi hỏi công ty Phát Đạt đãi tiệc ở sảnh nào ạ?"

"Sảnh D, cô cứ đi lên lầu một là thấy".

"Cảm ơn".

Thanh Tú theo chỉ dẫn của nhân viên đi lên lầu. Khi tiến vào, không khí sang trọng của bữa tiệc làm cô choáng ngợp. Nơi này được ví như một cung điện với kiến trúc vô cùng đẹp mắt, hàng trăm chiếc đèn chùm tỏa ra ánh sáng lung linh rực rỡ.

Bữa tiệc đã diễn ra hơn một nửa, là kiểu tiệc buffet của phương Tây, thực khách hoàn toàn tự do đi lại chọn món ăn. Thanh Tú đảo mắt một vòng, khách mời hôm nay toàn người trong giới thượng lưu, nam thì tây trang thẳng tắp, nữ thì đầm dạ hội sặc sỡ các kiểu. Nhìn lại mình, cô bỗng thấy bản thân không hợp với không khí ở đây một chút nào.

"Đông thế này biết tìm giám đốc ở đâu?"

Cô đi loay quanh hết chỗ này đến chỗ khác mà vẫn không gặp được Trần Nam, nhìn xung quanh đâu đâu cũng toàn người lạ, chính thức cảm thấy mình bị lạc lõng giữa buổi tiệc sang trọng này.

Sau một hồi tìm kiếm không có kết quả, cuối cùng Thanh Tú quyết định đi lấy một ít thức ăn vào đĩa rồi trốn vào chiếc bàn trong góc, dù sao cái dạ dày trống tuếch từ trưa đến giờ cũng cần được lấp vào.

Phía xa, một người đàn ông nhìn thấy cô, anh ta ưu nhã cầm ly rượu tiến lại gần.

"Ồ, trợ lý xinh đẹp của Trần Nam sao lại ngồi trong góc thế này?"

Thanh Tú đang ăn miếng bò bít tết, chưa kịp nuốt xuống hết thì giật mình ngước lên. Khuôn mặt nho nhã thư sinh của người đàn ông đập vào mắt cô, nhưng hình như cô không quen, đành gật đầu chào cho có lệ.

Người đàn ông ngồi xuống đối diện, chân anh vắt qua một bên rất tùy ý.

"Tôi là Lưu Đăng, chẳng hay cô có nghe qua chưa?"

Thanh Tú vội vã nuốt thức ăn xuống, trong lúc lấy khăn giấy lau miệng cô cố ngẫm nghĩ cái tên kia.

"Lưu Đăng, giám đốc của chuỗi nhà hàng Đệ Nhất?"

Nét mặt người đàn ông sáng lên, lộ rõ vẻ tán dương dành cho cô gái trước mặt.

" Cô quả thực không hổ danh là cánh tay phải của Trần Nam"

Thanh Tú mỉm cười lịch sự, dù mới bước vào môi trường kinh doanh không lâu, nhưng nhờ siêng năng tìm hiểu, vốn kiến thức của cô cũng không quá tệ.

" Anh quá khen, tôi chỉ là một trợ lý típ riu. Còn anh, tuổi trẻ tài cao lại thành công rực rỡ như vậy, trong giới kinh doanh ai lại không biết đến".

Lưu Đăng nhếch môi cười, cô gái này có gương mặt rất trong sáng. Nhìn qua không thấy toát lên được vẻ dày dạn trên thương trường, nhưng lời nói thì gãy gọn, sắc bén. Anh với tay lấy một ly rượu vang từ tay nhân viên phục vụ đưa về phía cô.

" Rất vui được làm quen với cô, Đặng Thanh Tú".

Thanh Tú cầm ly rượu thoáng chút ngạc nhiên, người này biết rõ cả họ tên cô nữa ư.

" Vâng, tôi cũng rất vui được làm quen với anh".

Ở một bàn khác trong đại sảnh...

Trần Nam đang ngồi cùng một người bạn tên Dương Chí, hai người trò chuyện về tình hình kinh tế trong nước thì Ái Lệ bước đến. Chiếc đầm đuôi cá cúp ngực để lộ hân hờ vai trần gợi cảm và đôi gò bồng đảo nhấp nhô, cô mỉm cười yêu kiều rồi ngồi xuống.

" Trần Nam, anh đi tiện đường mà cũng không buồn ghé đón em".

Giọng nói kia ngọt đến mức Dương Chí nghe xong muốn nổi da gà, nhưng anh cũng không còn xa lạ với kiểu cách này của Ái Lệ. Ngày còn học cấp ba với Trần Nam, không giờ ra chơi nào mà Ái Lệ không đến lớp anh để tìm " soái ca" họ Trần, lúc ấy các nữ sinh trong trường còn ghen đến chết đi sống lại với cô.

Dương Chí nhìn Trần Nam, buột miệng hỏi.

" Bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc bao giờ hai người mới chịu cưới?"

Trần Nam ánh mắt thâm trầm không trả lời. Anh với tay cầm ly rượu uống cái " ực" rồi đặt xuống bàn, gương mặt không chút biểu cảm làm người đối diện không biết anh đang nghĩ gì.

Thái độ của anh làm nét mặt Ái Lệ hạ xuống hẳn. Cô đã chờ anh lâu như vậy, cả thanh xuân bao nhiêu người theo đuổi lại chỉ có bóng hình anh, lẽ nào anh không biết. Hơn nữa giữa hai người đã có hôn ước, việc này cô biết Trần Nam không thể nào phủ nhận, việc kết hôn không sớm thì muộn cũng sẽ đến.

Nhưng cũng không biết phải chờ anh đến khi nào? Cũng chưa một lần cô dám mở miệng hỏi.

" Ô, kia chẳng phải là Lưu Đăng, bạn học của chúng ta sao? Hắn đang ngồi tán tỉnh cô nào đấy nhỉ?"

Dương Chí thốt lên phá vỡ bầu không khí trầm mặc của ba người, làm cho tầm mắt của Trần Nam cũng rơi qua hướng trong góc của sảnh tiệc. Chỉ cần nhìn cái bóng lưng nhỏ nhắn kia, đã nhận ra ai. Không ngờ đã đến, lại còn ngồi với người đàn ông khác, cười cười nói nói, uống rượu vô cùng vui vẻ.

" Cô ta là trợ lý của Trần Nam"

Ái Lệ rất tỉnh mắt, cô cố tình nhấn mạnh hai chữ " trợ lý" đầy hàm ý.

"Ồ, ra là thế".

Dương Chí nhìn sang bên cạnh. Phát hiện mặt mày Trần Nam càng lúc càng lạnh, càng lúc càng khó coi, không hiểu rõ là ý tứ gì...

Thanh Tú ngồi trò chuyện với Lưu Đăng bên này, bỗng cảm nhận được một ánh mắt như dao bén đang hướng về mình, cô đột nhiên ngoảnh mặt.

Trong lòng chột nháy dựng, vội quay mặt đi, vài phút sau, tim vẫn đập loạn xạ.

" Bình tĩnh... bình tĩnh, anh ta đã nhìn thấy mình rồi. Cũng không coi là thất hứa, chỉ là không đi cùng thôi.."

"... Mà chắc gì anh ta cần mình, chẳng phải đang ngồi với vị hôn thê tương lai kia sao".

Cô với tay lấy một ly nước, nhưng rồi cũng không có tâm trạng để uống, lại đặt xuống bàn.

Lúc này tiếng của MC chính giữa sảnh tiệc vang lên, thu hút mọi sự chú ý.

" Bây giờ là giây phút thoải mái nhất của bữa tiệc, các vị hãy tìm cho mình một bạn nhảy, chúng ta cùng tiến ra sân khấu nào!!!"

Mọi người vỗ tay rất hào hứng.

Không lâu sau đó, tiếng nhạc du dương đã cất lên, đèn trên trần cũng được chỉnh ở chế độ dịu hơn, mờ ảo hơn. Từng đôi nam thanh nữ tú đã tiến ra vòng tròn rộng lớn chính giữa sảnh.

"Trần Nam, lâu rồi chúng ta chưa khiêu vũ cùng nhau".

Trần Nam như không nghe thấy câu nói của Ái Lệ, uống hết li rượu trong tay, tiếp tục rót li nữa. Cho đến lúc Dương Chí giật chai rượu lại anh mới nâng tầm mắt lên.

"Chưa từng được uống rượu sao? Có nghe Ái Lệ nói gì không?"

"Nói gì?"

Dương Chí huých nhẹ vào tay Trần Nam "Ra nhảy với cô ấy đi, để con gái chủ động mời, cậu có phải đàn ông không?"

Trần Nam nhìn gương mặt dỗi hờn của Ái Lệ, miễn cưỡng bước ra. Bản nhạc rất êm dịu và lãng mạn, anh một tay nắm tay Ái Lệ, tay còn lại đặt lên eo cô. Hai người cứ thế uyển chuyển theo điệu nhạc.

Gương mặt Ái Lệ tràn đầy hạnh phúc, cô nhớ lại những năm tháng học cấp ba. Về diện trai lạnh lùng cùng với thành tích học tập nổi bật của Trần Nam khiến tất cả nữ sinh trong trường ngưỡng mộ, nhưng chỉ có cô là được tiếp xúc, được bên cạnh anh mỗi ngày. Không những vậy, hai người còn được bình chọn là cặp đôi khiêu vũ đẹp nhất.

"Kia có phải giám đốc Trần Nam không nhỉ? Ôi anh ấy lúc nào cũng phong độ rạng ngời".

"Bà chỉ được cái mê trai, có nhìn thấy cô gái đang khiêu vũ cùng anh ấy không? Cô ta đẹp còn hơn cả người mẫu".

"Ừ ừ, đúng là trai tài gái sắc..."

Tiếng xì xào xung quanh khiến Thanh Tú không nhận được mà nhìn sang. Gương mặt nghiêng anh tuấn của Trần Nam đang cúi xuống nhìn Ái Lệ, cô ta nói gì đó làm anh mỉm cười, nụ cười đẹp xuất thần.

Giây phút này, hình ảnh ấy sao quá tình cảm...

Lại như viên đá lạnh rơi giữa lòng, đông cứng mọi giác quan...

"Nhảy với tôi một điệu có được không?"

Giọng nói của Lưu Đăng làm Thanh Tú giật thót như đang làm việc xấu bị bắt gặp. Cô cứ thế mở to mắt ra nhìn anh, miệng gượng cười.

"Anh nói gì, nhạc ồn quá tôi không nghe rõ".

"Tôi có thể mời cô nhảy một điệu được không?"

Người đàn ông lặp lại một lần nữa, đôi mắt ánh lên tia nhìn chờ đợi.

Còn Thanh Tú, nghe xong lời đề nghị cô lập tức muốn đào một cái hố để trốn. Cái bộ môn khiêu vũ, nhảy múa của giới thượng lưu này, một chút cô cũng không biết, làm sao có thể nhận lời.

"Tôi..."

Vừa lúc này, ánh mắt nâu trầm của Trần Nam phóng về phía hai người. Mặc dù tay chân đang bận rộn kết hợp với Ái Lệ, nhưng ánh mắt thì như thể muốn đem họ đi chôn vậy. Lưu Đăng cũng nhận ra ánh mắt tối tăm của Trần Nam, nhưng anh mặc kệ, đưa tay làm động tác mời Thanh Tú.

"Tôi..."

"Sao, đừng nói là cô chê tôi chứ?"

"À... không... không phải".

"Vậy thì vì cái gì mà cứ chân chừ?"

Thanh Tú bí bách cười khổ với Lưu Đăng.

"Tôi... không biết nhảy".

Cô rút cuộc cũng thoát ra sự thật, hi vọng Lưu Đăng không làm khó nữa. Nhưng anh ta lại cười xòa, để lộ hàm răng trắng đều thẳng tắp. Anh không thể ngờ Thanh Tú lại trả lời như vậy, nếu là cô gái khác sẽ vì sĩ diện mà nghĩ ra lí do nào đó để từ chối, còn cô, thật... quá thẳng thắn.

" Không sao, tôi sẽ dạy cho cô".

" Tôi... nhưng".

" Không nhưng nhị gì hết..."

Thanh Tú đang lắp bắp thì Luru Đăng đã nắm lấy tay cô kéo đi ra giữa sảnh tiệc.

" Đây, xích vào chút nữa, hai tay đặt lên vai tôi..."

Thanh Tú đứng bên cạnh Luru Đăng, cô nhận ra tư thế này dường như hơi thân mật nên có chút lúng túng.

" Cô nương, đây là chốn đông người, cô sợ tôi ăn thịt cô sao?"

Thanh Tú cắn nhẹ môi, dù sao cũng bước ra rồi, cô hít một hơi thật sâu, đưa tay làm theo lời Luru Đăng chỉ dẫn.

" Đúng rồi, thả lỏng, chân bước thế này... đúng rồi...thế này... cứ như vậy".

Dù chưa từng khiêu vũ nhưng Thanh Tú học rất nhanh, chẳng lâu sau mà cô đã có thể phối hợp rất ăn ý với Luru Đăng. Vì đây là điệu slow nên không khí và cách nhảy rất nhẹ nhàng, sâu lắng, thậm chí có vài cặp là tình nhân còn không ngần ngại trao nhau những nụ hôn ngọt ngào.

Bản nhạc được hơn một nửa thì Luru Đăng đã dẫn dắt cô đi khá xa so với chỗ đứng ban đầu. Không biết vô tình hay cố ý mà khoảng cách đã rất gần với cặp nhảy kia. Ánh mắt cô dừng trên bàn tay thon dài của người đàn ông, nó đang thân mật đặt trên eo Ái Lệ, trông họ thật xứng đôi, thật hạnh phúc...

Bỗng Trần Nam quay sang nhìn cô, nhìn chằm chằm đến mất tự nhiên. Cô luống cuống đến nỗi giẫm lên chân Luru Đăng..

" Ôi, tôi xin lỗi..."

Vừa lúc đó cô vấp vào mũi giày của đối phương, cả người chao đảo chỉ chờ ngã nhào. Rất may cánh tay to dài của Luru Đăng đã nhanh chóng ôm lại, đến lúc bình tĩnh thì đã thấy cả thân người dựa vào ngực của anh, cô vội vàng đứng nhích ra.

" Tôi...xin lỗi".

" Không sao, tiếp tục đi".

Thanh Tú cúi mặt, cô đúng là toàn làm ra những chuyện mất mặt cho người khác. Sau khi trấn tĩnh, cô lần nữa đặt tay lên vai Luru Đăng, bước chân nhẹ nhàng và cẩn trọng hơn.

" Đây, không cam lòng nhìn vị giám đốc đẹp trai nhảy với Ái Lệ hay sao mà cô thất thần vậy?"

Giọng nói âm trầm của Luru Đăng bên tai làm Thanh Tú giật thót, vừa rồi nếu không mãi nhìn bọn họ cô đã không ngã vào người anh.

" Tôi... không có..."

" Còn nói là không, chữ hiện trên mặt cô kia".

" Chữ gì cơ?" Thanh Tú hơi đỏ mặt.

Luru Đăng đưa ngón tay lên vẽ một chữ "ghen" lên má Thanh Tú, hành động của anh khiến cô bật cười. Chỉ chỉ thân mật từ nãy giờ, dù rất nhỏ cũng được người đàn ông kia thu vào tầm mắt. Cũng may lúc này Thanh Tú đã nhìn đi chỗ khác, nếu không cô sẽ bị cái nhìn như tên tằm thuốc độc của anh bắn cho nát người.

Luru Đăng nhếch môi cười nhẹ, những hành động vừa rồi là anh cố ý để cho Trần Nam nhìn thấy. Đúng như anh dự đoán, Trần Nam mặc dù đang khiêu vũ với Ái Lệ nhưng đôi mắt và tâm trí đều hướng về bên này.

" Thanh Tú, cô biết Ái Lệ và Trần Nam có hôn ước chứ?"

Thanh Tú hơi cúi đầu, mỗi lần nghe câu nói như vậy cô đều cảm thấy một cổ buồn phiền dâng lên.

" Tôi biết..."

Giọng cô rất nhỏ, hòa với bản nhạc du dương nghe như âm thanh của mưa rơi, không làm người ta lạnh ngay mà từ từ ngấm vào da thịt, đến lúc nhận ra thì đã tê tái cả người.

Luru Đăng hạ tầm mắt xuống nhìn cô, cánh tay vừa nãy còn đặt trên vai anh nhẹ nhàng, giờ bỗng nhứ chặt, nếu cô buông ra, cánh tay áo của anh sẽ nhăn nhúm một đoạn.

" Đừng căng thẳng, tôi biết Trần Nam thích cô, và cô cũng vậy..."

" Anh đang nói bậy bạ gì vậy".

" Đó là sự thật, cô không qua mặt được tôi đâu. Thế nhưng tôi biết Trần Nam không thể hủy bỏ hôn ước với Ái Lệ mà đến với cô được, bởi vì..."

" Vì sao?"

Thanh Tú lấy tay bịt miệng mình lại, cô không hiểu sao bản thân lại phản ứng nhanh như vậy, lẽ nào trong lòng cô, chuyện này rất đáng bận tâm?

Lưu Đăng trầm tư nhìn cô giây lát.

" Cô biết bố Ái Lệ là ai không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

" Là ai?"

" Bộ trưởng bộ kinh tế".

Thanh Tú trợn mắt, cô lần nữa đưa tay lên bịt miệng để không phát ra âm thanh vì quá ngạc nhiên. Trước nay cô vẫn biết Ái Lệ có xuất thân danh giá, nhưng không ngờ lại là con gái của một người quyền cao chức trọng như vậy. Cô ngưng động tác khiêu vũ lại, hai tay buông vai Lưu Đăng ra.

" Tôi... tôi đi uống nước đây".

Lưu Đăng cũng bước theo cô, hai người ngồi vào một chiếc bàn trống cạnh đó, anh rót cho cô ly nước lọc.

" Lưu Đăng..."

Lưu Đăng nhìn cô, đọc rõ được thắc mắc trong đôi mắt trong veo kia.

" Cô đang muốn hỏi tôi tại sao Ái Lệ có xuất thân như vậy lại đi làm một trường phòng maketing phải không?"

" Vâng..."

Cô gật đầu, ánh mắt không giấu được tò mò.

Khuôn mặt Lưu Đăng hướng ra giữa sảnh, nơi Trần Nam và Ái Lệ vẫn đang khiêu vũ, ánh mắt anh dừng trên người con gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành kia.

" Cô ấy vì Trần Nam, không ngại từ bỏ mọi cơ hội..."

Giọng nói Lưu Đăng có chút bất mãn nhưng Thanh Tú không nhận ra, tầm mắt cô cũng rơi ra ngoài đó, một con sóng nhỏ lăn tăn trong khóe mắt.

" Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một lát".

Ánh điện trong sảnh hắt ra hành lang tia sáng mờ nhạt, đập lên một khuôn mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng, cơn gió đêm lạnh buốt lùa vào thân hình người con gái. Cô ôm hai tay trước ngực, hướng mắt ra bầu trời đêm đầy sao, thỉnh thoảng quay mặt lại nhìn vào sảnh tiệc, nơi có một người đàn ông điển trai đang khiêu vũ.

Cô, cứ như vậy lặng yên nhìn anh qua khe cửa...

Người con gái kia là con gái một của bộ trưởng bộ kinh tế, anh làm sao có thể dám hủy bỏ hôn ước. Bởi chỉ cần một câu nói của ông ta cũng khiến công ty anh phá sản ngay lập tức, đó là sự nghiệp của anh, còn là tâm huyết của ba anh để lại. Anh... cơ bản sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng đó chẳng phải là lựa chọn đúng đắn nhất sao? Một người tài cao, phong độ như anh kết hôn với người con gái cành vàng lá ngọc, còn gì xứng hơn, nữa nữa hơn...

Cô quay mặt đi không nhìn nữa, cảm thấy lồng ngực mình như có sợi dây đang từ từ siết lại, nhói buốt, khó thở.

Thanh Tú lặng lẽ rời khỏi khách sạn khi bên trong vẫn còn rất náo nhiệt. Đôi chân nhỏ bước trên đường phố rực rỡ màu sắc, thỉnh thoảng giẫm phải vài chiếc lá khô, âm thanh vỡ nát, nghe như tâm trạng cô lúc này.

Một chiếc xe trò tới từ phía sau, người đàn ông hạ kính xe xuống mỉm cười.

"Tôi đưa cô về".

"Không cần đâu, tôi đón taxi được rồi".

"Đường này khó đón xe lắm, lên đi".

Sau vài giây chần chừ, Thanh Tú cũng mở cửa xe bước lên.

Lưu Đăng nhìn người con gái bên cạnh, ánh sáng mờ ảo hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn trong đêm tối cũng không làm mất đi vẻ đẹp thuần khiết của cô, đôi mắt hiền muộn như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Những gì tôi nói khi nãy chắc đã làm cô buồn, thật xin lỗi".

Thanh Tú mãi nhìn ra cửa xe, lúc này mới quay lại mỉm cười. Nếu không có những lời đó của Lưu Đăng giúp cô tỉnh thức, e rằng bản thân mình lại càng ngày càng không tự chủ được mà lún sâu vào với người đàn ông kia.

"Tôi phải cảm ơn anh mới đúng".

Lưu Đăng nhếch môi cười, nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện ra đó là một nụ cười chua xót.

"Có gì mà cảm ơn, tôi với cô cũng coi như gần chung số phận".

Thanh Tú mở to mắt, suy nghĩ giây lát rồi cất tiếng hỏi.

"Nghĩa là anh yêu Ái Lệ?"

Lưu Đăng tay cầm vô lăng, mắt mờ mờ nhìn về phía trước.

"Đúng vậy, tôi yêu cô ấy từ những năm học cấp ba, nhưng trong mắt cô ấy từ đó cho đến tận bây giờ... vẫn chỉ có Trần Nam".

Thanh Tú khẽ nhìn anh. Một người đàn ông với tướng mạo tuấn tú, nếu so với Trần Nam đương nhiên không thể bằng nhưng cũng là niềm mơ ước của bao nhiêu cô gái. Ở con người anh tỏa ra sự ấm áp và thoải mái, không nghĩ cũng mang trong lòng một tình yêu đơn phương với Ái Lệ.

"Nhưng tôi với cô cũng có điểm khác nhau. Là Ái Lệ không yêu tôi, nhưng Trần Nam đối với cô thì khác, anh ta có tình cảm với cô".

"Chỉ có điều... giữa sự nghiệp và cô, không biết anh ta sẽ phải đối mặt như thế nào..."

Thanh Tú cúi mặt, tâm trạng mỗi lúc một nặng nề hơn.

"Đừng nói chuyện đó nữa, chúng ta đổi đề tài khác đi".

Lưu Đăng mỉm cười.

"Ừ, tôi còn chưa biết nhà cô nằm ở đường nào nữa..."

"..."

Chiếc xe cứ thế chậm rãi chạy trên đường, hai người trò chuyện được một lát thì bỗng dưng đôi mắt Lưu Đăng tối sầm.

"Kết..."

Anh phanh thắng gấp, tiếng ma sát của bánh xe trên mặt đường vang lên đột ngột, cả người Thanh Tú như muốn nhào về phía trước.

"Chuyện gì vậy?"

"Có người chặn đầu xe chúng ta".

Phía trước xuất hiện một chiếc Ford màu đen đang chắn ngang. Người đàn ông với đôi mắt như chim ưng bước xuống, anh ta tiến lại gõ cửa xe.

Lưu Đăng bấm nút cho kính xe từ từ hạ xuống, người đàn ông nhìn Thanh Tú, cất tiếng đầy cứng rắn.

"Cô Thanh Tú, mời cô xuống xe".

Thanh Tú ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô quay sang Lưu Đăng nhưng anh hiện tại cũng giống cô, không biết người đàn ông này là ai.

"Giám đốc đang đợi cô ngoài kia".

Người đàn ông nói thêm một câu nữa rồi quay mặt sang ven đường, Thanh Tú cũng hướng tầm mắt qua bên đó, mặc dù trời tối nhưng cô vẫn phát hiện chiếc BMW i8 của Trần Nam đã đỗ sẵn. Người đàn ông này có lẽ là người của anh, lời mời này cũng có thể hiểu là mệnh lệnh.

Lưu Đăng cong khóe môi lên cười nhẹ. Quả là như anh dự đoán, Trần Nam không thể không đi tìm Thanh Tú.

"Xuống đi..."

Thanh Tú nhìn Lưu Đăng ngập ngừng, cô biết bản thân không có sự chọn lựa nào khác, đưa tay tháo dây an toàn ra.

"Vậy cảm ơn anh".

"Không có gì, hẹn gặp lại".

Xe của Lưu Đăng lao vút đi, cô đứng tần ngần một lát rồi hướng về chiếc xe màu trắng quen thuộc kia mà đi lại, trong lòng dấy lên nhiều cảm xúc phức tạp.

"Giám đốc, anh tìm tôi?"

Trần Nam ngồi trong xe, anh nâng mắt lên nhìn người con gái đang đứng cạnh cửa xe, đưa vóc dáng nhỏ nhắn của cô giam vào đáy mắt mình, cất giọng trịch thượng.

"Lên xe".

Thanh Tú cẩn nhẹ môi, mở cửa xe bước vào.

Người đàn ông trong bộ vest đen lịch lãm ngồi thẳng tắp, cả người anh toát lên khí chất cao sang. Anh không nhìn cô mà trầm ngâm nhìn những ngọn đèn vàng vọt bên đường, không gian trong xe vô cùng yên tĩnh, một tiếng thở mạnh cũng có thể cảm nhận được. Hai người cứ thế im lặng không ai nói câu nào, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình.

Trần Nam sau đó với tay lấy một chiếc hộp đã được gói cẩn thận đưa về phía Thanh Tú.

"Mở ra".

Cô quay sang nhìn anh, bắt gặp một gương mặt nghiêng anh tuấn đẹp đến nao lòng.

Bàn tay nhỏ khéo léo gỡ nắp của chiếc hộp ra, đập vào mắt cô là món đồ rất quen. Chiếc đầm ren màu trắng sữa, họa tiết đơn giản nhưng vô cùng bắt mắt... nó chính là cái đầm anh đã "cướp" của cô ở cửa hàng hôm trước.

"Anh... đưa cho tôi cái này... làm gì? Chẳng phải... anh mua cho... Ái Lệ sao?"

"Tôi, chính là mua cho em".

Lời nói trầm ấm dứt khoát của anh khiến Thanh Tú bất ngờ đến nỗi đánh rơi cả cái hộp xuống chân, vì cái đầm này mà mấy ngày trước cô đã tức giận đến mức muốn băm anh ra.

Nhưng cô, có tư cách gì để nhận nó...

"Xin lỗi, tôi không thể nhận".

Cô cầm chiếc hộp lên, đưa lại cho Trần Nam.

"Tại sao?" Người đàn ông chăm chăm nhìn cô.

"Tôi... không thích nó nữa".

Cô cúi mặt xuống, sợ anh phát hiện được rằng mình đang nói dối.

Trần Nam im lặng rất lâu, bao suy nghĩ bao vây lấy gương mặt lạnh lùng của anh. Anh có thể vì cô mà sẵn sàng đưa chiếc thẻ tín dụng cho cô tự do sử dụng, sẵn sàng dẹp công việc sang một bên, đợi ở nhà cô gần một tiếng để cùng đi dự tiệc. Trong lúc đó cô đã làm gì? Đi cùng Quốc Đại...

Khi xuất hiện tại buổi tiệc lại không thèm đến chỗ anh mà lại ngồi uống rượu với Lưu Đăng, sau đó còn khiêu vũ tình tứ với hắn ta, để hắn ta đưa về.

"Đặng Thanh Tú... bao nhiêu người đàn ông đối với em mới là đủ?"

Lời nói nhẹ tựa một con gió thoảng, nhưng lại gom góp hết mọi tôn ti của một người mà quật gậy.

Thanh Tú mở to hai mắt, không ngờ Trần Nam có thể mở miệng hỏi cô như vậy, một cổ chua xót tràn lên tận chóp mũi khiến nó hồng lên.

"Tôi nói oan cho em sao?"

Người đàn ông quay sang nhìn cô, ánh mắt nâu trầm của anh lạnh chưa từng thấy, giọng nói cũng vô cùng mỉa mai.

Cô đỏ mặt tía tai vì giận.

" Bao nhiêu cũng là chuyện của tôi, anh hỏi làm gì? "

Trần Nam gõ ngón tay lên vô lăng, anh cười một cách chua chát. Hóa ra chiều nay cô cầu xin anh, bày ra bộ dạng tội nghiệp đó cũng chỉ vì cần tiền. Khi tiền đưa rồi thì lập tức trở mặt, ngay cả ở bệnh viện mà cũng có thể đi với tình cũ.

" Tôi không thể ngờ em là con người như vậy".

Khóe mắt Thanh Tú cay cay, cô đang nghĩ Trần Nam nói móc về việc cô khiêu vũ với Lưu Đăng, lại còn để anh ta đưa về. Chẳng phải hiểu lầm có thể tạo ra khoảng cách sao? Vậy cô cũng muốn mượn nó...

" Vâng, tôi chính là con người như vậy đó".

Sắc mặt khiêu khích của cô làm người đàn ông run lên vì giận, trán anh nổi đầy gân xanh, giọng nói khàn đặc.

" Em nói lại một lần nữa".

" Tôi chính là loại người dễ dãi có thể đi với người đàn ông khác, cho nên từ nay, anh hãy tránh xa tôi ra".

Đáy mắt người đàn ông cuộn cuộn, lời vừa rồi khác nào cô xác nhận việc đã đi cùng với Quốc Đại, lại còn muốn anh tránh xa... Anh dùng bàn tay to khỏe kéo cằm cô lại, từng đường nét quen thanh tao quen thuộc hiện trước mặt.

" Đăng Thanh Tú, rốt cuộc em coi tôi là cái gì?"

Thanh Tú ngược nhìn, đôi mắt vừa giận dữ vừa ám áp của anh làm tim cô như bị ai đó bóp nghẹt, đau đến không thở được.

" Giám đốc, chúng ta đã nói chuyện này hơn hai lần rồi, tôi không muốn nhắc lại nữa".

Quai hàm người đàn ông bạnh ra, môi anh mím chặt.

" Có phải trong lòng em tôi chỉ là một ông chủ?"

Khi nghe câu nói ấy cất lên từ chính miệng anh, cổ họng cô bỗng dưng nghẹn đắng, trong lòng từng đợt sóng lớp lớp đập vào. Tại sao cô lại rơi vào tình thế lú lẫn như vậy, người đàn ông rực rỡ như ánh mặt trời này cô có thể chạm vào không? Nếu được, rồi sẽ dẫn đến kết cục gì?

" Vâng, đúng vậy ".

Nói xong Thanh Tú vội vàng quay mặt đi để anh không phát hiện ra khóe mắt đỏ hoe của mình, lập tức đẩy cửa xe.

" Nếu em bước xuống, thì hãy biến khỏi tầm mắt tôi triệt để, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy em nữa".

Cánh tay cô khựng lại, ánh mắt nhìn ra bầu trời, mái tóc bị con gió đánh rối tung.

" Rầm..."

Cửa xe đóng lại, nét mặt người đàn ông âm u như sắp có bão, anh thần thờ ngồi trong xe nhìn theo bóng dáng mảnh mai đang chạy trên đường. Anh không biết rằng cô đang chạy trốn anh, chạy trốn chính trái tim mình.

Chiếc Ford trở sát tới.

" Giám đốc..."

" Hoàng Hải, đi theo cô ấy cho tới khi cô ấy về đến nhà".

" Còn anh...?"

" Làm theo lời tôi, đừng hỏi nhiều".

Trần Nam khởi động máy, chiếc xe quay đầu lao vút trên đường với tốc độ rất nhanh, xé toạc màn đêm tăm tối.

Trên bàn, những chai rượu ngoại liên tục được mang ra. Người đàn ông trong chiếc áo sơ mi trắng ngồi lặng lẽ, chiếc cà vạt bị anh kéo qua một bên méo xệch, bàn tay thon dài liên tục rót rượu.

Lần đầu tiên trong đời anh uống nhiều như vậy, vị cay nồng của rượu khiến đầu óc anh chuyển choáng. Người ta thường nói khi say rồi có thể quên mọi thứ, nhưng tại sao anh càng uống, hình ảnh người kia càng hiện rõ trước mặt.

Đó là một ngày đầu tháng mười, một cô gái với gương mặt thuần khiết như nước mùa thu đứng trước cửa phòng phỏng vấn. Cô thực sự lọt thỏm giữa hai mươi cô gái được trang điểm kĩ lưỡng, nhưng lại toát lên một vẻ thanh cao, tri thức.

Đó là một ngày anh đến trường ngoại ngữ Fly tìm cô, bắt gặp một nụ cười tỏa nắng..

Đó là ngày đầu tiên đi làm, cô đã chạy theo, đâm sầm vào lưng anh..

Đó là một ngày, anh bắt gặp bóng dáng nhỏ nhắn riu rít dọn cơm dưới phòng ăn với dì Tư...

Từng ánh mắt, nụ cười của cô cứ vậy ùa về.

Từ khi nào anh biết xót xa khi nhìn thấy cô ngủ trên bàn làm việc, 11 giờ đêm..

Từ khi nào anh lại lo lắng cho cô, cuống cuồng đi tìm khi không thấy cô trong phòng hội nghị..

Từ khi nào anh lại thức trắng đêm để chăm sóc khi cô bị bệnh..

Từ khi nào một người quân tử như anh lại đi với Ái Lệ với mục đích khiến cô điên lên, thế nhưng cô lại bình thản như vậy... Quả thực trong lòng cô không hề có người đàn ông này tồn tại.

Trần Nam lôi dây cà vạt vứt xuống đất, mắt anh đỏ ngầu, miệng cười chua chát.

" Đặng Thanh Tú, tôi thua em rồi, thua thật rồi".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Thanh Tú ngồi trong phòng làm việc, các con chữ nhảy múa trước mắt khiến cô chóng mặt. Đêm qua là một đêm rất dài, có lẽ vì mất ngủ nên bây giờ tinh thần vô cùng trì trệ.

Điện thoại reo ồm ồm, cô mệt mỏi trả lời.

" Alô..."

" Em có ở công ty không?"

Là giọng Minh Thành, hôm nay là thứ ba cũng đang trong giờ hành chính, cô đương nhiên là ở công ty, không hiểu tại sao anh lại hỏi như vậy.

" Em đang làm việc, có chuyện gì không?"

" Ừ không có gì, giờ ăn trưa anh đợi em dưới nhà xe nhé. Có quán ăn mới khai trương mùi vị rất ngon".

Thanh Tú xoay cây viết trong tay, lưỡng lự giây lát.

" Vâng, cũng được".

Sau khi tắt máy, cô ngồi thừ người, ánh mắt phiêu lãng theo những đám mây trôi bồng bềnh ngoài ô cửa kính. Bỗng nhiên nghĩ đến người đàn ông kia, không hiểu sao từ sáng giờ còn chưa thấy anh đến công ty.

" Thanh Tú mày còn nghĩ đến anh ta làm gì, điên thật rồi".

" Ăn ít vậy, em bị ốm sao?"

Minh Thành lo lắng nhìn, phần cơm sườn chua ngọt cô ăn chưa được một nửa đã buông đũa, rõ ràng tâm trạng không được tốt.

" Em no rồi, anh cứ ăn đi".

Cô vói tay rót li nước đưa lên miệng, nhìn được khuôn mặt nghi hoặc của Minh Thành qua đáy li.

" Em không đi công tác cùng giám đốc ư?"

Cô đặt li nước xuống, mở to mắt.

" Giám đốc đi công tác ư? "

Chuyện như vậy tại sao cô lại không biết? Gần đây không thấy anh có lịch gặp đối tác hay kí kết hợp đồng nào ở xa.

Minh Thành dừng đũa, anh cũng thắc mắc không kém gì cô.

" Em là trợ lý mà sao lại hỏi anh? Anh cũng là nghe phó giám đốc Đề nói ".

Trước cái nhìn chăm chăm của Minh Thành, cô gượng cười chống chế.

" Chắc là có việc gì quan trọng giám đốc không muốn cho em biết".

Minh Thành là người nhạy cảm, một biểu hiện nhỏ của cô cũng không qua được mắt anh, nén tiếng thở dài, anh hướng ánh mắt ưu tư về phía cô.

" Thanh Tú".

Thanh Tú nâng tầm mắt lên nhìn người đàn ông đối diện, bất gặp một tia cảm xúc phức tạp trong đáy mắt anh, cô không hiểu là ẩn ý gì.

" Em và giám đốc..."

Giọng Minh Thành chậm rãi, cố giấu tâm sự trong lòng, anh biết Trần Nam thực sự có tình cảm với Thanh Tú, bởi qua nhiều năm làm việc anh chưa từng thấy người đàn ông lạnh lùng đó quan tâm đến cô gái nào như đối với cô. Nhưng anh cũng lo sợ chuyện tình cảm kia không đi đến đâu, người tổn thương sẽ là cô gái nhỏ nhắn này.

Thanh Tú im lặng cúi đầu, hai tay đan vào nhau.

" Minh Thành, đừng nói chuyện đó nữa... À, mấy hôm nay bận bịu em quên nói với anh, bố của Ngọc Mai đang nằm viện".

" Ủ, anh có đến thăm rồi, chắc vài ngày nữa cũng được xuất viện".

Buổi chiều trôi qua vô cùng chậm chạp đối với Thanh Tú, Trần Nam đi công tác lại không hề nói một tiếng, cô đúng là trở thành không khí rồi. Như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Không phải dây dưa với anh nữa. Nhưng không hiểu sao... một sự bồn chồn nào đó cứ quẩn lay cô như những nhánh dây leo, mọc rễ vào trong đầu.

Ngày tiếp theo...

Thanh Tú lặng lẽ ngồi trước bàn làm việc, đôi mắt thâm quầng lơ đãng ra ngoài bầu trời xanh trong vắt, câu nói của Trần Nam vẫn còn văng vẳng bên tai.

" Nếu em bước xuống xe, thì hãy biến khỏi tầm mắt tôi triệt để, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy em nữa".

Cô mở máy tính, các ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn phím " đơn xin thôi việc..."

Tờ giấy được in ra, cô cầm cây viết lên, bàn tay đỏ mề hôi lạnh...

Chỗ này từng là niềm khao khát của cô, cô gắng mọi giá để được ngồi vào với một mức lương đáng ao ước, bây giờ lại phải từ bỏ. Có thực sự cô sẽ từ bỏ được không? Cô đã từng trốn chạy Quốc Đại khi bị phản bội, bây giờ lại muốn sử dụng lại chiêu thức này đối với Trần Nam. Cô... rốt cuộc là một con người hèn nhát như vậy, không dám đối đầu, không dám đấu tranh...

Bây giờ thời cơ đã đến, nhân lúc Trần Nam không có ở đây, cô sẽ dễ dàng ra đi, biến mất triệt để như lời anh nói...

" Roẹt..."

Cuối cùng cũng đặt tay kí vào tờ đơn, cô đứng dậy đi về phía phòng nhân sự. Khi đi qua phòng Trần Nam, bước chân dừng lại, cánh cửa đóng im lìm nhưng dường như cô vẫn thấp thoáng bóng dáng thẳng tắp của anh ngồi trên bàn làm việc.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên đứng ở đây, một cảm giác vui sướng lẫn hồi hộp, còn bây giờ, lồng ngực Thanh Tú có gì đó thất lại.

Bàn tay nhỏ nhắn trong vô thức bồng gổ lên cánh cửa gỗ vững chắc, âm thanh vang nhẹ rơi tòm vào không gian, không có giọng nói trầm ấm quen thuộc nào đáp lại.

"Trợ lý Tú, phó giám đốc Phan Đệ mời cô sang phòng của anh ấy..."

Nghe giọng nói phía sau Thanh Tú quay lại, bắt gặp gương mặt vội vàng của thư kí Mai.

"... À, mà giám đốc đi vắng rồi, cô không biết hay sao còn gõ cửa phòng".

Cô thư kí của phó giám đốc Phan Đệ nhìn Thanh Tú đầy khó hiểu.

Thanh Tú rút tay lại, miệng nở nụ cười nhưng không thể che giấu được sự lúng túng.

"Phó... giám đốc tìm tôi có việc gì?"

"Tôi cũng không rõ, chỉ biết anh ấy nói có chuyện quan trọng".

"Được, tôi đến ngay".

Sau khi thư kí Mai rời đi, Thanh Tú đưa tờ đơn lên trước mặt, cô vừa đi vừa gấp lại rồi nhét vào túi quần. Cô xuống tầng 6, hướng phòng phó giám đốc mà đi tới.

Phan Đệ đợi cô ngay cửa phòng, khi cô vừa xuất hiện anh liền đóng cửa phòng lại, không để Thanh Tú mở miệng, anh đã nhìn cô đầy lo lắng.

"Bên phía công ty Hoàn Mỹ muốn đàm phán lại một số hạng mục, họ yêu cầu giám đốc gặp họ ngay trong ngày hôm nay nếu không sẽ không kí hợp đồng..."

"Chuyện quan trọng như vậy tại sao anh không gọi cho giám đốc?"

Phan Đệ đi lại trong phòng, anh nhìn ra cửa sổ, lại quay lại nhìn Thanh Tú, nửa như muốn nói điều gì đó, nửa lại kìm lại.

"Cô.. cũng biết giám đốc đang đi công tác mà, làm sao... có mặt kịp trong ngày hôm nay được".

Thanh Tú rút điện thoại trong túi ra, mặc dù cô muốn dừng bao giờ phải ấn phím gọi vào dãy số quen thuộc kia, nhưng người tính vẫn không bằng trời tính.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Giọng nói đều đều của nhân viên tổng đài vang lên càng khiến cô sốt ruột.

"Tại sao lại như vậy, Trần Nam không bao giờ tắt máy, nhất là khi anh đi công tác, luôn cần điều khiển công việc qua điện thoại".

Thanh Tú buông điện thoại, cô đưa mắt nhìn Phan Đệ, bắt gặp nét mặt khác lạ. Cô đã từng tiếp xúc qua với anh, khí chất cũng không phải tồi, chưa từng thấy có những biểu hiện ngập ngừng như vậy, chắc chắn đang giấu cô điều gì.

"Phan Đệ, anh hãy nói thật cho tôi biết, rốt cuộc giám đốc đi đâu...? Anh ấy đi đâu mà một trợ lý như tôi lại không hề biết, gần đây anh ấy không hề có bất kì cuộc đàm phán hay kí kết nào ở xa?"

Lời nói sắc bén của Thanh Tú làm một người 35 tuổi từng trải như Phan Đệ cũng phải giật mình, anh quay lại bàn làm việc để không bị cô phát hiện sự khác thường.

"Thanh Tú, chuyện đó...nói sau đi, việc cấp bách hiện giờ là..." "... Cô đã cùng giám đốc làm việc với bên đó, giấy tờ văn kiện cô đều nắm giữ, bây giờ liên hệ xem họ có đồng ý chúng ta đến gặp không?"

Thanh Tú nén tiếng thở dài, dù trong lòng còn nhiều hoài nghi về việc Trần Nam không xuất hiện, nhưng cô biết không thể moi thêm thông tin gì vào lúc này, trước mắt phải thu xếp cho ổn thỏa việc khi không có anh ở đây. Hoàn Mỹ là công ty đối tác rất lớn đối với Trần Minh từ vài năm nay, nếu để họ phật lòng thì một nguồn hàng rất lớn sẽ không có chỗ tiêu thụ.

"Được để tôi liên hệ xem sao".

Cô vuốt màn hình điện thoại, nhanh chóng tìm số trong danh bạ rồi ấn phím gọi. Trong lòng không ngừng lo lắng, nếu Trần Nam ở đây, việc còn con này sẽ được anh giải quyết nhanh chóng, thế nhưng bây giờ...liệu đối tác có đồng ý cho một trợ lý như cô thay mặt giám đốc để đàm phán hay không?

Điện thoại sau vài hồi chuông thì có tín hiệu kết nối.

" Xin chào, tôi là trợ lý của giám đốc Trần Nam, tôi có việc quan trọng muốn nói chuyện với giám đốc của cô một lát được không ạ?"

Phan Đệ đứng bên cạnh cũng lo không kém, chính anh đã ngỡ là sẽ đàm phán với bên Hoàn Mỹ nhưng giám đốc bên đó không đồng ý, không biết cô gái nhỏ nhắn này có thể lay chuyển được tình thế hay không?

Thanh Tú nghe tiếng cô thư kí nói gì đó với giám đốc Minh Hoàn trong điện thoại, không lâu sau cô nghe thấy giọng nói của anh ta vang lên.

" Alô".

" Xin chào giám đốc Minh Hoàn, tôi là Thanh Tú, hiện giám đốc Trần Nam đi công tác, chẳng hay tôi cùng phó giám đốc Phan Đệ có thể cùng anh thảo luận về hợp đồng sắp tới?"

Thanh Tú im lặng lắng nghe đầu dây bên kia, Phan Đệ cũng cảm nhận được nhịp thở dồn của cô, một lúc sau cô cất tiếng " vâng" rồi cúp máy.

" Thế nào?"

Phan Đệ vội vàng hỏi.

Nét mặt Thanh Tú rất căng thẳng, sau đó cô thờ mạnh một cái.

" Bên đó đồng ý".

Gương mặt Phan Đệ giãn ra tối đa, anh lấy chiếc chiếc áo vest trên ghế mặc vào người.

" Cô về phòng lấy tài liệu đi, tôi xuống lấy xe".

" Vâng".

Suốt đoạn đường đến công ty Hoàn Mỹ, Phan Đệ thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Thanh Tú, nhưng cô vẫn một tư thế chăm chú nhìn tài liệu trong tay, anh không biết được trong lòng cô lúc này rồi mem như đồng tơ vò.

Hai người họ được tiếp trong một căn phòng khép kín rộng rãi, giám đốc Minh Hoàn cùng thư kí của anh ta ngồi ở phía đối diện. Đây là lần thứ hai cô gặp anh, một người đàn ông với đôi mắt vô cùng thu hút. Như biết được ưu điểm của mình, Minh Hoàn đắm chiều nhìn Thanh Tú một lúc lâu, cô cũng không ngại mà đáp lại anh tia nhìn bình thản.

" Lần này giám đốc Trần Nam thực sự không nể mặt tôi rồi".

Minh Hoàn dờn tầm mắt đi, cất tiếng lạnh nhạt.

Phan Đệ nghe vậy liền cất tiếng phân minh.

" Giám đốc chúng tôi thực sự không về kịp".

Mỉm cười Thanh Tú thoáng qua cái chau nhẹ, câu nói của Phan Đệ không sai, nhưng nói là đề thuyết phục thì chưa đạt.

" Giám đốc Minh Hoàn, giám đốc Trần Nam chúng tôi coi trọng anh như thế nào, đã đích thân hợp tác với anh thời gian dài ra sao, anh là người hiểu rõ nhất. Nay chỉ vì lí do khách quan ngài ấy không đến được mà anh đã cho rằng ngài ấy không nể mặt anh, kết luận như vậy có vội vàng quá không?"

Đôi mắt Minh Hoàn hơi tối lại...

" Hơn nữa, giám đốc chúng tôi khá bận rộn, trước giờ các cuộc gặp đều phải có sự sắp xếp, anh lại muốn gặp ngài ấy đường đột là điều ngoài dự tính, vì vậy rất lấy làm xin lỗi..."

Nét mặt ôn hòa, lời nói gãy gọn của Thanh Tú làm cả ba người còn lại rơi vào im lặng, riêng Minh Hoàn hiểu rõ. Anh là người khỏi xướng việc trách cứ, nhưng lại bị những câu nói nhẹ nhàng kia trách ngược lại.

" Thôi được, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề".

Minh Hoàn lên tiếng, cầm bản thảo hợp đồng từ tay thư kí đưa về phía trước.

Thanh Tú nhận lấy, cô không vội xem mà đưa cho Phan Đệ, mặc dù trong lòng cô biết Phan Đệ không nắm rõ hợp đồng lần này, nhưng cô cũng muốn thể hiện sự tôn trọng dành cho anh trước mặt đối tác.

Trong lúc Phan Đệ chăm chú đọc phần sửa đổi thì Thanh Tú đưa mắt nhìn qua một lần. Cô thò tay xuống bàn, nhanh chóng soạn một tin nhắn với nội dung " đồng ý hạng mục ba, hạng mục năm chỉ đồng ý giảm năm phần trăm" rồi gửi cho anh.

"Chúng tôi chỉ muốn giảm mức giá ở hạng mục ba xuống hai mươi phần trăm, và hạng mục năm xuống hai mươi phần trăm so với bản thảo hợp đồng lần trước".

Minh Hoàn vắt chéo chân, khoé miệng mỉm cười đầy tính toán.

Phan Đệ sau khi đọc được tin nhắn thì đặt bản hợp đồng xuống.

"Đối với hạng mục ba thì được, còn hạng mục năm, chúng tôi chỉ có thể giảm được năm phần trăm mà thôi".

"Ha...ha".

Minh Hoàn cười lớn, đuôi mắt anh nheo lại.

"Nếu không thỏa thuận được, coi như chấm dứt hợp đồng này".

Phan Đệ tái cả mặt, không nghĩ Minh Hoàn lại dứt khoát như vậy. Còn Thanh Tú, cô cũng toát mồ hôi khi nghe tuyên bố ấy. Nhưng sau một lúc trấn tĩnh, cô đưa ra

lập luận.

"Giám đốc Minh Hoàn, chúng tôi không rõ vì sao anh muốn chúng tôi phải hạ giá thành đến mức thấp như vậy, cho là có công ty khác muốn hợp tác với anh giá thấp như vậy, cũng mong anh hiểu một quy luật cơ bản trên thương trường "tiền nào của đó..."

Sắc mặt Minh Hoàn có chút biến đổi, quả thực anh đã nhận được lời mời hợp tác với lợi ích rất lớn từ một công ty khác, anh đương nhiên muốn nhân cơ hội này làm khó bên Trần Minh một chút, nhưng lập tức bị Thanh Tú nhìn trúng tim đen.

"... Chúng tôi đồng ý hạ giá hạng mục ba là vì sản phẩm đó nhiều công ty sản xuất được, để cạnh tranh chúng tôi buộc phải hòa nhập. Còn riêng với sản phẩm ở hạng mục năm, trên thị trường chưa hề có, mà nếu có cũng là hàng đạo nhái kém chất lượng. Một sản phẩm chất lượng đòi hỏi phải được đầu tư chất xám cùng với máy móc sản xuất hiện đại, thì giá của nó cũng phải tỉ lệ thuận, không thể có giá hời như vậy..."

"Công ty của anh xưa nay uy tín, chắc không thể vì món lợi nhỏ đó mà đổ sông đổ biển bao công sức đã xây lên?"

"Tôi biết điều đó, nhưng đương nhiên cũng phải cân nhắc giá nào có lợi, giá ở hạng mục năm như vậy là rất cao". Minh Hoàn chống đỡ.

"Phương châm của Trần Minh chúng tôi là "hợp tác đôi bên cùng có lợi", với đòi hỏi như vậy của anh, chúng tôi thực sự xin lỗi".

Minh Hoàn chăm chú nhìn Thanh Tú, nét mặt cô rất thân thiện, lời nói có cương có nhu đầy thuyết phục. Người như cô thực sự có thể tiến xa hơn được nữa chứ không đơn thuần chỉ là một trợ lý.

Thanh Tú sau khi nói xong thì nhẹ nhàng xếp tài liệu trên bàn lại, tỏ ý muốn rời đi.

"Thôi được, tôi đồng ý với mức giá đó, thư kí của tôi sẽ thảo một bản hợp đồng hoàn chỉnh, lúc nào Trần Nam về chúng ta sẽ chính thức kí kết".

Minh Hoàn kịp thời cất tiếng khi Phan Đệ và Thanh Tú đứng lên, dù biết mình là đối tác lớn, nhưng anh biết phía công ty Trần Minh chỉ nhượng bộ ở một mức độ nào đó, làm căng e rằng sẽ thất bại.

Khi vào thang máy chuẩn bị đi xuống, Thanh Tú mới thờ phào nhẹ nhõm. Phan Đệ nhìn qua cô, trong lòng đã thực sự khâm phục con mắt nhìn người của Trần Nam.

"Tại sao cô đưa ra mức giá đó, không sợ Minh Hoàn bỏ luôn hợp đồng ư?"

Thanh Tú không nhìn anh, mắt cô hướng đến hình ảnh mình phản chiếu trong thang máy.

"Nếu giám đốc ở đây, anh ấy cũng sẽ làm như vậy".

Thanh Tú dù sao cũng thầm cảm ơn Trần Nam, ngay từ đầu anh đã rất khắt khe với cô trong công việc, gần đây lại để cho cô tự ý quyết định một số vấn đề. Đó cũng là những bài học, những kinh nghiệm cô tích lũy được trong quá trình làm việc cùng anh, chỉ tiếc là...

Nét mặt cô cau lại khi nghĩ đến người đàn ông đó, khi hai người rời khỏi thang máy tiến ra xe, cô vội vàng níu tay áo Phan Đệ.

"Phan Đệ, công việc coi như đã giải quyết xong, bây giờ anh phải nói cho tôi biết giám đốc đã đi đâu?"

Cô cũng không biết mình vì cái gì lại khẩn trương như vậy, hợp đồng đã giải quyết xong, nộp đơn thôi việc rồi biến mất chẳng phải là tính toán lúc đầu của cô ư?

Lại tự bào chữa rằng chỉ cần biết anh đang ở đâu, có bình an vô sự hay không là cô sẽ đi ngay, bởi thực sự hai ngày qua cô luôn có cảm giác bất an trong lòng.

Phan Đệ dừng chân, anh trầm ngâm một lúc lâu. Cô bây giờ trông thật mỏng manh, đôi mắt trong veo mở to nhìn anh như van xin, thật khác hẳn với hình ảnh lúc này trong phòng đàm phán với Minh Hoàn. Lướt lự giây lát, cuối cùng anh cũng cất tiếng, gương mặt rất nghiêm trọng.

"Được, tôi sẽ nói, nhưng cô phải bình tĩnh một chút".

P/s: Vì bận nên thời gian vừa rồi Au không up chương mới được, không biết mọi người còn nhớ truyện không nữa. Các bạn có muốn mai Au ra chương mới nữa không? Cmt cho Au biết nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Một dự cảm không lành ở đâu kéo đến làm bàn tay Thanh Tú ướt đầm mồ hôi.

"Phan Đệ, rốt cuộc là thế nào?"

Nét mặt Phan Đệ không giảm được căng thẳng là mấy, hai ngày nay anh đều cố tình che đậy với mọi người, nhưng anh biết không thể giấu cô nữa.

"Giám đốc... bị thương".

Thanh Tú há hốc miệng, chân như không đứng vững được nữa, sự lo lắng bồn chồn của cô không phải là vớ vẩn như từng nghĩ. Bữa tối hôm đó, sau khi cô không nhận món quà từ Trần Nam và xuống xe, anh đã nói với cô câu gì?

"Nếu em bước xuống xe, thì hãy biến khỏi tầm mắt tôi triệt để, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy em nữa".

Câu nói đó vẫn còn rõ mồn một trong đầu.

Cô nắm chặt tay áo của Phan Đệ lắc thật mạnh.

"Sao lại bị thương? Có nặng không? Tại sao anh không nói sớm? Hiện giờ anh ấy đang ở đâu?"

Phan Đệ lấy làm ngạc nhiên trước biểu hiện kích động của Thanh Tú, một nhân viên khi nghe tin giám đốc mình như vậy đương nhiên sẽ lo lắng, nhưng thái độ này của cô, lẽ nào là có tình cảm đặc biệt với Trần Nam hay sao?

"Cô bình tĩnh, tôi cũng chỉ nhận được cuộc gọi từ người thân cận của giám đốc yêu cầu giải quyết công việc trong lúc anh ấy vắng mặt, còn lại tôi không biết gì cả..."

Nói xong anh không quên dặn dò.

"... Nhưng mà chuyện này không nên để lộ ra ngoài, cô hiểu không?"

Việc Trần Nam bị thương nếu lộ ra, nhân viên công ty sẽ hoang mang, đối tác sẽ lo lắng, đối thủ sẽ thừa cơ hội mà chơi xấu... Thanh Tú đâu ngờ đến mức không hiểu điều đó, nhưng tình trạng anh bây giờ thế nào cũng không được biết, trong lòng cô không khác nào có lửa đốt.

Phan Đệ lấy chìa khóa đi tới bãi xe còn Thanh Tú vẫn đứng thất thần, cho đến khi chiếc xe đỗ xích trước mặt và anh thò đầu ra khỏi cửa hỏi "cô có về không?" thì cô mới sực tỉnh, khẽ chớp mắt.

"Không, anh về trước đi".

Khi chiếc xe của Phan Đệ rời khỏi cổng công ty Hoàn Mỹ, Thanh Tú cũng nhanh chóng ra đường đón một chiếc taxi, cô không biết cảm xúc của mình là gì, hiện tại chỉ muốn đi tìm người đàn ông kia.

"Bác tài, cho tôi đến địa chỉ này".

Chưa lúc nào Thanh Tú cảm thấy khó chịu như vậy, khuôn mặt lo lắng của cô hiện rõ trên kính chiếu hậu, đoạn đường đến nơi ấy bỗng nhiên trở nên xa xôi vụn vặt.

Khi chiếc xe dừng trước cánh cổng đồ sộ được trạm trở tĩnh xảo, cô lao xuống như tên bay.

"Này cô ọ, chưa trả tiền".

Tài xế thò đầu ra cửa xe nhìn cô gái trong chiếc áo sơ mi trắng, không hiểu vì sao cô vội vàng như vậy. Nghe tiếng gọi, Thanh Tú lúng lúng lấy tiền

trong giỏ ra đưa cho người đàn ông, miệng cười gượng chống chế cho cái sự hậu đậu của mình.

Cô đưa tay nhấn chuông, chờ đợi một lúc vẫn không thấy người ra mở, ngón tay nhỏ nhắn ấn thêm vài lần nữa, chân không tự chủ được mà cứ đi qua đi lại không biết bao nhiêu vòng. Đến hồi chuông thứ năm, cánh cổng mới phát ra tiếng động rồi từ từ hé ra, người mở cửa nhìn cô giây lát.

"Chào cô Tú".

Mắt Thanh Tú hiện lên tia vui mừng, mặc dù cô mới đến đây vài lần nhưng rất may người làm của Trần Nam vẫn nhận ra cô.

"Giám đốc có ở nhà không bác Hải?"

Người đàn ông độ tuổi ngoài năm mươi, phụ trách việc chăm sóc cây cối ở ngôi biệt thự này, neho mắt nhìn cô.

"Không, giám đốc đi công tác rồi".

Nói rồi ông Hải chuẩn bị đóng cổng lại. Thanh Tú ngờ ngàng giây lát, hóa ra người giúp việc trong nhà cũng chưa biết việc anh bị thương. Bỗng nghĩ ra điều gì đó, cô vội vàng ngăn cánh tay ông lại.

"Con muốn vào gặp dì Tư".

Thanh Tú biết một người thân cận đã nuôi nấng Trần Nam từ bé đến giờ không thể không biết việc quan trọng như vậy, nhưng câu nói tiếp theo của ông Hải lại như gáo nước lạnh đổ vào ngọn lửa mới nhóm.

"Bà ấy về quê cách đây ít ngày rồi".

"Ít ngày là mấy ngày hả bác?"

Ông Hải nhìn Thanh Tú đầy khó hiểu, nhưng ông cũng cố nhớ lại xem bà đi vào ngày nào.

"Tôi nhớ không rõ, khoảng hai, ba ngày gì đó..."

"Bác có số điện thoại của dì ấy không?"

"Bà ấy không xài điện thoại".

Cánh cổng khép lại như hi vọng cuối cùng của Thanh Tú, khoảng thời gian mà ông Hải nói dì Tư về quê trùng với việc Trần Nam không xuất hiện. Cô đoán rằng có thể bà đang chăm sóc Trần Nam ở một bệnh viện nào đó, nhưng bây giờ không biết làm thế nào để liên hệ, ở cái thành phố này bệnh viện là không thể đếm xuể.

Thanh Tú quay người bước đi, bóng dáng mảnh mai lững thững trên lề phố. Có chút nắng chiều sót lại chiếu nhẹ lên gương mặt đầy mệt mỏi, đôi mắt vô hồn nhìn xe cộ trên đường qua lại nhưng mọi vật trong tầm mắt đều là mơ hồ. Bởi trong đầu cô duy nhất lúc này là hình ảnh của người đàn ông kia, rốt cuộc bây giờ anh đang ở đâu? Bị thương như thế nào? Có nguy hiểm hay không?

Cô nhìn lên bầu trời hoàng hôn, bắt gặp hai cánh chim đang cùng nhau bay về tổ, hình ảnh ấy sao ám áp, khác hẳn với một con người cô độc như cô lúc này.

Quán cà phê gần đó đang phát một bản nhạc du dương, từng câu chữ đập vào tai nghe thật xót xa.

Em chạy trốn anh giữa dòng đời tấp nập, em muốn đem anh chôn thật sâu vào cõi lòng... nhưng sao con tim em lại đau nhói, khi ánh mắt kia vẫn không phai nhòa...

Rồi em nhận ra, đã không quên được anh, nụ cười nào, đôi môi nào làm lòng em tê tái...

Em phải làm gì, người ơi...người ơi...

Cô vừa đi vừa lắng tai nghe bản nhạc mà không biết có một chiếc xe ô tô đang chậm chậm đi song song dưới lòng đường, đến khi người đàn ông hạ kính xuống, tấp xe vào lề ngay trước mặt, bước chân cô mới dừng lại.

"Chẳng phải em cùng phó giám đốc Phan Đệ đi gặp đối tác ư, sao anh ta không đưa em về?"

Là khuôn mặt và giọng nói quen thuộc của Minh Thành, anh từ trên xe bước xuống. Cả người trang phục chỉnh tề lịch sự, có lẽ vừa rời khỏi công ty.

Minh Thành tiến lại, lúc này mặc dù cô đang cúi đầu, anh vẫn nhìn ra sắc mặt tiêu tụy, hoang mang của cô. Con gió nhẹ thổi ngang qua đánh rối mái tóc ngang vai, chưa khi nào anh cảm nhận được ánh mắt cô buồn bã như vậy.

"Tú, có chuyện gì?"

Giọng nói ấm áp đầy quan tâm của anh khiến cô như được an ủi phần nào, anh đúng là một người anh trai tốt trong lòng cô từ trước đến nay.

"Minh Thành".

Minh Thành hơi nghiêng người, nhìn cô đầy lo lắng. Còn Thanh Tú, bàn tay cô nắm chặt giỏ xách trên vai, đôi môi ngáp ngừng.

"Trần Nam, anh ấy bị thương".

Đáy mắt Minh Thành xẹt qua một tia ngạc nhiên, vì việc này mà khiến tâm trạng Thanh Tú tệ như vậy, quả thực trong lòng cô, Trần Nam rất quan trọng. Nhưng tại sao cô lại lang thang trên đường thế này mà không đến chăm sóc cho anh ta?

"Hiện giờ giám đốc ở đâu?"

Thanh Tú ngược mắt lên, thực sự không ai biết anh ở đâu cả, chỉ duy nhất Phan Đề biết được thông tin anh bị thương, tất cả chỉ có vậy. "Em nghĩ bây giờ anh ấy đang ở một bệnh viện nào đó, nhưng cái thành phố rộng lớn này..."

Minh Thành phần nào đoán ra được sự việc, chắc hẳn Trần Nam không muốn tiết lộ sự việc này nên mới có tin anh đi công tác xa.

"... Minh Thành, bây giờ phải làm sao?"

Nghe câu hỏi ấy, Minh Thành nhìn lên bầu trời xám xịt cuối ngày, lòng bỗng se lại.

"Thanh Tú, nếu người bị thương kia là anh thì em có lo lắng như vậy không? Nhưng nếu anh là Trần Nam, anh sẽ cho em biết chứ không để em thất thểu đi tìm như vậy".

Minh Thành suy nghĩ một hồi, cảm xúc trong lòng rất phức tạp, anh thu lại tầm mắt, nhìn người con gái trước mặt trấn an.

"Như vậy đi, người như giám đốc sẽ không ở những bệnh viện bình thường đâu, mà trong thành phố này những bệnh viện chất lượng quốc tế cũng không nhiều..."

Đôi mắt Thanh Tú mở to sáng rỡ.

"Ý anh là... chúng ta sẽ đến những bệnh viện đó để tìm anh ấy?"

Tại sao cô lại không nghĩ ra được điều đơn giản ấy nhỉ, đúng là đôi khi lo sợ quá sẽ làm con người ta nghĩ không thông suốt.

Chiếc xe được Minh Thành khởi động lao đi giữa phố phường tấp nập, mang hai con người với hai tâm trạng khác nhau rời đi. Thanh Tú lặng lẽ đưa mắt nhìn hàng cây bên đường qua cửa xe, không hiểu vì điều gì cô lại cuồng lên. Trần Nam là một người quyền cao chức trọng, chắc chắn sẽ có người lo cho anh, sẽ được bác sĩ giỏi nhất cứu chữa, một con người nhỏ bé như cô thì làm được gì cho anh?

Ngay lúc này cô không ý thức được mặc dù mình rất lí trí trong chuyện tình cảm, nhưng tất cả hành động của cô từ lúc nghe tin Trần Nam bị thương, đều là do trái tim chi phối. Còn Minh Thành, anh không nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng quan sát gương mặt nhỏ nhắn bên cạnh.

"Cho hỏi hai ngày nay phòng cấp cứu có tiếp nhận bệnh nhân tên Trần Nam không ạ?"

Cô y tá lật giờ sổ bệnh nhân trong lúc Thanh Tú vô cùng thấp thỏm, sau một lúc lâu chờ đợi chỉ nhận được cái lắc đầu, cảm thấy thực sự rơi vào khoảng không tuyệt vọng, cô ngồi bệch xuống hàng ghế ở hành lang.

Từ chiều đến giờ đây là bệnh viện thứ năm cô và Minh Thành đã đến nhưng cũng chỉ nhận được một câu trả lời "không có" như nhau. Nhìn những bệnh nhân đi qua lại trước mặt, chỉ ước được thấy một bóng dáng quen thuộc nào đó, nhưng bây giờ điều đó sao quá xa vời.

Minh Thành ngồi xuống bên cạnh, anh không biết làm gì hơn là im lặng, thời gian cứ thế chậm chạp trôi qua.

"Minh Thành, anh về trước đi".

Minh Thành nhìn xuống đồng hồ, đã hơn 8 giờ tối, anh đương nhiên không thể để Thanh Tú một mình, không biết cô lại sẽ đi đâu.

"Bây giờ đi kiếm gì ăn đã, từ chiều giờ em cũng mệt rồi, sáng mai chúng ta đi đến vài bệnh viện nữa".

Thanh Tú mệt mỏi trở về nhà, cô thả người xuống chiếc giường quen thuộc, đúng lúc điện thoại vang lên.

"Ngọc Mai, có chuyện gì vậy, ba cậu đỡ chưa?"

"Mai được xuất viện rồi..."

Thanh Tú mỉm cười thờ nhẹ, tin này làm tinh thần cô phấn chấn hơn, nhưng lại nghe đầu dây bên kia giọng Ngọc Mai ngập ngừng.

" Tú, chiều nay Minh Thành có ở công ty không?"

Ngọc Mai hỏi như vậy là vì Minh Thành hứa sẽ đến bệnh viện, nhưng cô đợi mãi cho đến bây giờ cũng chưa thấy anh đâu, điện thoại anh cũng không bắt máy.

Thanh Tú nhìn ra cửa, Minh Thành vừa đưa cô về và rời đi ít phút trước.

" Có, sau đó mình có chút chuyện nên anh ấy đi cùng với mình, mà cậu hỏi anh ấy làm gì?"

Đầu dây bên kia im lặng giây lát, sau đó cất tiếng rất nhỏ.

" À, không có gì đâu..."

Thanh Tú tắt máy nhìn mông lung lên trần nhà, bỗng tờ đơn thôi việc trong túi quần rơi ra, cô mở ra xem... suy nghĩ giây lát rồi cất vào giỏ xách.

Chẳng phải Trần Nam đã muốn cô biến mất sao, bỗng nhiên người đó lại là anh, tại sao lại như vậy? Có khi nào anh bị thương nặng đến nỗi phải ra nước ngoài điều trị, hay là...

Cô nhắm mắt lại không dám nghĩ tiếp nữa...

Trong một con hẻm nhỏ, bóng một người đàn ông đi liêu xiêu, gương mặt anh vì bị che phủ bởi một màu đen của đêm tối nên không nhìn ra được biểu cảm. Khi anh đi đến chiếc xe đỗ cách đó không xa thì phía sau, một tốp bốn, năm người cầm dao lao tới.

Giữa đêm khuya vắng vẻ, âm thanh của những cú va chạm đấm đá vang lên, tiếng " ẹt...ẹt" của những lưỡi dao sắc bén rạch vào da thịt đến rợn người. Sau một hồi chống cự, người đàn ông gục xuống, máu từ người anh chảy ra lênh láng khắp mặt đất...

Rất lâu sau, một chiếc ô tô chạy đến, người trên xe vội vã lao xuống đỡ người đàn ông lên, dưới ánh sáng của đèn xe, khuôn mặt anh dần dần hiện rõ...

" Trần... Nam"

" Là anh... Trần Nam".

"....."

Thanh Tú ngồi bật dậy, khắp người cô là mồ hôi, đôi mắt thất thần nhìn xung quanh phòng... sau vài giây, cô tự trấn an mình.

" Mơ, chỉ là mơ thôi. Trần Nam nhất định sẽ không gặp chuyện như vậy, anh ấy sẽ không gặp chuyện như vậy..."

Vừa lúc ấy, điện thoại trên đầu giường reo vang, hiện lên một số máy xa lạ.

" A lô"

" Xin chào, cô là Thanh Tú?"

Là giọng nói của một người đàn ông.

" Vâng là tôi".

" Phiên cô đến nhà của Trần Nam được không?"

Thanh Tú nghe thấy hai chữ " Trần Nam" thì mờ to mắt, không cần biết người đàn ông này là ai, nhưng nhất định anh ta biết tin tức về anh, cô lập tức hỏi dồn.

" Trần Nam, anh ấy có ở đó không? Anh ấy thế nào rồi?"

" Chuyện này không tiện nói qua điện thoại, cô cho địa chỉ đi tôi sẽ đến đón cô".

Thanh Tú suy tính trong giây lát, ngồi ở nhà đợi anh ta đến cũng phải hai mươi phút, chi bằng..

" Không cần đâu, tôi tự đi taxi đến".

Cúp máy, cô làm vệ sinh cá nhân, thay đồ nhanh chóng rồi ra đường, lúc nhìn đồng hồ mới nhận ra mình đã ngủ đến gần 8 giờ sáng. Đường sá giờ này vẫn đông nghẹt, Thanh Tú vội vàng đến nỗi suýt va vào chiếc xe máy chạy ngược chiều, người đàn ông bức bối quay lại mắng câu gì đó, nhưng dường như cô cũng không nghe thấy, điều cô quan tâm nhất lúc này là tìm đón taxi càng nhanh càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Thời điểm này trong ngôi biệt thự, Phương Hùng sau khi sát trùng vết thương cho Trần Nam thì băng bó lại, các ngón tay thon dài của anh thao tác vô cùng cẩn thận. Người đàn ông khẽ cau mày khi lớp vải cuối cùng được siết nhẹ và cố định lại, không nói ra nhưng cũng biết anh đang cắn răng chịu đựng cơn đau thế nào. Cả phần ngực đều được băng kín, bên trong không biết bao nhiêu vết thương lớn nhỏ.

Phần băng gạc thay ra đỏ thẫm máu được Phương Hùng vứt vào túi ni lông, anh vừa cời đôi găng tay y tế vừa đưa mắt nhìn Trần Nam

"Cậu đó, vừa hết hôn mê đã đòi xuất viện, vết thương còn chưa ổn đâu".

Trần Nam không đáp lại mà từ từ nằm xuống, khuôn mặt anh vì mất máu mà trắng bệch, đôi mắt khẽ khép hờ, bên tai còn nghe lời Phương Hùng căn nhắc.

"Võ công cậu không tồi, vì lí gì mà bị người ta đâm thành ra như thế".

Vì lí gì ư? Không lẽ nói anh không kiềm chế được cảm xúc mà đi uống rượu đến say mèm, sau đó bị kẻ xấu tấn công. Tất nhiên một người dù có giỏi võ thế nào cũng không thể đối phó được với bốn, năm tên trong trạng thái say rượu được, nếu anh không chiến đấu tới phút cuối cùng thì e rằng cái mạng cũng không còn nữa.

Phương Hùng đi lại cửa sổ, đưa tay kéo nhẹ chiếc rèm cửa cho ánh nắng lọt vào, sau đó đi lại bàn rót cho Trần Nam li nước.

"Dù cho là lí do gì đi nữa thì cái tên vệ sĩ Hoàng Hải của cậu đâu? Hắn bảo vệ ông chủ tốt nhỉ?"

Trần Nam uống ngụm nước, đưa cánh tay lên xoa xoa.

"Stop, tôi không chết vì mấy cái vết thương này mà chết vì cái miệng nói nhiều của cậu đó".

Phương Hùng nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của ai kia thì không nói nữa, vừa lúc cửa phòng có tiếng gõ nhẹ, sau đó là bóng dáng lực lưỡng của Hoàng Hải đi vào. Phương Hùng bỗng chột dạ, vừa nhắc người đã xuất hiện, dù trách móc như thế nhưng khi nhìn thấy đôi mắt như chim ưng của Hoàng Hải, anh liền thu dọn đồ đạc trên bàn rồi đi xuống lầu.

Cánh cửa khép lại, Hoàng Hải rút từ trong túi ra một số giấy tờ, hình ảnh đưa cho Trần Nam.

"Giám đốc, đã điều tra rõ, chủ mưu là Toàn Đặng".

Đôi mắt Trần Nam tối sầm. Toàn Đặng, một công ty tương đối lớn, cách đây vài tháng đã tung ra thị trường hàng loạt sản phẩm điện tử với giá thấp hơn Trần Minh rất nhiều, với mục đích cạnh tranh thị trường. Thế nhưng không đánh bại được bởi chất lượng sản phẩm cùng uy tín của Trần Minh, không ngờ nhân lúc anh say lại giờ trò khôn này. Thương trường quả là khắc nghiệt, luôn luôn tiềm ẩn những nguy hiểm rình rập, chỉ cần lơ là một chút là xảy ra chuyện.

"Giám đốc, bây giờ giải quyết họ thế nào?"

Trần Nam chống tay muốn ngồi lên, Hoàng Hải vội vàng đỡ anh. Suy nghĩ giây lát, anh buông một câu trầm thấp.

"Nhân chứng, vật chứng rõ ràng, đề pháp luật xử".

"Vâng, tôi hiểu rồi".

Hoàng Hải biết Trần Nam là một người suy nghĩ thấu đáo, bao năm nay dù bị đối thủ chơi xấu không ít nhưng anh luôn giải quyết cho bọn chúng thân bại danh liệt bằng cách chân chính nhất. Anh nhìn vết thương trên người Trần Nam, lần này không phải là nhẹ, bỗng thấy vô cùng áy náy. Là một vệ sĩ mà anh không làm tròn nhiệm vụ của mình, để ông chủ ra nông nổi này.

"Giám đốc, xin lỗi anh".

Trần Nam mỉm cười vỗ lấy vai Hoàng Hải.

"Đó không phải lỗi của cậu".

Tối hôm đó khi Thanh Tú rời khỏi xe, vì lo lắng mà anh đã yêu cầu Hoàng Hải đi theo cô, còn anh thì một mình đi uống rượu. Nhớ lại chuyện này Hoàng

Hải ánh lên tia nhìn khó hiểu, trước giờ Trần Nam không có thói quen đó, và cũng không bao giờ để bản thân say như vậy.

Lẽ nào ông chủ của anh đã biết đau lòng vì cô gái kia nên mượn rượu giải sầu?

Nhìn thấy Hoàng Hải cứ ngây người ra thì Trần Nam nhắc nhở.

" Thôi, cậu đi giải quyết công việc đi".

Thanh Tú vội vã đi vào ngôi biệt thự thì có một người đàn ông đang đợi sẵn tại bậc thềm. Vóc dáng người này cao gầy, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, trên tay anh xách một cái giỏ đựng dụng cụ y tế, chắc hẳn là bác sĩ. Vừa nhìn thấy cô anh đã mỉm cười.

" Chào Thanh Tú".

Cô ngạc nhiên giây lát vì không biết tại sao người đàn ông xa lạ này lại biết tên cô, lại chào thân mật như vậy, nhưng qua giọng nói cô cũng nhận ra anh là người đã gọi điện lúc nãy.

Nhưng vì lo lắng mà cô cũng không nhớ tới việc chào anh, vội vàng hỏi.

" Trần Nam, anh ấy thế nào rồi?"

" Đã qua hai ngày hôn mê, mới xuất viện về, vết thương đang dần phục hồi, cậu ta đang ngủ...".

Thanh Tú thở phào, ít nhất cũng biết được tình hình anh thế nào. Khi cô dุ่ม chân định đi vào thì Phương Hùng nhìn cô đầy dò xét.

" Tôi gọi cô đến là để nhờ cô một việc".

Thanh Tú nâng tầm mắt lên nhìn anh, không chần chừ liền trả lời.

" Anh cứ nói, việc gì giúp được tôi sẽ cố gắng".

Khuôn mặt Phương Hùng hiện lên tia vui mừng, anh cũng không vòng vo mà nói thẳng vấn đề.

" Hiện tại đi Tur về quê, liệu cô có thể ở lại đây chăm sóc Trần Nam hay không? Cụ thể là nấu ăn, còn việc thay thuốc cho cậu ta tôi sẽ đến hằng ngày".

Thanh Tú lúc này đã hiểu lí do người đàn ông này gọi mình đến đây, vậy việc đi Tur về quê là có thật. Và bây giờ cô sẽ làm công việc của bà ấy, nấu ăn đương nhiên cô làm được, thậm chí có thể làm những việc khác, nhưng...

" Tôi nghỉ làm, việc ở công ty không biết sẽ thế nào?"

" Cô chỉ cần đồng ý, việc đó không cần lo".

Thanh Tú trả lời không do dự.

" Được, tôi sẽ chăm sóc anh ấy".

" Cảm ơn cô, tôi là bạn của Trần Nam, Phương Hùng".

Thanh Tú mỉm cười, mặc dù chưa gặp qua nhưng cảm thấy người đàn ông này khá gần gũi, bỗng nhiên cô thốt lên.

" Lần trước khi tôi bị sốt, anh là người bác sĩ mà đi Tur đã nói..."

Phương Hùng nhìn người con gái trước mặt, anh đúng là đã gặp cô trong hoàn cảnh ấy. Ấn tượng với anh về cô lúc đó rất mờ nhạt, nhưng bây giờ khi bắt gặp đôi mắt thuần khiết dưới ánh nắng kia nhìn mình, bỗng thấy một thứ cảm xúc dễ chịu nào đó vây quanh.

" Đúng vậy, đêm đó Trần Nam lo cho cô lắm, nên bây giờ cô biết phải làm gì chứ..."

Anh nháy mắt nở một nụ cười ranh mãnh, không nghĩ hành động trêu chọc đó khiến hai má Thanh Tú ửng lên, không muốn cô ngượng ngùng nữa, anh dặn dò thêm vài điều rồi rời đi.

Thanh Tú không chần chừ mà đi ngay vào phòng khách, căn phòng rộng lớn vô cùng im ắng, chỉ có tiếng quạt trên trần quay đều phát ra âm thanh rì rì. Cô nhanh chóng đi lên lầu, mặc dù Phương Hùng nói anh đang ngủ nhưng cô cũng muốn lên xem tình trạng anh thế nào.

Đôi bàn chân đi rất nhẹ để không phát ra tiếng động, cánh cửa phòng chỉ khép hờ nên cô đưa tay khẽ đẩy. Vừa bước vào trong, hình ảnh nửa thân trên băng bó trắng toát của người đàn ông đập vào mắt khiến cô giật mình, mặc dù trong đầu đã lường tượng sơ đến cảnh này, chỉ là không ngờ anh bị nhiều vết thương đến thế, cũng không biết kẻ nào ra tay độc ác như vậy.

Nhìn anh nằm ngủ trên giường, hơi thở có phần nặng nhọc khiến cô chạnh lòng, nhẹ bước đến, nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh giường. Khuôn mặt Trần Nam tuy nhợt nhạt nhưng đường nét tuấn mĩ vẫn rõ mồn một. Cô cứ như vậy lặng lẽ nhìn anh thật lâu, đếm cả nhịp thở lên xuống trên ngực anh qua lớp băng, lòng thầm nghĩ.

" *Chắc là đau lắm!*"

Đến lúc đôi chân tê cứng Thanh Tú mới đứng lên đi đến cửa sổ, cô phóng tầm mắt xuống con đường rải sỏi trắng dẫn ra cổng. Thấy thấp thoáng bóng dáng của ông Hải đang tia cây xanh, bên cạnh là hàng dừa kiểng đung đưa trước gió, hình ảnh này sao yên bình và thân thuộc, mặc dù cô chỉ mới đến đây vài lần.

Nhìn quanh căn phòng, có lẽ mấy ngày đi Tur về quê không có người lau chùi nên đã có vết bụi bần, cô bắt tay dọn dẹp lại cho gọn gàng, cố làm nhẹ nhàng nhất có thể để tránh đánh thức anh. Khi mở tủ quần áo định cất chiếc cà vạt, hình ảnh bộ đồ được treo cùng với quần áo của anh làm cô hơi sững người, đây là bộ đồ của cô mà anh đã thay ra trong đêm cô bị ướt sũng nước mưa, cô nghĩ rằng chắc nó đã bị vứt ở cái xó xỉnh nào từ lâu rồi.

Lại nhìn xuống đáy tủ, chiếc hộp đựng cái đầm ren trắng nằm gọn gàng một góc.

" *Tôi, chính là mua cho em*".

Sau lưng cô, người đàn ông đã thức dậy từ lúc nào, nhìn thấy bóng dáng cô, đáy mắt anh xẹt qua tia ngạc nhiên, sau đó lại trở về một màu u ám.

" Em đến đây làm gì?"

Thanh Tú nghe giọng nói trầm thấp quen thuộc thì giật mình đóng cánh cửa tủ lại, cô xoay người tiến lại phía anh, nhưng bước chân chợt khựng lại khi bắt gặp một cái nhìn băng lãnh không một chút độ ấm. Cô cứ như vậy mà đứng, không biết là bàn tay mình đã vô nhân cái vạt áo từ lúc nào, mãi một lúc sau mới cất tiếng.

" Anh bị như vậy, sao không cho tôi biết?"

Trần Nam nhìn cô một lượt, đôi môi nhợt nhạt nhếch khẽ, thanh âm nặng nhọc khàn khàn cất lên.

" Tại sao phải cho em biết?"

Thanh Tú nghe như phổi mình thiếu ô xy, cô hít thở thật mạnh để trấn tĩnh, phát hiện căn phòng im lặng đến đáng sợ, lại còn ánh mắt của người đàn ông kia... thật không dễ đối diện.

Cô lấy hết can đảm hỏi:

" Anh có... đau lắm không?"

Khi nghe câu hỏi ấy lòng Trần Nam dâng lên một cảm giác kì lạ, nó có sức xoa dịu còn hơn cả mấy lọ thuốc giảm đau mà Phương Hùng đưa, nhưng về mặt anh vẫn giữ sự thờ ơ, trả lời một cách lạnh nhạt.

" Đau hay không đau, liên quan gì đến em?"

Thanh Tú nhìn anh, thực sự không biết phải trả lời thế nào nữa, phải rồi, giữa anh và cô thì có sự liên quan gì...

" Mấy tên đàn ông đó bỏ rơi em hết rồi nên chạy đến đây ư?"

" Anh..."

Câu nói bị bỏ lửng, Thanh Tú không nhìn anh mà cúi mặt.

Đôi con ngươi nâu trầm của Trần Nam quan sát gương mặt người đối diện. Tại sao lại im lặng, chẳng phải cô cứng cỏi lắm, gân cổ lên với anh hết lần này đến lần khác sao, thậm chí còn nhận mình là loại người dễ dãi có thể đi với những người đàn ông khác, còn yêu cầu anh hãy tránh xa ra, cái dừng khi đó bây giờ bị con gì tha đi rồi.

" Là Phương Hùng gọi tôi tới đây giúp anh". Cô lí nhí nói.

Tưởng rằng đã tìm cho mình một lí do chính đáng để biện minh, không ngờ câu nói vừa rồi khiến gương mặt Trần Nam càng lúc càng tối sầm hơn.

Hóa ra cô đến là vì Phương Hùng gọi, ngoài ra không có bất kì ý nào khác, nếu anh có chết mà không ai gọi cô cũng sẽ không đến. Nghĩ đến đây, khỏe mỗi anh chợt cong lên.

" Đặng Thanh Tú...đây không phải nơi em muốn đến là đến".

" *Cô lấy cái tư cách gì mà ở trong cái nhà này?*"

Câu nói của Ái Lệ lần nữa hiện lên trong đầu, hai người họ quả là có chung ý tưởng, cô... rốt cuộc cảm thấy mình thừa thãi, ngu ngốc...

Hai ngày qua cô đã lo lắng như thế nào, nhưng chắc hẳn người mà anh mong chờ lúc này là Ái Lệ chứ không phải cô... một cổ chua xót dâng lên tận mũi, càng bóp chặt hơi thở hơn khi anh buông một câu vô tình tiếp theo.

"Nơi này không cần em, về đi".

Phải rồi, nơi này không cần cô, anh cũng không cần cô...

"Không cần cũng được, nhưng tôi đã hứa với Phương Hùng..."

Thanh Tú chưa kịp nói hết câu thì Trần Nam đã ngồi bật dậy, âm thanh không lớn nhưng chứa đựng bao cảm phẫn cật lên xé toạc cả căn phòng.

"Em biết coi trọng lời hứa của mình từ khi nào? Ngày hôm đó, em đã hứa về đúng giờ đi dự tiệc với tôi em có giữ không?"

"... Trong khi tôi đến nhà và chờ em hơn một tiếng, lúc đó em đang làm gì? Hẹn hò với Quốc Đại, em có nghĩ gì đến lời hứa hay không?"

Trần Nam vẫn còn rất dễ bụng chuyện đó, cánh tay anh run lên vì giận, bỗng cảm thấy vùng ngực đau buốt, cả khuôn mặt nhẩn lại.

Thanh Tú thấy anh như vậy lập tức lao nhanh đến đỡ.

"Anh nằm xuống đi đừng cử động nữa..."

Giây phút nắm lấy cánh tay to khỏe của anh, cùng với khoảng cách hai gương mặt rất gần, cảm nhận được hơi thở lạnh ngắt của anh, một cảm xúc nào đó ập đến khiến mắt cô cay xè.

"Trần Nam, không phải như vậy đâu".

Thanh Tú không biết phải nói thế nào, không nghĩ sự việc lại như vậy, hôm đó chỉ là tiện thể ghé thăm mẹ của Quốc Đại, sao lại trở thành hẹn hò với anh ta, cũng không biết việc anh đến nhà đợi mình. Cô muốn giải thích một chút, nhưng là rất nhanh sau đó, cánh tay đã bị người đàn ông hất văng.

"Tránh ra..."

Cô ngỡ ngàng mở to mắt, bây giờ gương mặt anh chỉ là một sự âm u lạnh lẽo, cô lần nữa nín nhẹ lấy cánh tay anh.

"Đừng như vậy... vết thương anh vẫn chưa lành nếu cử động mạnh sẽ ra nhiều máu..."

"... Sẽ rất đau... và lâu hồi phục".

Anh nhìn cô, là cô đang lo cho anh? Trong từ điển của cô đâu có tên anh, nói ra những câu vừa rồi thật nực cười.

"Em diễn thật là giỏi".

Nụ cười chế giễu của anh làm Thanh Tú đáng hợm, cô biết cảm xúc của mình vô cùng mâu thuẫn. Tất cả là do cô, đơn đã viết rồi tại sao không biến đi luôn mà còn cuồng cuồng vì anh...

Có lẽ cô chưa nhận ra lí trí đã bị lấn át mất rồi...

Đôi môi tái nhợt của anh mím lại, bàn tay kia đưa lên đỡ cánh tay cô xuống.

"Về đi, vết thương này chẳng là gì cả".

"Nhưng..."

"Tôi nói em ra khỏi đây... có nghe không?"

Giọng anh gằn lên khiến Thanh Tú cảm giác như tai mình ù đi, cô im lặng nhìn anh, nhưng anh một chút cũng không mảy may quan tâm. Cô vội vã quay mặt để ai kia không nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình, răng cắn chặt vào bờ môi như để kìm nén điều điều gì đó.

"Được rồi, anh nghỉ ngơi đi".

Nói rồi cô cầm giỏ xách đứng lên, ngoài trời con gió thổi tung chiếc rèm cửa, ánh sáng buổi sáng chiếu thẳng vào gương mặt nhỏ nhắn tiều tụy... lặng lẽ rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cánh cửa khép lại, căn phòng yên ắng như cũ, người đàn ông đưa tay lên xoa hai bên thái dương, gương mặt hiện rõ mệt mỏi. Anh cố đứng lên đi ra cửa nhưng vết thương đau buốt khiến anh toát cả mồ hôi, cuối cùng phải quay lại ngồi ở mép giường.

"Chú Hải, lên phòng tôi".

Anh cơ bản muốn ra ban công nhìn xuống một chút, nhưng là "lực bất tòng tâm"...

Tắt điện thoại chưa lâu sau thì ông Hải đã có mặt, khuôn mặt đen đúa của ông còn dính vài cọng cò tươi.

"Cậu chủ gọi tôi".

"Chú có thấy Thanh Tú dưới nhà không?"

"Dạ, cô ấy đi rồi, vừa ra khỏi cổng".

Gương mặt Trần Nam nặng nề nhìn ra cửa sổ như đang nghĩ ngợi điều gì đó, một lúc sau mới quay lại.

"Thôi chú xuống làm việc đi".

Ông Hải định quay người đi ra, như nhớ ra điều gì ông lại quay lại.

"À, chiều qua lúc cậu chủ còn nằm viện, cô Tú có đến đây tìm cậu".

"Tìm tôi?" Một tia ngạc nhiên xẹt qua mắt anh.

"Dạ phải, cô ấy hỏi rất nhiều, vô cùng lo lắng cho cậu".

Ánh mắt anh khẽ dao động, mơ hồ không hiểu là loại cảm giác gì, cho là vì xưa đuổi cô mà áy náy chăng?

Hơn một tiếng sau...

Người đàn ông ngồi trên giường gọi điện phân phó công việc cho Phan Đệ, hai ngày không có mặt ắt hẳn công việc chất chồng như núi, thực ra anh hôn mê đến hai ngày, cũng không biết rằng trong thời gian đó Hoàng Hải đã liên hệ với Phan Đệ và nhắc nhở việc giữ kín việc anh bị thương. Cho nên Thanh Tú hỏi tại sao không cho cô biết là cũng có lý do của nó.

Phan Đệ cũng báo cáo qua tình hình việc công ty Hoàn Mỹ muốn hạ giá thành sản phẩm và Thanh Tú đã giải quyết ra sao, khi nghe xong chân mày anh giãn ra.

Đúng lúc đó anh nghe thấy âm thanh dưới nhà, như tiếng dao thót va vào nhau, có lẽ di Tư đã từ quê lên.

Anh tiếp tục dấn dò thêm vài việc nữa thì cúp máy, bỗng...

"Cạch..."

Cửa phòng mở ra, cô gái đứng từ bên ngoài thấp thòm nhìn vào, khiến anh sững sốt vài giây.

Cô lưỡng lự một hồi, cuối cùng bê vào phòng một bát cháo nghi ngút khói. Cảm nhận được ánh mắt của ai kia nhìn mình chăm chăm, dám lòng to sau gáy dựng ngược cả lên, không lâu sau đó âm thanh lạnh nhạt cất lên.

"Còn chưa đi?"

Cô cơ bản đã đi, nhưng là đi chợ mua đồ ăn, rau quả...

"Tôi sẽ ở lại cho đến khi nào anh tự mình tổng tôi ra được khỏi đây".

Thanh Tú cất giọng cứng rắn nhìn anh, điều đó đồng nghĩa với việc khi anh hồi phục hoàn toàn, còn bây giờ anh đương nhiên là "trời gà còn chưa chặt" lấy đầu ra sức tổng cô ra ngoài, vì vậy cô cứ ở lì lại... mới nói có lúc chính cô cũng cảm thấy da mặt mình thật là dày.

Trần Nam chưa thôi nhìn cô, anh không hiểu đó là kiểu lí lẽ gì, nhưng trong lòng bất chợt như có dòng nước ấm chảy qua, bao bọc tức trước đó đều tan biến, khéo miệng anh cong lên.

"Gan to nhỉ, không sợ trước khi bị tổng ra, đã bị "ăn thịt" sao?"

Nhìn đôi mắt nửa sắc lạnh nửa mờ ám của Trần Nam, Thanh Tú có chút sợ hãi, nhưng rồi cô hiểu, anh chỉ có thể dọa cô bằng lời nói, người đầy rẫy vết thương như vậy thì làm ăn kiểu gì được.

"Vậy để xem anh có sức để "ăn" không đã".

Miệng thì mạnh dạn nói như vậy nhưng hai má Thanh Tú đã đỏ ửng kéo tận mang tai, đề cập đến những chuyện này khiến cô xấu hổ muốn chết đi, vội cầm bát cháo đi lại giường.

"Anh chịu khó ăn thanh đạm một chút, sẽ tốt cho vết thương".

"Tốt nhất mang xuống đi".

Khẩu vị ăn uống của Trần Nam rất kén chọn, sẽ có một số loại gia vị hoặc thực phẩm anh không bao giờ đụng đến. Điều này di Tư là người hiểu rõ nhất, e rằng bát cháo này cô nấu sẽ là phí công.

Tưởng rằng Thanh Tú sẽ hỏi anh tại sao, ai ngờ cô nhếch miệng cười ranh mãnh, chậm chậm đưa bát cháo ra trước mặt anh.

"Thịt nạc, cà rốt, không khoai tây, có hành lá, không gừng ri".

Trần Nam sững sờ nhìn, là cô điều tra sở thích sở ghét của anh từ hồi nào, hay chỉ là trùng hợp?

Anh không biết là trong một lần nói chuyện với di Tư cô đã hỏi bà về thói quen ăn uống của anh. Còn có một điều cô thắc mắc mãi là di Tư nói anh dị ứng với cua biển, thế nhưng có lần anh đã đưa cô đi ăn món cua đất đỏ ở một nhà hàng sang trọng.

Thanh Tú bên lên quan sát thái độ của anh, biểu tình có vẻ không xua đuổi cô nữa, cô mạnh dạn ngồi xuống mép giường bên cạnh, thổi một thìa cháo rồi đưa lên.

"Há miệng..."

Trần Nam mở to mắt nhìn hành động của cô, loại cảm giác này hình như anh chưa được hưởng thụ thì phải, mà nếu có chắc từ thời còn "mũi dài" đang tập ăn.

"Em nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba?"

Trẻ lên ba thì còn có thể chạy nhảy vui đùa, anh hiện tại đi còn không được, quả thực không bằng một đứa trẻ nữa, nghĩ đến đây Thanh Tú phì cười.

"Em cười cái gì?"

Nhìn gương mặt nghiêm nghị của anh nhìn mình, cô e là sẽ chọc giận đến vị bệnh nhân khó ưa này, liền thu về nụ cười, cất tiếng xoa dịu.

"Thưa giám đốc, anh "ngao" chút đi, công việc còn chất đống đợi anh ở công ty".

Chữ "ngao" phát ra từ miệng cô nhẹ nhàng như con gió, bay vào lỗ tai người đàn ông khiến anh mất hết dũng khí từ chối.

Trong lúc đó cô vẫn cầm thìa cháo một mực đưa về phía anh..

Anh nhìn cô một hồi, buông giọng trầm thấp.

"Đề lên bàn đi".

Dù thế nào anh cũng không muốn để cô đút cho mình, thật mất hết phong độ của một người đàn ông. Sau khi nói xong anh gắng gượng đứng lên, từng bước nặng nhọc đi về cái bàn gần đó.

Thanh Tú thấy anh gắng sức thì sợ sẽ ảnh hưởng đến vết thương, nhưng cản anh thì cô không có cái can đảm đó, đành chạy thật nhanh đặt bát cháo xuống bàn rồi quay lại đỡ anh. Khi cô vừa chạm vào cánh tay, liền bắt gặp chân mày anh cau lại, cho là anh khó chịu sẽ lại hất văng cô ra...bàn tay cô hơi rụt lại.

Nhưng là sau đó không có hành động như cô nghĩ, anh vẫn để cho cô dìu mình, chậm rãi ngồi xuống ghế.

Mặc dù đang đau buốt toàn thân, nhưng hôn mê suốt hai ngày, nay tỉnh dậy ít nhiều cũng làm anh có cảm giác đói bụng, lại cảm nhận được hương thơm của thức ăn, Trần Nam liền ăn một cách tự nhiên.

Thanh Tú đứng bên cạnh quan sát gương mặt anh, cô đã lục đục gần tiếng mới nấu xong, nếm đi nếm lại không biết bao nhiêu lần, cũng may anh không có thái độ chê bai gì cả, cánh môi cô kéo lên một nụ cười nhẹ.

"Làm gì cứ ngây người nhìn như vậy, lấy giúp tôi cái áo đi".

Câu nói của ai kia làm cô giật mình, nhìn vào bát cháo, anh đã ăn xong từ lúc nào... Bây giờ cô mới để ý đến việc anh không mặc áo, sao cô không nhận

ra điều đó sớm nhỉ, có lẽ việc anh bị băng bó gần hết cả nửa thân trên khiến cô không thấy ngực và lưng anh trống trải đi...

Cô đi lại tù, chọn cho anh một chiếc áo sơ mi ngắn tay, dù sao anh còn đau, mặc áo thun phải chui đầu e rằng bất tiện, cô bỗng quay lại nhìn anh.

"Mà tại sao anh lại bị thương đến như vậy?"

Trần Nam đang uống nước, anh không nhìn cô, chỉ trả lời hờ hững.

"Em không cần phải biết"."????"

Buổi chiều...

Một dải nắng vàng dịu nhẹ trải đều khắp khu vườn rộng lớn trong ngôi biệt thự, đập lên ô cửa kính lóng lánh. Người đàn ông đứng ngoài ban công hít thở khí trời, gió từ đâu đưa đến vài cơn mát rượi làm anh cảm thấy khoan khoái vô cùng.

"Ê, bên này, bên này..."

"A...hi...hi..."

Anh đưa mắt xuống nơi phát ra tiếng cười đùa khanh khách, phát hiện cô gái trong chiếc áo xanh lam đang chơi bóng cùng một... chú chó.

Nó là "Bóc", một chú chó Nhật đáng yêu và cũng là người bạn trung thành lâu năm của di Túc, không biết Thanh Tú đã làm quen với nó từ lúc nào mà hai bên đã "thân" nhau như vậy. Nhìn cái cách cô đùa giỡn và âu yếm nó, có người điên rồ nghĩ rằng nó còn sướng hơn cả mình.

"Đừng...đừng..."

Thanh Tú cười nắc nẻ khi chú chó dùng cái mũi nhỏ xíu của nó ục ục vào chân cô, trong một giây nào đó khi nhìn lên, bắt gặp một ánh mắt trầm ấm đang chăm chú nhìn mình, cô giật mình quay đi chỗ khác... làm sao mà anh đã đi ra được tới ban công rồi. Vài phút sau, vì không tự chủ được mà quay lại, vẫn là ánh mắt ấy vẫn chưa dời đi, cô bỗng nở một nụ cười với anh. Còn người trên ban công thì vô cùng bất ngờ, bởi anh nhìn ra được nụ cười ấy nó ấm áp, rục rịch như thế nào.

Buổi chiều cứ vậy yên bình trôi qua, lúc hơn 6 giờ tối khi Trần Nam ngồi trên bàn làm việc với chiếc máy tính, anh nghe dưới nhà vang lên âm thanh "lách cách" "leng xeng", rồi lại thấy bóng dáng Thanh Tú bận rộn qua lại dọn dẹp. Cô quả là không được khéo léo như di Túc, khi làm việc phát ra âm thanh khiến người ta không thể không để tâm, nhưng anh lại không cảm thấy khó chịu, ngược lại cảm nhận được một sự gần gũi nào đó.

Thanh Tú đang treo quần áo vừa mới lấy vào tủ thì điện thoại reo vang, nhìn dây số cô phát hiện là Phương Hùng gọi, liền đi ra ngoài trả lời.

"Hiện bệnh viện có ca mổ quan trọng, e là tôi không đến thay thuốc cho Trần Nam được, cô liệu có thể...?"

Ý tứ của Phương Hùng đều được Thanh Tú hiểu, chỉ là... cô rất nhát trong khoản này, có lần trên đường đi học về nhìn thấy người bị tai nạn giao thông máu me khắp đầu, cô đã xỉu tại chỗ... có khi nào rồi cô cũng sẽ như vậy khi nhìn vết thương của anh, đó là còn chưa nói đến chuyện phải sát trùng rồi bôi thuốc.

"Thanh Tú, cô sao vậy, được không?" Nghe cô im lặng khá lâu nên Phương Hùng cất tiếng.

Cô hít một hơi thật sâu.

"Anh không cần lo, việc đó để tôi".

"Vậy tốt rồi, đồ đạc tôi để trong tủ y tế dưới lầu, thuốc là cái hộp màu xanh..."

"... Mà còn nữa, đêm cậu ta có thể sẽ bị sốt, lúc đó cho uống Paracetamol 750mg."

8 giờ tối...

Trần Nam đang nằm trên giường xem tin tức qua điện thoại thì Thanh Tú đi vào, anh nhìn cô một cái, phát hiện trên tay cô đang cầm bông gòn và thuốc sát trùng

"Anh ngồi dậy đi, tôi giúp anh làm thuốc"

Anh đặt điện thoại xuống, từ từ ngồi lên, cái tên Phương Hùng này, rước được cô đến đây rồi thì giao hết trách nhiệm cho cô hay sao?

"Đó không phải việc của em".

"Phương Hùng không đến được, anh ta có ca mổ ở bệnh viện".

Nói rồi cô bước đến cạnh giường, phát hiện Trần Nam nhìn mình chăm chú.

"Tay tôi đâu có bị thương".

Nói rồi anh giật nhẹ đồ trên tay cô, việc đơn giản đó anh có thể tự làm, nhưng Thanh Tú rất nhanh đã giành lại.

"Đề tôi..."

Nói rồi cô đặt bông băng, thuốc lên ghế.

"Anh cởi áo ra đi".

Ai kia bỗng dưng phát hiện gương mặt cô đỏ lên, vì cái gì đây? Hình ảnh này của anh chẳng phải cô đã thấy từ sáng sao? Anh nhẹ nhàng cởi từng cúc áo ra, bờ ngực rộng rãi rần rần chắc ngày nào giờ bị quần dày băng hiện ra.

Thấy cô quay đi chỗ khác, anh cất tiếng giễu cợt.

"Chỉ là bôi thuốc, có cần phải đỏ mặt như thế không?"

Thanh Tú lăm bằm rửa thắm anh, trong phòng một nam một nữ, lại ở khoảng cách gần như vậy mà cởi áo, nếu nói không thẹn thì chắc dây thần kinh cảm giác của cô đã bị tê liệt. Cô nhìn anh, bắt gặp ánh mắt đầy ám muội, má lại càng nóng hơn.

Cô hít thở sâu cố trấn tĩnh mình, tay nhẹ nhàng gỡ từng lớp băng trắng ra, cuối cùng hình ảnh những vết thương đáng sợ kia đã đập vào mắt. Mồ hôi trên trán cô bắt đầu rịn ra, nhưng thay vì sợ, một cảm giác khác lần đầu tiên, giống như là xót xa... bàn tay kia dùng còn thắm lên bông gòn, tay cứng đờ.

Trần Nam cúi nhìn, phát hiện gương mặt ửng hồng cách đó mấy giây giờ đã tái mét, lại nhìn xuống bàn tay đang run run kia, e là không thể làm được.

"Em sợ?"

Nhưng cô không đáp lại anh, tay cô bắt đầu di chuyển sát trùng, nhẹ nhàng như thể không nỡ chạm vào những vết thương kia. Mặc dù cảm giác đau rất rất tệ, nhưng gương mặt Trần Nam vẫn không có biểu hiện gì.

Sau khi sát trùng và bôi thuốc, Thanh Tú khẽ thở phào, không tin rằng mình có thể làm được một việc như vậy. Người đàn ông cũng phát hiện trán cô túa đầy mồ hôi, anh nhìn cô chăm chăm, làm cho động tác quần lại băng của cô trở nên luống cuống, mỗi khi bị anh nhìn bằng ánh mắt đó, cô liền mất tự nhiên, tay chân một chút sức lực cũng không có.

"Em như thế nào còn dây dưa với tên khốn đó?"

Cô mở to mắt nhìn anh, hiểu được cái "tên khốn" mà anh nói đó là ai, rõ ràng anh còn rất để bụng chuyện đó. Cô ngáp ngừng, dù thế nào cũng không muốn anh hiểu lầm chuyện giữa cô và Quốc Đại, lúc sáng anh đã quá nóng giận mà không cho cô cơ hội giải thích.

"Thực sự hôm đó tôi có gặp Quốc Đại ở bệnh viện nhưng là mẹ anh ta nằm viện nên ghé thăm một chút..."

Cô đưa mắt nhìn Trần Nam, đáy mắt anh quả thực không bài xích, nhưng thật ra vẫn rất lạnh lùng.

"Em có biết tôi đợi em bao lâu không?"

Việc anh đợi cô mà không nói trước, cũng không thêm gọi điện một tiếng thì làm sao mà cô biết được, nhưng dù sao, người thất hứa cũng là cô...

"Tôi xin lỗi..."

Điều cốt lõi là Trần Nam muốn nhìn thấy thái độ này, nếu như cô hiểu thì đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay, nhưng anh đâu biết cô còn có những điều đang khắc khoải trong lòng.

Cuối cùng lớp băng gạc cũng được quần lại khéo léo, lúc này bỗng có bước chân người đang đi lên lầu, không lâu sau đó ngoài cửa xuất hiện một người phụ nữ, bà vội vàng đẩy cửa phòng bước vào.

Vừa nhìn thấy bà, dù chưa gặp qua nhưng cô vẫn mơ hồ nhận ra đó là ai, bởi nét lạnh lùng trên gương mặt người đàn ông này chín phần là giống bà.

"Mẹ..."

Quả đúng như cô suy đoán, người phụ nữ sang trọng này là mẹ của anh, bà rất đẹp nhưng lại toát lên một vẻ cao xa khó gần.

"Chào bác...". Cô cúi đầu cất tiếng.

Bà Dung đưa mắt nhìn Trần Nam, sau đó ánh nhìn kia lại dừng trên người Thanh Tú.

"Cô là ai?"

"Dạ cháu là trợ lí của..."

Khi cô vừa dứt lời thì Trần Nam đã lên tiếng cắt ngang.

"Thanh Tú, em xuống dưới nhà đi".

Thanh Tú, cái tên này rất quen, hình như bà đã từng nghe Ái Lệ nói đến, gương mặt bà bỗng tối sầm lại.

"Khoan, cô đứng lại cho tôi".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Bước chân Thanh Tú khựng lại, bắt gặp đôi mắt sắc như dao nhìn mình, tiếp theo là một câu hỏi bắn về phía cô.

"Tại sao cô lại ở đây?"

"Cháu...cháu...". Cô ấp úng

Căn phòng im ắng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, thái độ của bà Dung làm Thanh Tú rất sợ, chưa từng gặp bao giờ nhưng ánh mắt, lời nói của bà thể hiện rõ sự bài xích đối với cô. Cô nhất thời không biết phải phản ứng thế nào, đưa mắt nhìn người đàn ông, anh đang đứng dậy đi về phía này, nét mặt vô cùng khó chịu, có lẽ vì di chuyển nên anh đau.

"Mẹ, mẹ đến đây làm gì?"

Câu nói của anh khiến mặt bà Dung biến sắc, con trai của bà lẽ nào không còn coi bà già này là mẹ nữa, lại hỏi một câu lạnh nhạt như vậy, bà giận dữ nhìn anh.

"Mẹ hỏi con, những vết thương trên người này là như thế nào?"

Trong lúc bà đã di dời sự chú ý, anh liếc mắt ám hiệu cho Thanh Tú đi ra ngoài, cô cũng nhân cơ hội này mà rón rén rút lui. Vừa lên ra khỏi cửa cô thở mạnh một cái, tại sao đối diện với mẹ anh, cô lại có cảm giác sợ như vậy, mặc dù bản thân không làm gì sai, chỉ là đến đây giúp anh một chút, sao bà lại nhìn cô bằng đôi mắt đó.

Cô chưa đi xuống mà đứng dựa vào tường, từng lời nói của bà Dung trong phòng vang lên rõ mồn một.

"Tại sao con bé đó lại ở đây?"

"Mẹ nghĩ con bị thương như vậy, lại không có di Tư, con tự mình có thể mà bình phục sao?"

Thanh âm của anh rất nhỏ, nhưng Thanh Tú lại dấy lên một niềm chua xót, nó chẳng khác nào là một câu trách móc của một người con đối với mẹ mình, rõ ràng anh bị như vậy lại không hề thấy bà chăm sóc, vừa đến không nghe được câu hỏi han đã hạch sách những chuyện không đâu, cô mơ hồ cảm thấy mối quan hệ mẹ con này quả thực có vấn đề. Nếu người bị thương đó là cô, mẹ cô sẽ cuống quýt mà săn sóc chứ không bỏ mặc như vậy, lẽ nào... người đàn ông lạnh lùng kia, anh không được hưởng thụ tình mẹ một cách đúng nghĩa nhất sao?

"Vậy tại sao con không gọi Ái Lệ đến, nó dù sao cũng sắp là vợ của con".

Ái Lệ, vợ...

Hai từ này ngắn gọn như vậy, sao lại như mũi kim đâm vào lòng người đứng ngoài cửa, khiến một hơi thở của cô cũng trở nên nhói lên, cái sự thật này, cô làm sao mà phủ nhận...

Bên trong im lặng, một lúc sau mới nghe thấy giọng nói của Trần Nam.

"Mẹ nghĩ tiểu thư cành vàng lá ngọc đó có thể nấu ăn, giặt đồ, làm những việc thay di Tư được ư?"

Nếu câu thứ nhất của bà Dung như kim đâm thì câu trả lời của Trần Nam lại như một lưỡi dao vô tình mà khoét vào lòng cô một lỗ sâu hoắm, anh để cô ở lại đây chỉ vì cô có thể làm tốt công việc của di Tư thôi sao?

Đúng rồi, chẳng phải cô nhận lời Phương Hùng là sẽ chăm sóc cho anh, thừa biết phải làm công việc của một người giúp việc thực thụ, bây giờ còn suy

nghĩ cái gì, anh vốn dĩ đã đuổi cô đi, chỉ là cô cố chấp mà ở lại... là tại cô tự huỷ hoại.

Trong kia lời bà Dung tiếp tục vang lên.

"Mẹ đến đây để nói với con một chuyện, bên bố mẹ Ái Lệ đã quyết định hai tháng nữa sẽ tổ chức hôn lễ".

Câu nói vừa rồi làm Thanh Tú sững sờ, bóng đèn ngoài hành lang hắt lên gương mặt cô trắng bệch.

"Hai tháng nữa ư? Hai tháng nữa Ái Lệ sẽ thành vợ anh ư?"

Anh sẽ như thế nào? Có đồng ý hay không?

Lẽ nào lại không, hôn ước từ nhỏ, hai người họ lại xứng đôi như vậy... bố của Ái Lệ đã quyết định, ai có thể chống lại được?

Cô lặng lẽ đi xuống lầu, không muốn biết thêm về sự việc ấy nữa, bởi càng nghe lòng ngực chỉ càng thêm thất lại.

Khi đôi chân nhỏ của cô đặt ra khỏi bậc thềm nhà, ánh trăng đã tỏa chiếu trên cây cối khắp khu vườn một màu vàng mờ mờ ảo ảo. Hôm nay là rằm, chỉ mới hơn 8 giờ trăng đã lên cao sáng vàng vạc, bóng dáng mảnh mai của cô tản bộ dọc theo con đường rải sỏi trắng, bàn chân giẫm lên những viên sỏi phát ra âm thanh "rào rào" khô khốc. Hoa nhài đưa hương ngào ngạt khắp nơi, khung cảnh vô cùng nên thơ, chỉ có lòng ai kia là đang hỗn loạn, không một chút tâm trạng thường thức.

Cô quay lưng lại nhìn lên ban công lầu một, có ánh điện hắt ra nhẹ nhẹ, nơi đó có một người đàn ông... có lẽ anh đang bàn tính chuyện hôn sự. Cô thờ dãi tìm một chiếc ghế đá dưới bóng cây ngồi bệch xuống, bóng trăng nhàn nhạt xuyên qua kẽ lá, đập lên khuôn mặt nửa hư nửa thực.

Mười lăm phút sau, chiếc Fortuner khởi động rồi từ từ tiến ra, đèn xe rọi thẳng vào mắt Thanh Tú, người bên trong như nhìn thấy cô, bỗng dừng xe giảm tốc độ... Tim cô chợt đập thành thịch, cô thực sự không muốn đối diện với người phụ nữ đó. Nhưng bà đã từ trên xe bước xuống...

Đèn xe tắt, mặc dù dưới tán cây tranh tối tranh sáng, Thanh Tú vẫn nhìn ra được vóc dáng uyển chuyển của bà đang tiến lại chỗ cô ngồi. Cô vội đứng lên...

"Ngay ngày mai khi đi Tư lên, cô phải đi khỏi cái nhà này ngay lập tức".

Trong ánh sáng mờ ảo đó, không ai là nhìn rõ mặt ai, âm giọng sắc bén của bà cứ thế chọc vào tai cô.

"Vâng, cháu cũng chỉ là đến giúp giám đốc, mai cháu sẽ đi".

Cô trả lời bà một cách nhẹ nhàng, nhưng như thế lại càng khiến bà bức bối, bà ghét nhất là cái thể loại giả vờ giả vịt như vậy.

"Tôi nói cho cô rõ... cô đừng tưởng tôi không biết mục đích của cô, cô năm lần bảy lượt quyến rũ, dụ dỗ con trai tôi, mặc dù biết nó đã có vợ sắp cưới, cô rốt cuộc là cái hạng người gì?"

Lời nói của bà Dung đánh thép từng câu chữ, cô không biết phải chống đỡ thế nào.

"Cháu... không có..."

"Bốp..."

Tiếng tát mạnh vang lên, bà Dung như muốn mang hết tức giận trút lên người cô.

"Không có... thế tại sao con tôi nó đi uống rượu đến mức bị kẻ xấu hại như vậy, không tại cô chứ tại ai?"

Dù Trần Nam giấu diếm, tất cả nhất cử nhất động của anh đều không thể qua mắt được bà.

Thanh Tú đưa tay lên má, cảm nhận được sự đau rát. Tối đó vì cô mà anh đi uống rượu ư? Cô, rốt cuộc đã gây ra cái chuyện gì rồi..

Cô còn đang đứng bất động thì bà Dung đã quay đi, sau đó bà ngoảnh mặt lại.

"Thế nào đi nữa thì nó cũng phải cưới Ái Lệ, cô khôn thì tự nên biết phải làm gì..."

Sau khi bà Dung rời khỏi phòng, Trần Nam ngã người ra giường, đôi mắt anh vô hồn nhìn lên trần nhà, khuôn mặt vô cùng u ám. Chợt nhớ điều gì anh lại ngồi dậy, từng bước tiến ra hành lang, gọi vọng xuống lầu.

"Thanh Tú... em lên đây"

.....

"... Em có nghe thấy không?"

Phía dưới nhà im ắng không một tiếng trả lời, người đàn ông đi lại cầu thang, nhưng dường như vết thương lại bị động nên đau nhói, anh quay về phòng, lấy điện thoại gọi cho cô.

Sau một hồi chuông dài, anh phát hiện âm thanh reo trong giỏ xách. Anh tiến lại bàn, quả thực Thanh Tú để điện thoại trong giỏ, anh cầm ra, vô tình làm rơi một tờ giấy.

"Đơn xin thôi việc".

Đôi mắt người đàn ông tối sầm khi thấy những dòng chữ kia, cô rốt cuộc là đang ủ mưu để trốn khỏi anh.

Thanh Tú đi vào nhà khi trăng đã lên rất cao, đôi vai cô vì bị sương thấm đẫm mà hơi run nhẹ, tiến lên lầu vào phòng, không thấy Trần Nam đâu. Đi kiểm một lúc cô mới phát hiện anh mặt mày lạnh lẽo ngồi ngoài ban công.

" Vào phòng đi, anh muốn bị cảm lạnh ư?"

Cô đứng trước mặt anh cất giọng trầm thấp, ánh trăng đem thân hình nhỏ nhắn đổ bóng lên tường, cảm nhận đôi mắt anh ngược nhìn mình vô cùng phức tạp.

" Em lo cho tôi?"

Trước cái nhìn của anh, đôi lông mi cô run nhẹ, cô làm gì được lo cho anh, cái quyền kia thuộc về vợ sắp cưới của anh, Ái Lệ...

Cô im lặng...

" Thanh Tú, từ ngày em vào làm việc, tôi đối xử với em có tệ không?"

Đêm khuya tĩnh lặng, giọng anh trầm ấm nhưng cũng rất nặng nề, đôi mắt nhìn cô không rời khiến cho cô hô hấp không được tự nhiên.

" Không, anh đối với tôi rất tốt".

Môi anh mím lại, đôi mắt trong đêm nửa tối nửa sáng sâu hun hút, cả dáng người ngồi dựa vào ghế như bất động.

" Tôi có làm gì xúc phạm đến em không?"

" Cũng không...". Thanh âm của cô rất nhẹ, như tiếng chảy của nước.

Nhưng gương mặt của người đàn ông bỗng dung thay đổi, trong một giây ánh mắt anh quắc lên tia sáng đáng sợ, cô mơ hồ không hiểu là cảm xúc gì, ngay lúc đó thì...

" Rầm".

Tiếng đập bàn vang lên, cùng với đó là tờ đơn được vút ra trước mặt.

" Vậy đây là cái gì? Em nói đi..."

Quai hàm anh bạnh ra, nói gần như là nghiến răng nghiến lợi...

Cô cúi mặt, một màn sương mỏng buông xuống, bao trùm tất thấy xung quanh, cuối cùng anh đã biết việc cô xin nghỉ việc.

" Chẳng phải anh nói tôi biến đi, đừng bao giờ xuất hiện nữa hay sao?"

Nét mặt người đàn ông đanh lại, anh thốt ra câu đó chỉ là trong lúc tức giận nhất thời, không nghĩ cô lại có cái suy nghĩ điên rồ như vậy. Anh đứng lên, cử động không được nhanh nhẹn, nhưng đôi tay cũng đã ghi chặt lấy vai cô ép vào lan can.

" Vậy tại sao em còn đến đây làm gì, hà?"

Thanh Tú không dám đối diện với anh, cũng không dám vùng vẫy, bởi nếu cô nhao lên anh sẽ dùng sức mà động đến vết thương trên người. Cô nhìn lên bầu trời đen kịt, khóe mắt cay xè. Lúc này khi một mình ngồi dưới vườn, cô đã suy nghĩ rất kĩ, chọn lựa cho mình một con đường giải thoát.

Cô quay lại nhìn anh một cách hờ hững.

" Tôi đến là vì Phương Hùng yêu cầu, ngày mai đi Tư đến, tôi sẽ đi".

Đáy mắt Trần Nam vằn lên tia máu, rồi cô sẽ nghỉ việc, biến mất như những gì đã nói ư, không cần biết anh đang nghĩ gì ư?

" Lý do?"

Bóng dáng cao lớn của anh bao phủ cả thân người cô, hơi thở quen thuộc của anh phả ngay bên cạnh, một cảm xúc nào đó cứ lượn lờ như muốn đem trái tim cô đi chôn vùi, cô không muốn từ bỏ, nhưng còn lựa chọn nào khác?

" Công việc thì ở đâu cũng vậy, xin việc ở một nơi khác cũng không phải là quá khó".

Lời nói nhàn nhạt như thể không cần thiết gì cái công việc mà mình đã mơ ước, cố gắng đó nữa. Người đàn ông nghe xong, anh kiềm chế để tay không bóp nát vai cô ra.

" Tại sao em nhất định không muốn làm việc ở Trần Minh nữa?"

Vì em không muốn đối diện với sự thật chỉ hai tháng nữa anh sẽ kết hôn, rồi em sẽ hằng ngày mà gặp anh thế nào?

" Rất áp lực, mệt mỏi... và còn vì..."

" Vì điều gì?" Anh rống lên.

Tất cả những gì anh làm lại đổi lấy sự lạnh nhạt, từ bỏ của cô.

Cô nhìn vào mắt anh... bàn tay bấu chặt vào đùi mình để tìm kiếm dũng khí.

" Tôi... không muốn gặp anh nữa".

Cả không gian trùng xuống...

Không có âm thanh giận dữ nào vang lên, xung quanh hai người chỉ là tiếng gió rít, cùng với đó là sự im lặng, một sự im lặng đến đáng sợ.

Người đàn ông buông cô ra, không ai biết được bên trong đôi con ngươi nâu trầm của anh đang nghĩ gì, anh quay người đi về phòng. Tiếng chân của anh từng bước nặng nề vang lên giữa màn đêm tĩnh mịch, rơi vào lòng cô. Cô nhìn theo, thân ảnh mờ hồ càng lúc càng xa...

Cô cứ như vậy mà đứng ngoài ban công, gió có thốc mạnh cỡ nào vào người cũng không cảm thấy lạnh, bởi trong lòng đã bị bao phủ bằng một lớp tuyết dày đặc.

Việc cô có làm hay không làm ở Trần Minh, đối với anh có lẽ cũng không có gì đáng bận tâm...Không có cô, anh lại sẽ tuyển người khác, bao nhiêu người mơ ước được làm việc cho anh, một nhân viên nhỏ bé như cô, cũng chỉ là một hạt cát nhỏ, nằm lẫn lóc giữa hàng đồng viên kim cương lấp lánh khác...

Trời đã về khuya, các ngọn đèn của những căn hộ dưới tầm mắt đều tắt, Thanh Tú lúc này mới đi về phòng, cô đưa mắt nhìn chiếc giường rộng lớn giữa phòng, Trần Nam đã ngủ, thân người anh nằm thẳng tắp.

Sau một ngày dài cô cũng đã rất mệt, tìm cho mình một chỗ trên ghế sofa trong góc phòng. Chỉ là nằm mãi cũng không ngủ được, bỗng nghĩ đến lần trước khi cô bệnh, anh cũng nằm ở đây mà trông chừng, bây giờ... cô coi như trả nợ cho anh rồi.

Cô nhắm mắt lại suy nghĩ miên man, thiếp đi từ từ...

Đến lúc giật mình tỉnh lại, đồng hồ chỉ 2 giờ sáng. Chợt nhớ lời Phương Hùng dặn nửa đêm anh có thể bị sốt, cô bật người dậy đi lại giường. Hơi thở người đàn ông vẫn đều đặn, anh ngủ rất yên tĩnh, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh đèn vàng dịu dịu đẹp như tượng tạc.

Cô ngồi bên cạnh nhìn ngắm anh, từng đường nét trên gương mặt in rõ vào tâm trí. Trong một khoảnh khắc vô thức nào đó, cô chợt cúi xuống, hôn nhẹ lên bờ môi kia, một hành động vụng trộm điên rồ...

Bỗng hàng lông mi người đàn ông khẽ chớp động, anh mở mắt ra. Cô giật mình hoảng sợ rời khỏi môi anh, vội vàng bỏ chạy. Nhưng rất nhanh anh đã chụp được cánh tay cô, cơ hồ là dùng lực rất mạnh, đôi mắt giận dữ đỏ ngầu.

" Đặng Thanh Tú, em đang làm gì? Em làm như vậy là ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

" Tại sao lại hôn tôi?"

Thanh Tú hoảng hốt rút tay lại, nhưng dù người đàn ông đang bị thương, cô cũng không thể là đối thủ của anh. Cố gắng thế nào cũng không thoát ra được, chỉ còn một cách đứng yên, miệng lắp bắp.

"Tôi... chỉ là... xem anh có bị sốt hay không".

Trần Nam vẫn trong tư thế nằm, bóng lưng nhỏ nhắn cùng mái tóc lộn xộn thật thảm hại của cô đập vào mắt anh.

"Đặng Thanh Tú, quay mặt lại... nhìn tôi".

Giọng anh gằn lên.

Cô quay lại, người đàn ông hất chân ngồi dậy, cánh tay cứng như đá của anh vẫn kẹp chặt tay cô, bốn mắt nhìn nhau đầy phức tạp.

"Trả lời, tại sao lại hôn tôi?"

"Tôi... đã nói...rồi..."

Cánh môi anh nhếch lên, khắp khuôn mặt đều là biểu tình tức giận.

"Em biết nói dối từ lúc nào? Nếu em không nói cho rõ chuyện này, tôi sẽ lập tức nghiền nát em ra".

Tay chân Thanh Tú dờ dãi, cô không biết phải trả lời thế nào, chỉ hôn lên anh một cái... lại lâm vào tình huống gì thế này?

"Bởi vì anh quá đẹp, tôi... tôi...không kiềm chế được".

Nói xong bỗng nhiên cô cắn chặt môi mình, cô như thế nào lại càng lúc càng phát rồ. Nói như vậy lẽ nào trên thế giới này, người đàn ông nào đẹp cô cũng tìm cách hôn cho được anh ta hay sao?

"Nguy hiểm, vớ vẩn... em nghĩ tôi tin lời em sao?"

Lời nói dối của cô bị Trần Nam bắt tại trận, anh nhìn như thể muốn đem cô đi bắn. Tâm tình cô nhảy dựng lên, nói câu gì cũng như đụng vào tổ kiến lửa, càng động càng bị cắn.

"Vậy tôi nói là tôi thích anh, anh có tin không?"

Sắc mặt người đàn ông lập tức biến đổi, đáy mắt như có tia lửa được thắp lên, phần nào xua tan cái nhìn u lãnh từ nãy giờ, nhưng câu nói tiếp theo lại làm tia sáng le lói ấy vụt tắt.

"Anh đẹp trai, tài giỏi, giàu có như vậy trong công ty này có nhân viên nữ nào mà không thích anh, tôi cũng như họ... bị cái hào nhoáng của anh làm cho choáng ngợp, chỉ nhất thời ngường mộ".

"Ngường mộ, tại sao canh lúc tôi ngủ em lại hôn?"

Thanh Tú miệng lưỡi cứng đờ không biết phải phản bác lại thế nào, sự tình này tất cả cũng tại cô.

"Bây giờ tôi đang tỉnh táo đây, em thể hiện sự ngường mộ đi, hôn tôi đi".

Thanh Tú tròn mắt lên nhìn Trần Nam, khuôn mặt anh không biết vì lên cơn sốt hay nóng giận mà đỏ bừng, đôi mắt nhìn cô đầy thách thức. Cô cứ cúi đầu lặng lẽ đứng như vậy, anh như một vầng sáng rực rỡ, mãi mãi không thể chạm được, cô làm gì có cái can đảm ấy.

"Được, em không dám chứ gì? Vậy để tôi".

Câu nói vừa dứt, Thanh Tú còn chưa hết ngỡ ngàng thì Trần Nam đã dùng lực rất mạnh mà lôi cánh tay cô, một phát lao đảo té xuống giường, người đàn ông rất nhanh xoay úp người đè lên cô.

"Đừng, vết thương sẽ..."

Câu nói chưa dứt thì môi cô đã bị đôi môi mềm mại của anh quấn lấy, nửa mạnh mẽ nửa lại như âu yếm, dồn tất cả tâm tư lên cánh môi ngọt ngào. Đôi lông mi của Thanh Tú run lên lợi hại, cô muốn đẩy người đàn ông ra nhưng lại sợ động đến vết thương trên người anh, cuối cùng là nằm im, một cảm xúc thoáng qua, cô không nhận ra là chính mình còn đang đáp lại nụ hôn của anh.

Trong căn phòng yên tĩnh, hai hơi thở hòa quyện với nhau rất lâu. Cô cảm nhận được một luồng hơi ấm toát ra từ anh, bao trùm cả thân hình nhỏ bé của mình, đem hết dũng khí của cô mà nung ra đến tan chảy, tay chân bủn rủn không còn một chút sức lực mà chống cự. Đây là lần thứ hai anh hôn cô, đều trong tình huống là anh đang tức giận, nhưng nụ hôn này cô cảm nhận được nó mang rất nhiều cảm xúc triu mến trong đó, hay là do cô lại tự huyền hoặc?

Mãi cho đến khi cả hai không thở được nữa người đàn ông mới rời môi cô ra, trong khoảng cách rất gần, đáy mắt nâu trầm của anh nhìn thẳng vào đôi con ngươi của cô, cô không dám nhìn anh, quay mặt đi chỗ khác. Nhưng anh đã rất nhanh dùng bàn tay to khỏe của mình mà giữ chặt cằm cô lại, buộc cô phải đối diện.

" Em nói em chỉ thích tôi...?"

Giọng nói trầm ấm vang lên, mang theo tia nhìn khó đoán từ đôi mắt sâu hun hút của anh, cô lí nhí trả lời.

" Phải, chỉ là thích thôi, xung quanh anh không phải có rất nhiều cô gái thích anh sao? Cho nên anh cũng đừng bận tâm..."

Xung quanh anh đúng là có rất nhiều người yêu thích anh, nhưng lạ nổi là những người đó tìm mọi cách để tiếp cận, để gây sự chú ý đối với anh. Còn cô, năm lần bảy lượt né tránh, chạy trốn anh, anh rốt cuộc là không hiểu trong cái đầu nhỏ kia của cô đang nghĩ gì nữa. Hay là cô đã yêu Minh Thành, hoặc vẫn còn lưu luyến với Quốc Đại?

"... Được, tôi sẽ rất nhanh khiến cho em chuyển từ " thích" sang "yêu" tôi.

Thanh Tú mờ tròn mắt, điên... điên thật rồi, anh sao lại mờ miệng nói một điều vô lí đến như vậy? Chẳng phải chỉ hai tháng nữa anh sẽ cưới Ái Lệ sao, còn lại muốn cô yêu anh là như thế nào? Hơn nữa... cô đã quyết tâm nghỉ việc, nhất định sẽ không có cơ hội mà gặp anh nữa.

" Trần Nam... hai tháng nữa anh cùng Ái Lệ sẽ kết hôn?"

Ánh đèn vàng dịu trên trần hắt xuống gương mặt cô, để lộ một ánh mắt hoang mang cùng lo lắng. Tất cả những biểu hiện của cô đều được người đàn ông thu vào tầm mắt.

" Chuyện đó đối với em rất quan trọng sao?"

Cô đỏ mặt bối rối nhìn anh, anh cũng chưa có động tĩnh gì gọi là buông cô ra, vẫn để cô ở dưới mình như vậy. Cái tư thế này, không gọi là mờ ám thì không có từ nào khác để diễn tả. Cô muốn tự tát vào mặt mình, đã rõ ràng phải tránh anh ra, như thế nào lại buột miệng hỏi như vậy?

" Không...tôi...chỉ là tò...mò chút thôi".

" Ha..ha..ha".

Trần Nam cười lớn để lộ hàm răng trắng đều thẳng tắp, cái nụ cười của anh làm đôi phương không hiểu là ý gì, anh buông cô ra, đứng dậy đi lại bàn, chậm rãi rót một li nước. Anh đứng đó, tay cầm chiếc li, ánh mắt đảo về phía này, trên chiếc giường cô ngồi bật dậy, biểu tình như là đàn ra.

Sáng hôm sau, khi Thanh Tú nấu đồ ăn sáng và mang lên phòng, Trần Nam đang đứng phơi nắng ngoài ban công, anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó, cô nhìn thân ảnh anh từ phía xa, bất giác có chút chua xót trong lòng, cứ nhiên cảm xúc cứ hỗn độn khi nhìn thấy anh...

" Ngủ ngon không?"

Người đàn ông quay lại, cất tiếng trầm thấp khi thấy cô thất thần đứng ở phía sau lưng mình, nắng buổi sáng đập lên khuôn mặt trắng trẻo của cô, một cảnh tượng khiến anh cảm thấy thật trong lành, ấm áp.

" Anh ăn sáng đi, tôi đi đây".

Cô không trả lời câu hỏi của anh, nhưng chắc chắn là ngủ không ngon, quầng thâm dưới mắt đã tố cáo tất cả.

" Đi đâu?"

" Lát nữa đi Tư lên rồi, việc của tôi coi như xong, hơn nữa... tôi phải đến công ty sắp xếp một số việc trước khi nghỉ..."

Trần Nam nhếch miệng cười, anh bước đến nắm lấy bàn tay cô.

" Không phải vội, trước khi đi, ăn sáng đã".

Cô rụt lại, bàn tay kia càng giữ chặt hơn, kéo cô đi vào trong phòng, nhét cô ngồi xuống ghế, cô lại đứng lên, vẻ mặt đầy bối rối.

" Để tôi xuống lấy thêm thức ăn".

Trên bàn chỉ có một phần, bấy nhiêu không thể đủ cho hai người, anh gật đầu.

" Được". Thanh Tú đi xuống lầu, cô lấy bánh phở bỏ vào một cái bát rồi múc nước trong nồi ra, vừa làm cô vừa thắc mắc trong lòng về thái độ của anh. Vấn đề cô nghỉ việc, anh sẽ để cô đi, thực sự không tức giận nữa? Thật trái ngược hành động lòng lộn tó quạ, hay anh đã nghĩ thông suốt?... miên man nghĩ thế nào cô lại vụng về múc nước dùng đang sôi đỏ phả tay mình.

" A...ui...da".

Vì quá nóng, Thanh Tú theo quán tính đánh rơi cái bát xuống nền, tay đưa lên không trung vẫy vẫy mấy cái.

Trần Nam ngồi trên lầu nghe tiếng rơi vỡ "loảng xoảng", anh vội vàng chạy xuống, quên mất vết thương trên người mình. Thấy cô đang dùng miếng vải thấm vào bàn tay, anh lập tức cầm lên xem, cả mu bàn tay trái đã đỏ rộp lên. Còn Thanh Tú, cô cũng sốt nhìn anh.

"Anh...sao lại chạy xuống đây...lại động đến vết thương".

Nhưng Trần Nam chẳng thèm quan tâm lời cô nói, anh kéo cô đến bồn rửa gần đó, xả mạnh nước lạnh lên bàn tay bị phỏng. Cô, công việc thì tỉ mỉ chu đáo, còn việc nội trợ thì thật vụng về, một chút kiến thức xử lý vết thương cũng không có, ai đòi bị phỏng mà cứ đứng đó thôi phù phù. Nhưng anh không nể cô, chỉ trung ra bộ dạng lạnh lùng khó chịu.

"Không sao đâu, việc còn con con ấy mà".

Cô gương cười chống chế, lúc này anh đã tắt nước, khẽ lườm cô một cái.

"Như thế nào mới là chuyện lớn?"

Nói rồi anh đi lại tủ thuốc gia đình gần đó, mang ra một lọ thuốc, mở nắp nhẹ nhàng bôi lên. Cô khẽ đưa mắt nhìn gương mặt nghiêng đang chăm chú của anh, ở góc độ nào nhìn anh cũng đẹp.

"Đau không?"

Giọng nói trầm thấp của anh bên tai làm cô nhớ đến tuổi thơ của mình.

"Thực sự không đau..."

"... Lúc còn nhỏ tôi rất hay bị phỏng".

Trần Nam nheo mắt nhìn cô, cái tính vụng về này lẽ nào có từ thời ấy đến giờ.

"Tại sao?"

Thanh Tú không nhìn anh, từng kí ức lúc nhỏ ùa về khiến cô tuôn ra một tràng.

"Bởi vì ở quê lúc đó toàn nấu ăn bằng rơm, củi khô. Mỗi lần cha mẹ đi làm tôi đều ở nhà nấu cơm, có lần lửa tắt tôi thò đầu vào bếp thổi, ai ngờ lửa phục lên cháy hết lông mày, lông mi, cả một mảng tóc mái nữa...nhưng lúc đó lại cảm thấy mùi tóc cháy thật là thơm hi..hi...có lần bùng nổi canh vấp té đổ cả lên người..."

"... Thực ra lúc đó chẳng cần thuốc thang gì..."

"...Cho nên mới nói chút dấu vết này chẳng là gì".

Đôi mắt cô sáng lên tia cười khi nhớ về những ngày tháng ấy, còn có cả những việc như tắm suối, bắt ốc với đám bạn cùng làng, vui không kể xiết. Cô cứ vô tư như vậy, không ngờ rằng người đàn ông này giờ đang nhìn mình không chớp mắt, cô gái này rốt cuộc là lớn lên trong hoàn cảnh như vậy?

Sau khi bôi thuốc xong, hai người cùng nhau ăn sáng dưới nhà ăn, Thanh Tú nhận ra anh đã hồi phục rất nhiều, có thể đi lại bình thường, ăn uống cũng có vẻ ngon miệng hơn hôm qua. Suốt bữa ăn, cô thỉnh thoảng liếc nhìn người đàn ông, trái với thái độ thấp thòm của cô, anh vẫn điềm tĩnh không bộc lộ chút cảm xúc.

"Em vẫn quyết định nghỉ việc?"

Trần Nam đã ăn xong, anh ưu nhã đi lại bàn uống nước, cô nhìn bóng lưng anh, cảm giác không thể nuốt nổi thức ăn trong miệng, đến lúc anh mang một li nước đặt trước mặt, cô mới hoảng hồn ngẩng đầu.

"Vâng...tôi đã quyết định".

Nét mặt Trần Nam vẫn bình thản lạnh lùng.

"Uống nước đi, em đang mắc nghẹn kìa".

Cô cầm li nước lên, uống vội một ngụm, trong khi đó Trần Nam chuẩn bị đi lên lầu, anh quay lại buông một câu trầm thấp.

"Chúc em may mắn".

Anh bỏ lại một câu ngắn gọn pha chút giấu cột, cả người tiến thẳng lên những bậc thang. Cô ngồi bất động, mơ hồ không hiểu là cảm xúc gì, giống như có tảng đá đè vào người.

Cô đứng dậy dọn dẹp chén đĩa, vừa lúc ấy di Tư lên tới. Nhìn thấy bà cô nở một nụ cười rạng rỡ, còn bà cũng rất xúc động khi thấy cô đang ở đây.

" Di..."

Cô chạy lại giúp bà xách mấy giỏ đồ linh linh, bà nhìn cô âu yếm

" Vắt và cho con rồi".

" Di đừng nói vậy, chuyện nhỏ ấy mà".

Bà vừa cầm chiếc nón lá vừa đưa lên quạt trước mặt.

" Để đi lên xem cậu chủ thế nào, nghe nói bị thương không nhẹ".

" Anh ấy phục hồi khá tốt, đang ở trên phòng..."

Di Tư đi lên lầu, sau đó trở xuống rất nhanh, gương mặt bà không còn nét căng thẳng như lúc nãy. Nhìn thấy Thanh Tú đeo giỏ xách lên vai, bà nhanh chân chạy lại.

" Con đi đâu?"

Thanh Tú giãn khóe môi.

" Con đến công ty".

Di Tư gật đầu như đã hiểu, bà lấy từ trong giỏ ra ít trái cây đưa cho cô, Thanh Tú không muốn lấy nhưng trước sự nài ép của bà, cô cũng vui vẻ mà nhận.

Khi Thanh Tú ra đến cửa, thì một chiếc Camry đỏ tươi cũng vừa xuất hiện, Ái Lệ trong chiếc đầm màu nho bó sát yếu điệu bước xuống, mái tóc xoăn lộn xộn hờ hững trên vai. Cô đưa tay gỡ đôi mắt kính râm xuống, thẳng lên bậc thềm mà tiến vào nhà. Bỗng nhìn thấy người trước mặt, đôi mắt cô lập tức tối đi.

" Không ngờ cô lại mặt dày như vậy, đến đây làm gì?"

Ái Lệ cong môi lên, giọng nói chua ngoa không lẫn vào đâu được. Thanh Tú không trả lời, cô né người đi ra cửa, nhưng cánh tay đã bị Ái Lệ giữ lại.

" Cô có tai không, tại sao không trả lời câu hỏi của tôi?"

Thanh Tú vẫn im lặng, cô không có bất cứ nghĩa vụ gì phải giải thích. Thái độ của cô khiến đối phương vô cùng tức giận, Ái Lệ lại là người nóng nảy không có tính kiềm chế, cô liền túm lấy tóc của Thanh Tú giật mạnh.

" Cô khinh tôi ư? Cô là cái thá gì mà dám khinh tôi?"

Đây không phải lần đầu tiên Ái Lệ vô cớ nổi nóng gây sự, Thanh Tú cũng không thể trơ mắt ra mà để mình bị bắt nạt, cô cũng tìm cách để đẩy cánh tay Ái Lệ ra, hai bên cứ giằng co như vậy, cho đến lúc đôi giày cao gót của Ái Lệ chênh vênh nghiêng ngã, cô ta chao đảo té xuống bậc thềm.

" A...a cô thật độc ác".

Vừa lúc đó người đàn ông xuất hiện, anh đưa mắt nhìn hai người con gái trước mặt, một người đứng trơ ra, người còn lại té lăn mấy vòng xuống bậc thềm.

" Trần Nam... cô ta xô em".

Thanh Tú nghe Ái Lệ nói như vậy thì quay người lại, bắt gặp cái nhìn đầy u lỉnh của Trần Nam phóng về mình, chắc hẳn việc cô đẩy Ái Lệ anh đã nhìn thấy nên sắc mặt mới đầy nộ khí như vậy.

Ái Lệ đứng dậy, cổ phoi ra những giọt nước mắt ngắn dài, vội vàng chạy đến nắm lấy cánh tay anh, thút thít khóc.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

" Em chỉ hỏi cô ấy có một câu, cô ấy đã không trả lời, lại còn xô ngã em hu..hu".

Ái Lệ khẽ lễ, đưa cánh tay bị trầy một mảng nhỏ lên trước mặt Trần Nam, làm ra vẻ hết sức tội nghiệp.

" Anh xem, tay em thế nào cũng để lại sẹo, mặc áo cô dâu sẽ rất xấu".

Trần Nam nhìn qua cánh tay Ái Lệ, anh đưa mắt về phía Thanh Tú, này giờ cô vẫn đứng im bất động.

" Xảy ra chuyện gì?"

Cô nâng tầm mắt lên, đáy mắt thoáng chút gọn sóng, giờ biện minh liệu anh có hiểu? Hay chính mình lại làm trò cười, anh sẽ tin cô ư?

" Anh đã nhìn thấy, còn hỏi làm gì?"

Trần Nam nheo mắt nhìn cô, một chút giải thích cô cũng không muốn, tự mình thừa nhận tất cả ư?

" Tôi thấy em đẩy Ái Lệ".

" Đúng... đúng là cô ta đẩy em..." Ái Lệ đứng bên cạnh phụ họa thêm, cô còn bồi thêm một câu chua ngoa nữa.

" Nếu cô ấy không xin lỗi em, đừng hòng ra khỏi đây..."

Cô nắm cánh tay Trần Nam lắc lắc tỏ vẻ nũng nịu, lần trước khi cô đẩy Thanh Tú ngã cầu thang, chính anh đã bắt cô đến xin lỗi, nắm được cơ hội lần này cô nhất định phải trả đũa.

Thanh Tú vẫn đứng đó, cô nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Trần Nam, cả người anh một chút độ ấm cũng không có, hờ hững nhìn cô như có như không.

" Nếu là em đẩy cô ấy, thì nói lời xin lỗi đi".

Xin lỗi ư, cô không nghĩ Ái Lệ diễn trò giỏi như vậy, còn anh... anh tin lời cô ta sao? Hai người họ...cũng chẳng khác gì nhau cả.

" Cô ta gây sự với tôi trước, vì vậy tôi không có nghĩa vụ phải xin lỗi".

Nói rồi cô xoay người, Ái Lệ thấy vậy thì giậm chân, giầy nảy như đĩa phải vôi, miệng cong cớn lên.

" Sao anh để cho cô ta đi như vậy".

Mi mắt Thanh Tú sụp xuống, vì đã quay đi nên cô không biết thái độ Trần Nam thế nào, cô nghĩ rằng nhất định anh sẽ gọi cô lại, không thể để cô cứ như vậy mà đi. Nhưng không, anh không cần hỏi cho ra nhẽ nữa, mà cất giọng vô cùng quan tâm cho người đứng bên cạnh.

" Em, đi vào nhà bôi thuốc, chẳng phải sợ để lại sẹo sao?"

Ái Lệ nhìn nét mặt Trần Nam nghiêm nghị thì không nháo nữa, dù sao câu nói của anh phần nhiều là lo cho cô, nghĩ đến đây tia cười hiện rõ nơi khóe mắt, cô thân mật bám vào tay của anh.

" Vậy thôi, chúng ta vào nhà đi".

Thanh Tú bước đi, đôi chân giẫm lên những viên sỏi trắng quen thuộc, lòng mơ hồ nghĩ đến cảnh anh sẽ ân cần mà bôi thuốc cho Ái Lệ, ánh nắng vẽ lên đôi mắt trong veo của cô một vầng sáng hiu hắt, mờ nhạt.

Sau khi vào nhà, Trần Nam đi thẳng lên lầu, quăng lại cho đi Tư một câu ngắn gọn.

" Lấy thuốc cho cô ấy".

Anh vào phòng, tay vặn chốt cửa lại rồi đi ra ban công, phía trên đầu anh là những đám mây trắng trôi lơ lửng với muôn hình thù, dưới tầm mắt là bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đang đi ra cổng, anh nghĩ ngợi giây lát rồi rút điện thoại ra.

" Giải quyết cho tôi một việc..."

"....."

" Đúng..."

Cúp máy, khóe môi anh câu lên một nụ cười nhàn nhạt, lúc này cửa phòng vang lên âm thanh gõ cửa dồn dập, không ai khác chính là Ái Lệ.

Khi anh ra mở cửa, cô ào vào như một con lốc, tay liền vòng ra ôm anh từ phía sau, mùi nước hoa tỏa ra ngào ngạt.

" Trần Nam, chỉ hai tháng nữa thôi em sẽ thành vợ anh rồi".

Cô đã đợi anh rất lâu, vì vậy khi nghe chính bố cô nói ra dự định, cô đã vui sướng đến mức nào.

Người đàn ông khẽ cau mày, anh xoay người lại, đưa tay đỡ đôi tay mềm mại đang ôm mình, nhưng cô càng siết mạnh hơn, dựa cả mái đầu lên lưng anh, mũi hít hà mùi hương đàn ông nhàn nhạt.

"Ái Lệ, em đang động vào vết thương".

Nghe vậy cô mới buông ra, dù sao sau này sẽ có nhiều cơ hội để gần gũi anh hơn, cô cất tiếng trách móc.

"Anh đó, tại sao bị thương như vậy lại giấu em".

Trần Nam mệt mỏi nằm ra giường, mắt anh không nhìn cô mà cứ chăm chú lên chiếc đèn chùm trên trần, Ái Lệ đi đến đứng cạnh giường, anh đảo mắt lên nhìn, cả thân hình cô quỳn rũ tựa một nữ thần, ba vòng trong chiếc đầm body hiện ra chỉ chực chờ đốt mắt người nhìn.

"Trần Nam, chúng ta trước sau gì cũng thành vợ chồng, anh đừng lạnh nhạt với em như vậy có được không?"

Nghe giọng nói ngọt như rót mật vào tai, đuôi mắt Trần Nam khẽ nhếch lên, anh cất giọng trầm thấp.

"Em còn muốn gì?"

Ái Lệ thấy anh đã giãn nét mặt thì thả người nằm xuống bên cạnh, cô nép sát thân hình kiều diễm vào người anh, Trần Nam định nói cô ngồi dậy, bởi anh không thích phụ nữ tùy tiện nằm lên giường của mình, thì cô đã xoay người, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Trần Nam mở to mắt, anh không ngờ câu nói của mình lại dẫn dắt Ái Lệ đến bước này, anh không đáp lại đôi môi của cô, hai cánh tay đưa lên định sẽ đẩy ra, đúng lúc đó...

"Cạch..."

Cửa phòng mở ra, cô gái đứng ngoài cửa sững sốt nhìn, còn hai người trong phòng vì âm thanh kia làm cho giật mình, cũng ngồi bật dậy, chiếc đầm Ái Lệ mặc vốn đã khoét sâu cổ, giờ lại xộc xệch để lộ hơn nửa bầu ngực trắng muốt.

Thanh Tú đứng như trời trồng, khắp khuôn mặt một màu trắng bệch khi thấy cảnh tượng trên giường, đến khi tiếng nói chói tai của Ái Lệ vang lên cô mới sực tỉnh.

"Cô có biết lịch sự là gì không? Vào đây không gõ cửa...chưa thấy người ta hôn nhau bao giờ hay sao mà cứ trố mắt lên nhìn..."

Đúng rồi cô đúng là hậu đậu mà, hai người họ là vợ chồng sắp cưới, đương nhiên sẽ có những giây phút thân mật, lỗi do cô không gõ cửa, vì cái gì mà nhìn hai người họ chết lặng như vậy.

"Xin lỗi... tôi quên điện thoại".

Cô lúng túng nói, đôi chân thật nhanh đi lại bàn trong góc phòng, cầm lấy chiếc điện thoại rồi chạy như bay ra ngoài, để lại sau lưng một ánh mắt âm u của người đàn ông và nụ cười đắc ý của Ái Lệ.

Di Tư thấy cô chạy như tên tù trên lầu xuống thì hỏi với theo.

"Chuyện gì mà hấp tấp vậy con?"

Nhưng cô không trả lời, nói cách khác là lỗi tại cô đang lúng búng, không thể nghe được gì cả, di Tư thấy vậy thì thở dài nghĩ thầm

"Con bé này, có khi nào thấy nó như vậy".

Thanh Tú sau khi chạy ào ra khỏi nhà, vì quá mệt mà cô khom người xuống thở dốc, một tay bám vào cánh cổng, cô đưa tay lên ngực mình. Vì cái gì tim cô lại đập loạn xạ như vậy... vì cái gì trong lòng lại khó chịu như vậy?

Trong phòng..

"Ái Lệ, anh cần nghỉ ngơi một lát, em ra ngoài đi".

"Nhưng..."

Ái Lệ phùng má lên giận dữ, cô mới đến chưa được bao lâu đã bị đuổi đi.

"Em muốn anh nói lần thứ hai?"

Trần Nam nghiêm mặt, cả người anh toát lên vẻ lạnh lùng, đối với thái độ này của anh, Ái Lệ sẽ không đại mà chọc cho anh điên lên, cô đứng dậy vuốt ve lại bộ váy cho ngay thẳng, đôi mắt đầy tình ý nhìn anh.

" Vậy khi nào anh khỏe, chúng ta sẽ bàn về đám cưới".

Thanh Tú đến công ty đã gần 9 giờ sáng, cô không chần chừ mà lập tức nộp đơn thôi việc lên phòng nhân sự, sau đó quay về phòng làm việc của mình. Loay hoay sắp xếp các tài liệu xong cũng đến 11 giờ, vừa lúc đó có tiếng chuông điện thoại.

" A lô, mình nghe..."

" Tú, xuống tầng trệt mình đợi cậu đi ăn trưa".

" Ừm.. được, mình xuống ngay".

Thang máy mở ra, Thanh Tú đã thấy Ngọc Mai đợi mình gần đó, cô nở nụ cười.

" Đi làm lại rồi à, bố cậu sao rồi?"

" Bố mình khỏe lại rồi, cảm ơn cậu rất nhiều".

" Không có gì đâu, mai mình đến thăm bác".

Thanh Tú nắm lấy tay Ngọc Mai, hai người cứ như vậy đi song song cho đến quán cơm. Giờ cơm trưa khá đông người, hai người chật vật mãi mới tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ, trong lúc đợi nhân viên phục mang com đến, Thanh Tú chống cằm nhìn băng quơ ra cửa.

" Mai, sau này mình không được gặp cậu nữa rồi".

Ngọc Mai bắt ngờ mở to hai mắt.

" Sao vậy?"

Thanh Tú thở dài, đây chắc hẳn là điều chẳng ai có thể ngờ tới. Vừa lúc đó com được đưa đến trước mặt hai người.

" Mình nộp đơn nghỉ việc rồi".

Ngọc Mai mở to mắt lần nữa, không giấu được sự tò mò, công việc của Thanh Tú tốt như vậy, lương cao ngất ngưỡng bao người mơ ước, nói nghỉ là nghỉ ư...

" Tại sao vậy?"

Thanh Tú cầm đũa lên, dù không muốn ăn cô cũng phải lấp cái bao tử của mình, nếu không lát nữa nó sẽ kêu réo ầm ầm. Cô gấp chút rau, bắt gặp Ngọc Mai vẫn đang nhìn mình trân trối.

" Mai, ăn đi".

" Nhưng cậu chưa trả lời mình".

Thanh Tú nuốt thức ăn trong miệng, mùi vị hôm nay thật là tệ, hay là do tâm trạng cô không được tốt mới cảm nhận như thế...

" Mình...có chuyện khó xử với giám đốc..."

Thanh Tú khẽ nhìn Ngọc Mai, cô cũng đã bắt đầu gấp thức ăn, khuôn mặt lúc đầu là ngạc nhiên, bây giờ lại chuyển sang một trạng thái khác, giống như là vui mừng... Mà không phải, Thanh Tú muốn gõ vào đầu mình một cái cho bừng tỉnh, cô tại sao có thể nghĩ Ngọc Mai như vậy chứ.

" Mai, nếu như cậu thích một người nào đó mà biết trước không có kết quả, cậu sẽ như thế nào?"

Ngọc Mai trầm tư giây lát, cô phần nào đã hiểu được sự tình, cô biết Thanh Tú đã thực sự có tình cảm với giám đốc rồi, nhưng chắc chắn vì Ái Lệ nên mới do dự như vậy... Cô băng quơ nhìn ra cửa sổ, phóng tầm mắt ra dòng người tấp nập bên ngoài, trong lòng nghĩ đến một người.

" Mình ư, mình sẽ làm mọi cách để có được người đó".

Thanh Tú tròn mắt, không biết từ khi nào cô bạn của mình lại mạnh mẽ như vậy, cô không ăn nữa, buông đũa đầy mệt mỏi.

" Vậy cuối cùng cậu chọn ra đi ư?" Ngọc Mai cất tiếng hỏi.

" Ừ..." Thanh Tú gật đầu, khuôn mặt thần thờ giây lát, thấy Ngọc Mai vẫn chăm chỉ ăn, cô ngồi bật dậy, ánh mắt trêu ghẹo.

" Sao, mai mốt không làm chung với mình nữa, cậu không buồn ư?"

Ngọc Mai bối rối giãy lắt, cô gượng cười đưa tay lên xua xua.

"Không gặp ở công ty thì vẫn có thể đến nhà nhau mà".

Thanh Tú ngồi thờ người ra, đúng là như vậy, nhưng cô bạn thân thiết này, một chút cũng không buồn, không muốn giữ cô ở lại ư?

Sau khi ăn xong Ngọc Mai rủ Thanh Tú đi đến một cửa hàng gần đó, cô nói muốn mua quà sinh nhật cho một người bạn, khi đến trước shop đồ dành cho nam giới, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Ngọc Mai, Thanh Tú không giấu được hoài nghi.

"Cậu mua đồ cho bạn trai hả?"

"Ừm..."

"Ủầy, ai thế? Ai lại làm cho trái tim của cậu rung động thế hả?"

Thanh Tú chọc chọc tay vào người Ngọc Mai trêu chọc, nhưng cô ra vẻ rất thần bí.

"Người đó hả, đẹp trai, tốt bụng... nhưng chưa thể cho cậu biết đâu".

Ánh mắt Ngọc Mai sáng lên khi nghĩ về người ấy, miệng cứ vậy tùm tùm cười, nhưng dù Thanh Tú có gắng hỏi, một chút cô cũng không tiết lộ.

Cô nhân viên đơn giản chào khi thấy hai người đi vào, Thanh Tú cũng không đề cập đến cái chủ đề đó nữa, cô đi một vòng quan sát, đồ ở đây có vẻ rất đẹp, được cất may tinh xảo. Cô mãi nhìn ngắm một chiếc áo sơ mi, hôm qua cô giặt đồ cho Trần Nam cũng thấy anh có một cái y như vậy.

"Mình nên mua gì nhỉ?"

".... Tú..."

"Hả?"

"Cậu nghĩ vẫn vợ gì vậy, giúp mình nghĩ xem nên mua gì?"

Thanh Tú bị Ngọc Mai kéo ra khỏi suy nghĩ mông lung, cô đứng thẳng người, mắt ra điều chăm chú, mua gì nhỉ? Cô không có kinh nghiệm lắm trong việc này, một lúc sau có tia sáng vụt qua đầu.

"Mua cà vạt đi, dùng để trói buộc anh ta vào cậu".

Ngọc Mai nheo mắt nhìn, không nghĩ cô lại rành đời như thế.

"Tú..."

"Mình xem trên phim thấy thế thôi, đừng nghĩ bậy bạ".

Thanh Tú nhảy dựng lên khi thấy ánh mắt hình viên đạn của Ngọc Mai đang hướng về mình, cô cười xòa chống chế.

"Thôi cậu muốn mua gì thì lựa đi, mình ra ngoài đợi đây, trong này ngột ngạt khó thở quá".

Ngọc Mai cũng không buồn quan tâm đến Thanh Tú nữa, cô đi lại gian bày cà vạt đủ màu sắc, ngắm nghía, chọn lựa...

"Chào cô, cô cần mua gì?"

"Ở đây có loại giày nam nào cao cấp nhất mang hết ra".

Thanh Tú đang đứng trước cửa tiệm quần áo dạo Ngọc Mai thì nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc bên cửa hàng giày dép bên cạnh, hai cửa hàng dính liền với nhau nên cô chỉ cần đi vài bước là nhìn được vào bên trong. Cô gái trong chiếc đầm ôm sát đứng kia không ai khác chính là Ái Lệ.

"Cô mua giày cho ai ạ?"

"Chồng sắp cưới, giày số 40".

Dù đang trong cửa hàng Ái Lệ cũng không thèm lấy chiếc kính râm xuống, cả gương mặt cô hất lên cao đầy kênh kiệu, giọng nói mườì phần là của một kẻ có tiền.

"Vậy cô lấy đôi này đi, chất liệu tốt, đi cực êm mà còn sang trọng nữa".

Cô nhân viên cắt giọng nhẹ nhàng, đưa ra trước mặt một đôi giày da màu nâu bóng loáng.

" Có kiểu này mà màu khác không? Màu này không hợp với trang phục cưới ".

" Vậy là cô mua giày đi trong lễ cưới ă? Cô đợi một chút, cửa hàng mới nhập về rất nhiều mẫu mã dành cho chú rể ".

Không nói Thanh Tú cũng hiểu " chú rể" kia là ai, cô cứ ngẩn người ra đứng như vậy cho đến khi Ngọc Mai đã mua xong đồ và đi ra.

" Cậu nhìn gì mà chăm chú thế, về công ty thôi".

Thanh Tú bối rối mỉm cười, Ngọc Mai vì đang vui vẻ nên cũng không để ý thấy thái độ khác thường của bạn mình.

" Cậu đi đi, mình ở đây đón xe buýt về nhà".

" Ủ, mình quên mất cậu đã nghỉ việc rồi mà, vậy thôi bữa khác gặp lại".

Giữa phố xá nhộn nhịp, Thanh Tú đứng nhìn Ngọc Mai cho đến khi cô ấy khuất vào đám đông. Cô lững thững đi dọc theo con đường với hai hàng cỏ thụ to lớn, khoe mắt dâng lên một cảm giác cay cay. Vừa lúc đó điện thoại reo vang inh ỏi.

" A lô..."

"..."

Vừa nghe đầu dây bên kia nói chuyện, bước chân cô dừng lại đột ngột, đôi mắt bỗng bản thân.

" Tại... sao...?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

" Cô đã ứng trước một năm tiền lương, bây giờ không thể nghỉ được".

Lời nói của cô nhân viên phòng nhân sự vang vang bên tai, lúc này Thanh Tú mới sực tỉnh, đúng là cô đã cầu xin Trần Nam cách đó không lâu để có tiền cho ba Ngọc Mai chữa bệnh. Cô ngược mắt lên trời khẽ thở dài, bây giờ đã hiểu được câu nói " chúc em may mắn" đầy mỉa mai của Trần Nam.

" Tháng này đã bắt đầu thực hiện việc trừ lương".

Đầu dây bên kia nói thêm một câu rồi tắt máy.

Cô bỗng sực nhớ, đã qua ngày lãnh lương rồi vẫn chưa thấy tin nhắn thông báo tiền trong thẻ. Đúng là chạy trời không khỏi nắng..

Ngày hôm sau...

" Đây có nghe chuyện gì chưa? "

Thanh Tú đến công ty sớm, trên hành lang đâu đâu cũng thấy mọi người tùm nập tùm bầy, xì xào với nhau.

" Đại diện luật sư của giám đốc chúng ta vừa đưa đơn kiện giám đốc Toàn Đặng vì đã thuê người đâm giám đốc chúng ta".

Có người không giấu được ngạc nhiên mà há hốc miệng.

" Hồi nào...hồi nào vậy?"

" Thì... giám đốc chúng ta vắng mặt mấy ngày qua cũng vì chuyện đó".

" Hiện giờ chưa có phán quyết của tòa nhưng báo chí đã đưa tin rầm rộ, phen này thì coi như bên Toàn Đặng đi đời".

Những thông tin nóng hổi kia lần lượt lọt vào tai Thanh Tú, bàn tay cô đưa lên cầm chặt chiếc giỏ xách trên vai. Hóa ra là Toàn Đặng, chẳng phải cách đây không lâu vừa thất bại với chiêu " phá giá" tranh giành thị trường với Trần Minh sao? Không nghĩ được thù oán ở thương trường lại xử nhau bằng

những cách bí ối như vậy.

"Mà nghĩ cũng lạ, giám đốc chúng ta rất giỏi võ, lại còn có vệ sĩ đi theo nữa, tại sao chúng tấn công được nhỉ?"

Một đồng nghiệp đưa ra thắc mắc, những người còn lại cũng hòa theo.

"Ừ...ừ, sao vậy nhỉ?"

Tiếng bàn tán xì xào, mọi người đoán già đoán non đủ kiểu. Thanh Tú cắn chặt môi, bước thật nhanh về phòng, cảm giác như chính mình là tội đồ khiến cho cô không dám đứng ở đó mà nghe thêm nữa. Nếu mọi người biết được một giám đốc cao cao tại thượng như anh mà đi uống rượu say mềm vì tức giận cô, không biết cô có thể bình an mà sống tiếp trên cái dư luận khắc nghiệt ở cái công ty này không.

Cô ngồi vào bàn làm việc mở máy tính, khắp nơi là tin tức về vụ việc chấn động giới doanh nghiệp "Giám đốc Ngô Toàn Đặng dùng "lật rùng" xử đối thủ kinh doanh". Mạng xã hội quả là thần tốc lợi hại, bài viết được chia sẻ chóng mặt, trong các bài viết đều tỏ rõ thái độ lên án đối với Toàn Đặng, có trang còn dự đoán tội cố ý mưu sát là mức án mười hai năm tù. Mức án chưa tính đến, trước mắt khi vụ này bị phanh phui, Toàn Đặng chắc chắn mất hết đối tác làm ăn.

Tắt máy tính, Thanh Tú đi đến dựa người vào cửa sổ, mắt nhắm lòng nhìn ra bầu trời đầy nắng... không nhận ra tâm hồn mình đã phiêu lãng tận nơi nào.

9 giờ sáng, khi xuống tầng trật liên hệ công việc, cô vô tình chạm Ngọc Mai ngay thang máy. Khuôn mặt Ngọc Mai đầy sừng sờ.

"Ừa, chẳng phải cậu nghỉ việc rồi ư? Sao còn ở đây?"

Thanh Tú thờ dãi, Ngọc Mai liền kéo cô ra một góc, suy nghĩ một hồi cuối cùng dù muốn hay không cô cũng phải cho Ngọc Mai biết rõ sự tình.

"Số tiền mình đưa cho cậu, thực ra là mình ứng trước tiền lương một năm".

Ngọc Mai tròn xoe mắt, thốt lên.

"Cái gì? Vậy sao cậu nói là mượn giám đốc?"

Thanh Tú vội vàng lấy tay bịt miệng Ngọc Mai lại, ra hiệu cho cô ấy đừng la lớn, sợ các đồng nghiệp nghe thấy thì chẳng hay ho gì, một lúc sau cô mới cất tiếng.

"Thì đúng là giám đốc đưa thẻ tín dụng cho mình, haiz... nhưng bây giờ... như vậy đó".

Ngọc Mai chăm chú nhìn, cô hiểu rằng nhất định Trần Nam không muốn để Thanh Tú đi nên mới dùng chiêu này để ép cô ấy ở lại.

"Thôi thì giờ gán số tiền đó qua tiền lương của mình, dù sao người mắc nợ cũng là mình".

Nghe câu nói đầy ảo não của Ngọc Mai, Thanh Tú im lặng, khẽ đưa mắt nhìn qua thân hình gầy gò trước mặt mình. Lương của Ngọc Mai chỉ bằng một nửa của cô, lại còn nuôi một ông bố đang ốm đau, một cô em đang đi học, chi tiêu sinh hoạt lấy gì chi trả, làm như vậy khác nào dồn cô ấy đến đường cùng.

"Ngọc Mai, tôi tìm cô này giờ".

Hai người đang nói chuyện thì quản lý của Ngọc Mai xuất hiện.

"Cậu đi làm việc đi, chuyện này nói sau". Thanh Tú thúc giục.

Ngọc Mai đi rồi cô vẫn còn đứng thẩn thờ, gán nợ qua Ngọc Mai cũng không được, mà nếu trừ hết qua cô thì cô lấy gì ăn và gởi về quê cho mẹ trả nợ? Lúc cấp bách cần tiền cô đã lỡ nói với Trần Nam như vậy, bây giờ anh trừ lương thật rồi, cô sống bằng cái gì đây? Cô đưa tay lên vỗ trán mình, rốt cuộc là cảm thấy lần quản không lối thoát.

Suy nghĩ giãy lất cũng chưa thông, Thanh Tú bước ra đại sảnh, đưa một số giấy tờ cho nhân viên lễ tân và dặn dò, vừa lúc cách đó không xa ngoài cổng công ty, âm thanh "lách cách" của tiếng chụp ảnh và tiếng ồn ào vang lên, tầm mắt cô vì vậy mà cũng rơi ra ngoài.

"Xin cho chúng tôi biết lí do nào lại khiến giám đốc Ngô Toàn Đặng hăm hại anh?"

Người đàn ông bước xuống xe, các phóng viên vây quanh chụp ảnh, đặt câu hỏi xôn xao, Thanh Tú phát hiện trong số ba vệ sĩ áo đen bên cạnh anh có một người trông rất quen.

Nhưng cô rất nhanh không chú ý đến anh ta mà dời ánh mắt qua Trần Nam, cả thân hình cao lớn của anh trong bộ vest đen lịch lãm, khuôn mặt còn chút nhọt nhọt nhưng cũng không đánh mất vẻ đẹp cuốn hút vốn có, ánh nắng mặt trời bao phủ toàn thân anh một vầng sáng chói.

Anh... vết thương vẫn còn chưa lành hẳn sao lại xuất hiện sớm như vậy? Biểu hiện kia là đang cố gắng che đậy, bởi cô nhận ra bước chân anh còn chưa được tự nhiên, chỉ một đoạn ngắn sau khi xuống xe anh đã phải dừng lại, cơ hội này khiến các phóng viên nhao nhao.

" Có thông tin cho rằng anh uống rượu say nên mới bị tấn công?"

" Xin hỏi có phải sắp tới anh và cô Châu Ái Lệ sẽ kết hôn?"

Đám người này như ruồi thấy mật, tận dụng thời cơ để khai thác triệt để mọi thông tin về giám đốc của công ty linh kiện điện tử lớn nhất nước này.

Thanh Tú chăm chú quan sát biểu hiện của người đàn ông mà thấy tim mình lại đập dồn dập, như thế nào tin tức sắp kết hôn của anh lại tới cả tai mắt của báo chí, sự kiện này quả là thu hút... đúng rồi, một giám đốc tài hoa như anh cùng thiên kim tiểu thư của bộ trưởng bộ kinh tế...

Mồ hôi trên trán rịn ra, cơ man là hồi hộp...

Anh sẽ trả lời thế nào? Xác nhận hay là phản bác?

Trong lúc đó, người đàn ông vẫn im lặng...

Khắp khuôn mặt hoàn toàn một biểu cảm căng thẳng, cô nhân viên lễ tân ngạc nhiên vì sự thay đổi kì lạ trên mặt Thanh Tú.*Anh có phản bác lại tin đồn không? Có phản bác không?*

Cô cứ như vậy mà hỏi chính mình, không biết rằng bản thân thật buồn cười, chuyện kết hôn của anh, vì có gì cô lại khấn trương như vậy? Trong lòng sốt ruột chờ câu trả lời từ anh còn hơn cả đám phóng viên kia.

Khuôn mặt Trần Nam vẫn một sắc thái lãnh đạm, anh không trả lời bất kì một câu hỏi nào, tiếp tục thẳng bước tiến vào đại sảnh. Đám người liền xông chạy theo, ba người vệ sĩ phải ra sức can ngăn đám phóng viên mới không tiếp cận được anh.

Khi anh bước lên thềm, bỗng nhiên sắc mặt tái đi, hai ấn đường chau vào, trong thoáng chốc Thanh Tú thấy bước chân anh khựng lại, cả thân người muốn khụy xuống.

Cô không chần chừ, lao ra như bay...

Chắc hẳn vết thương còn rất đau, tại sao anh một chút cũng không để tâm đến sức khỏe của mình?

Giây phút cô chạm vào tay áo người đàn ông, một cảm xúc ấm áp len vào trái tim anh, anh nhìn cô, thực sự là đang gượng người đứng thẳng không cần cô phải đỡ.

Thanh Tú ngược nhìn, nhận ra vẻ trầm lặng của anh, lại thấy bao đôi mắt cùng ống kính đang hướng về mình, lập tức buông tay. Trần Nam dời tầm mắt khỏi cô, quay lại phân phó cho ba người vệ sĩ. Rất nhanh sau đó hai người đi theo anh vào thang máy, người còn lại đứng bên cạnh cô, người này ánh mắt như chim ưng sắc lạnh không một chút cảm xúc.

Cô đứng đó nhìn bóng anh khuất sau thang máy, đám phóng viên thấy vậy thì bất lực muốn rời đi, nhưng một trong số họ phát hiện ra cô.

" Kia là trợ lí của giám đốc Trần..."

Trong chớp mắt bấy, tám người đã chạy đến, máy quay phim, ghi âm đồng loạt hướng về phía cô.

" Chào cô Đặng Thanh Tú, với tư cách là trợ lí của giám đốc Trần Nam cô hãy cho chúng tôi biết rõ hơn về vụ kiện này".

Thanh Tú nhất thời bối rối, đám phóng viên cứ chăm chăm về phía cô, thậm chí có cả mấy người phía sau tranh giành xô đẩy.

" Xin cô cho chúng tôi thêm thông tin..."

Thanh Tú dờ ra vài giây, kiểu tình huống này cô chưa bao giờ gặp nên nhất thời không biết phải xử lí thế nào. Nếu không có người vệ sĩ này đứng ra cản thì này giờ chắc cô đã bị tấn công, đề cho bẹp dí.

" Xin cho chúng tôi biết thêm thông tin..."

Dưới sức ép lớn như vậy Thanh Tú biết mình không còn đường trốn thoát, chỉ còn cách là phải trực tiếp đương đầu. Sau một giây tự trấn tĩnh mình và đám đông đã bớt náo loạn, cô hít một hơi thật sâu rồi hướng thẳng đến ống kính.

" Về vụ kiện này, luật sư bên chúng tôi đã đệ đơn ra tòa, nếu các vị muốn biết rõ về vụ việc có thể theo dõi tại phiên tòa, còn hiện giờ phía chúng tôi không có bất cứ phát biểu gì".

Cô cùng những nhân viên ở đây tất nhiên rất bức xúc, tức giận trước hành động vô nhân tính này của Toàn Đặng, thế nhưng đứng trước truyền thông cô phải khéo léo một chút, dư luận rất nhạy bén, cô chính là muốn để họ tự nhìn ra sự việc.

" Còn vấn đề giám đốc của cô uống rượu say xin nên mới dẫn đến hậu quả đó, và thông tin sắp kết hôn cùng con gái bộ trưởng bộ kinh tế thì thế nào?"

Một phóng viên đặt câu hỏi, những vấn đề bên lề đôi khi còn được quan tâm, mỗ xê hơn cả chủ đề chính, họ cũng không biết là câu hỏi ấy làm tâm cô nặng trĩu.

Mắt cô ngơ ngác giấy lát...

" Thế nào, có phải sự thật đúng là như vậy không thưa trợ lý Thanh Tú?"

Câu hỏi không ngừng dồn dập bên tai, bây giờ cô chỉ muốn chạy khỏi cái nơi ồn ào phức tạp này.

" Tôi là trợ lý về mảng công việc, những vấn đề đời sống cá nhân của giám đốc, tôi đương nhiên không biết".

Cô cuối cùng cũng nghĩ ra được một câu trả lời hoàn hảo.

Cả đám người săn tin tui ngu, họ biết không thể moi thêm thông tin gì nữa nên đồng loạt rút lui, cả đại sảnh vừa rồi còn nhốn nháo, trong tích tắc đã trở về với guồng quay cũ.

Thanh Tú thờ phào nhìn người vệ sĩ, sau một hồi lục lại trí nhớ cô chợt nghĩ ra tối hôm đó anh ta chính là người đã chặn xe Lưu Đăng và mời cô xuống, cô còn ấn tượng với đôi mắt này, nó khiến người đối diện rất sợ hãi.

Người đàn ông thấy cô nhìn mình bằng đôi mắt hiếu kì thì cất tiếng.

" Chào cô, tôi là Hoàng Hải".

Phải rồi, đúng là giọng nói này.

" Vâng, chào anh, chúng ta đã gặp nhau?"

Hoàng Hải mỉm cười, khuôn mặt cứng rắn của anh khi cười trông cũng không mấy dễ chịu.

" Đúng, đã gặp".

Nói rồi anh quay bước đi, thân hình lực lưỡng trong chiếc áo thun đen càng thêm vẻ tối tăm, khó gần.

" Hoàng Hải...". Cô bất chợt thốt lên.

Người đàn ông quay lại, ánh mắt sắc lạnh hơi nheo lại tỏ ý muốn hỏi chuyện gì.

" Tại sao... tôi đó anh lại đi theo tôi?"

Chính anh đã lượn lờ theo cô từ lúc cô chạy khỏi xe của Trần Nam cho đến khi về đến nhà, lúc đó cô còn nghĩ anh là người xấu hoặc là biến thái gì đó.

" Tôi đương nhiên là phục tùng mệnh lệnh".

Hoàng Hải trả lời với âm giọng rất trầm, nhưng ngữ khí thì như đao búa, cô gặp anh lần đầu đã cảm thấy sợ cái vẻ mặt lạnh như tiền này.

Nghĩa là Trần Nam yêu cầu anh đi theo cô? Làm sao có chuyện như thế...

Hoàng Hải cất bước, thông lại một câu chỉ đủ mình cô nghe.

" Nếu tôi đó cô không bỏ đi, sẽ không xảy ra những chuyện này".

Thanh Tú đứng lặng ở đại sảnh, tay nắm chặt vạt áo, người đàn ông kia, là anh lo cho cô, còn bản thân mình thì mặc kệ? Tất cả những chuyện này... cô chính là gián tiếp gây ra, cái tát của bà Dung quả là có nguyên nhân.

Thế nhưng anh lo cho cô vì cái gì? Chẳng phải bên cạnh anh còn có Ái Lệ sao? Anh một câu cũng không phản bác chuyện hôn sự đó, chẳng phải rồi hai người sẽ làm đám cưới sao? Chẳng phải...

Hình ảnh cô nhìn thấy trên giường hôm qua lần nữa ùa về, bốp muốn nghẹt cả hơi thở trong lồng ngực.

" *Đặng Thanh Tú, đừng mơ tưởng, đừng điên rồ nữa*".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Điện thoại reo vang kéo Thanh Tú ra khỏi dòng cảm xúc hỗn độn.

Vừa nhìn số người gọi mọi lo lắng liền ập đến, bởi mẹ cô không bao giờ gọi điện giờ này, trừ khi có việc gấp...

"Mẹ... có chuyện gì?" Cô hấp tấp hỏi.

Đầu dây bên kia bà Nhân ngập ngừng giây lát.

"Tú... tháng này chúng ta còn chưa trả tiền nợ, quá ngày rồi".

Nghe bà trả lời mà cô bàng hoàng, đúng là hai ngày rồi cô còn chưa gọi tiền về quê, mà nói cách khác là không có tiền vì lương đã... bị trừ nợ, buổi tối thậm chí cô chỉ dám ăn mì gói.

Lúc trước vì túng quẫn không có tiền cho bố chữa bệnh, cô và mẹ đã nhăm mắt đi vay phường nặng lãi. Đối với bọn này họ không hề nói chuyện tình cảm, hằng tháng đến ngày mà không trả chỉ có nước vác dao và mả tẩu đến nhà. Nghĩ đến đây tay chân cô muốn bủn rủn, vội vã hỏi.

"Họ có làm gì mẹ không?"

"Con đừng lo mẹ không sao, họ chỉ dọa hai ngày nữa mà không trả thì..."

"Thì sao hả mẹ?"

"Thì cho người tới đốt nhà..."

"Hả..."

Cô thốt lên, sau đó sợ mẹ mình lo lắng thái quá ảnh hưởng đến bệnh tim nên chính mình phải dè nén xuống để trấn an bà.

"Mẹ... yên tâm, hai... ngày nữa con sẽ gọi tiền về".

Cô cúp máy, cả người như không nhấc lên nổi, mãi một lúc sau mới lững thững đi về phòng, trong đầu không ngừng suy nghĩ cách nào để có tiền, đòi Ngọc Mai ư? Cô lại có chút không ổn, vì tình hình Ngọc Mai cũng chẳng khác cô là mấy. Lúc đi ngang qua phòng giám đốc, một suy nghĩ lóe lên, nhưng rồi bước chân trùng xuống khi nghe bên trong có rất nhiều tiếng nói chuyện, cô lưỡng lự giây lát, sau đó một đường mà đi thẳng.

Vứt xỏ xách xuống, Thanh Tú chán nản ngồi chờ người bên bàn, cả buổi sáng không thể nào tập trung vào công việc được.

Reng... reng...

Đang suy nghĩ miên man, tiếng chuông điện thoại đổ làm cô giật nảy người.

"A lô..."

"Qua phòng tôi".

Giọng nói của người đàn ông vang lên, chỉ ba chữ phát ra cũng khiến cô thấy hồi hộp. Cúp máy, cô nhanh chóng chỉnh sửa lại tóc tai rồi hướng phòng CEO mà đi đến.

"Cốc... cốc".

"Vào đi..."

Vẫn câu nói này, vẫn âm giọng quen thuộc cất lên, cô đưa bàn tay vịn chốt cửa đẩy vào.

Người đàn ông trầm mặc đứng bên cửa sổ, cả thân hình anh đứng ngược sáng, cô chỉ có thể nhìn được một thân ảnh mờ mờ ảo ảo.

"Anh gọi tôi?"

Trần Nam quay mặt lại, dáng người vẫn tùy ý hơi dựa vào khung cửa, tay cầm một li cà phê nghi ngút, nhìn thấy cô khoe môi anh câu lên một nụ cười rất nhẹ.

"Thế nào? Không đi nữa à?"

Thanh Tú bước đến, nhìn thẳng vào mắt anh.

"Chính anh không để tôi đi, còn hỏi?"

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, người đàn ông nghĩ cô đang ảm ức, anh nhấp một ngụm cà phê, cử chỉ rất thư thái.

" Chẳng phải em đã cầu xin tôi ứng trước một năm tiền lương ư, giờ muốn chạy?"

Mượn tiền đương nhiên phải trả, không trả được thì trừ lương là điều tất yếu, chỉ là... cô thực sự đang túng quẫn.

" Tôi không chạy, nhưng..."

" Nhưng thế nào?"

Trần Nam nheo mắt, đôi đồng tử nâu đen của anh nhìn cô có phần khiêu khích. Cô muốn trốn khỏi anh ư? Đâu có dễ dàng như vậy, thiếu gia họ Trần anh xưa giờ chưa từng để mắt đến ai, nhưng đã bị nhìn trúng rồi thì... chạy đằng trời cũng không thể thoát.

Không khí trong phòng ngưng trệ, Thanh Tú nghe thấy rõ cả nhịp tim mình.

" Anh...có thể trừ mỗi tháng một nửa được không?"

Trần Nam nhếch môi cười, anh không trả lời mà nhìn ra cửa sổ, nhâm nhi chất lỏng màu nâu thơm lừng trong tay. Sự im lặng ấy làm cho người khác khó hiểu, khó đoán...Còn Thanh Tú, cô cứ đứng bất động như vậy, nghĩ đến cảnh không có tiền, bọn kia sẽ đến làm khó dễ mẹ cô, mắt cũng không buồn chớp.

Rất lâu sau thân người đàn ông mới cử động tiến đến bàn làm việc, ánh mắt cô vì vậy cũng di chuyển theo bóng lưng rộng lớn kia, cánh môi anh hơi nhếch lên như muốn nói gì đó, đúng lúc có tiếng gõ cửa phòng.

" Giám đốc, luật sư Cao có việc tìm ngài". Là giọng nói của thư kí Linh.

Trần Nam khẽ nhìn cô, buông một câu trầm thấp.

" Chuyện đó... để nói sau, giờ về phòng chuẩn bị tài liệu, đồng thời báo với các phòng ban 2 giờ chiều họp".

Thanh Tú rời khỏi phòng, tiếng bước chân nặng nề vang lên giữa hành lang dài im ắng.

Tiền, tiền, sao cô cứ khổ sở quẩn quanh vì cái chữ này...

1 giờ 45 phút...

" Ê, biết tin gì chưa, giám đốc chúng ta sắp kết hôn với trưởng phòng Ái Lệ..."

" Vậy sao..."

Lúc Thanh Tú bước vào, tiếng xì xào trong phòng họp cũng không có dấu hiệu suy giảm, cô đặt tập tài liệu lên bàn rồi ngồi xuống lẳng lặng.

" Đây, tin tức tràn ngập... nhìn xem hai người tình cảm quá đi".

Vài đồng nghiệp nữ tùm lại với nhau, đôi mắt dán chặt vào màn hình điện thoại, miệng lẩm bầm xuyết xoa các kiểu. Không ai để ý đến Thanh Tú bên cạnh, tay cô cầm cây viết lên định ghi vài chú thích, nhưng lại bỏ xuống. Một lúc sau vì không giấu được tò mò mà lấy điện thoại ra.

Mở trang tin tức, hình ảnh Trần Nam đang ôm Ái Lệ khiêu vũ đập ngay vào mắt, cùng với dòng tit giật gân " Lộ ảnh vị hôn thê xinh đẹp của đại giám đốc tài hoa", " Con gái bộ trưởng bộ kinh tế sắp sánh duyên cùng nam thần Trần Nam", v.v... Tin tức này bỗng bùng nổ đến chóng mặt lần ắt luôn cả tin về vụ kiện tụng với Toàn Đặng, trong khi sáng nay Trần Nam không hề phát biểu bất cứ câu nào về sự việc kết hôn trước báo chí.

Thanh Tú không quan tâm đến những cái tiêu đề, chỉ là bức ảnh kia... đôi mắt Trần Nam nhìn Ái Lệ đầy trìu mến, còn người con gái, vẻ mặt cô mười phần là hạnh phúc. Nhìn đến đây, một đợt sóng ở đầu cuộn cuộn kéo đến, muốn kéo cô ra xa rồi hất tung xuống đáy vực...

Tiếng bàn tán đột nhiên im bật, cô ngước mắt lên, bắt gặp hình ảnh Ái Lệ yểu điệu đi vào, khắp người cô ấy từ khuôn mặt đến thần thái đều toát lên vẻ kiêu hãnh, tự đắc. Cách sau đó vài bước là bộ dáng oai phong của người đàn ông, khuôn mặt tuấn tú của anh mang chút thâm trầm, thực sự là không ai biết anh đang nghĩ gì.

Cuộc họp trôi qua khá chậm chạp, Thanh Tú ngồi gần Trần Nam nhưng tâm trí cứ lơ mơ đến nỗi anh phải tăng hắng mấy lần cô mới giật mình mà đưa tài liệu. Nội dung cũng không có gì quan trọng, chủ yếu là các báo cáo doanh thu, sau đó là màn phát biểu trấn an mọi người của Trần Nam sau vụ việc hăm hại rùm beng vừa rồi từ phía Toàn Đặng.

Cuộc họp kết thúc, khi mọi người lần lượt rời khỏi phòng, Thanh Tú đang cầm cúi sắp xếp lại tài liệu thì nghe giọng nói ngọt muốn chảy nước của Ái Lệ rất gần.

" Trần Nam, em có việc muốn bàn với anh một chút".

Lúc này Thanh Tú đang đứng cạnh anh, nghe vậy thì nhanh chóng rời đi, trả lại không gian riêng tư cho hai người. Nhưng bước chân vừa đến cửa thì

giọng nói trầm ấm của người đàn ông sau lưng vang lên.

" Xuống dưới đợi tôi".

Chiều tà, chút nắng cuối cùng còn sót lại một màu âm đạm chiếu lên khuôn mặt Thanh Tú, cô đưa tay lên nhìn đồng hồ, gần hai tiếng rồi cũng chưa thấy Trần Nam xuống, cả công ty đã về gần hết, anh rút cuộc kêu cô đợi anh để làm gì? Có khi nào anh muốn tiếp tục vấn đề tiền lương mà sáng nay cô đã nói? Một chút hi vọng lóe lên, cô đứng dậy vào thang máy, tay nhanh chóng nhấn nút lên phòng họp, không thể cứ đứng đợi như vậy.

Đến nơi, nhân viên lao công đang quét dọn bên trong thấy cô ngó nghiêng thì cất tiếng hỏi.

" Trợ lý Tú, cô quên đồ gì sao?" " Dạ không... à, vừa nãy cô có thấy giám đốc ở đây không?"

" Giám đốc vừa rời khỏi đây cùng trưởng phòng Ái Lệ".

Đã rời đi rồi sao, tâm tình cô trùng xuống nặng nề, lẽ nào anh không biết cô thấp tha thấp thỏm đợi gần hai tiếng đồng hồ, lại còn bỏ đi cùng Ái Lệ, suy nghĩ mình bị coi thường làm mặt cô từ từ nóng lên.

Vừa đi bộ ra cổng công ty thì một chiếc xe ô tô trở tới, rất nhanh sau đó kính xe hạ xuống.

" Em về muộn vậy, lên xe anh đưa về".

" Minh Thành, không cần đâu, em đang định đến nhà Ngọc Mai thăm bố cô ấy".

Minh Thành vẫn không bỏ ý định chạy đi, mà anh còn bước xuống xe mở cửa cho cô, miệng nở một nụ cười ẩn ý.

" Thật trùng hợp, anh cũng tính đến đó".

Tiện đường như vậy đương nhiên Thanh Tú không nghĩ ngợi nhiều mà bước lên, trên đường đi hai người còn ghé vài nơi để mua trái cây và thuốc bổ cho bố Ngọc Mai, tâm trạng Minh Thành hôm nay khá là vui vẻ.

Ngọc Mai đang nấu ăn trong nhà bếp, cô nghe có tiếng xe dừng trước sân thì lò đầu qua cửa sổ, trong lòng vui sướng, chộn rộn khi thấy đó là xe của Minh Thành, cô lập tức vứt chiếc tạp dề qua một bên, chạy ra ngoài.

" Anh Minh Thành..."

Khóe môi đang cười ngoác ra bỗng hơi co lại khi thấy Minh Thành mở cửa xe, và người bước xuống không ai khác chính là Thanh Tú.

" Như thế nào hai người họ lại đi chung như vậy?"

" Ngọc Mai, mình đến thăm ba cậu".

Thanh Tú tươi cười, tay linh kinh đồ đạc, Minh Thành liền đưa tay ra tỏ ý muốn giúp. Cô cũng không để ý đến thái độ khác lạ của Ngọc Mai, vui vẻ đưa trái cây cho anh cầm vào nhà.

Gia cảnh của Ngọc Mai khá nghèo. Mẹ cô mất sớm, một mình ông Hoàng gà trống làm thuê làm mướn nuôi hai chị em cô ăn học được như vậy đã là kì tích lắm rồi. Ngọc Mai ra trường đi làm được nửa năm, cứ nghĩ sẽ phần nào đỡ được gánh nặng, tích cóp chút đỉnh sửa sang lại ngôi nhà lụp xụp này, nào ngờ ông đồ bệnh, mọi việc đè hết lên vai của Ngọc Mai. Vì vậy số tiền mướn cho ông phẫu thuật, Thanh Tú không nỡ lòng nào bắt cô trả, nhưng bản thân mình gánh cho cô ấy thì chính cô cũng rơi vào tình thế quần bách.

" Minh Thành, chiếc cà vạt em mua hôm trước anh vừa ý không?"

Minh Thành đang ngồi giúp Ngọc Mai rửa trái cây, nghe cô hỏi như vậy thì ngước lên nhìn bằng ánh mắt ôn hòa.

" Rất đẹp, nhưng...sau này em đừng mua tốn kém như vậy".

Ngọc Mai thờ phào, lúc mua còn rất lo sợ anh sẽ chê, nhưng anh thích là cô vui rồi, miệng không giấu được nụ cười để lộ má lúm đồng tiền rất sâu.

7 giờ tối, sau khi thăm hỏi và trò chuyện với ông Hoàng, hai người rời khỏi nhà Ngọc Mai. Trên đường về Thanh Tú im lặng rất lâu, cô khó hiểu về thái độ của Ngọc Mai, dường như cô ấy không vui khi thấy cô đi cùng Minh Thành. Còn người bên cạnh, anh thỉnh thoảng nhìn cô rồi lại tập trung lái xe, một lúc sau, điện thoại reo vang, anh đưa dây tai nghe lên.

" A lô..."

" "

"Vâng..."

Bỗng nhiên anh phanh thắng lại, nhìn Thanh Tú bằng đôi mắt đầy ý tứ.

"Xe giám đốc ở ngay sau lưng, anh ấy muốn gặp em".

Vừa khi câu nói của Minh Thành chưa dứt Thanh Tú đã quay mặt lại nhìn. Trời tối, qua kính xe mờ mờ nhưng cô vẫn dễ dàng nhận ra chiếc xe BMW kia, chẳng phải cho cô đợi gần hai tiếng đồng hồ mà không hề nói một câu nào, bây giờ muốn cô xuống là xuống sao?

"Minh Thành, anh cho xe đi đi".

"Nhưng...". Minh Thành lưỡng lự.

"Không nhưng gì hết, em không muốn gặp anh ta". Cô gắt nhẹ.

Thái độ của cô khiến Minh Thành khó xử, anh trầm ngâm rất lâu. Cuối cùng mới tăng ga lao đi, mắt nhìn qua kính xe phát hiện mặt Thanh Tú rất khó coi, dường như là tức giận chuyện gì.

Chạy được một đoạn thì...

"Kết..."

Cả chiếc xe dừng lại đột ngột, Thanh Tú nhào người về phía trước, sau vài giây trấn tĩnh nhìn lên lập tức phát hiện chiếc BMW kia đã chiếm chệch ngay đầu xe, "bồn cũ soạn lại", lại là chiêu chặn đầu.

Minh Thành tối tăm mặt mày, tay lái anh không phải dạng thường nhưng không nghĩ Trần Nam lại chặn xe một cách đột ngột như vậy, là anh ta tin tưởng tay lái của anh có thể xử lý được, hay là bất chấp nguy hiểm chỉ để bắt được Thanh Tú xuống? Rất may đoạn đường này vắng, nếu không...

Anh cất giọng nặng nề.

"Dù thế nào em cũng xuống gặp giám đốc đi".

Thanh Tú thở dài, nếu bây giờ cô tiếp tục ương bướng ngồi đây, e rằng Minh Thành sẽ bị vạ lây.

"Vậy được rồi, anh về đi".

Nói rồi cô bước xuống xe, vừa lúc con gió thổi qua nghe lạnh ngắt, nhưng cô không tiến lại chiếc xe BMW kia. Thân hình mảnh mai thẳng bên kia đường mà đi tới, đưa tay vẫy một chiếc taxi gần đó, lòng quyết tâm không đếm xỉa đến Trần Nam đáng ghét đang ngồi trong xe kia. Nhưng là, khi chiếc taxi trở tới, tay cô vừa đưa ra mở cửa đã bị một bàn tay to lớn khác giữ chặt lại, anh xiết tay cô đến độ gân xanh nổi đầy lên.

"Em dám không lên xe tôi..."

Âm thanh tức giận vang lên, Thanh Tú ngược nhìn người đàn ông, cảm nhận được một đám mây mù trong mắt anh, vì cái gì? Người bị cho leo cây là cô, người tức giận mới là cô, anh lấy cái quyền gì mà trưng ra cái bộ mặt dọa người đó.

Cô cố gắng mở cửa xe, tiếp tục bị anh bóp chặt tay, lần này đau đến nỗi suýt nhảy dựng lên. Tài xế ngồi trong xe thấy hai người cứ đứng nhùng nhằng thì thò đầu ra hỏi.

"Có đi không?"

"Có..."

"Không..."

Âm thanh của Trần Nam vô cùng dữ dội khiến Thanh Tú khiến người tài xế không khỏi giật thót, anh biết không nên dây dưa với những trường hợp như vậy nên đạp ga chạy mất.

Thanh Tú trừng mắt nhìn anh rồi đi thẳng, dù là đi bộ nhưng tốc độ cũng rất nhanh, ánh đèn vàng vọt bên lề đường hắt vào bóng cô đổ xuống lòng đường một hình thù dài ngoằng.

Cô thực sự đang tức giận...

Nhưng chẳng bao lâu sau cả thân người nhỏ bé bị người đàn ông lôi lại, dù vết thương chưa lành anh cũng không màng tới, dùng đạo lực rất mạnh ấn trụ người cô vào cây cột điện bên lề đường.

"Đặng Thanh Tú, càng ngày em càng quá đáng..."

Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng hiện ra, môi anh mím lại, cổ cả người bị anh túm chặt, thở hổn hển gào lên.

"Quá đáng? Người quá đáng chính là anh".

Mắt Trần Nam long lên trong đêm tối, không thể kìm nén được phần nộ nữa.

"Tôi?? Được, là chính em nói".

Thanh Tú chưa kịp bình tĩnh thì cả thân người cao lớn của anh đã ép chặt cô, đôi môi tham lam tấn công như vũ bão lên mặt cô mặc dù cô ra sức tránh né, đầu lắc qua lắc lại không chịu khuất phục. Không lâu sau môi cô đã bị anh tiến tới, vây chặt đến mức không thở được.

Người đàn ông này, anh lấy cái quyền gì mà cưỡng hôn cô hết lần này đến lần khác...chính cô đã tận mắt thấy anh hôn Ái Lệ, lại còn giờ trò đùa cợt với cô, nghĩ đến đây nỗi ghen ngào đáng tận cổ họng, một giọt nước mắt trào ra.

Trần Nam cảm nhận được làn nước nóng hổi mằn mặn kia, nhưng anh mặc kệ, môi càng nghiêng ngấu, bàn tay không còn để yên mà lần vào áo cô, bóp mạnh vào vùng đồi núi mềm mại như để phát tiết.

Thanh Tú rùng mình, một cảm giác đau cùng xấu hổ ập tới, anh rút cuộc coi cô là cái hạng người gì, cô dùng hết sức lực cắn vào môi anh, mạnh đến nỗi máu nhanh chóng trào ra. Trần Nam thực sự đau, rồi môi cô, ngay lập tức...

"Bóp..."

Một cái tát đập thẳng lên mặt anh, đem tất cả túi hờn cùng phần nộ giáng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

"Anh thật là khốn nạn".

Trần Nam đưa tay lên chùi máu trên miệng, nhìn khuôn mặt tràn trề căm tức của Thanh Tú, anh khẽ nhếch cánh môi.

"Muốn quá đáng, tôi sẽ quá đáng, muốn khốn nạn, tôi sẽ cho em biết một người khốn nạn đúng nghĩa là như thế nào".

Người đàn ông, sự tức giận của anh cũng lên cao ngất ngưỡng, khắp người toát ra khí chất lạnh lẽo, từng chữ rít qua kẽ răng khiến Thanh Tú muốn nổi da gà.

"Anh muốn làm gì?" Cô tròn mắt lên, khuôn mặt căng như dây đàn.

Trần Nam túm lấy cổ áo cô, đẩy mặt bùng lên một ngọn lửa mãnh liệt, nóng đến cực điểm, cơ hồ muốn thiêu rụi mọi vật xung quanh.

Quai hàm bạnh ra hết cỡ, anh nghiến răng.

"Tôi muốn khốn nạn..."

Thanh Tú giật thót, đầu ra cái tình huống quái gở thế này, ban đầu là cô tức giận anh, sao chính mình lại trở thành nơi để anh phát điên? Cô sợ hãi đưa hai tay ôm trước ngực phòng thủ.

"Chẳng phải nói tôi khốn nạn sao, che đậy cái gì?"

Nói rồi một động tác nhanh như chớp, Trần Nam nhấc bổng cô lên vai, cứ như vậy mà vác đi mặc cho cô giãy dụa, giãy dụa thậm chí rớt lăn lóc bên đường.

"Anh làm gì...làm gì hả?"

Cô đâm loạn xạ vào lưng anh, nhưng cô dùng lực cỡ nào cũng chẳng ăn thua, ngược lại làm chính tay mình đau buốt. Người này, vết thương còn chưa lành tại sao lại coi thường bản thân mà vác một người đang nháo như vậy? Nghĩ đến đây bỗng nhiên cô nằm im trên vai anh, tay chân không múa máy nữa.

"Rầm..."

Thanh Tú bị anh vứt vào hàng ghế sau, cửa xe bị đóng mạnh phát ra âm thanh muốn rung chuyển trời đất. Lúc này cô mới phát hiện trong xe không chỉ

có hai người, còn có Hoàng Hải ngồi trên ghế lái, vậy là anh ta đã chứng kiến tất cả sự việc từ đầu đến giờ, hai má cô bỗng chốc đỏ lên vì xấu hổ. Nhưng cô lại thầm tạ ơn trời, có anh ta ngồi ở đây nhất định Trần Nam sẽ không dám làm càn. Nhưng chưa kịp mừng thì...

"Hoàng Hải, xuống xe đi". Âm thanh sắc như dao cắt lên.

Hoàng Hải như một cái máy, vô cùng nhạy bén với mệnh lệnh, lập tức rời khỏi xe.

Người đàn ông đưa ánh mắt đỏ ngầu về phía Thanh Tú, cô đang ra sức mở cửa xe nhưng đương nhiên đã bị khóa, cô nhìn anh, co người lại một góc, mắt quắc lên như một con nhím đang chuẩn bị xù lông đối phó với kẻ thù.

"Chạy đi...xem em chạy đường nào".

Anh lao đến, cô khiếp đảm rúm người lại không dám nhìn. Rất nhanh, rất mạnh Trần Nam đã đè lên người cô, hôn điên cuồng lên cái cổ thon dài, thậm chí anh còn cắn cô, không khác gì một con sư tử cuồng dã dầy vò chủ thổ trắng khi vồ được nó.

"Đừng... đừng..."

"Trần Nam... anh điên rồi..."

Thanh Tú vừa la hét vừa cầu vào lưng người đàn ông, nhưng tất cả những gì cô cảm nhận lúc này chỉ là một trận phong ba càng dữ hơn từ anh ủa đến, muốn nuốt chửng cô tức khắc.

"Ręc...ręc..."

Cúc áo trên người cô bị bàn tay to khỏe của anh giật đứt mấy cái. Cô đưa cánh tay yếu ớt giữ chặt trước ngực, gào lên thê thảm.

"Đừng, xin anh...đừng mà..."

Nhưng lời nói của cô chỉ như gió, đi từ lỗ tai này qua lỗ tai kia của người đàn ông rồi bay mất, anh vẫn hung hãn trên người cô mà hôn, từ trước đến nay anh luôn nhân nhượng cô, hôm nay sẽ cho cô biết "khốn nạn" là thế nào.

Sau một hồi đuối sức không chống cự được, Thanh Tú buông hai tay sõng soài như một cái xác chết, mắt ầng ậc nước.

Trần Nam thấy cô không có bất cứ phản ứng nào thì dừng lại, nhìn vào đôi đồng tử đầy nước và khuôn mặt thống khổ khiến anh nhất thời bối rối.

"Khóc cái gì? "

Gương mặt anh đỏ lên, tóc tai rối tung, cả vạt xộc xệch. Thanh Tú cũng co ro thảm hại không kém, cô đưa ánh mắt uất ức về phía anh, nhưng cổ họng như có gì đó chặn lại, thốt không nên lời.

Trần Nam ngồi lên, cả người anh cơ bản là nóng đến mức sắp nổ tung, nhưng lại cố gắng kìm nén dục vọng của bản thân xuống, nước mắt của cô quả thực lợi hại...

Thanh Tú run rẩy, cô cũng ngồi dậy cố cài lại vài chiếc cúc, nhưng hầu như áo đã bị xé toạc. Trong bóng tối lờ mờ, nửa thân trên lộ ra trắng ngần đầy khiêu khích, cô không biết hình ảnh này khiến cổ họng Trần Nam khô khốc.

Anh cởi chiếc áo vest của mình vứt về phía cô, Thanh Tú không còn chọn lựa nào khác, đành nhắm mắt mặc vào, thân hình lọt thỏm trong chiếc áo rộng thùng thình.

"Điện thoại đâu?"

Không đợi Thanh Tú trả lời, Trần Nam đã giật chiếc giỏ xách, lấy điện thoại ra, tay nhấn cửa kính xe, một phát muốn quăng nó tức thì.

"Đừng, anh làm gì vậy?"

Thanh Tú chồm người qua chụp cánh tay anh lại, rốt cuộc không biết hôm nay anh ăn phải cái gì mà hành động lạ lùng như thế.

"Có điện thoại mà tôi gọi không nghe, vứt đi."

Thanh Tú ngỡ ngàng, anh gọi cho cô lúc nào, cô không hề nghe thấy một hồi chuông nào cả, cô giật mạnh chiếc điện thoại lại, mở màn hình, tám cuộc gọi nhờ... sự nhớ trước lúc hộp đã cài chế độ im lặng và để trong giỏ cho tới bây giờ.

Lời Trần Nam tiếp tục lừng bùng bên tai.

"Tôi nói em đợi, lại bỏ đi đâu? Điện thoại cũng không thèm bắt máy, em... muốn khinh tôi cỡ nào?"

Trần Nam gầm lên, dường như là nghiến cả răng.

"Tôi để im lặng nên không biết..."

Nghe cô trả lời, lồng ngực Trần Nam vẫn phập phồng sau lớp áo sơ mi, cơ man là chưa nguôi giận.

"Một chút đợi tôi cũng không được, còn đi với Minh Thành cả buổi chiều thì không tính toán..."

Một chút? Cô đợi anh cả hai tiếng đồng hồ, thậm chí lên phòng tìm, còn anh? Chẳng phải đi cùng với Ái Lệ hay sao? Một lời cũng không nói hay sao?

"Tôi đi với ai anh cũng quản, thế còn anh bỏ đi với người phụ nữ khác trong khi tôi đợi anh cả hai tiếng thì thế nào?"

Nói tới chuyện này cô vẫn giận đến đỏ mặt tía tai, âm giọng muốn run run.

Trần Nam nhìn cô, đôi mắt dường như đã bớt đỏ, bây giờ chỉ sâu hun hút như đáy vực, giọng nói khàn khàn.

"Phụ nữ khác? Ai là phụ nữ khác?"

"Còn ai, chính là vợ- sắp- cưới của anh..."

Trần Nam hơi nghiêng người, cả thân hình anh muốn bao phủ lấy Thanh Tú, khoe môi cong lên, con mèo ngoan cổ này, rõ ràng là đang ghen với Ái Lệ. Anh đưa tay nâng cằm cô lên, khuôn mặt nhỏ này lúc tức giận khiến anh rất thích thú.

"Thanh Tú, tại sao khắp nơi trên mặt em đều hiện lên chữ ghen vậy?"

Cô gạt phắt tay anh ra.

"Ghen? Anh có bị bệnh không?"

Trần Nam mỉm cười cao ngạo, không ghen mà khi thấy tin tức anh cùng Ái Lệ sắp kết hôn, mặt cô xám xịt suốt cuộc họp, đầu óc mơ màng như đang ở trên mây, không ghen chứ là cái gì?

"Đúng, tôi bị bệnh đấy, bị bệnh nên mới phải hao tổn tâm trí đứng ra dẹp mấy cái tin vớ vẩn kia, trong khi em cùng tên khốn Minh Thành đi du hí với nhau".

"Tôi đến thăm bố của Ngọc Mai, du hí cái gì chứ?"

Trần Nam im lặng hướng ra cửa xe, nếu nhìn kĩ sẽ thấy gương mặt anh vô cùng phiền muộn, không khí trong xe cũng giảm nhiệt, thậm chí là lạnh lẽo.

Nhưng Thanh Tú không để ý vì cô đang mở điện thoại lướt web, hầu như những tin tức kia đều đã được gỡ xuống, vậy hóa ra anh để cô đợi lâu như vậy là dàn xếp vụ này với báo chí sao? Cô cứ chìm đắm trong suy tư mà không biết chính Ái Lệ là người đã tung những tin đó ra, còn Trần Nam anh cũng vô cùng nhức đầu khi biết được sự thật...

"Vậy hồi chiều anh nói tôi đợi là vì chuyện gì?"

Trần Nam không trả lời, khuôn mặt nghiêm nghị của anh chỉ khẽ nhìn cô một cái rồi gọi Hoàng Hải vào, chiếc xe nhanh chóng được điều khiển lao đi.

Thanh Tú một đêm mất ngủ vì lo lắng không có tiền gọi về quê, cô đến công ty với đôi mắt gấu trúc thứ thiệt, đang soạn thảo văn bản thì điện thoại có tin nhắn. Cô mở ra, ngân hàng thông báo tiền lương vừa được chuyển vào thẻ, cô không tin vào mắt mình nữa, muốn hét lên.

Trong phòng giám đốc...

Sau khi gõ cửa bước vào, Thanh Tú phát hiện Trần Nam đang ngồi uống trà trên ghế sofa, cả người anh tây trang thẳng tắp thư thái dựa ra đằng sau, miệng cười lên một nụ cười nhẹ.

"Ngồi đi". Vừa lúc đó ngoài cửa phòng xuất hiện một người, cô ta đưa mắt nhòm qua khe cửa không bỏ sót một chi tiết nào.

Thanh Tú ngồi đối diện người đàn ông, mắt anh chiếu lên người cô một tia thâm trầm.

"Chuyện gì?"

"Chuyện... tiền lương..."

Trần Nam nhấp một ngụm trà, anh đương nhiên biết cô thắc mắc gì, bởi anh đã yêu cầu kế toán chuyển tiền lương đầy đủ cho cô sáng nay.

"Không chuyển tiền em cũng có ý kiến, giờ chuyển rồi em còn muốn gì nữa?"

Hai tay Thanh Tú đan vào nhau, mỗi lần nhắc đến tiền bạc cô thật khó mở lời, nhưng cô lo sợ liệu anh có ý đồ gì không khi không trừ nợ nữa.

Nhìn bộ dạng bối rối của cô, Trần Nam cất tiếng ôn tồn.

"Số tiền bốn trăm triệu đó, tôi sẽ không tính đến nếu như em chăm chỉ làm việc ở đây, coi như đó là tiền thưởng cuối năm nay".

Thanh Tú tròn xoe mắt ngạc nhiên, là anh hào phóng hay là năng lực của cô đáng cho anh thưởng số tiền lớn như vậy? Cô ngây ngốc đến độ không chớp mắt.

Còn người đứng ngoài cửa, khi nghe Trần Nam nói vậy, đôi mắt cô ta ánh lên tia ngạc nhiên rồi sau đó chuyển sang đen ngòm, bóng dáng hậm hực bỏ đi.

Đặng Thanh Tú, số tiền lớn như vậy anh ta cũng không tiếc với cô, rốt cuộc cô có bù mê gì?

Một tuần tiếp theo, Trần Nam và Thanh Tú bận rộn hơn vì đang lên kế hoạch cho một sản phẩm mới. Mọi việc chỉ ở giai đoạn đầu nhưng nếu sau này hoàn tất, sản phẩm này sẽ là bá chủ trong giới linh kiện điện tử, cụ thể hơn là dòng chip định vị.

Chiều nay như thường lệ, sau khi tan ca Thanh Tú đứng đợi xe buýt trước cổng công ty, xe cộ giờ tan tầm tấp nập qua lại, tiếng còi inh ỏi bên tai, bỗng một chiếc xe đỗ xích trước mặt cô. Người đàn ông bước xuống, vẻ đẹp cùng khí chất của anh khiến không ít người đi đường phải ngoái nhìn, hình như anh đã khá quen với việc đó nên cũng chẳng để tâm, hai tay đút vào túi quần, thư thái nhìn cô.

"Lên xe".

Anh đối với cô trước giờ hình như chỉ có mệnh lệnh và mệnh lệnh...

"Đi đâu?" Cô nheo mắt hỏi.

"Giúp tôi mua ít quần áo".

Quần áo? Trời ạ, hôm nay anh có bị trúng tà hay không.

"Đồ của anh chẳng phải được thư kí Linh đặt may ư?"

"Từ bây giờ người đó sẽ là em".

Cô còn đứng ngơ ngác thì anh lại bắn ra một câu nữa.

"Sao, không muốn chăm chỉ?"

Nói rồi anh ngồi vào xe, Thanh Tú buộc phải bước lên theo, cô không biết từ nay phải làm những việc "chăm chỉ" gì nữa để hợp thức hóa số tiền kia thành tiền thưởng cuối năm? Trên đường đi không khí vô cùng yên lặng, khi nhìn gương mặt nghiêng của Trần Nam lúc tập trung lái xe, cô không ngừng cảm thán trong lòng, lại nghĩ đến chuyện anh muốn cô giúp anh chọn đồ, miệng không tự chủ được cong khóe môi lên cười. Cho là cảm giác được tin tưởng mà sung sướng trong lòng đi, cô đưa tay sờ hai má, nóng bừng...

"Em bị tự kỉ à?"

Không ngờ những hành động vừa rồi bị anh bắt gặp, cô xấu hổ nhìn ra cửa xe.

Chiếc xe dừng trước một trung tâm thời trang cao cấp, hai người bước vào trước bao con mắt ngưỡng mộ, mà không...có lẽ họ chỉ chăm chú nhìn người đàn ông này thôi, còn người bình thường như cô, chắc chỉ để làm nền.

Thanh Tú xoay một vòng để nhìn từ đông sang tây, quần áo nhiều khiến cô hoa mắt chóng mặt, mang tiếng là đi chọn giúp mà cô toàn lơ đãng theo sau Trần Nam, anh hỏi cái này có hợp không, cái kia màu sắc thế nào cô cũng gật đầu hết.

"Này, cái nào em cũng nói được, chả nhẽ tôi phải mua tất cả ở đây về hay sao?"

Giọng anh trách móc bên tai khiến cô cười mà như nẫu.

"Người như anh mặc cái gì cũng đẹp, thậm chí không mặc..."

Cô lập tức đưa tay lên bịt miệng mình lại, như thế nào lại hồ đồ đến mức này, nhưng không kịp nữa rồi, người đàn ông đã nghe thấy, anh chăm chăm nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn, sau đó đưa tay lên cốc vào cái trán bướng của cô, nhếch mép cười một cách mờ ám.

"Được, bữa nào tôi không mặc xem có đẹp hay không..."

Cách đó không xa, một người đàn ông khác hướng ánh mắt chăm chăm về phía hai người, anh ta vô cùng bức tức trước hành động thân mật của Trần Nam dành cho cô.

Còn Thanh Tú, lúc này má cô đỏ còn hơn quả gấc chín, giữa chốn đông người mà da mặt Trần Nam vẫn dầy như vậy, cô không dám nhìn anh nữa, đưa tay chọn một lúc ba cái áo sơ mi và hai chiếc áo thun.

"Đây thưa ngài...mấy cái này rất hợp với ngài".

Đuôi mắt Trần Nam hiện ý cười, anh bỏ đồ vào giỏ hàng.

"Đủ rồi, giờ qua gian bên kia chọn cho em đi".

"Tôi không có nhu cầu".

"Ai nói không có, sắp tới em sẽ phải cần..."

Nói rồi Trần Nam kéo cô đi đến gian thời trang nữ, cô đứng đó mắt chữ o miệng chữ a khi đích thân anh lựa chọn, chỉ nháy mắt đã nhét vào tay cô ba, bốn cái đầm gi đó, đồng thời hất cằm đến căn phòng nhỏ trước mặt.

"Vào mặc ra đây xem nào".

"Nhưng..."

Trần Nam nghiêm mặt lại, cô không dám từ chối, đành đi vào phòng thử đồ.

Năm phút sau...

Thanh Tú mở cửa bước ra, cô vừa đi vừa nhìn xuống bộ đồ đang mặc, tay vân vê tà váy, cánh môi cong lên nói với Trần Nam.

"Cái này chắc không được, hở vai quá..."

Cô ngược mắt lên, nhưng trước mặt cô không phải Trần Nam, mà là Quốc Đại.

"Anh... sao lại ở đây?" Cô ngạc nhiên, cất tiếng lắp bắp.

Quốc Đại quét mắt một lượt khắp người cô như ngẫm đánh giá điều gì, sau đó cất tiếng chế giễu.

"Không ngờ em cũng lớn mặt như vậy, rõ ràng anh ta sắp cưới vợ mà cũng sống chết bám cho được, xem ra chắc tiền anh ta bao em không ít".

Từng câu từng chữ Quốc Đại phát ra khiến Thanh Tú đỏ mặt, máu trong người cô muốn dồn tới não, không hiểu sao trước đây cô có thể yêu một người với cái miệng như con rắn độc như vậy.

"Tôi không phải người vô liêm sỉ như anh".

Cô nói vừa hết câu thì Trần Nam xuất hiện, gương mặt anh còn đọng chút nước, có lẽ mới rửa mặt từ nhà vệ sinh ra, nhìn thấy hai người đứng nói chuyện, mắt anh tối sầm, nhìn thẳng vào Quốc Đại bằng ánh mắt sắc mùi thuốc súng.

Thanh Tú nhất thời bối rối khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh từ đôi con ngươi nâu trầm kia, anh sẽ như thế nào đây? Bao nhiêu lần anh nổi cơn thịnh nộ khi cô vô tình gặp hoặc đi chung với Quốc Đại, bây giờ... liệu anh có hiểu lầm gì không?

Một nỗi lo sợ ập đến khiến Thanh Tú toát mồ hôi trán, nhưng trái với suy nghĩ của cô, Trần Nam lại ung dung bước đến bên cạnh, trước mặt Quốc Đại cứ thế đưa tay chỉnh sửa lại lưng áo cho cô, cử chỉ vô cùng ôn nhu, giọng nói hoàn toàn ấm áp.

"Anh chọn cũng không tồi đấy chứ?"

Nói rồi anh nắm tay cô, cổ tình là cho người đàn ông kia thấy.

"Đi thôi, lấy hết mấy cái đầm này".

"Nhưng... Trần Nam... còn chưa thay đồ ra".

Anh đưa tay vén vài cọng tóc lòa xòa trước mặt cô, vô cùng âu yếm.

"Không cần đâu, mặc như vậy ra tính tiền đi".

Một cảm giác ấm áp lẫn cảm kích chảy qua lòng Thanh Tú, cô biết anh đang diễn kịch, nhưng...quả thực lúc anh dịu dàng như vậy, dù là giả cũng khiến người khác muốn tan chảy. Cô ngoan ngoãn bước theo anh, bỏ lại Quốc Đại mặt đen như chì...

Sau khi tính tiền rồi ra xe, cô khẽ liếc anh, nhưng suốt đoạn đường dài mặt mày anh như pho tượng, không biết được là đang nghĩ gì, đến khi xe chạy gần đến nhà cô anh mới mở miệng.

"Ba ngày nữa cùng tôi công tác ra Đà Nẵng".

Thanh Tú gật đầu, hình như từ ngày làm trợ lý cho anh, cô chưa đi công tác xa lần nào, và càng không ngờ được, chuyến công tác ấy sẽ thay đổi tất cả mọi việc.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Ba ngày sau...

Sáng sớm Thanh Tú đến công ty với chiếc va li linh tinh, bởi 9 giờ cô sẽ có chuyến bay ra Đà Nẵng, vừa bước vào cổng đã gặp Minh Thành. Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi tay ngắn màu xanh da trời trông rất tươi tắn nhưng cũng không kém phần chững chạc, nhìn thấy cô anh liền tươi cười chạy lại.

"Em đi đâu mà mang va li vậy?"

"Chút nữa em đi công tác".

Nhìn cô mang nhiều đồ thể này Minh Thành đoán cô đi công tác xa, trong lòng tự nhiên lo lắng, anh cất giọng rất trầm.

"Đi cùng giám đốc à?"

"Vâng".

Nụ cười trên môi bỗng chốc gượng gạo, anh có vẻ không vui, nhưng rồi cũng đưa tay ra phía trước.

"Để anh xách hộ cho".

"Không cần đâu, một lát là vào thang máy rồi, nhìn to thể này chứ rất nhẹ".

Thanh Tú cười, còn đưa tay lên lắc lắc chiếc va li trước mặt Minh Thành, cô không biết rằng, nụ cười đó trong lòng anh nó đẹp đến mức nào. Nếu có thể so sánh, có lẽ như là nắng mùa hạ, đem đến cho người đối diện một cảm giác tươi vui, ấm áp.

"Nhẹ cũng dễ anh".

Hai người còn đang nhùng nhằng thì Ngọc Mai chạy đến, mái tóc ngắn của cô bị gió thổi tung. Cô nhìn Thanh Tú đầy nghi hoặc.

"Ủa cậu đi đâu vậy?"

"Công tác". Cô thật thà trả lời.

"Về nhớ mua quà nhé..."

Ngọc Mai mỉm cười, sau đó cô bám vào tay Minh Thành.

"Vậy thôi, hai chúng ta đi ăn sáng đi". Cô nhìn anh đầy phấn khích lẫn tình ý.

"Anh..."

Minh Thành lưỡng lự, thực ra là anh đã ăn rồi. Nhưng Thanh Tú lại đưa mắt nhìn anh thúc giục.

"Đi với cô ấy đi..."

Một phút sau, rốt cuộc là dưới sức ép của Thanh Tú và sự chèo kéo của Ngọc Mai, Minh Thành cũng bị kéo đi. Thanh Tú đứng từ xa nhìn hai người họ khẽ mỉm cười, cuối cùng đã biết người đàn ông mà Ngọc Mai muốn tặng quà là ai. Dù sao, cô thực lòng mong hai người họ sau này sẽ thành một cặp, Minh Thành là người đàn ông tốt, cởi mở và rất ôn hòa. Chỉ có điều cô không ngờ được người mà Minh Thành để tâm bấy lâu nay lại là cô, nhưng vì biết trong lòng cô đã có vị giám đốc điển trai tài giỏi kia, anh đành im lặng đứng từ xa mà nhìn.

Thanh Tú đi vào thang máy, định đưa tay nhấn nút đóng thì Trần Nam bước vào, thân hình anh trong chiếc áo sơ mi trắng toát lên bao vẻ lịch thiệp. Anh nhìn xuống tay cô, một giây sau chiếc va li trên tay cô đã bị ai kia xách mất...

"Tôi...tự xách được..."

Cô gãi đầu, lời nói hơi lúng túng, đưa tay định giành lại nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của anh khiến cô không dám nói nữa, lại thu tay trở về.

"Oe... oe".

Thanh Tú nôn khan mấy cái, mặt mũi xanh như tàu lá chuối, cả người mệt mỏi dựa ra sau ghế bọc da, trước giờ cô vẫn luôn tự hào là người không bao giờ bị say xe, thế nhưng...

"Lần đầu đi máy bay?"

Trần Nam cất giọng trầm ấm, anh nhìn ra được sắc mặt cô rất tệ.

Thanh Tú gật đầu, khắp người cô lúc này chỉ cảm thấy lâng lâng, buồn nôn, tay chân một chút sức lực cũng không có, tiếng nhân viên trên máy bay thông báo gì đó cô cũng nghe chữ được chữ mất, Trần Nam ngồi bên cạnh mà cô còn cảm thấy mơ hồ.

Sau một lúc quan sát, người đàn ông hơi chồm người qua phía cô.

"Anh làm gì vậy?"

"Đưa tay đây, tôi bấm huyết cho".

Mặt Thanh Tú hiện dấu chấm hỏi to đùng, bị chóng mặt buồn nôn mà bấm dưới tay sao?

"Tay?" Cô hỏi lại vì tưởng mình loáng quáng nghe nhầm.

Trần Nam không trả lời, anh nắm lấy bàn tay trái của cô, sau đó dùng bàn tay của mình ấn day các huyết, hơi ấm từ bàn tay anh tỏa ra khiến Thanh Tú cảm giác như có điện chạy trong người, một chút tê tê, một chút khoan khoái.

Một lúc sau cô bỗng toát mồ hôi, cảm giác xây xẩm đã không còn, miệng nở một nụ cười thán phục.

"Giám đốc, anh... quả là lợi hại".

Mất người đàn ông híp lại, tay nghề anh không thể dùng từ lợi hại như cô ca tụng, chỉ là trước đây anh có từng học qua chút ít y thuật, cũng gọi là có ích cho đời sống thường ngày...

"Nhưng mà... sao lại buồn ngủ thế này".

Thanh Tú nhìn anh mà mí mắt sắp sụp xuống, cô rõ ràng đã ngủ cả đêm hôm qua mà tại sao bây giờ con buồn ngủ lại khó chống đỡ thế này. Trần Nam nhìn cô mỉm cười đầy đắc ý, đó là do tác dụng của việc bấm huyết vừa rồi.

"Ngủ đi".

Câu nói ân cần vừa dứt thì Thanh Tú liền khép mắt lại, cô cảm thấy ai đó kéo mình sang một bên, sau đó cái đầu nhỏ của cô được dựa vào một bờ vai vững chắc, còn có trong cơn mơ màng... một cái gì đó chạm lên trán, giống như bị ai đó hôn, nhưng cơn buồn ngủ đã đến đỉnh điểm khiến cô không thiết gì đến nhân tình thế thái nữa, cũng không biết từ khi nào, bản thân đã hoàn toàn mất cảnh giác trước anh, thậm chí còn có cảm giác an toàn...

Trong lúc đó tại công ty...

Ái Lệ mặt nặng như đá, tay cầm điện thoại đi đi lại lại trong phòng, bộ dạng rất khẩn trương, thỉnh thoảng còn giậm chân làm gót giày muốn gãy đôi. Như thế nào Trần Nam và Thanh Tú lại cùng lúc biến mất, vừa rồi trên hành lang cô còn nghe thấy tiếng xì xào của mọi người rằng giám đốc của họ rất hay đi chung cùng trợ lý, thậm chí có người còn nói chính cô ta nhìn thấy giám đốc hôn trợ lý Tú ngoài đường...

"Trần Nam, anh bị con ả kia làm cho điên đảo rồi, không màng đến danh dự của bản thân, và cả... người vợ sắp cưới này".

Cô điên cuồng nhấn nút gọi mà không được, nghe tiếng nhân viên tổng đài cứ máy móc lặp lại câu "Thuê bao quý khách..." mà máu sôi lên sùng sục.

"Bốp..."

Cô phát điên ném thẳng chiếc điện thoại vào góc tường.

Thư kí Linh vừa đến cửa phòng nhìn thấy cảnh này thì giật bắn người.

"Cô... Lệ..."

Ái Lệ khắp mặt đỏ bừng vì tức giận, bước đến chỗ thư kí Linh, đôi mắt được chải một lớp mascara đen đặc hơi nhướng lên.

"Trần Nam đâu?"

Thư kí Linh bối rối, cô là người chuyên sắp xếp công tác cho giám đốc nên đương nhiên hiểu rõ anh đi đâu, nhưng... cũng không thể tùy tiện tiết lộ.

"Tôi.. không thể nói được, mong cô hiểu".

Ái Lệ khoanh tay trước ngực, cô trừng mắt nhìn người đối diện, miệng rít lên.

"Nói thì may ra còn được tiếp tục làm việc ở đây, còn không nói... trước sau gì tôi cũng làm cho cô biến khỏi cái công ty này".

Thư kí Linh mặt mày tái mét, không ngờ Ái Lệ hung hăng như vậy chỉ để điều tra chồng sắp cưới của mình đi đâu, không biết giám đốc của cô là có phúc hay gặp họa với kiểu phụ nữ này.

"Thế nào, có nói không?"

Ái Lệ gầm lên như muốn dọa người.

Thư kí Linh biết gia thế của Ái Lệ không phải dạng vừa, lại sắp thành vợ của giám đốc...cô khó khăn lắm mới có được công việc này, nếu làm phật ý Ái Lệ thì..

"Nói không...?"

"Tôi... nói, tôi nói".

"....."

Ái Lệ nghe xong mặt mũi tối sầm, cô lấy một xấp tiền vứt trước mặt thư kí Linh.

"Cầm rồi im ngay cái miệng lại, nếu không đừng trách".

Thanh Tú choàng tỉnh giấc khi nghe văng vẳng bên tai tiếng loa thông báo, cô dụi mắt nhìn sang bên cạnh. Trần Nam đang yên tĩnh đọc báo, gương mặt nghiêng tuấn tú của anh lúc tập trung quả nhiên khiến người ta nhìn không chớp mắt, cô chép miệng thầm trách thượng đế thật là bất công khi dành hết các nét đẹp cho người đàn ông này.

"Dậy rồi à?"

Nghe anh hỏi cô giật mình ngồi thẳng dậy, mắt nhìn về phía trước, không biết rằng dù chăm chú đọc các con chữ trước mặt nhưng Trần Nam vẫn biết cô trôn trối nhìn anh nãy giờ. Anh gắp tờ báo lại, nhắc nhở.

"Sửa lại dây an toàn, máy bay sắp hạ cánh rồi".

Sau khi rời khỏi sân bay, xe đưa hai người đến một khách sạn sang trọng, vì đã được sắp xếp trước nên nhân viên mau chóng đưa họ đi nhận phòng. Khi đến cửa phòng của cô, anh dặn dò.

"Tôi ở ngay bên cạnh"

Thanh Tú nhìn theo bóng lưng anh rồi xách va li vào phòng, việc làm đầu tiên là ngắm nghía một lượt, cô phải ồ lên một tiếng vì độ xa hoa sang trọng của nơi này.

Ngoài hành lang có một người đàn ông mặc áo đen, đôi mắt lạnh lẽo của anh ta nhìn quanh một lượt như xem xét gì đó rồi bước vào căn phòng đối diện, vô cùng yên lặng và kín đáo.

7 giờ tối..

Người đàn ông trong bộ vest lịch lãm bước xuống xe trước cửa nhà hàng Imperial, bên cạnh anh là một cô gái nhỏ nhắn với chiếc đầm trắng tinh tuyền đến đầu gối. Nhìn cô, khóe môi anh câu lên một nụ cười hài lòng, xem ra đồ anh chọn cũng rất hợp.

Hai người vừa đặt chân vào trong đã có nhân viên mặc đồng phục tiến đến.

"Xin chào, quý khách cần gì ạ?"

"Chúng tôi có hẹn với một vị khách tên Mai Cao Đồng". Thanh Tú cất tiếng.

"Vâng, ông Đồng đã đến và đang đợi hai vị, phòng vip 03, xin mời theo tôi"

" Không cần đâu, chúng tôi tự đi".

Trần Nam cất tiếng nhân nhạ, nhà hàng này đối với anh quen thuộc như lòng bàn tay, không cần dẫn dắt rườm rà.

Thanh Tú vừa đi vừa quan sát kiến trúc độc đáo của cái nhà hàng mệnh danh đắt đỏ nhất thành phố này, đến khúc quanh chuẩn bị rẽ qua dãy phòng vip, một nhân viên đẩy thức ăn vô tình không điều khiển được chiếc xe khiến nó loạng choạng.

Trong một giây tích tắc chỉ chực chờ lao vào người Thanh Tú...cô hét hoảng co người lại.

" Á..."

Rất nhanh, cánh tay to khỏe của Trần Nam đã chụp lấy eo cô đẩy vào tường, còn chân anh dùng đạo lực rất mạnh đưa ra chặn không cho chiếc xe đẩy lao tới, hành động nhanh và chính xác tuyệt đối.

" Xin lỗi... thành thật xin lỗi".

Anh nhân viên nhìn thấy ánh mắt như dao của Trần Nam mà mặt mũi tái xanh, miệng rớt rít xin lỗi. Suýt chút nữa cô gái này đã bị chiếc xe đâm sầm, nếu hai người họ mà báo quản lí thì anh...sẽ bị đuổi việc tức khắc.

" Đi đứng cái kiểu gì vậy?"

Trần Nam thu chân trở về, cất tiếng lạnh lùng.

Thanh Tú lúc này đã hoàn hồn, nhìn người nhân viên còn rất trẻ, có lẽ mới vào làm nên còn vụng về, lại thấy vẻ khúm núm của anh ta mà cảm thấy tội nghiệp, cô đưa mắt nhìn Trần Nam.

" Thôi không sao, anh ta không cố ý..."

Nói rồi cô nở một nụ cười với chàng thanh niên trước mặt

" Anh đi đi, nhớ cẩn thận hơn..."

" Vâng...cảm ơn...cảm ơn".

Nhân viên nọ cúi đầu cảm ơn lia lịa, lập tức đẩy xe đi.

Thanh Tú bây giờ mới phát hiện bàn tay ai kia vẫn đang ôm trên eo mình, không biết vô tình hay cố ý còn chưa bỏ ra, cô cất tiếng ngùng ngùng.

" Đi.. thôi".

Người đàn ông rút tay khỏi người cô, một đường mà đi thẳng, anh đi nhanh đến nỗi cô chặt vật mãi mà không theo kịp, cũng tại hôm nay cô đi giày cao gót cho phù hợp với cái đầm này...

" Trần Nam..."

Người đàn ông dừng lại, hình như đây là lần đầu tiên cô gọi anh một cách thân mật như vậy, nó làm tâm trí anh như được tưới tắm bằng một cơn mưa xuân trong lành, mát mẻ.

" Hửm?" Anh quay lại nheo mắt nhìn cô.

" Anh có thể đi chậm lại một chút không? Hơn nữa..."

Thanh Tú nhìn xuống bàn chân mình, ánh mắt của anh cũng vì vậy mà di chuyển xuống, phát hiện có cái gì đó nhom nhóp dính trên giày cô, giống như là súp, có lẽ lúc nãy va chạm với chiếc xe đẩy kia đã gây nên hậu quả này.

" Đi qua bên đây, vào WC rửa đi".

Trần Nam nắm tay cô kéo đi, nơi này hoàn toàn xa lạ nên chỉ còn cách an phận theo anh, cô còn nghe giọng anh cứng rắn bên tai.

" Đặng Thanh Tú, lòng tốt vô điều kiện của em sẽ có ngày làm hại chính em".

Thanh Tú trề môi, lòng nghĩ thầm tại anh là người khó tính khó nết, còn để bụng chuyện mới nãy nên mới nói như vậy. Nhưng rất lâu sau này khi đã xảy ra nhiều việc, cô mới cảm thấy lời của anh là vô cùng sâu sắc.

Trần Nam đợi bên ngoài, không ít người đi qua ngoài nhìn, họ đoán già đoán non và thầm ngưỡng mộ, bởi hình ảnh một người đàn ông quyền quý cao ngạo cầm giỏ xách đứng trước nhà vệ sinh nữ đợi bạn gái là điều cực kì hiếm thấy, có vài người còn xì xào to nhỏ nhưng dường như anh chẳng để tâm.

Thanh Tú sau khi rửa chân và sửa sang lại đầu tóc chút đỉnh thì xoay người định đi ra, ngay lúc đó cô đụng phải một người. Toàn thân người này được

bao bọc bằng một bộ đồ màu đen rộng thùng thình, trên mắt là cặp kính râm to bản và khẩu trang kín mặt, dù như thế vẫn có thể nhìn ra đây là phụ nữ, Thanh Tú bỗng rợn tóc gáy khi cô ta cứ chằm chằm nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Nhưng rồi cô ta vội vàng đi vào phòng vệ sinh đóng cửa lại, Thanh Tú đứng ngây người giây lát, như thế nào lại thấy người này quen quen.

Khi bước ra, Trần Nam nhận ra vẻ hoang mang trên gương mặt cô nên liền hỏi.

"Sao vậy?"

Biết nói như thế nào, ở cái thành phố xa xôi này làm sao cô gặp người quen ở đây được, có thể là người giống người hoặc cô quá cả nghĩ, bởi người ta một con mắt cũng không lộ ra thì làm sao cô dám chắc chắn.

"À, không có gì đâu".

Tại phòng vip 03...

Buổi gặp gỡ với giám đốc Mai Cao Đồng diễn ra khá thuận lợi, anh ta tuổi trạc cỡ Trần Nam, rất vui vẻ và thân thiện, khi đã thảo luận và nhất trí với các hạng mục, hai bên nhanh chóng kí vào bản hợp đồng.

"Công việc coi như đã xong, xin mời hai vị uống vài li rượu coi như gắn kết tình giao hữu".

Trần Nam mỉm cười ôn hòa, việc này đương nhiên không thể từ chối.

Trong lúc Cao Đồng ngoắc tay ra hiệu cho nhân viên thì Thanh Tú để mắt quan sát căn phòng này một chút, người ta nói hợp đồng thường được kí trên bàn nhậu quả là không sai. Trong tích tắc, cái bàn trống trải lúc này đã đầy ắp sơn hào hải vị, li rượu cũng được nhân viên phục vụ đưa đến trước mặt.

"Xin mời".

"Mời".

Tiếng li rượu va vào nhau phát ra âm thanh leng keng, Thanh Tú không thể không đưa mắt nhìn cô trợ lý của Cao Đồng bởi cô ta mang một vẻ đẹp sắc sảo, lại uống rượu rất điêu luyện, mắt không ngừng là lướt đến hai người đàn ông ngồi ở đây.

"Kia trợ lý Tú, cạn li đi chứ".

Cao Đồng cất tiếng khi thấy Thanh Tú chỉ nhấp một ngụm, bằng kinh nghiệm quan sát của anh thì đây không phải là một cô gái sành điệu, nhưng qua cuộc thảo luận vừa rồi anh rất bất ngờ với kiến thức chuyên môn của cô.

Tay cầm li rượu, Thanh Tú miệng nở một nụ cười gượng, cô đắn đo giây lát rồi nhắm mắt uống ực một cái.

Cuộc trò chuyện, mời rượu cứ thế diễn ra, li thứ hai, rồi thứ ba, mặc dù vị cay xé của nó khiến Thanh Tú không ít lần muốn sặc, nhưng cô vẫn gồng mình lên uống.

Đến li thứ tư...

Khi bàn tay cô sắp chạm vào li rượu, thì chân bị đá nhẹ một cái, nhìn sang bắt gặp ánh mắt ai kia đang cau lại.

"Giám đốc Đồng, trợ lý của tôi đi đường xa đến đây không được khỏe, li này để tôi uống thay cô ấy".

Nói rồi Trần Nam với tay qua cầm li rượu, uống cạn một cái trước con mắt ngạc nhiên của Thanh Tú, là anh sợ cô say sẽ náo loạn?

Gần 9 giờ đêm...

Hai người bước đến chiếc xe đã đợi sẵn ngoài cổng nhà hàng, Trần Nam mở cửa cho cô bước lên. Không khí trong xe vô cùng yên tĩnh, người tài xế chăm chú điều khiển vô lăng. Hai người một nam một nữ ngồi phía sau, Thanh Tú hướng mắt ra ngoài cửa xe để ngắm cảnh rực rỡ đèn hoa của Đà Nẵng về đêm. Thành phố này không huyền ảo như Sài Gòn, phong cảnh nên thơ hữu tình và đặc biệt rất sạch sẽ, rất thích hợp để du lịch và nghỉ dưỡng.

" Không uống được tại sao lại ép mình như vậy?"

Giọng nói trầm ấm của Trần Nam mang theo chút hương vị còn nồng đậm vang bên tai, cô giật mình quay sang anh, bắt gặp đôi mắt trong bóng tối ánh lên tia sáng nhỏ, như ngọn lửa bập bùng.

Cô trợ lý của Cao Đồng tiếp rượu quá giỏi, nên Thanh Tú không muốn để bản thân làm anh mất mặt với đối tác, nếu ở giữa bàn tiệc mà nói trắng rằng không biết uống có khác nào nhận mình không chuyên nghiệp, bởi nhiệm vụ một trợ lý đầu chỉ đơn thuần cộng tác trong việc, còn các khoản quan hệ ngoại giao, đối nội đối ngoại đầy mệt mỏi, vì thế đành cần răng mà uống như vậy, hậu quả là ruột gan lúc này đã bắt đầu cồn cào.

" Ừ.. thì... cũng phải tập cho quen..."

Cô trả lời, thanh âm trong lành như dòng nước sông xa xa kia.

Trần Nam là người tình ý, anh biết tại sao cô lại cố uống, nhưng thực ra anh không cần như vậy, đã quá chán ghét với kiểu " bình hoa di động" của mấy nữ trợ lý, thư kí kia, chỉ giỏi trong mấy khoản uống rượu, đưa tình. Ấn tượng ban đầu ở anh về cô là về tri thức đoan trang, cho dù thế nào cũng không muốn cô đánh mất nó.

" Sau này đừng như vậy..."

Thanh Tú nghe như có cơn gió thổi qua tai mình, là anh lo cho cô? Mắt thể diện cũng không thành vấn đề?

Trần Nam trầm tư nhìn về phía trước, xe chạy được một đoạn nữa thì anh nói với tài xế.

" Dừng lại"

Tài xế giảm dần tốc độ rồi tắt vào lề, từ trong xe Thanh Tú có thể nhìn thấy đám đông nhốn nháo, cô lo lắng hỏi.

" Chuyện gì vậy?"

Trần Nam nhìn cô, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, mắt ra hiệu cho cô bước xuống xe, đồng thời anh cũng xuống ngay phía sau.

" Đến đây mà không xem cảnh cầu Rồng phun nước, phun lửa thì thật quá phí".

Một đợt gió mát lạnh lùa đến thổi tung mái tóc Thanh Tú, dưới ánh đèn đường mờ ảo, gương mặt hơi ửng hồng của cô toát lên bao vẻ kiều diễm khiến người đàn ông đứng bên cạnh không ngừng rạo rức.

Thanh Tú trở mắt với cảnh đẹp phía trước, qua tí vì cô đã từng biết đến cây cầu với hình dáng mô phỏng một con rồng đang vươn mình ra biển lớn, đặc trưng của thành phố này, nhưng không ngờ trên thực tế nó lại rực rỡ đến như vậy.

" Đầu rồng chuẩn bị phun lửa kia..."

Tiếng đám đông nhao nhao, máy quay phim, điện thoại được giơ lên khắp nơi để ghi lại khoảnh khắc này.

Một luồng lửa từ miệng rồng bắn ra xa, làm cả góc trời sáng rực, mọi người hò reo vỗ tay, Thanh Tú cũng bị cảnh vui của đám đông làm cho phấn khích, miệng nở một nụ cười tươi hết cỡ...

" Đẹp không?" Trần Nam nheo mắt hỏi.

" Rất đẹp". Thanh Tú trả lời, mắt vẫn nhìn về phía trước.

" Ở đây còn rất nhiều điều thú vị, ngày mai đi chơi một ngày rồi về".

Câu nói trầm ấm của anh khiến cô lập tức quay lại.

" Còn công việc ở công ty thế nào?"

" *Thanh Tú, đầu em lúc nào cũng chứa hai chữ " công việc" hay sao?"*

Trần Nam chưa kịp thốt lên câu nói đó thì ánh mắt bỗng tối lại

khi một bóng dáng quen thuộc ở phía trước, cô gái rẽ từ trong đám đông tiến lại gần, Thanh Tú cũng nhanh chóng nhìn thấy, đôi mắt không giấu được ngạc nhiên.

" Ái Lệ...tại sao em lại ở đây?"

Trần Nam cất tiếng, lời nói của anh đầy nghi hoặc." Câu này em hỏi anh mới đúng, anh đi công tác mà một tiếng cũng không nói..."

Ái Lệ nói với âm giọng trách móc, đôi mắt cô kín đáo quan sát thật kĩ biểu hiện của người đàn ông trước mặt.

"Em theo anh ra đây?" Trần Nam nghiêm mặt hỏi.

"Em nào biết anh đến đây, tình cờ em đi du lịch cùng bạn thôi".

Nói rồi Ái Lệ đưa tay vẫy một người bạn gái đứng gần đó, cô gái này nhanh chóng chạy lại chỗ bọn họ chào hỏi, vở kịch này quá hoàn hảo, không thể không tin cô.

Thanh Tú nhìn thấy Ái Lệ thân mật bám vào tay Trần Nam, cô không muốn làm phiền họ, tránh đi một chút cùng đám đông xem đầu rồng phun nước, dù cảnh tượng trước mắt đẹp ngoạn mục như vậy, tâm trạng cũng không còn phấn chấn như lúc này.

"Trần Nam, anh ở khách sạn nào thế?"

"Em hỏi làm gì?"

"Anh thật là vô tâm, em chỉ quan tâm một chút anh lại khó chịu như vậy". Ái Lệ phùng má lên giận dữ.

"Sary". Trần Nam trả lời cộc lốc, ánh mắt nhìn như tìm kiếm ai đó trong đám đông đang reo hò kia.

"Ồ, thật trùng hợp, chúng em cũng ở khách sạn đó".

Cô bạn đi cùng Ái Lệ thốt lên một câu đầy ngạc nhiên, không biết rằng mọi việc Ái Lệ đã sắp đặt sẵn, cô cũng chỉ là một con rối được đưa đi cùng để diễn kịch.

"Vây thôi, gặp lại anh sau".

Ái Lệ mỉm cười, nắm tay người bạn gái đi mất, Trần Nam cảm thấy trong người hơi khó chịu nên đưa tay vẫy Thanh Tú ra hiệu cho cô trở về.

Khách sạn Sary...

Hai người bước vào, đến phòng của mình, Thanh Tú mở cửa, chân vừa tiến được hai bước thì đã bị ai đó đẩy vào trong tường, cô xoay người lại ngạc nhiên.

"Anh...sao lại vào đây?"

Cô nhìn lên, nhận ra mình lọt thỏm dưới bóng dáng cao lớn, mùi rượu phảng phất cộng với hương nam tính trên người anh khiến cô lúng túng, bản thân cô cũng có chút men trong người nên hai má đỏ ửng. Trần Nam nhìn cô, đôi mắt sâu quầng rử tựa như một vực thẳm, cả thân người anh cũng bắt đầu nóng, hô hấp trở nên nặng nề.

"Tôi... nhớ...".

Cánh môi của anh thì thầm vào tai cô một câu đầy tà mị, nhẹ nhàng như dòng nước êm ả chảy trong đêm, du dương, tha thiết.

Thanh Tú đứng bất động, hàng lông mi chớp liên tục, nhớ? Anh nhớ cái gì? Cô định mở miệng hỏi thì đôi môi mềm mại kia đã tiến đến, quán lấy môi cô mà mút say sưa.

"Anh..."

Cô đưa tay đẩy anh ra nhưng không được, lại càng làm đôi tay kia siết chặt eo mình hơn, đôi mắt cô mở to, khuôn mặt anh ở cự li gần được phác họa rõ nét, đàn ông khi say quả thực có một sức hút rất lớn, bởi bản năng trời dạy khiến họ rất nhiệt tình. Cả người Thanh Tú lâng lâng, chút lí trí cuối cùng cũng bị men rượu hạ gục, cô quàng tay ra sau lưng anh, tự do nhắm mắt để bản thân chìm trong hương vị ngọt ngào của một nụ hôn đúng nghĩa, không phải vì chiếm đoạt, cũng không phải vì bị ép buộc, rõ ràng là phối hợp cùng nhau.

Cứ thế... thời gian như lắng đọng, không gian như ngừng chuyển... nụ hôn kia cứ triền miên không dứt, cô không hiểu tại sao bản thân lại dễ dãi như vậy, chỉ biết lúc này không có dũng khí để từ chối sức hấp dẫn từ người đàn ông, anh quá cuồng nhiệt, quá dịu dàng dẫn dắt cô đi tới những cảm xúc mãnh liệt...

Càng lúc cô càng cảm nhận được độ nóng và hơi thở dồn dập từ trên người anh, trong phút chốc anh rời môi cô mà hôn lên chiếc cổ trắng ngần, bàn tay không còn để yên trên eo nữa mà bắt đầu di chuyển vào trong áo, khi bàn tay ấm nóng của anh chạm lên đôi gò bồng đảo, cô giật mình chụp lấy tay anh.

"Đừng..."

Cả hai bừng tỉnh thoát khỏi cơn mê man, Trần Nam khó khăn lắm mới bỏ tay ra khỏi vùng đồi núi hấp dẫn kia, sau đó không có bất cứ hành động nào, chỉ ôm cô thật chặt. Thanh Tú không biết rằng cả người anh lúc này đang nóng ran như có lửa đốt, bên trong cơ thể kêu gào mãnh liệt đòi giải phóng, nhưng anh cố gắng ép bản thân kìm lại...dù sao anh cũng không thể đi quá giới hạn với cô.

Anh hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi buông ra.

"Em có mang theo khăn không? Tôi không dùng quen khăn của khách sạn".

Cô nhìn anh, phát hiện gương mặt anh chưa từng đỏ như vậy bao giờ, hôm nay cũng coi như không uống quá nhiều, hay vì giây phút kích thích vừa rồi? Có lẽ anh muốn đi tắm chăng?"

"Có, anh đợi một lát để tôi tìm, hình như cất trong va li".

"Ừ, vậy tôi về phòng, lát nữa mang sang".

Anh cất giọng khàn khàn rồi rời khỏi phòng.

Thanh Tú chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, cô nhìn ra hai má mình trong gương đỏ như quả đào chín, vốc nước lên mặt hết lần này đến lần khác mà vẫn không hết nóng.

Người đàn ông về phòng rồi khép cửa lại, anh ngã người ra chiếc giường êm ái, nhận ra cơ thể mỗi lúc một nóng hơn. Anh ngồi dậy cởi áo vest, điều chỉnh máy lạnh ở nhiệt độ cực thấp, nhưng rồi tình hình cũng không khá hơn, chiếc cà vạt, rồi áo sơ mi lần lượt đều bị cởi ra. Không hiểu sao anh có cảm giác lâng lâng, rạo rực, cơ thể bứt rứt không yên... đầu óc quay cuồng hư hư ảo ảo, dù anh có say như thế nào cũng chưa từng có trạng thái này.

Đúng lúc đó... Ái Lệ bước vào, thân người cô mặc một chiếc đầm hai dây bó sát trễ nải, miệng nhếch lên một nụ cười sâu xa khi thấy anh cởi trần nằm trên giường, hơi thở nam tính gấp gáp, dồn dập.

"Nhanh vậy sao".

Trần Nam cất tiếng hỏi, trong cơn mơ hồ nghĩ rằng Thanh Tú đem khăn qua cho mình.

Ái Lệ bước đến gần, từ từ trèo lên giường, đôi tay nhanh chóng ôm lấy anh, cố ý để những vùng nhạy cảm của bản thân cọ sát vào người đàn ông. Trần Nam vừa rồi dùng chút ý chí để dừng lại với Thanh Tú nhưng ham muốn vẫn chưa tắt. Bây giờ lại ngỡ rằng cô nằm bên cạnh, thân thể mềm mại cùng những chuyển động gợi tình khiến anh bị kích thích tột cùng, bản năng đàn ông trong người trỗi dậy như ngựa đứt cương, anh xoay người đè lên người con gái, môi điên cuồng hôn, đôi tay tham lam thám hiểm khắp nơi.

Thanh Tú sau khi rửa mặt thì lục lọi va li, cô tìm được một chiếc khăn màu xanh, cũng may cô cẩn thận mang thêm nếu không chỉ còn cách nhường khăn của mình cho anh. Cô khép cửa phòng mình lại rồi tiến qua phòng bên cạnh...

Khi vừa định đẩy cửa bước vào thì... miệng há hốc, cảnh tượng bên trong khiến cô chết lặng, qua khe cửa có thể nhìn thấy tấm lưng trần của Trần Nam, phía dưới anh là thân hình hờ hang của Ái Lệ...

"Hai.. người họ... hai người.. họ".

Tâm tư cô không ngừng kêu lên, bàn tay cầm chiếc khăn run rẩy.

Hình ảnh hai người quấn lấy nhau hôn say đắm, bàn tay người đàn ông không ngừng ve vuốt chiếc đùi thon dài kia, tiếng rên rỉ vang lên như những mũi dao đâm phập vào tim cô, nước mắt ở đâu tự nhiên chảy xuống không ngừng.

Vứt chiếc khăn, cô chạy lao ra khỏi khách sạn trong đêm tối...

Trên giường, Ái Lệ nở một nụ cười mỉa hoặc khi thấy Trần Nam hôn điên cuồng trên người mình, cô biết trước nay dù anh có kiềm chế thế nào trước phụ nữ cũng sẽ không vượt qua được cửa ải này, bởi cô đã âm thầm mua chuộc tên nhân viên cho thuốc kích dục vào li rượu, bây giờ thuốc đã phát tác mạnh mẽ, một người lịch thiệp như anh cũng phải trở về đúng với bản chất của giống đực mà thôi.

"Trần Nam, em không thể để mắt anh vào tay con hồ li kia, lần này khi ván đã đóng thuyền rồi xem anh còn lạnh nhạt nữa hay không".

Bàn tay cô nhẹ nhàng sờ trớn khắp da thịt khiến ngọn lửa dục vọng trong người Trần Nam bùng lên mạnh mẽ, anh cúi xuống ngậm lấy vành tai cô, âu yếm hỏi.

"Trong lòng em, anh là gì?"

"Trần Nam, anh đương nhiên là người em yêu nhất, em đã chờ đợi giây phút này từ rất lâu".

Ái Lệ cất giọng ngọt ngào, trong hoàn cảnh này có người đàn ông nào mà không rung động, cô trườn người xuống, đôi môi ẩm ướt hôn lên bờ ngực săn chắc kia, miệng nở một nụ cười đậm đắng.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Thanh Tú lững thững đi, thân hình xiêu vẹo như chỉ muốn chực ngã, nước mắt cứ vậy rơi... Người đàn ông kia, mới cách đó ít phút còn hôn cô, lại dễ dàng lên giường với người phụ nữ khác...hình ảnh anh cuồng nhiệt trên người Ái Lệ khiến tim như bị ai đó bóp chặt.

" Thanh Tú, người ta chỉ bồn cợt với mày, mày lại ngốc nghếch đặt tâm tư vào đó".

Cô cứ như vậy mà đi, đường xá về đêm chỉ còn lác đác vài chiếc xe qua lại, sương giăng khắp mọi nơi, không biết mình đang đi đâu giữa cái thành phố xa lạ này, đi đâu để cái hình ảnh kia không còn hiện lên trong đầu nữa? Cô mỉm cười chua xót nhìn lên bầu trời đen kịt, không tìm thấy bất cứ ngôi sao nào dành cho mình...

Ngay từ đầu khi cô vào làm nếu anh đối xử với cô như những nhân viên khác, đừng quan tâm lo lắng, thì cô đã không cảm kích trước vị giám đốc tôn kính ấy. Cô biết bản thân mình như một cô lọ lem xấu xí với xuất thân tầm thường, không thể với tới một người sáng chói như anh. Năm lần bảy lượt đặt ra ranh giới giữa hai người, nhưng rồi thế nào? Anh từng bước phá vỡ hết mọi bức tường mà cô đã cố gắng xây lên, từ từ bước vào trái tim cô, khiến cho nó chao đảo, giẫm nát mọi lí trí trước đó...

Trên đời này có ai điên rồ như cô, yêu một người... mặc dù biết không bao lâu nữa người ta sẽ kết hôn. Nhưng biết trách anh gì đây? Một lời yêu, anh cũng chưa từng nói, càng không có bất cứ hứa hẹn nào, đúng như Ái Lệ từng nói, cô tự mình đa tình thì cuối cùng cũng nhận lấy đau khổ mà thôi.

Dù có kim nén thế nào, nước mắt vẫn cứ chảy, cô ngồi thụp xuống lề đường, đôi vai không ngừng run rẩy, những tán lá trên đầu khẽ xào xạc, truyền đến cảm giác u lạnh.

" Cô em xinh đẹp, thất tình sao?"

Một giọng nói vang lên sau lưng, cùng với đó là tiếng cười nhàn nhạt. Thanh Tú giật mình đứng dậy, cô đưa tay quệt vội nước mắt, bắt gặp một người đàn ông tuổi tầm ngoài ba mươi, gương mặt dưới ánh đèn đường đỏ gay, cả người hân mùi rượu nồng nặc, đôi mắt híp đang hau háu nhìn vào thân hình cô.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này mới nhận ra mình đã đi lạc vào con đường nào mà hai bên cây cối, lại không có xe qua lại.

" Đi với anh nào..."

Tâm trí bắt đầu hoảng sợ khi cảm nhận được đôi mắt đầy mưu đồ tối tăm của người đàn ông nhìn mình, cô bỗng chốc lạnh cả xương sống, lập tức đi ngược lại với hướng hân đang đứng, đầu không dám ngoảnh lại. Nhưng đôi chân cố gắng đi thật nhanh thế nào cũng bị nỗi sợ làm cho run lên, từng bước nặng như thể bị cột vào một tảng đá to.

Rất nhanh sau lưng truyền đến bước chân của gã đuổi theo, Thanh Tú dùng hết sức mình đi gần như là chạy, tay đưa vào trong túi nhằm tìm điện thoại, nhưng thật tệ hại vì cô đã để nó ở khách sạn. Mắt cô bắt đầu đảo đảo nhìn xung quanh nhằm tìm một ngôi nhà dân nào đó, thế nhưng gần như là không có, hoặc có cũng lưa thưa vài căn nhà nhưng họ đều tắt đèn đi ngủ.

" Chạy đi đâu, chẳng phải em đang cô đơn sao, đi với anh anh sẽ khiến cho em sung sướng".

Giọng nói lè nhè kiểu say rượu của người đàn ông đã ở rất gần, Thanh Tú nhắm mắt dùng hết sức bình sinh để chạy với hi vọng hân ta đang say sẽ không đuổi kịp cô, nhưng cô không ngờ được là hân rất khỏe, chẳng mấy chốc đã chụp được cánh tay của cô giật mạnh làm cả người cô chao đảo muốn ngã.

" Buông ra... tôi không quen anh".

Thanh Tú hét lên thật to, nhưng cả người đã bị gã ôm chặt, cô nghe rõ ràng mùi rượu cùng mồ hôi chua lè trên người hân, bộ đồ lao động bẩn thỉu bốc mùi dơ bẩn thật khiến cô muốn nôn tức khắc, hân cười sang sảng vào tai cô.

" Không quen thì chơi một đêm là quen ngay ấy mà, không chừng lúc ấy cô em nghiện anh cũng nên".

Nói rồi gã đàn ông cúi xuống hôn ngấu ngiến lên chiếc cổ của cô, đã lâu rồi hân không có hơi đàn bà, nay gặp được cô gái ngon mắt thế này khiến tâm trạng vô cùng phấn khích. Thanh Tú uất ức vùng vẫy thật mạnh nhưng không tài nào thoát khỏi vòng tay cứng như kim kẹp kia, cô nhìn bốn bề vắng lặng không một bóng người. Hốc mắt bắt đầu đỏ lên, lúc này có lẽ người đàn ông kia đang say trong men tình với Ái Lệ, anh có biết trong cơn hoảng loạn, người mà cô nghĩ đến đầu tiên là anh không?

Người đàn ông đưa bàn tay thô lỗ bóp mạnh bầu ngực Thanh Tú, hân như một con thú khát mồi, bàn tay cục súc đưa đến đâu là toàn thân cô run rẩy đến đó, cô cúi xuống cắn mạnh vào tay hân.

" Ấ...".

Hân theo phản xạ buông cô ra, nhân cơ hội đó cô bỏ chạy, nhưng lần này vì điên tiết mà gã chạy theo rất nhanh, chẳng mấy chốc tóm được cô, hân dồn cô vào một thân cây ven đường.

" Bóp..."

Một bạt tai giáng thẳng xuống má Thanh Tú, lập tức in hằn năm dấu tay, gãi gãi vào tai cô, nước bọt phun ra tung tóe.

" Mẹ kiếp, dám cắn bổ mày, bổ mày cho biết thế nào là lễ độ".

Cô mở to mắt trừng hấn, răng nghiến lên.

" Tránh ra... buông tôi ra..."

" Bóp..."

Một cái tát bên má còn lại, người đàn ông với đôi mắt đỏ ngầu long lên sòng sọc, hấn lồng lộn như một con thú dữ bị thương, bàn tay thô ráp túm chặt lấy đầu tóc cô giật mạnh về phía sau.

" Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt hả?"

" Rệt..."

Chiếc đầm trắng bị bàn tay thô bỉ xé toạc, một cảm giác lạnh lạnh truyền đến người Thanh Tú, tim cô như muốn thất lại ra khi gã khốn kia bắt đầu lần mò vào trong người cô.

" Buông ra, buông tôi ra... đồ biến thái".

" Cứu tôi..., có ai không? Cứu..."

Mặc cho cô kêu la, giãy dụa, gã đàn ông hung hăng đè cô ra dưới gốc cây, tiếng lá khô vỡ dưới lưng nghe như tiếng lòng lúc này, khô khốc, vỡ nát...

" La đi, la nữa đi".

Cả thân hình to lớn đồ sộ đè lên người con gái nhỏ bé, hấn mặc sức điên cuồng dằn vò cô, một lát sau khi thấy cô im lặng không chống cự nữa, hấn nở một nụ cười thô thiển, ngồi lên vội vã tháo dây nịt ra. Xem ra con mồi đã bị khuất phục, giờ hấn rất nóng lòng muốn thưởng thức cơ thể hấp dẫn này.

Tại khách sạn...

Người đàn ông đang ngồi trên giường xem điện thoại, đầu tóc anh vẫn còn chút nước đọng lại, vừa lúc đó cửa phòng bị mở tung.

" Hoàng Hải, cậu có thấy Thanh Tú đâu không?"Trần Nam xuất hiện, cả khuôn mặt anh đỏ bừng, quần áo xộc xệch, tay cầm một chiếc khăn màu xanh.

" Mới nãy tôi thấy cô ấy cầm khăn qua phòng anh, nghĩ là cô ấy ở bên đó nên mới đi tắm".

Hoàng Hải lập tức đứng dậy, chuyển đi này anh vẫn kín đáo đi theo hai người để phòng trường hợp bất trắc, bây giờ nhìn vẻ mặt lo lắng của Trần Nam, anh lại có một dự cảm chẳng lành.

" Chắc là cô ấy nhìn thấy..."

Trần Nam ngập ngừng, khi anh nhìn chiếc khăn nằm lán lóc ngoài cửa, đã đoán biết Thanh Tú nhìn thấy mọi hành động của mình, anh qua bên phòng tìm cô nhưng hiện tại điện thoại và mọi thứ của cô đều ở đó.

" Thấy gì...?"

Hoàng Hải thắc mắc hỏi.

" Ừ..thì.. Mà việc quan trọng bây giờ là phải đi tìm cô ấy..."

Hoàng Hải mặc dù vô cùng khó hiểu trước thái độ áp úng kì lạ của Trần Nam nhưng nhìn thấy sự khẩn trương của anh thì không hỏi nữa mà lập tức làm theo mệnh lệnh, mặc áo vào rồi cùng ra khỏi khách sạn.

" Cô ấy chắc đi bộ thôi, chúng ta chia ra, cậu đi về hướng kia, tôi đi phía này".

Sau khi phân phó, Trần Nam đi thật nhanh, mắt anh ngó nghiêng xung quanh hai bên đường, giờ này đường phố đã vắng bóng xe cộ, chỉ có những ngọn đèn vàng le lói hắt chút ánh sáng vàng vọt xuống, gió đêm quất từng đợt vào mặt khiến anh không còn trạng thái mơ hồ nữa, một cỗ lo lắng ở đâu xuất hiện đè vào lòng. Đêm khuya thế này Thanh Tú lại chạy đi đâu, trong khi đường xá là hoàn toàn xa lạ, điện thoại lại không mang theo, có phải là cô quá đau lòng trước cảnh anh và Ái Lệ...

Nghĩ đến đây, mắt anh càng tối hơn, như thế nào bản thân lại mất kiểm soát như vậy? Trước nay dù có say cỡ nào cũng chưa từng có cái ham muốn cùng Ái Lệ..., lần này lại tệ đến mức nhắm cô ta với Thanh Tú mà cuồng nhiệt như vậy?

Trần Nam đi như bay, gương mặt anh mỗi lúc một lạnh lẽo, đôi con ngươi nâu trầm đang suy tư tính toán điều gì không rõ, nhưng sự lo lắng thì rõ ràng mỗi lúc một tăng.

" Bà có thấy một cô gái cao chừng này, mặc váy trắng đi ngang qua không?"

Anh đưa tay ra ngang vai mình làm động tác miêu tả với người phụ nữ bán bắp dạo về đêm, nhưng bà ta nhanh chóng lắc đầu.

" Cảm ơn..."

Anh tiếp tục đi như vậy và hỏi thăm thêm vài người bán hàng rong ven đường nhưng họ đều trả lời không gặp người như anh nói. Anh nén tiếng thở dài, tìm cô như thế này khác gì mò kim đáy bể, nhưng anh không thể từ bỏ, lại kiên nhẫn tiếp tục bởi anh biết một cô gái xinh đẹp đi giữa đêm như thế này có biết bao nguy hiểm, cô lại không biết gì về cái thành phố này, lẽ nào đã đi lạc?

Phía trước là một công viên, từ xa anh nhìn thấy một cô gái mặc chiếc đầm trắng, tóc xõa ngang vai đang ngồi trên ghế đá. Khuôn mặt anh trong thoáng chốc giãn ra, vội vàng chạy lại.

" Thanh Tú... tại sao em lại ra đây ngồi?"

Cô gái mở to mắt quay mặt lại khiến anh sững sờ, không phải cô... không phải người anh đang tìm.

Đáy mắt người đàn ông hiện rõ sự thất vọng, vừa lúc đó điện thoại trong túi quần reo vang, anh vội vã đưa lên tai khi thấy đó là số của Hoàng Hải.

Chưa kịp cất tiếng, đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng ồn ào cùng giọng nói vô cùng nặng nề.

" Giám đốc, tìm được cô ấy rồi..."

" Đường nào...?"

Trần Nam chạy như bay theo hướng ngược lại, đầu óc anh ong ong những tưởng sắp vỡ tung ra, gió quất liên tục vào mặt rất buốt...

Khi anh đến nơi, có vài người dân đang tụ tập xung quanh bàn tán chỉ trỏ.

" Tội nghiệp cô gái kia bị xe cán..."

" Nhưng mà nhìn quần áo xem, hình như không chỉ bị xe tông đâu..."

Trần Nam xô mạnh mọi người ra. Cảnh tượng trước mắt khiến tim anh bỗng chốc ngừng đập...

Thanh Tú nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền, cánh tay đập nát máu me be bét loang lổ khắp nơi, mặt và người đầy vết bầm đỏ của dấu tay, chiếc đầm trắng rách tả tơi, da thịt trắng ngần cùng với những vết máu, vết cào xước lộ ra.

Lúc này Hoàng Hải đang cố gắng dùng chiếc áo sơ mi của anh để che người Thanh Tú lại.

Trần Nam nhanh chóng cởi áo khoác ra, quỳ xuống bao bọc cơ thể cô lại, anh áp má vào mũi cô, hơi thở của cô có chút khó nhọc, anh ôm cô vào lòng mà không nhận ra cả cơ thể mình run lên dữ dội.

" Chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra với em?"

Anh gào hét với chính mình, lỗi do thằng đàn ông khốn nạn là anh, vì anh mà cô mới ra nông nỗi này.

" Giám đốc, hình như cô ấy còn bị..."

Hoàng Hải chợt im bất khi nhận ra nỗi thống khổ trên gương mặt Trần Nam, thực sự sẽ không có người đàn ông nào bình tĩnh được khi chứng kiến người mình yêu bị như vậy.

Trong đêm, đôi mắt Trần Nam vẫn lên tia máu đỏ thẫm, đôi mắt anh đau đớn cùng cực, âm giọng như không còn là chính anh nữa.

" Gọi xe... gọi xe cấp cứu mau".

Anh gào lên, xé toạc cả màn đêm yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

12 giờ đêm tại bệnh viện...

Trần Nam thất thần đứng trước cửa phòng cấp cứu, tâm trạng anh chưa lúc nào nặng nề như bây giờ, mắt liên tục dán vào cánh cửa, chỉ mong nó được đẩy ra càng nhanh càng tốt. Hoàng Hải bên cạnh nhìn anh mà nuốt tiếng thở dài vào trong, giám đốc của anh xưa nay trầm tĩnh lạnh lùng đến mức ít khi nào có thể đoán được suy nghĩ qua nét mặt, nay vì lo cho Thanh Tú mà thần sắc hoang mang như vậy.

"Giám đốc... theo thông tin ngay tại hiện trường thì tài xế không sai, anh ta chạy đúng phần đường và tốc độ cho phép".

Trần Nam mệt mỏi day hai thái dương, anh kì thực không muốn nghe bất cứ chuyện gì, điều đáng bận tâm duy nhất lúc này là người con gái nằm trong kia, nhưng dù sao cũng phải làm cho sáng tỏ mọi việc, nếu không mọi tổn thương Thanh Tú gánh chịu là quá oan ức.

"Gì nữa?" Anh cất tiếng khàn khàn.

"Tên tài xế đó thực ra không bỏ chạy mà đã dừng xe gọi người dân giúp đỡ..."

"... Hẳn nói là Thanh Tú tự ngã ra đường đột ngột nên không thắng kịp, bánh xe đã cán lên cánh tay cô ấy... còn những dấu vết trên người thì không phải do hấn gây ra..."

Người đàn ông nhìn vào khoảng không vô định, anh cố gắng liên tưởng đến sự việc, có thể cô bị một tên khốn nạn nào đó giờ trò, chuyện đã cường hiếp hay chưa bây giờ chưa thể khẳng định, nhưng có thể do lúc hoảng sợ bỏ chạy, đã vô ý ngã ra đường... nghĩ đến bóng dáng nhỏ bé của cô trong đêm tối, sẽ sợ hãi, sẽ đau khổ đến thế nào mà tim gan anh quặn lên.

Lúc đó anh đang làm gì? Nghĩ đến chuyện này Trần Nam vẫn không thể tha thứ cho bản thân được, còn Ái Lệ... khi thực sự tỉnh táo rồi anh bắt đầu đặt ra rất nhiều nghi vấn về sự xuất hiện của cô ở cái thành phố xa xôi này, du lịch ư? Vô tình ở cùng khách sạn ư?

"Chúng ta có nên báo cảnh sát không?"

Hoàng Hải thấy anh mãi suy tư nên cất tiếng hỏi.

Đôi con ngươi nâu trầm của Trần Nam khẽ dao động.

"Khoan đã, mọi việc còn quá mơ hồ, hơn nữa trước mắt xem sức khỏe cô ấy thế nào..."

"Vâng..."

Hoàng Hải gật đầu hiểu ý, sau đó im lặng.

Khi cánh cửa phòng cấp cứu mở, Trần Nam lập tức tiến lại chỗ vị bác sĩ tuổi tầm trung niên đang đi ra.

"Bác sĩ, cô ấy thế nào?"

Ông tháo khẩu trang xuống, nhìn anh bằng một ánh mắt buồn bã lần dò xét.

"Các vết trầy xước và bầm tím trên người thực ra không đáng ngại, bệnh nhân bất tỉnh thực ra là do quá sợ hãi, điều tôi lo lắng nhất chính là cánh tay của cô ấy".

"Tay cô ấy thế nào?"

Trần Nam không giấu được căng thẳng, lúc bé Thanh Tú lên anh đã vô cùng lo sợ bởi cánh tay phải của cô bị dập rất nhiều. Bây giờ nghe bác sĩ nói như vậy, anh bất an đến nổi mồ hôi trên trán tứa ra muốn ướt cả mặt.

Vị bác sĩ ôn tồn giải thích.

"Bây giờ sẽ tiến hành phẫu thuật xếp lại xương, nhưng vì vị trí bị tổn thương gồm cả dây thần kinh chính của cánh tay, chỉ sợ rằng sau này không hồi phục được, coi như tàn phế".

Tàn phế? Người đàn ông hầu như bàng hoàng đến mức chân không đứng vững, lời của bác sĩ không khác nào sét đánh ngang tai. Nỗi đau khổ cùng dồn vạt lại ủa tới, khiến cho tâm trí anh càng thêm hỗn loạn.

Bác sĩ giải thích xong thì bỏ đi.

"Thế nào, người thân đồng ý mổ thì kí vào đây".

Một cô y tá đưa tờ giấy cam kết ra trước mặt Trần Nam, anh cầm cây bút lên, nghĩ đến cảnh một ngày không xa, một người giỏi như cô lại trở thành một người tàn phế, không biết cô sẽ sốc như thế nào trước sự thật phũ phàng đó.

"Có kí không thì nhanh đi để các bác sĩ tiến hành phẫu thuật".

Cô y tá nhìn thái độ lưỡng lự của anh thì cất tiếng thúc giục. Bỗng anh vứt cây bút sang một bên, nhìn cô bằng đôi mắt vô cùng lạnh lẽo.

"Chuyển viện."

Nói rồi anh mặc kệ cô đứng ngẩn người, rút điện thoại trong túi ra, tay nhanh chóng tìm ra dãy số quen thuộc của người bạn thân.

"Phương Hùng, sắp xếp cho tôi một bệnh viện tốt nhất, những bác sĩ giỏi nhất trong thành phố".

Phương Hùng bị gọi nửa đêm thì vẫn đang ngái ngủ, áp điện thoại vào tai nhưng mắt vẫn nhắm tịt, miệng ngáp một rở to.

"Chuyện gì lại gọi cho tôi giờ này, còn có... cái gì mà bệnh viện tốt nhất, bác sĩ giỏi nhất...?"

"Thanh Tú, cô ấy bị tai nạn... tôi muốn đưa cô ấy trở về Sài Gòn điều trị".

"Hả? Cái gì, Thanh Tú bị tai nạn?"

Phương Hùng tung chăn ngồi bật dậy, lời nói vừa rồi không khác gì ca nước đá dội vào người anh khiến cho cảm giác buồn ngủ lập tức biến mất. Anh biết thẳng bạn thân chỉ cốt đang đi công tác ngoài Đà Nẵng, giờ gọi báo tai nạn là thế nào.

"Cậu có bị sao không đấy?" Anh lo lắng hỏi.

Trần Nam bên này chau mày, anh hiện tại lòng nóng như lửa đốt mà Phương Hùng lại cứ vòng vo tam quốc.

"Tôi không việc gì"

"Thế tại sao cô ấy bị tai nạn?"

"Tóm lại cậu có giúp không? Trần Nam quát lên.

Phương Hùng nghe âm giọng ấy thì biết chắc chắn sự việc không đơn giản, lại đoán tình huống vô cùng cấp bách nên Trần Nam mới khẩn trương như vậy.

"Phải biết tình hình cô ấy bị cái gì tôi mới nhờ được đúng bác sĩ chuyên khoa giỏi chứ?"

Chân mày Trần Nam giãn ra, anh kể sơ qua tình hình của Thanh Tú, anh biết với mối quan hệ rộng lớn và uy tín của Phương Hùng trong giới y khoa, cậu ta sẽ làm được, dù sao anh cũng không tin được trình độ bác sĩ cùng trang thiết bị nơi này.

Anh cúp máy, nhìn cô y tá vẫn còn đứng chần chẫn nhìn mình thì không kiềm chế được bản thân.

"Cô còn đứng đó làm gì?"

Nói rồi anh quay sang Hoàng Hải.

"Cậu liên hệ với bên hãng hàng không, nhờ họ giúp cho chúng ta một chuyến bay về Sài Gòn nhanh nhất".

"Anh... anh muốn chuyển đi bệnh viện nào?"

Cô y tá lắp bắp hỏi, không ngờ Trần Nam điền tiết hết to.

"Làm thủ tục xuất viện cho tôi, không cần biết chuyển đến bệnh viện nào".

Cô y tá nọ bị dọa cho xanh mặt, lập tức chạy đi làm giấy tờ.

Hoàng Hải đi ra ngoài gọi điện liên lạc, rất nhanh sau đó trở lại với sắc mặt rất khó coi.

"Họ nói quy định muốn đưa bệnh nhân lên máy bay phải đặt chỗ trước 24 tiếng".

Hai án đường Trần Nam cau chặt, đôi mắt nâu trầm mỗi lúc một âm u.

"Thôi được rồi, việc này để tôi".

Anh mở điện thoại, lướt danh bạ một vòng nhằm tìm kiếm những người thân quen có mối quan hệ với bên hãng hàng không, sau đó đi ra ngoài gọi điện

rất lâu.

Hoàng Hải mặc dù mặt mũi lạnh như tiền, đôi mắt chìm ung trông rất ngầu nhưng thực ra trong lòng lúc này cũng vô cùng áy náy. Gần đây... mọi việc rắc rối cứ xảy đến khiến anh bao lần trở tay không kịp... Lần này do anh chủ quan cho rằng Thanh Tú sẽ vào phòng Trần Nam nên mới lơ là cảnh giác mà đi tắm, ai ngờ cô ấy lại bỏ chạy đi đâu dẫn đến sự việc đáng tiếc này, tuy Trần Nam không mở miệng trách cứ anh nhưng bản thân luôn khó chịu trong lòng.

Hoàng Hải còn đang suy nghĩ thì đã thấy Trần Nam quay lại, thần sắc rất mệt mỏi, những vết máu dính trên chiếc áo sơ mi giờ đã khô chuyển sang một màu đỏ thẫm.

" Thế nào, có được không giám đốc?"

Người đàn ông khẽ gật đầu, Hoàng Hải thở nhẹ một, anh luôn có niềm tin rằng giám đốc của mình sẽ xoay chuyển được tình thế.

" Hoàng Hải, tôi sẽ đưa cô ấy về Sài Gòn, còn cậu ở lại đây làm cho tôi một việc..."

Hai người đàn ông ngồi xuống dãy ghế ngoài hành lang, ánh điện sáng trắng chiếu xuống khuôn mặt đầy căng thẳng của Trần Nam, Hoàng Hải lắng nghe anh với thái độ vô cùng tập trung, thỉnh thoảng chân mày anh cau nhẹ.

" Vâng, tôi hiểu rồi thưa giám đốc". " Nhớ, việc này vô cùng quan trọng, cậu phải hết sức khéo léo".

Lời nói ngắn gọn nhưng đặt hết tâm tư vào đó khiến cho Hoàng Hải cảm thấy trách nhiệm của anh lần này là vô cùng lớn.

" Tôi nhất định sẽ làm được". Anh cất giọng đầy cương quyết.

3 giờ sáng...

Chuyến bay từ Đà Nẵng đến Thành phố Hồ Chí Minh đã hạ cánh, Thanh Tú nhanh chóng được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện quốc tế A mà Phương Hùng đã sắp xếp, Trần Nam vừa xuống xe đã thấy Phương Hùng cùng vài vị bác sĩ đứng đợi sẵn, trong lòng anh một sự yên tâm lẫn cảm kích truyền tới.

Băng ca đẩy Thanh Tú vào phòng cấp cứu, thực ra vết thương trên người và tay cô đã được bác sĩ ở bệnh viện Đà Nẵng sơ cứu, bây giờ các bác sĩ ở đây sẽ tiến hành chụp cánh tay gãy rồi hội chẩn phương pháp.

Phương Hùng cùng Trần Nam đứng đợi bên ngoài, anh đưa mắt nhìn thẳng bạn thân cao ngạo giờ đang ưu tư phiền muộn, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề theo.

Chỉ vài phút sau bác sĩ đã bước ra, vị bác sĩ này tên Đăng Khoa, là bạn cùng trường y của Phương Hùng lúc trước, hiện là trưởng khoa chỉnh hình, anh đưa mắt nhìn hai người đàn ông trước mặt.

" Bây giờ sẽ tiến hành phẫu thuật, nhưng tôi tiên lượng sau này di chứng để lại là không hề nhỏ".

Đôi mắt Trần Nam tối đi, anh cũng đã nghe bác sĩ ngoài Đà Nẵng giải thích việc này, bàn tay anh nắm chặt, cất giọng trầm trầm.

" Xin anh cố gắng giúp đỡ..."

Phương Hùng nghe thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên, cái tên Trần Nam kiêu căng này xưa giờ chưa hề xin xỏ ai, nay mở miệng nói câu đó cũng gần giống như trời sắp sập.

" Tôi đương nhiên sẽ cố gắng hết sức, bạn của Phương Hùng cũng coi như bạn của tôi".

Nói rồi vị bác sĩ rời đi chuẩn bị ca phẫu thuật. Trên hành lang, hai người đàn ông ngồi trầm tư, Phương Hùng ôm một bụng thắc mắc trong lòng nhưng nhìn thấy gương mặt âm u của Trần Nam thì không biết phải mở lời thế nào.

" Yên tâm đi, đây là bác sĩ giỏi nhất, cậu đừng quá lo lắng".

Trần Nam đương nhiên không phải không tin tưởng tay nghề bác sĩ ở đây, người Phương Hùng nhờ cậy đương nhiên không phải tầm thường, nhưng trong lòng anh vẫn còn nhiều sự lo lắng khác.

" Rốt cuộc là thế nào?"

Phương Hùng không thể giấu được sự tò mò nữa.

"....."

Sau khi nghe Trần Nam kể lại, anh nhủ mảy.

" Nghĩa là khi cô ấy thấy cậu và Ái Lệ... cô ấy bỏ đi và bị xe cán?"

Trần Nam mất nhìn mông lung vô định, anh cũng ước gì sự việc chỉ đơn giản như vậy thì lúc này tâm trạng anh đã không tệ như thế. Anh thở dài, thức trắng gần một đêm khiến giọng anh khàn đặc.

"Thực ra lúc tìm được cô ấy, đồ trên người cô ấy rách tả tơi, người có nhiều dấu vết giống như là..."

Nói đến đây mắt Trần Nam nhắm chặt lại, anh đưa tay lên bóp trán, hình ảnh đó cho đến giờ vẫn khiến anh chấn động.

"Ý cậu... có phải là... cưỡng hiếp?"

Trần Nam gật đầu, cái xác nhận này của anh khiến Phương Hùng vô cùng sùng sốt, nếu như vậy Thanh Tú sao có thể chịu được cú sốc này.

"Cậu có chắc không?"

"Tôi không rõ, vì vậy muốn nhờ cậu..."

"Được, tôi hiểu rồi".

Phương Hùng rất nhạy bén, nghe Trần Nam nói như vậy anh đã biết phải làm gì, bản thân anh chuyên khoa nội nên không thể tự tay làm những việc đó, nhưng anh sẽ nhờ một bác sĩ sản khoa kiểm tra cho Thanh Tú.

Ca phẫu thuật kết thúc một tiếng sau đó, bác sĩ Đăng Khoa tháo chiếc khẩu trang bước ra ngoài.

Nét mặt Trần Nam căng lên, quan sát từng chữ được phát ra chậm rãi từ vị bác sĩ kia.

"Phẫu thuật thành công, sau này tập thêm vật lý trị liệu thì chức năng vận động sẽ từ từ hồi phục".

Lòng ngực Trần Nam như được gỡ bỏ một tảng đá ngàn cân, anh thở phào một, đáy mắt ánh lên một niềm vui khôn xiết.

"Cảm ơn rất nhiều".

Lúc Thanh Tú được đẩy từ phòng hồi sức xuống phòng bệnh đã 6 giờ sáng, Trần Nam thấm ướt một chiếc khăn và nhẹ nhàng lau mặt cho cô, khi chạm vào những vết bầm tím trên má, bàn tay anh khựng lại. Cô ngủ dường như không yên giấc, hai hàng chân liên tục cau lại, trán rịn một lớp mồ hôi mỏng. Anh cứ đứng như vậy nhìn cô rất lâu, thỉnh thoảng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, hận bản thân đã không thể che chở cho cô.

Khi cảm thấy Thanh Tú ngủ đã thoải mái hơn và hơi thở đều hơn, Trần Nam tranh thủ ngã người ra chiếc giường xếp trong góc phòng, thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi đồng hồ điểm 8 giờ, mặt trời len lỏi những tia nắng qua cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt lún phún râu của anh thì mới giật mình ngồi dậy.

Anh nhìn sang chiếc giường bệnh, lúc này Thanh Tú đã dậy, mắt cô đang nhìn chăm chăm lên trần nhà. Khi anh bước đến, nghĩ rằng cô sẽ giận dữ hoặc hỏi anh chuyện tối qua ở khách sạn, nhưng không ngờ cô chỉ im lặng, nhìn anh bằng một đôi mắt vô cùng lạ lẫm.

"Em thấy trong người thế nào?"

Anh ân cần cất tiếng, nhưng Thanh Tú không đáp lại, hốc mắt bỗng dưng hồng lên, cô muốn ngồi dậy nhưng sức quá yếu không thể gượng được, nhận ra cánh tay phải đã bị băng bó và được treo lên bởi một sợi dây nhỏ vòng qua cổ, đành dùng cánh tay khỏe còn lại để chống lên, vì gắng sức mà đôi môi trắng bệch.

Trần Nam vội cúi người xuống đỡ, nhưng khi cánh tay anh chạm vào người, cô hoảng sợ hét lên.

"Đừng... đừng đụng vào người tôi.."

Phản ứng của cô khiến anh nghĩ cô giận chuyện anh và Ái Lệ nên tỏ ra xa cách, nhưng khi nhìn vào đôi mắt vô hồn của cô, lại cảm giác không phải như vậy, hình như cô bị ám ảnh bởi chuyện kia...

"Là tôi.. đây".

Anh nhìn bằng ánh mắt hết sức trù mến, nhưng cô vẫn giữ vẻ mặt căng thẳng như vậy, cả người co rúm lại, lúi vào trong góc giường bệnh.

Trần Nam đưa bàn tay ra, một lần nữa muốn chạm lên vai cô.

"Đừng sợ...mọi chuyện ổn rồi..."

"Đừng... "

Tiếng thét thất thanh của cô làm bàn tay anh rút lại, vừa lúc đó Minh Thành và Phương Hùng cùng xuất hiện ở cửa phòng.

Minh Thành một giây đi rất nhanh đến bên giường.

"Minh Thành... Minh Thành".

Thanh Tú òa lên khóc nức nở, nắm lấy vạt áo của anh.

Minh Thành nhìn thấy bộ dạng thảm hại của cô thì đau còn hơn bị dao cắt, anh đưa mắt nhìn Trần Nam đang đứng bên cạnh, cất tiếng chất vấn.

"Chẳng phải cô ấy đi cùng anh sao? Tại sao ra nông nỗi này?"

"Minh Thành... em không muốn gặp người này, em không muốn gặp người này".

Thanh Tú bấu chặt vạt áo anh hơn, đôi mắt hoang mang tột độ, tay chỉ về phía Trần Nam, biểu tình giống như một đứa trẻ đang núp vào lòng mẹ khi thấy kẻ hăm hại mình đang đứng trước mặt. Minh Thành liếc nhìn Trần Nam, không biết anh đã gây ra chuyện gì nhưng với biểu hiện hoảng sợ này của Thanh Tú, nguyên nhân chắc chắn đến từ đó. Anh liền đưa tay vén vài cọng tóc lòa xòa trước mặt cô, vỗ về.

"Anh đây... em đừng sợ.."

Nói rồi anh ôm lấy đôi vai đang run rẩy của cô, tiếng nấc trong cổ họng vẫn chưa có dấu hiệu giảm.

"Minh Thành... anh ở đây với em, đừng bỏ em.."

Trần Nam nghe cô thút thít trong lòng Minh Thành mà đứng bất động, khóe mắt khẽ giật giật, trong lòng bỗng nhiên có một đợt thủy triều vô cùng mạnh, đập vào mọi góc ngách... nước cuộn cuộn dâng lên nhấn chìm anh xuống đáy vực.

"Anh không bỏ em đâu... đừng sợ...".

Minh Thành cất giọng âm trầm, kiên nhẫn dỗ dành.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Căn phòng tràn ngập không khí nặng nề, tiếng khóc của Thanh Tú khiến cho cả ba người đàn ông ở đây lúng túng, nhưng bây giờ người cô tin tưởng chỉ có Minh Thành, Trần Nam căng thẳng đưa mắt sang Phương Hùng đang đứng ở cửa, kéo tay anh ra ngoài.

"Việc tôi nhờ cậu thế nào?"

Phương Hùng nhét hai tay vào túi quần, bước ra hành lang nhìn xuống dưới sân bệnh viện, đăm chiêu giây lát. Trần Nam cũng bước theo, cả người anh mệt mỏi dựa lưng vào lan can, chỉ mong nhận được câu trả lời tốt đẹp.

Khoảng im lặng bao trùm hai người đàn ông, mãi một lúc sau Phương Hùng mới mở miệng.

"Rất may.. cô ấy chưa bị hăm hại".

Chân mày Trần Nam giãn nhẹ, nhưng trong lòng vẫn bồn chồn, Phương Hùng như đoán được suy nghĩ trong lòng anh nên cất tiếng.

"... Xem ra, cô ấy đang gặp phải vấn đề về tâm lý.."

Ánh nắng xuyên qua những tán lá, chiếu loang lổ lên khuôn mặt trầm tư của người đàn ông, một đêm mất ngủ cộng với lo lắng khiến anh già đi thêm mấy tuổi, vài cọng tóc lòa xòa trước trán anh cũng không buồn hất lên. Thực ra anh chỉ ước khi tỉnh lại, Thanh Tú chửi mắng, cào cấu anh thì tốt biết mấy, biểu hiện này của cô khiến tâm tư anh càng rối rắm, cô sốc đến nỗi không còn nhận ra anh nữa, hay sự thất vọng trong tiềm thức khiến cô hận anh đến như vậy?

Phương Hùng nhìn người bạn đứng thần thờ, chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ dính đầy máu khô, râu lún phún nham nhò khắp cằm, trông thật chẳng ra một vị giám đốc oai phong...

"Bây giờ cô ấy đang kích động, cậu tạm thời về nghỉ ngơi chút đi, ở đây đã có y tá và bác sĩ lo..."

Trần Nam không trả lời, anh đưa mắt nhìn vào giường bệnh qua ô cửa kính, lúc này Thanh Tú đã thôi khóc, cô đang ngồi trên giường, thân hình nhỏ nhắn lọt thỏm trong bộ đồ bệnh viện rộng thùng thình. Minh Thành ngồi bên cạnh, dịu dàng vuốt từng muống sữa cho cô, cô có vẻ rất ngoan ngoãn, còn nói gì đó với anh, biểu hiện khá thoải mái không còn hoảng sợ như lúc này.

Anh nén tiếng thở dài, suy nghĩ gì đó rồi quay lại nói với Phương Hùng.

" Cậu sắp xếp cho cô ấy một bác sĩ tâm lý được không?"

" Đương nhiên...Đây cũng là điều tôi nghĩ đến đầu tiên".

" Vậy tôi đi đây".

Người đàn ông nhìn vào trong phòng một lần nữa rồi rời đi, ánh nắng chiếu vào bóng lưng anh đổ dài trên hành lang bệnh viện.

Về đến nhà, anh tắm rửa rồi nhanh chóng đến công ty, hàng đồng giấy tờ văn kiện đang chờ xử lý, đến trưa khi đã gần xong, chợt nhớ ra điều gì, anh bấm số gọi cho Hoàng Hải.

" Thế nào rồi?"

"....."

" Đúng như tôi dự đoán phải không?"

"...."

" Được rồi, cậu tiếp tục thu thập cho đủ đi.."

"...."

" Chuyện đó không cần, cô ấy không bị cưỡng hiếp.."

Cúp máy, Trần Nam vứt cây viết xuống bàn, cả người ngã ra sau ghế, mắt nhắm nghiền suy nghĩ điều gì đó, chiếc ghế xoay một vòng, hai vòng, đến lần thứ ba thì anh ngồi bật dậy, lập tức nhắc điện thoại.

" Thư kí Linh, vào phòng tôi".

Buổi chiều, khi Trần Nam cầm chiếc áo vest mặc vào người chuẩn bị rời khỏi phòng thì Ái Lệ xuất hiện, gương mặt cô lấm lét nhìn anh.

" Đi du lịch về sớm vậy sao?"

Anh cất giọng lạnh nhạt đầy mỉa mai, tay đưa lên chỉnh chiếc cà vạt trên cổ, mắt không buồn nhìn cô.

Ái Lệ bước đến gần anh, ấp úng mở lời.

" Trần Nam, em xin lỗi chuyện tối qua..."

Cánh môi Trần Nam nhếch lên, anh nhìn thẳng vào mắt cô.

" Xin lỗi? Em làm sai chuyện gì mà phải xin lỗi?".

Ái Lệ bị đôi mắt nâu trầm của anh nhìn như muốn thấu tâm can thì lúng túng, cô cụp mắt xuống không dám đối diện với anh, mở lời như thú nhận.

" Thực ra, tối qua em cũng có uống rượu với bạn, có chút hơi men.. nên mới đến phòng anh..."

Nét mặt Trần Nam vẫn trầm tĩnh, anh tiến một bước, đưa tay nắm lấy chiếc cằm của cô.

" Chỉ như vậy?"

" Á..."

Ái Lệ bị anh siết đau nên hoảng sợ, những việc cô làm giống như bị anh nhìn thấy tất cả, nhưng cô tự trấn an mình rằng bản thân đã làm rất khéo léo và kín đáo, Trần Nam không thể phát giác ra được.

" Vâng... chỉ.. như vậy..."

Cô lắp bắp, đầu gật liên tục nhằm xác nhận câu trả lời.

" Nam nữ ở bên nhau là lẽ thường, hơn nữa...". Cô cố gắng biện hộ.

" Em im đi".

Trần Nam gần lên, một phát buông tay ra, anh chậm rãi đi đến bên cửa sổ, đôi mắt âm u nhìn ra bầu trời đầy mây xám xịt. Ái Lệ cảm nhận được khắp người anh toát ra vẻ lạnh lẽo nên không dám đến gần, chỉ nhìn anh từ xa, anh cứ đứng như vậy rất lâu khiến cô mất hết kiên nhẫn, cuối cùng cất tiếng.

" Ba em nói, qua tết sẽ tổ chức đám cưới, ngày thì ông muốn để anh quyết định. Cũng không còn bao lâu đâu, anh sắp xếp thời gian cùng em đi chụp hình cưới, còn chọn mẫu thiệp mời nữa".

Đáy mắt Ái Lệ ánh lên niềm vui khi nói đến việc này, trái ngược với tâm trạng vui vẻ của cô, người đàn ông trầm tư rất lâu, dường như anh đang thả hồn bồng bềnh ngoài ô cửa sổ kia.

Anh đang nghĩ về cái hôn ước được định sẵn này, dù anh không muốn nhưng cũng thế phản bác, bởi nó không đơn giản là một hôn ước thông thường, trong đó còn chứa đựng ơn nghĩa của gia đình anh với gia đình Ái Lệ.

Khi còn trẻ ba anh cùng ông Châu (ba của Ái Lệ) là bộ đội cùng đơn vị đã nhiều lần cùng nhau vào sinh ra tử, trong một trận càn quét của địch, ông Châu đã đưa mình ra đỡ cho ba anh một viên đạn, nếu không anh có lẽ đã trở thành trẻ mồ côi từ khi còn nằm trong bụng mẹ. Vì việc đó mà ông Châu đã phải mất nhiều năm để chữa trị, ba anh mang ơn và luôn lấy làm áy náy với ơn cứu mạng kia. Đến khi bà Châu sinh ra một cô con gái nhỏ, ông Châu liền nghĩ ý muốn hai gia đình sau này sẽ trở thành thông gia vì ông lúc đó rất quý Trần Nam, mới là một đứa trẻ hai tuổi nhưng vô cùng khôi ngô và thông minh.

Ba anh đương nhiên vui mừng đồng ý, hơn nữa khi đến thời hòa bình, ông Châu đã năm lần bảy lượt dựa vào chức quyền của mình mà giúp ba anh mở rộng cái công ty Trần Minh này. Khi ông còn sống, anh luôn được nhắc nhở rằng, ơn nghĩa đối với gia đình họ Châu là rất lớn, anh sau này nhất định phải cưới Ái Lệ và chăm sóc cho cô ấy thật tốt để đền đáp. Cho đến khi hấp hối, ông vẫn luôn căn dặn như vậy...

Trần Nam xoay người, trong căn phòng rộng lớn im ắng, âm thanh trầm ấm từ cổ họng anh phát ra, chậm rãi, từng chữ một...

" Ái Lệ, em thật sự muốn kết hôn với anh?"

Ái Lệ mở to mắt, tại sao anh có thể hỏi cô như vậy, bao nhiêu năm qua cô vẫn luôn chờ đợi cái ngày hạnh phúc đó.

" Vâng, em thật sự muốn.."

Trần Nam bước đến gần cô, đôi con ngươi âm trầm nhìn khuôn mặt đẹp sắc nước hương trời trước mặt, đường nét hoàn mỹ này quả thực khiến đàn ông không thể không si mê.

" Em cũng thừa hiểu hôn sự này là do người lớn sắp đặt".

Ái Lệ nhìn anh dò xét, lẽ nào anh không muốn kết hôn với cô, lẽ nào muốn chối bỏ hôn ước, lẽ nào những năm tháng đợi chờ của cô sẽ tan như bong bóng xà phòng?

" Em hiểu, nhưng em thật lòng yêu anh".

Hàng lông mi của Ái Lệ run nhẹ, cô kì thực bên ngoài kiêu kì như vậy nhưng tính khí khó kiềm chế, mau nổi nóng và cũng rất dễ xúc động, không mấy chốc đáy mắt đã hồng lên, bởi cô rất sợ Trần Nam sẽ nói ra hai chữ "hủy hôn".

Trần Nam nhìn cô, vẻ mặt thoáng chút bối rối, nhưng rồi cũng nhanh chóng khôi phục vẻ trầm tĩnh.

" Em chấp nhận lấy một người mà biết rõ người đó không hề dành tình cảm cho mình?"

Lúc này thì Ái Lệ không dồn nén bản thân được nữa, nước mắt bắt đầu lăn dài hai bên gò má trắng nõn, câu này của Trần Nam khác nào thừa nhận anh yêu Thanh Tú chứ không phải cô, nhưng giọng nói cô vẫn kiên quyết.

" Em chấp nhận, em tin khi sống cùng nhau rồi anh cũng sẽ từ từ yêu em".

Trần Nam nhìn đôi mắt đỏ hoe của Ái Lệ, có chút nặng nề trong lòng. Người con gái này, tuy anh không yêu nhưng đã bao nhiêu năm trôi qua, hai người cứ như vậy lớn lên cạnh nhau, anh cũng chưa từng yêu ai khác và nghĩ rằng cuối cùng sẽ vâng lời sắp đặt và cưới cô, tình cảm sẽ từ từ đến... Nhưng đó là khi Thanh Tú chưa xuất hiện, còn bây giờ... đầu óc anh chỉ muốn vỡ tung trong cái tình thế khó xử này.

" Ái Lệ, anh không muốn em chịu tổn thương, hôn nhân không tình yêu chẳng khác gì nắm mèo..".

Lời của Trần Nam chậm rãi, nhẹ nhàng như một vết dao cứa vào lòng Ái Lệ...

"...Chi bằng em hãy là người hủy hôn đi, cứ đổ mọi tội lỗi hay tai tiếng lên người anh là được.."

Ái Lệ ngỡ ngàng trước những lời nói vô tình kia, vì Thanh Tú anh sẵn sàng vứt bỏ cuộc hôn nhân tốt đẹp này ư? Lấy cô, anh muốn gì mà chẳng được, một người vợ xinh đẹp, anh muốn mở rộng công ty đến mức nào ba cô cũng giúp được, chưa kể cô là con gái một, bao gia sản nhà họ Châu sau này đều sẽ là của anh. Rốt cuộc anh ăn phải bùa mê thuốc lú gì từ đứa con gái thấp kém kia?

Nghĩ đến đây, cô khóc rống lên, ôm chầm lấy Trần Nam từ phía sau, nước mắt tuôn rơi là chảy.

"Không...không, em không từ bỏ, anh phải kết hôn với em."

Người đàn ông đứng bất động, mắt anh nhắm lại đầy mệt mỏi, anh gỡ tay cô ra, xoay người lại.

"Vì cuộc hôn nhân này, em đã âm thầm gây ra những chuyện gì sau lưng anh?"

Ái Lệ lùi ra sau vài bước, mặt bà ứa ra vẻ ngỡ ngàng vô tội.

"Em... không gây ra chuyện gì hết, em sẽ không hủy hôn đâu..."

Trần Nam nín tiếng thở dài, nhìn cô đầy bất lực.

"Tại sao em lại cố chấp như vậy?"

Ái Lệ lau nước mắt, cô biết Trần Nam đang tìm cách khuyên nhủ cô chứ bản thân anh không đời nào dám đứng ra tuyên bố cái chuyện động trời kia, nhưng cô làm sao dễ dàng từ bỏ như vậy, trên đời này Trần Nam phải là của cô, là của cô mà thôi.

"Em sẽ cố chấp đến cùng".

Nói rồi không cần biết thái độ của Trần Nam thế nào, Ái Lệ quay người bước đi, khi ra đến cánh cửa, khóe môi cô câu lên một nụ cười khiêu khích.

"*Trần Nam, để em chống mắt lên xem bản lĩnh của anh thế nào? Ái Lệ này từ ngày sinh ra đến giờ, chưa từng muốn thứ gì mà không được ha...ha ha*".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

"Minh Thành, sao cả ngày nay anh không đến công ty?"

Ngọc Mai cất tiếng lạnh lạnh qua điện thoại, dạo này cô quan tâm Minh Thành nhiều đến mức khiến anh mệt mỏi.

"Anh đang ở bệnh viện chăm sóc cho Thanh Tú"

Cái gì? Ngọc Mai mở to mắt, chẳng phải Thanh Tú đang đi công tác sao, sao lại ở bệnh viện... hơn nữa tại sao Minh Thành lại ở bên cạnh cô ấy?

"Sao anh lại ở đó, bên cạnh cô ấy chẳng phải có giám đốc ư?"

Bị Ngọc Mai chất vấn, Minh Thành khẽ thở dài cái thượt.

"Lúc nào gặp rồi nói chuyện sau".

Trước cái cúp máy đột ngột của Minh Thành, Ngọc Mai giận tím mặt, cô hậm hực trong lòng.

"Minh Thành, đã biết cô ta yêu Trần Nam, tại sao anh cứ cố chấp như vậy?"

Trần Nam đến bệnh viện đã gần 9 giờ tối, một phần vì bận giải quyết nhiều việc, lí do chủ yếu hơn là không muốn Thanh Tú bị kích động khi nhìn thấy anh...

Đứng ngoài cửa, thấy cô đã ngủ say, hơi thở trầm ổn đều đều anh mới tiến vào phòng. Minh Thành lúc này đang ngồi cạnh giường, thấy anh đến thì đứng dậy.

"Anh còn đến đây làm gì?"

Trong lòng Minh Thành vô cùng khó chịu, anh đối với Trần Nam bây giờ không nể nang gì nữa, ánh mắt thể hiện rõ sự khiêu chiến của một người đàn ông.

"Minh Thành, anh có nói chuyện lí lẽ không?"

Giọng Trần Nam hạ xuống mức nhỏ nhất, tránh đánh động đến giấc ngủ của Thanh Tú.

"Lí lẽ? Anh cũng biết đến lí lẽ sao?" Minh Thành gằn giọng, mặt đỏ lên vì tức giận.

Vừa lúc đó cô y tá đi ngang qua, thấy hai người đàn ông đang sừng cò với nhau thì nhắc nhở.

"Người nhà vui lòng giữ yên tĩnh cho bệnh nhân nghỉ ngơi".

Minh Thành đưa mắt nhìn Thanh Tú, thấy nét mặt cô cau lại nên anh ra hiệu cho Trần Nam ra ngoài. Hành lang yên tĩnh, hai người đàn ông đứng nhìn ra bầu trời đêm đen kịt, mỗi người mang một nỗi lòng riêng.

"Anh về đi, đêm nay tôi ở lại với cô ấy". Trần Nam cất tiếng.

Đôi mắt Minh Thành tối đen.

"Không được, cô ấy không muốn gặp anh".

Minh Thành nhớ đến vẻ mặt hoảng sợ của Thanh Tú đối với Trần Nam thì không thể nào đồng ý, dù chuyện gì xảy ra với cô anh chưa được rõ, nhưng điều duy nhất anh phải làm lúc này là bảo vệ cô đến cùng, không thể để người đàn ông kia khiến cô tổn thương thêm lần nữa.

"Minh Thành, tôi cho anh nghỉ làm một ngày để ở bên cô ấy là quá lắm rồi, anh còn muốn gì nữa?"

Minh Thành im lặng..., thực ra nếu không gặp phải vấn đề về tâm lí, Thanh Tú có lẽ đã không cho anh cơ hội ở gần chăm sóc như vậy. Cô đã từng nói với anh rằng "Minh Thành, anh là một người anh trai tốt nhất của em", cho nên anh mới phải giấu kín tình cảm của mình, tiếp cận cô trong cái lớp vỏ "anh trai" đó, cứ thế âm thầm, lặng lẽ.

Trần Nam thấy anh trầm tư khá lâu thì cất tiếng.

"Yên tâm đi, tôi sẽ rời đi trước khi cô ấy dậy..., anh về nghỉ ngơi, công việc còn đợi rất nhiều ở công ty".

Minh Thành không trả lời, anh quay người đi vào, ngã chiếc giường xếp ra góc phòng nằm xuống, xem ra lời của Trần Nam không có chút giá trị nào với anh lúc này.

Đem chuyện ở công ty gây áp lực ư? Dù sao năm nay anh cũng chưa nghỉ ngày nào, lần này có thể dùng toàn bộ phép năm ra nghỉ cũng được hai tuần. Minh Thành đang suy nghĩ cách đối phó thì Trần Nam bước vào, anh cởi chiếc áo khoác tùy ý vất lên ghế rồi ngồi xuống, xem người đàn ông nằm kia như là không khí.

Trong căn phòng bệnh, có hai người đàn ông, không ai nói lời nào, nhưng trong lòng đều chất chứa nộ khí ngút trời.

10 giờ, rồi 11 giờ...

Căn phòng yên ắng, tiếng máy điều hòa thỉnh thoảng phát ra âm thanh nhè nhẹ, Trần Nam vẫn kiên nhẫn ngồi đó, đôi mắt âm trầm nhìn ngắm Thanh Tú. Bỗng nhiên anh cảm thấy mình bây giờ chẳng khác gì một tên trộm, chỉ dám lén lút nhìn khi cô đã ngủ say, bởi khi tỉnh dậy trong mắt cô anh chỉ là một tên ác ma không hơn không kém.

Minh Thành nằm đó, mắt vẫn đang hướng về bóng lưng của Trần Nam, thực sự không tài nào ngủ được. Ngày hôm nay lúc Thanh Tú vui vẻ, anh đã khéo léo hỏi dò cô đã xảy ra chuyện gì trong chuyến công tác vừa rồi nhưng cô không trả lời, chỉ một mực nói không muốn gặp người đàn ông kia.

1 giờ sáng, Trần Nam không thể chịu được tư thế ngồi trên ghế nữa, anh đi ra ngoài hành lang ngó dáo dác nhằm tìm kiếm ghế xếp hoặc chiếc chiếu nào đó để ngã lưng nhưng không có, đành quay vào trong. Anh đưa mắt nhìn chiếc giường, lúc này Thanh Tú nằm co ro một góc sát tường, anh đánh liều nằm xuống khoảng trống bên cạnh cô.

Anh thực ra không ngủ, sợ đụng phải người cô nên nằm sát mép giường, một chân thò xuống gác lên ghế, mắt nhắm nghiền nhìn lên trần nhà, trong đầu vầy quanh những lo lắng, suy tư.

Thanh Tú ngủ không được yên, cô thấy mình đang vùng vẫy gào thét dưới thân của một tên đàn ông bản thủ, gãi nhe răng ra cười khiến cô tõm đến tận cổ họng.

"Bố mày sẽ cho mày biết mùi vị của sung sướng, nằm yên nào".

"Không, không..."

Cô giật dụa, nhưng toàn thân không còn chút sức lực vì trước đó đã bị đánh cho tã toi, chiếc đầm trắng tinh khôi cũng bị xé toạc ra rồi, khắp da thịt đầy rẫy vết bầm tím.

Đầu cô bị gã khốn túm tóc giữ chặt, hấn ngồi lên, cời quần ra. Cô nhân cơ hội đó, dùng chút sức lực cuối cùng vùng chân đạp vào hạ bộ hắn.

"Á, con chó cái, mày dám".

Toàn thân cô đau buốt nhưng cũng ráng gồng mình lên bỏ chạy, đôi chân liêu xiêu đạp lên mặt đất lạnh buốt tận xương tủy.

"Con đi...đứng lại cho tao".

Nghe tiếng bước chân sau lưng, chân cô run lên cầm cập, bằng cách nào cũng phải cố thoát được tình huống này, cô vừa chạy vừa hét trong đầu mình.

"*Cố lên..., Thanh Tú ơi, phải cố lên, mạnh mẽ lên..*".

Cô tiếp tục chạy, cổ họng đã khô đến mức đau rát, hơi thở qua lỗ mũi nặng như chì.

"Đứng lại cho tao..."

Cô nhắm mắt lại, lấy hết sức bình sinh mà chạy.. bỗng..

"Rầm.."

Đôi chân vấp phải cục đá, cô té lăn ra đường, vừa lúc đó, chiếc ô tô lao tới.

"Kết.."

"Á..."

Một cảm giác đau đến tận cùng tâm can truyền tới.

"Trần Nam.. Trần Nam".

Tiếng hét của cô làm cho Minh Thành ngồi bật dậy, anh vội vã đi đến bên giường. Thanh Tú mắt vẫn nhắm nghiền, đầu lắc liên tục, lúc này Trần Nam đang nằm bên cạnh nên lập tức ôm cô vào lòng vỗ về, đôi mắt thâm trầm của anh khẽ liếc Minh Thành một.

Mí mắt Minh Thành cup xuống, dù anh có tốt với cô thế nào, có chăm sóc ra sao, người mà cô gọi tên, cũng chỉ là người đàn ông kia...

Sáng hôm sau...

"Minh Thành, tối qua anh nằm cạnh em hả?"

Minh Thành đang đứng pha sữa gần đó, nghe Thanh Tú hỏi vậy thì không biết phải trả lời thế nào, anh ngập ngừng giây lát, đương nhiên không thể nói sự thật, nếu không anh không dám chắc cô sẽ có biểu hiện gì, đành gật đầu." Nhưng anh có cái giường xếp kia rồi mà".

Thanh Tú đưa tay chỉ về góc phòng.

"Ồ.. thì.. nửa đêm muỗi chích quá anh lên nằm ké với em xíu mà.."

Minh Thành cố mở miệng cười, để đánh trống lảng anh cầm li sữa đến trước mặt Thanh Tú.

"Em uống đi kéo nguội này".

Thanh Tú nhận lấy, vừa uống cô vừa ngẫm nghĩ, thực ra cảm giác quen thuộc đó không phải Minh Thành, nhưng ai lại có thể vào đây nằm với cô được?

Sau một tuần nằm viện, sức khỏe của Thanh Tú đã dần bình phục, chỉ còn cánh tay là còn đau và chưa hoạt động được, cũng trong tuần đó Minh Thành xin nghỉ làm để lo cho cô. Còn Trần Nam, anh chỉ đến vào buổi tối lúc cô đã ngủ, đến rạng sáng là nhanh chóng rời đi.

Sáng nay, trong lúc Minh Thành đi mua thức ăn, Thanh Tú nằm mãi cũng chán nên đứng dậy đi bộ ngoài hành lang. cô đưa mắt nhìn xuống sân bệnh viện, những tia nắng ấm áp đáp lên những giọt sương đọng trên tán lá khiến chúng thật long lanh, phía xa xa là bóng người qua lại bận rộn, cô dõi mắt nhìn như tìm kiếm một dáng hình nào đó, lòng ngực nén tiếng thở dài.

Một nữ bệnh nhân tiến đến đứng cạnh Thanh Tú, người này nhập viện cùng ngày với cô và ở ngay phòng bệnh đối diện.

"Trông cô đã khá hơn rồi nhì, khi nào được ra viện?"

"Ngày mai...". Thanh Tú mỉm cười trả lời.

"Người hằng đêm đến đây là gì của cô thế?"

Cô gái này không giấu được tò mò bởi đêm nào cô cũng thấy một người đàn ông tuấn tú đến, nhưng trời chưa sáng đã vội vã rời đi. Cô không hiểu chỉ

một cô gái sao lại có đến hai người đàn ông cùng chăm sóc?

Mắt Thanh Tú hiện lên tia nhìn ngạc nhiên, một tuần qua chỉ có Minh Thành ở cùng cô chứ làm gì có người nào.

" Cô nói ai?"

" Thì tôi nói cái người đàn ông cao lớn, đẹp trai ấy, đêm nào anh ta cũng đến".

Vừa lúc đó Minh Thành quay lại, anh cũng phần nào nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, anh đưa mắt dò xét thái độ của Thanh Tú, nhưng khuôn mặt cô bình thản không có biểu hiện gì cả.

" Anh mua cháo cá lóc em thích đây..."

Minh Thành giờ hộp đựng thức ăn lên, kéo Thanh Tú vào phòng.

" Minh Thành, mai em được xuất viện, anh đưa em về nhé".

" Ủ, đương nhiên rồi".

Minh Thành tươi cười xoa đầu cô, xem ra tâm trạng cô đã khá hơn rất nhiều, có điều... tại sao không nghe cô nói gì về Trần Nam, hay cô quên mất người đàn ông kia rồi?

Trần Nam nghe Phương Hùng nói Thanh Tú sắp xuất viện liền yêu cầu Hoàng Hải đi thuê một căn hộ sạch sẽ, thoáng mát gần công ty. Sáng ngày hôm sau anh đích thân đến bệnh viện đón Thanh Tú, mặc dù đã nghe bác sĩ tâm lý nói qua rằng tinh thần cô đã ổn định, trong lòng anh vẫn cảm thấy bất an, không biết cô sẽ phản ứng như thế nào khi gặp anh, có còn hoảng hốt sợ hãi như trước đó nữa hay không?

Bước ra khỏi bãi đỗ xe của bệnh viện, Trần Nam hướng đây lâu nơi Thanh Tú đang điều trị mà bước đến, khi đi qua một góc rẽ của sân bệnh viện, đã thấy bóng dáng của Minh Thành bước đến. Hiểu được mục đích của người trước mặt đến đây làm gì, Minh Thành cất tiếng đồng dạng.

" Tôi sẽ là người đưa cô ấy về".

Trần Nam nhét hai tay vào túi quần, khẽ nâng khuôn mặt cao ngạo lên.

" Tại sao?"

" Cô ấy không muốn gặp anh, lẽ nào anh không hiểu điều đó?"

Một tia nắng rơi thẳng vào mặt khiến Trần Nam nheo mắt lại, cả thân người anh rục rờ dưới ánh mặt trời, hai người đàn ông nhìn nhau, sự tranh giành hiện rõ trong ánh mắt.

" Anh không biết cô ấy đang gặp phải vấn đề về tâm lý nên mới như vậy sao?"

Minh Thành tiến tới một bước, mắt anh đỏ ngầu, đưa tay túm lấy cổ áo của Trần Nam, đồng thời nghiêng răng.

" Vậy ai là người đã khiến cô ấy trở nên như vậy, hả?"

Từng lời nói mạnh mẽ của Minh Thành rơi vào tai Trần Nam, mặt đối mặt, Trần Nam đọc được sự khiêu chiến trong đôi mắt kia, quai hàm anh bạnh ra, đưa tay lên cố gỡ tay Minh Thành xuống, cất tiếng nhàn nhạt.

" Anh muốn gì?"

Muốn gì ư? Minh Thành lúc này đương nhiên muốn Trần Nam biến đi càng nhanh càng tốt. Ngay từ đầu anh đã đem lòng yêu mến Thanh Tú, nhưng rồi chính Trần Nam đã " cướp" mất cô, anh là người đàn ông kiên nhẫn và bao dung, biết Thanh Tú có tình cảm với người đàn ông kia, anh đã chôn giấu nỗi lòng của mình, chỉ mong cô thực sự được vui vẻ, hạnh phúc với lựa chọn của mình. Nhưng rồi thế nào? Trần Nam đã đối xử với cô thế nào, năm lần bảy lượt khiến cô buồn, tổn thương, lần này là như vậy, liệu những lần sau nữa sẽ ra nông nổi gì?

" Trần Nam, anh không xứng đáng với tình cảm của Thanh Tú".

Minh Thành gằn lên, từ ngày cô ấy bước chân vào công ty đã dính đến hết rắc rối này đến rắc rối khác, chung quy cũng tại người đàn ông này. Đã biết bản thân mình có hôn ước, lại còn những những cột kèo tình cảm với cô ấy, Minh Thành quả thực không còn một chút tôn trọng nào dành cho vị giám đốc này nữa.

Trần Nam nhếch miệng.

" Xứng hay không, liên can gì tới anh".

" Bụp".

Câu nói vừa dứt, mặt Trần Nam đã bị Minh Thành đấm cho một, cảm giác đau buốt cùng bị sỉ nhục truyền đến. Anh đưa lên chùi máu miệng, đôi mắt càn u lỉnh, máu nóng dồn đến mặt, mắt long lên đỏ ngầu, lập tức đấm trả lại một.

"Hôm nay muốn đưa cô ấy đi, thì bước qua khỏi xác tôi". Minh Thành rít giọng.

"Được, để xem ai bước qua xác ai?" Trần Nam cất tiếng đáp trả.

"Bụp... bụp.."

"... Chát.."

"Bụp..."

Hai người đàn ông lao vào nhau, bao tức giận, dồn nét bộc phát qua những cú đấm, đá vô cùng mạnh, không ai muốn nhường tay với ai.

Trần Nam võ công cao cường, Minh Thành cũng không hề thua kém, hai người tung cước, ra chiêu vô cùng điêu luyện, bất phân thắng bại. Chẳng mấy chốc quần áo đẹp đẽ trên người đã nhăn nhúm, mặt người nào cũng bầm tím vì ăn đấm của nhau.

Ngọc Mai chạy tới, thấy cảnh tượng Trần Nam đang đè Minh Thành ra mà đánh thì há hốc miệng, cô thất thanh gào lên.

"Đừng, đừng đánh nữa..."

Không hỏi cũng đoán được hai người họ đánh nhau vì ai, Ngọc Mai vừa bức tức trong lòng vừa lo sợ chuyện không hay xảy ra.

"Giám đốc, Minh Thành... làm ơn đi..."

Nhưng hai người hoàn toàn để lời cô ngoài tai, Minh Thành đạp vào bụng Trần Nam một rồi vùng dậy, nắm lấy đầu anh, dùng khuỷu tay giáng liên tiếp lên vai anh hai cái. Ngọc Mai sợ hãi đến nỗi hai chân run lên bần bật, mắt mở to nhìn hai người họ mặt mũi đỏ gay như gà chọi, ra sức hạ gục đối phương. Cô chạy lại, nắm lấy cánh tay của Minh Thành.

"Đừng, xin đừng tay lại.."

"Tránh ra".

Minh Thành hất mạnh tay một khiến Ngọc Mai ngã nhào ra nền gạch xi măng, ma sát quá lớn khiến cho đầu gối và khuỷu tay cô trầy xước đến rướm máu, nhưng anh không quan tâm, quyết sống chết với Trần Nam.

Ngọc Mai nhìn Minh Thành đôi mắt đỏ ngầu, đẩy mạnh cô không chút lưu tình thì xót xa đến đỏ cả chớp mũi.

"Tại sao? Tại sao anh trở nên như vậy, cô ta có xứng đáng hay không?"

Tâm trí cô gào lên, hai tay đưa lên ôm mặt khóc, tiếng đấm đá ục ịch của hai người kia vẫn vang bên tai, không có dấu hiệu là sẽ dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Húng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

9 giờ sáng.

Giấy tờ xuất viện đã có nhưng Thanh Tú còn chưa thấy Minh Thành đâu, cô sốt ruột gọi điện cho anh. Một hồi... rồi hai hồi chuông cũng không thấy người bắt máy, cô đặt điện thoại lên bàn rồi bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Tay trái không thuận nên loay hoay mãi cũng chưa làm được việc gì cho nên hôn, Thanh Tú đánh liều đưa cánh tay phải lên cầm cái khăn định gấp lại.

"Ui.. da".

Cô đánh rơi nó xuống sàn, mặt nhăn nhó vì đau, xem ra lần này ra viện không biết cô phải tự sinh hoạt thế nào với cái tay đau này, trong khi đó bác sĩ nói ít nhất một tháng chăm chỉ tập vật lý trị liệu mới hồi phục được, nghĩ tới đây cô thở dài bất lực.

Người đàn ông bước đến, anh nhặt cái khăn lên rồi nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò.

"Tay còn đau, em cố làm gì?"

Thanh Tú cứ vậy mở to mắt nhìn anh, giây phút đó khiến Trần Nam muốn nín thở vì không biết phản ứng của cô sẽ thế nào. Nhưng anh lại không biết chính bộ dạng thảm hại vừa đánh nhau xong của mình khiến cô đơ ra như vậy.

" Anh đến đây làm gì?"

Thanh Tú cất tiếng lạnh nhạt, biểu hiện này của cô khiến Trần Nam có phần nhẹ nhõm, vì ít ra cô đã nhận ra anh.

" Đón em".

Thanh Tú không buồn nhìn anh, cô tiến lại chiếc giường ngồi phịch xuống, tay vẫn vơ vạt áo.

" Không cần, tôi về với Minh Thành".

Nhắc đến Minh Thành, mặt Trần Nam tối đen.

" Anh ta giờ còn không lết nổi chứ nói đến chuyện đưa em về".

Thanh Tú bật dậy, cô lò mò nhận ra tại sao mặt mũi anh đầy vết bầm tím, quần áo nhàu nhĩ xộc xệch như vậy.

" Anh đánh anh ấy?"

Trần Nam im lặng, sự im lặng đó đối với Thanh Tú như một lời xác nhận. Cô chạy lại bàn cầm điện thoại lên, phải hỏi cho rõ Minh Thành có bị sao hay không, nhưng bàn tay vừa chạm vào màn hình, đã bị người đàn ông kia nhanh hơn giật mất, anh rống vào mặt cô.

" Thân mình không lo, lo cho tên khốn đó làm gì?"

Minh Thành là người tốt, tại sao Trần Nam lại đánh anh ta, xem ra người đàn ông này càng lúc càng quá đáng, không xem ai ra cái gì cả. Cô mím chặt môi, chỉ hận không thể cho anh một cái tát.

" Tôi lo cho anh ta đó, việc gì đến anh?"

Nói rồi cô quay mặt bỏ đi, trong lòng đinh ninh sẽ tự mình xuống công bệnh viện mà bắt taxi về, nhưng vừa chạy đến cửa, vai đã bị một bàn tay to lớn tóm lại.

" Chạy đi đâu?"

Trần Nam tức điên xiết chặt đến mức cô không nhúc nhích nổi, vì cái tật bỏ chạy đi lung tung khi chưa biết rõ sự việc của cô mà đã gây ra hậu quả tệ hại như thế, từ bây giờ anh nhất định không thể để cô lặp lại lần nữa.

" Buông ra..."

" Muốn tôi buông thì đừng có nháo".

" Tôi tự mình về được". Thanh Tú hét lên.

" Phòng này bệnh nhân được xuất viện sao không về mà ồn ào gì đó?"

Một cô hộ lý đi qua, nghe tiếng cãi cọ thì đi lại nhắc nhở.

Trần Nam lập tức buông vai cô, còn Thanh Tú, cô hậm hực đi vào phòng.

Chiếc xe từ từ lăn bánh khỏi bệnh viện, không còn cách nào chống cự được Trần Nam, Thanh Tú đành phải để anh đưa về, nhưng trong lòng chồng chất bao sự bức tức, nặng nề...

Nghĩ lại chuyện đã qua trong đợt công tác vừa rồi, cô không khỏi rung mình sợ hãi, đêm đó nếu không bị xe tông, chắc chắn cô đã bị gã đàn ông đó cưỡng hiếp, có thể nói là trong cái họa cũng có cái may. Còn người đàn ông ngồi bên cạnh, từ đêm nhìn thấy hai người họ trên giường, cô biết mình chỉ là một kẻ ngốc, lòng ngực cho đến tận bây giờ vẫn còn bị thất lại khi hình ảnh ấy cứ lần quần trong đầu.

Mãi mê suy nghĩ mà Thanh Tú không nhận ra rằng chiếc xe đã rẽ sang hướng khác thay vì về nhà cô, đến lúc giật mình phát giác thì nó đang chạy xuống tầng hầm của một khu chung cư cao cấp.

" Anh đưa tôi đi đâu đây?"

" Về nhà".

Trần Nam cúi đầu an toàn bước xuống xe, không quên đi vòng sang bên cạnh mở cửa cho cô.

Cô không biết được là Trần Nam đã âm thầm sai Hoàng Hải dọn hết đồ của cô sang căn hộ này khi vừa khi nghe tin cô sắp xuất viện, ban đầu anh muốn đưa cô về nhà mình nhưng anh biết với tính cách bướng bỉnh đó cô sẽ không đời nào chịu ở, căn nhà cô đang thuê thì quá xa công ty và nó cũng rất xuống cấp rồi.

" Xuống xe đi".

Thanh Tú không bước xuống, cô nhìn anh chằm chằm.

" Tôi muốn về nhà của tôi".

Trần Nam đứng hơi nghiêng người, nửa khuôn mặt đầy vết bầm, nhưng vẫn nở một nụ cười cao ngạo.

" Nhà đó họ lấy lại rồi".

Lấy lại? Rõ ràng cô đã ở đó bình yên cả năm nay, lại đóng tiền nhà đầy đủ, việc gì bị lấy lại.

" Anh đang giờ trò gì?"

Trần Nam không trả lời, anh đứng dựa người vào xe, các ngón tay gõ gõ lên cửa kính.

" Thực ra khu chung cư này là của bạn tôi, anh ấy cho thuê với giá rất rẻ, em nên sống ở một nơi an toàn như thế này, lại gần công ty".

Khỏe môi Thanh Tú nhếch lên, thực ra đó là một nụ cười chua xót, là anh quan tâm đến cô? Anh càng như vậy càng khiến trái tim cô đau đớn, giữa hai người rốt cuộc là mối quan hệ gì, cô còn nhận được sự thương hại như vậy đến bao giờ?

" Trần Nam, anh thôi đi có được không?"

Mắt Trần Nam tối sầm.

" Ý em là gì?"

" Người cần anh lo hiện giờ không phải là tôi đâu".

Mà đó chính là Ái Lệ, vợ sắp cưới của anh, người đó mới có quyền nhận sự quan tâm từ anh, còn cô...

" Thanh Tú, thực ra giữa tôi và cô ấy chưa xảy ra việc như em nghĩ đâu".

Giây phút đang mê man trong biển khát tình, bỗng nghe câu nói " Trần Nam, anh đương nhiên là người em yêu nhất" khiến người đàn ông bừng tỉnh, bởi trong tiềm thức của anh về Thanh Tú, cô sẽ không bao giờ trả lời như vậy.

Nhưng xảy ra hay chưa xảy ra lúc này đối với Thanh Tú chẳng còn ý nghĩa gì nữa, vì cô biết không sớm thì muộn họ cũng sẽ là của nhau mà thôi. Cô không nhìn anh, cất giọng lạnh lẽo.

" Vấn đề là tôi chán anh đến tận cổ, muốn anh biến khỏi mắt tôi càng nhanh càng tốt".

Vừa dứt câu, cô đã cảm thấy một luồng khí phẫn nộ ở đâu xộc tới, eo cô đã bị bàn tay của Trần Nam kéo ra khỏi xe, một động tác vác cô lên vai mà bước đi. Cô bực tức trong lòng muốn đâm vào lưng anh mấy cái, mới nhận ra cánh tay phải của mình đang bị cố định bởi một sợi dây, cố gắng nhúc nhích chỉ thêm đau buốt.

" Thả xuống, thả.. tôi xuống".

Lời nói của cô cũng như gió thoảng mây bay, chẳng có tác dụng gì với Trần Nam, anh đã rất nhanh đi vào thang máy lên lầu 3, trước cửa phòng số 2, nhanh chóng mở cửa bước vào.

Anh đặt cô xuống, đẩy mắt đỏ ngầu.

" Em cứ ở đây mà thương thức cảm giác chán tôi cho đến già đi".

Nói rồi anh xoay người ra ngoài, cánh cửa nhanh chóng được khóa lại.

Thanh Tú trợn mắt chạy lại đập cửa, nhưng không được, cô nhận ra mình đã bị người đàn ông kia giam lỏng rồi, cô điên tiết đá chân vào cánh cửa.

" Trần Nam, anh là một tên chết giẫm, đáng ghét... đáng chết..".

Chửi rủa một hồi cũng không thấy ai kia trả lời, Thanh Tú đoán anh đã đi rồi, cô ngồi thờ người ra ghế. Mỗi một lúc sau mới đi dạo một vòng xem xét căn nhà, khỏi phải nói độ rộng rãi sang trọng của nó, phòng khách, phòng đọc sách, phòng ngủ, nhà bếp đầy đủ tiện nghi, lại ở lầu 3 như vậy thì không

thể có giá rẻ như anh nói. Cô bước chân vào phòng ngủ, kiến trúc đơn giản với gam trắng chủ đạo trông vô cùng sạch sẽ và tinh tế, càng bất ngờ hơn khi trong tủ đã có sẵn quần áo của cô, giày dép cũng không thiếu một đôi nào.

Bước chân xuống nhà bếp, miệng Thanh Tú phải há ra khi thấy đồ ăn đã có sẵn trên bàn, cùng với dòng chữ "khi nào đói thì cho vào lò hâm nóng lại". Nét chữ cứng rắn này chắc chắn chỉ có thể là của một người...

Trong quán cà phê...

"Ái Lệ, nghe nói cậu sắp kết hôn hả?"

Một người bạn tò mò nhìn Ái Lệ.

"Ừ, mấy bồ chuẩn bị tiền mừng hậu hĩnh vào".

Ái Lệ mỉm cười, khéo mắt ánh lên tia nhìn đắc ý.

"Ái Lệ nhà ta giàu như thế còn cần tiền mừng ư?"

Một người bạn trêu chọc.

"Dù sao cũng chúc mừng cậu, lấy được một người điển trai, tài giỏi như Trần Nam, bọn mình ghen tị với cậu quá".

Câu chuyện xoay quanh vấn đề kết hôn của Ái Lệ cứ diễn ra sôi nổi như vậy, không ai biết trong một góc bàn khác, ánh mắt của người đàn ông buồn vô hạn.

Khi mọi người đã rời đi hết, Ái Lệ cũng cảm giác định bước đi thì trước mặt cô xuất hiện một bóng người.

"Luu Đăng...".

"Em sắp kết hôn?"

Ánh nắng hắt qua khuôn mặt thư sinh nhưng cũng không kém phần tuấn tú của người đàn ông, đôi mắt đen láy của anh nhìn Ái Lệ đầy bất mãn.

"Vâng, đúng vậy?"

Luu Đăng nhếch mép cười, mười năm theo đuổi cô, cuối cùng nghe được tin "tốt lành" từ chính cái miệng này.

"Trần Nam có yêu em không?"

Câu hỏi của Luu Đăng làm Ái Lệ bối rối vài giây, nhưng rất nhanh cô đã nhướn cặp lông mày sắc sảo lên.

"Trước sau gì anh ấy cũng sẽ yêu em".

Luu Đăng mở miệng cười chua chát.

"Vâng, chúc em hạnh phúc".

Một ngày dài trôi qua, Thanh Tú hết ăn, ngủ rồi xem ti vi, chẳng mấy chốc cô đã buồn chán, muốn gọi điện ai đó cũng không được vì điện thoại đã bị Trần Nam tịch thu từ trong bệnh viện. Cô bây giờ thấy mình chẳng khác nào bị cô lập với thế giới bên ngoài, thờ dài ngao ngán.

"Lẽ nào anh ta định giam mình ở đây cho đến già như đã nói?"

Bóng tối đã tràn về, Thanh Tú đưa tay bật đèn trong nhà rồi chuẩn bị đi tắm. Lúc nằm viện, vì sợ nước đọng vào vết thương nên cô chỉ được y tá lau người, cảm giác bứt rứt trong người khiến cô chỉ muốn tắm rửa cho mát mẻ.

Khi cô vào nhà tắm, ngoài cửa có người bước vào..

Thanh Tú đứng trong nhà tắm rất lâu nhưng loay hoay mãi chưa cởi được đồ, cô thực sự gặp khó khăn với cánh tay đau kia. Bỗng từ phía sau một bàn tay đặt lên vai, cô giật thót người quay lại.

Bất gặp ánh mắt người đàn ông âm trầm nhìn, cô lấy tay che lên nửa người đang xộc xệch của mình, miệng lắp bắp.

"Anh... anh... sao lại vào đây?"

"Để tôi giúp em".

Trần Nam lúc này đã cởi áo vest ra, trên người là chiếc áo sơ mi trắng vô cùng ưu nhã, bộ dạng đã không còn thảm như lúc sáng, có lẽ anh mới vừa ở công ty về.

"Không, anh kiên nhẫn, tôi tự làm được". Thanh Tú hoảng hốt nhìn anh.

Trần Nam đẩy cô vào góc tường, một tay giữ vai, tay còn lại cởi vài chiếc cúc còn sót lại trên áo cô.

"Tự làm được? Em đã đứng trong đây 15 phút rồi còn chưa cởi được áo, để em tự tắm chắc đến sáng cũng chưa xong".

Thấy cả người Thanh Tú gồng lên, anh trấn an.

"Thấy cũng thấy rồi, cởi cũng cởi rồi, em còn mắc cỡ cái gì?"

Hai má Thanh Tú càng đỏ hơn, tưởng chừng nóng muốn phỏng da, nhưng cô thực sự không còn lựa chọn nào khác, đành cắn răng đứng im.

Cuối cùng quần áo trên người cũng được trút xuống, giây phút Trần Nam dùng vòi nước ấm xối lên lưng, Thanh Tú bỗng chốc rùng mình.

"Lạnh ư?"

Trần Nam nhìn vào nhiệt độ của máy nước trên tường xem có phải là thấp quá hay không.

"Không lạnh, nhưng anh nhanh nhanh đi..."

Cảm giác bị anh nhìn như thế này khiến cô chỉ muốn độn thổ.

"Một tuần chưa tắm, giờ bảo nhanh là thế nào?"

Vừa nói anh vừa đưa tay xoa tắm lưng mềm mại kia, khéo léo để tránh dây nước vào cánh tay đau, thực ra trong người anh lúc này đang nóng như lửa đốt khi nhìn thấy cô trong trạng thái e-và, nhưng phải cố tỏ ra vẻ bơ như không có chuyện gì.

Thanh Tú đứng bất động khi anh nhẹ nhàng chà xát trên người mình, một xúc cảm ở đầu truyền tới khiến tay chân cô mềm nhũn, nhìn anh cúi xuống ân cần kì cọ bàn chân cho mình mà Thanh Tú cảm thấy trong lòng như có mũi dao nhọn đâm thủng.

"*Anh đừng tốt như vậy nữa có được không?*"

"Gội đầu chứ?"

Cô đang nghĩ vẫn vơ thì bị câu hỏi của anh làm cho giật mình, cô đưa mắt nhìn anh.

"Ừm".

Anh lấy chân đẩy một chiếc ghế nhỏ tới, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

"Nhắm mắt lại, cúi đầu nào".

Thanh Tú không thể ngờ được một người cao quý như anh lại có ngày kiên nhẫn mà tắm cho mình, động tác lại vô cùng thành thực và tỉ mỉ. Rồi mai đây, anh cũng sẽ làm những việc này cho Ai Lệ chứ? Tim cô bỗng quặn lên khi nghĩ đến điều đó, một giọt nước mắt ở đâu chảy ra, hòa cùng dòng nước ấm kia.

Sau khi được tắm và gội đầu sạch sẽ, Thanh Tú cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm trong người, cô còn được Trần Nam cẩn thận sấy tóc cho.

"Anh đưa điện thoại cho tôi đi".

"Lại định gọi cho cái tên Minh Thành đó chứ gì?"

Trần Nam tay vẫn cầm máy sấy, mặt anh tối đen, Thanh Tú ngồi dưới ghế liếc anh.

"Tôi gọi cho mẹ".

Người đàn ông tắt máy sấy, anh rút điện thoại từ trong túi mình ra đưa cho cô.

"Gọi bằng điện thoại này đi, cái của em hết pin rồi".

Nói rồi anh mở cửa sau đi ra ngoài ban công.

Thanh Tú trò chuyện với mẹ, cô đương nhiên giấu việc mình bị tai nạn vì sợ bà lo lắng, khoảng mười phút sau thì tắt máy.

Vừa lúc tắt thì điện thoại có tin nhắn đến, cô vô tình ấn trúng phím mở, đến lúc nhìn vào màn hình thì nội dung đã hiển thị lên, câu nói ngọt ngào đập ngay vào mắt.

" 4 giờ chiều mai đón em đi thử đồ cưới. Vợ yêu của anh, Ái Lệ".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Sáng hôm sau...

Thanh Tú đang còn say giấc thì bị bàn tay ai đó lay nhẹ vai, cô vẫn còn ngái ngủ nên lấy chân trùm luôn qua đầu rồi tiếp tục chìm vào giấc mộng. Chưa được một giây, chiếc chân bị tấc lên.

" Dậy tập vận động, có muốn cánh tay bị tàn phế không?"

Giọng nói chói tai của ai kia khiến cô một giây bừng tỉnh, hốt hoảng ngồi bật dậy.

" Anh... tôi qua chẳng phải đi rồi sao?"

Trần Nam đứng đó, dáng vẻ thoải mái trong chiếc áo thun mặc nhà và quần kaki. Nhìn về mặt ngơ ngác của cô, anh cau mày, đúng là tối qua anh ra ngoài có việc nhưng đã trở về và ngủ phòng bên cạnh, vậy mà Thanh Tú không hề hay biết gì, đủ hiểu cái độ mê ngủ của cô thế nào.

" Em đó, có ngày bị người ta khiêng đi chắc cũng không biết".

Nói rồi anh bỏ đi xuống bếp, Thanh Tú uể oải vươn vai rồi đi vào nhà vệ sinh, cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, trong lúc đó có âm thanh chiến xào dưới bếp vọng lại, cô lấy khăn lau khô mặt rồi hướng nhà bếp mà khe khẽ đi xuống.

Nhìn thấy bóng lưng anh đang bận rộn, cô đứng nép ở một góc tường, thần thờ nhìn.

Trần Nam đây sao? Vị giám đốc hằng ngày cao ngạo hét ra lửa cũng biết vào bếp sao? Chẳng phải việc này là của di Tư, anh làm sao biết làm những việc này? Hình ảnh dung dị ấy bỗng chốc khiến Thanh Tú xúc động, cô bỗng nhận ra người như anh ắt hẳn sẽ là một người chồng tốt, nếu ai được làm vợ anh, quả thực sẽ rất hạnh phúc...mà mắt cô rũ xuống, nhưng tiếc thay, người đó không phải là cô...

Trần Nam làm xong thì rửa tay rồi tháo tạp dề treo lên một góc, khi mang thức ăn ra chiếc bàn gần đó, ánh mắt anh chợt dừng trên khuôn mặt ỉu xiu kia.

" Sao vậy, ngủ chưa đủ giấc nên vẫn còn mệt ư?"

Thanh Tú nhìn anh, gượng cười.

" Không... không mệt".

" Vậy ra đây ăn sáng".

Nói rồi anh kéo ghế ra, tay khéo léo sắp xếp thức ăn trên bàn.

Thanh Tú ngồi xuống, bữa sáng chỉ đơn giản với trứng ốp la, ít xà lách, dưa leo và bánh mì nhưng cũng được anh bày biện đẹp mắt, mùi vị cũng không tồi, nhưng không hiểu sao, thức ăn vào cổ họng cứ nghẹn lại.

" Trần Nam, anh bắt đầu ăn sáng rồi à?"

Cô đã từng nghe di Tư nói anh không có thói quen ăn sáng, chỉ uống mỗi li cà phê sữa rồi đi làm. Người đàn ông đang nhai thức ăn trong miệng, anh ngược lên nhìn cô đầy ngạc nhiên.

" Em điều tra tôi?"

Thanh Tú bị ánh mắt của anh làm cho mất tự nhiên, cô vội cúi xuống giả vờ gấp miếng rau.

" Không, vô tình biết được thôi".

Trần Nam nhếch miệng cười nhạt, cô luôn miệng nói anh không là gì, chán ghét anh nhưng thực ra từng thói quen, sở thích ăn uống của anh cô đều để ý

đến, mà ở đâu cô biết được những điều ấy, chắc chắn là từ di Tư.

"Sau này nên ăn sáng đầy đủ, nếu không sẽ rất hại cho dạ dày".

Trần Nam nhìn khuôn miệng nhỏ nhắn của cô đang nhấc nhở mình, bỗng nghe như có làn nước mát chảy qua, làm nở rộ một bông hoa vui sướng, anh nhìn cô trìu mến.

"Để xem tay nghề nấu nướng của em có thay đổi được thói quen của tôi không đã".

Hai má Thanh Tú ửng hồng... nhưng rồi một cổ buồn phiền lại kéo đến, cô làm sao mà có cái diễm phúc đó chứ.

Bữa sáng trôi qua khá nhanh, sau đó hai người ra ban công, không khí buổi sáng khá dễ chịu, mặt trời đã lấp ló những tia nắng ấm đầu tiên. Thanh Tú ngồi ở trên ghế, Trần Nam ngồi đối diện cô, bắt đầu tập cho cô những động tác hồi phục chức năng đầu tiên.

"Hai tuần đầu tôi sẽ tập cho em, nhưng sau đó em phải tự mình làm".

Anh cầm cánh tay cô lên, chậm rãi, nhẹ nhàng co lại rồi duỗi ra.

Thanh Tú đau, cơ hồ chỉ cần chạm nhẹ đã cảm thấy đau, nhưng cô cắn răng chịu đựng, nếu việc đơn giản này mà không vượt qua được, thì cánh tay này biết bao giờ mới có thể vận động.

"Đau không?"

Cô lắc đầu, không biết là mồ hôi đã rịn đầy ra trán.

Trần Nam dừng lại, đặt cánh tay cô xuống.

"Sao vậy?" Cô ngạc nhiên hỏi.

"Đừng cố sức, nguyên tắc của những bài tập này là từ ít đến nhiều, từ dễ đến khó, không phải một sớm một chiều là được, phải kiên trì".

Thanh Tú nghe giọng anh trầm ấm bên tai mà ngỡ ngàng, người đàn ông này, cái gì anh cũng giỏi, cái gì anh cũng biết, chỉ cần cô cau mày nhẹ cũng biết cô đau...

Nói rồi anh đứng lên đi vào nhà mang ra cho cô li nước, nghỉ vài phút, sau đó hai người lại tiếp tục.

Thanh Tú ngồi đọc sách, bỗng thấy Trần Nam tây trang thẳng tắp từ phòng ngủ bước ra, không biết anh đã mang đồ đạc đến đây từ khi nào, đáng diệu này, có lẽ chuẩn bị đến công ty. Cô vội vã đặt sách xuống ghế sofa, đứng lên đưa cánh tay về phía trước xòe ra.

"Điện thoại của tôi đâu?"

Bước chân người đàn ông dừng lại, khắp người anh tỏa ra mùi bạc hà dễ chịu, nheo mắt hỏi.

"Gọi cho hấn?"

Giọng nói chế giễu của anh khiến Thanh Tú phát rồ, trong đầu anh rớt cuộc lúc nào cũng nghĩ đến "hấn, hấn" là sao.

"Anh đánh người ta chưa đủ hay sao mà còn đâm chọc nữa hả?"

Nghĩ tới chuyện này cô lại bực mình, mang tai đỏ lên.

Trần Nam tiến sát lại người cô, đôi mắt nâu trầm của anh chiếu lên người cô một tia nhìn lạnh lẽo làm cô sợ hãi lùi lại một bước.

"Em lúc nào cũng chỉ biết nghĩ đến tên khốn đó, nếu tôi nói là hấn gây sự đánh tôi trước thì sao hả?"

Thanh Tú chân động ít giây, cô mở to hai mắt, Minh Thành dám... đánh Trần Nam ư? Hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, tại sao lại đánh nhau như vậy?

Cô còn đứng bất động thì người đàn ông đã đưa chiếc điện thoại ra đặt vào tay cô, sau đó anh ra khỏi nhà, cửa đương nhiên cũng bị khóa lại.

Thanh Tú không cam lòng khi cứ bị nhốt như vậy, nhưng điện thoại đã được trả lại, cũng an ủi phần nào. Cô trượt màn hình, phát hiện hơn mười cuộc gọi nhỡ của Minh Thành, vội vàng gọi lại cho anh.

"Minh..."

Chưa kịp gọi tên anh thì đã bị anh làm cho một tràng, giọng điệu mười phần là lo lắng.

" Vừa xuất viện em lại chuyển đi đâu vậy?"

Minh Thành sau khi thua trong trận đánh nhau với Trần Nam đã bị " bầm dập" ít nhiều nhưng cũng không đến nỗi phải nằm viện. Năm lần bảy lượt chạy đến nhà Thanh Tú thì nghe người khác nói cô đã chuyển đi rồi, điện thoại mãi cũng không được, anh lo đến mức mất ăn mất ngủ với cô.

" Em đang ở một khu chung cư, em nghe nói... anh..., anh có bị sao không?"

" Anh không sao cả, mà e ở khu chung cư nào, anh đến..."

Thanh Tú biết trong lúc này không thể để Minh Thành đến đây, thứ nhất không có chìa khóa mở cửa, thứ hai, Trần Nam mà biết được nhất định sẽ không dễ yên cho anh, cô không muốn vì mình mà khiến anh đã bị liên lụy nữa.

" Minh Thành.. lúc khác đi".

" Em đang ở cùng anh ta?"

Thanh Tú im lặng, cô không biết phải trả lời anh thế nào.

" Anh ta đã gây cho em chuyện gì, bây giờ em lại..."

Minh Thành thờ dãi trong điện thoại.

" Minh Thành, thực ra là tại em, anh ấy không có lỗi gì cả".

" Thôi được rồi".

Minh Thành cúp máy đột ngột, Thanh Tú từ từ đặt điện thoại xuống, cô lặng lẽ đi ra ban công, cảm giác thật nặng trĩu.

Buổi trưa, trong lúc hâm nóng lại thức ăn thì bỗng cảm thấy đau bụng, Thanh Tú đi vào nhà vệ sinh mới phát hiện mình đang đến kì " đèn đỏ". Trở về phòng lục tung cái tủ ra cũng không thấy đồ cần dùng, cô nhìn đồng hồ đã hơn 12 giờ trưa, giờ này chắc Trần Nam đã ăn trưa và đang chợp mắt cũng nên. Cô không dám gọi cho anh, nhưng nghĩ mãi không còn cách nào khác, đành mở máy ra nhắn tin.

" Anh về mở cửa được không? Tôi muốn ra ngoài mua ít đồ".

Gửi xong, cô thấp thỏm nhìn điện thoại. Không biết anh có nhận được không hay ngủ trưa mất rồi, năm phút sau bỗng có âm báo tin nhắn đến.

" Đồ gì?"

Thanh Tú cầm điện thoại đi qua đi lại, má bỗng chốc đỏ lên, biết nói như thế nào đây? Da mặt cô đâu có dày như vậy, nhưng không nói rõ thì dễ gì anh ta cho cô ra ngoài.

" Tôi đến thẳng rồi".

Nặng nề cũng được một câu lịch sự và đầy đủ ý nghĩa, cô đi lại bàn ăn uống qua loa. Vừa xong thì có tiếng lách cách phía trước, cô chạy ra thì đã thấy người đàn ông thư thái bước vào, anh nhét vào tay cô một túi nhỏ màu đen.

Cô mở ra, sừng sốt trong giây lát.

" Sao anh lại...?"

Cô còn đứng đó lấp bắp thì Trần Nam đã xoay người chuẩn bị bước ra, cô chỉ kịp thốt lên một câu " cảm ơn" thì cánh cửa đã đóng lại, ai kia không biết có nghe thấy không.

"Đi đâu mà vội đến như vậy, một câu cũng không buồn nói".

Cô đứng như trời trồng, anh như thế nào lại đi mua cho cô cái thứ này, thật không thể tưởng tượng được bộ dáng của anh lúc đó, anh có ngại không nhỉ? Không biết anh thì thế nào chứ còn cô, mới nghĩ đến thôi cũng thấy xấu hổ đến đỏ mặt tía tai... nhưng không hiểu sao, cánh môi cô không tự chủ được mà cong lên một nụ cười, vội vàng đi vào nhà vệ sinh.

Gần 4 giờ chiều, khi đang nghiên cứu mấy tài liệu về tài chính kinh doanh thì nghe thấy tiếng mở cửa, nghĩ rằng Trần Nam về nên cô vẫn tiếp tục chăm chú đọc. Một lúc sau lại không thấy bóng dáng ai kia đi vào, cô đặt sách xuống bàn quay lại, nhìn thấy người phía sau mà giật nảy người..

" Cậu... cậu... sao vào được đây?"

Ngọc Mai bước đến, quăng nhẹ giỏ xách lên bàn, nhìn cô mỉm cười.

" Vậy mới tài chứ..."

Nói rồi cô ngồi xuống ghế đối diện với Thanh Tú, hai tay đưa ra xoa xoa chiếc ghế bọc da êm ái, mắt đảo khắp căn phòng, miệng suýt xoa.

"Chà không ngờ cậu chuyển tới một nơi sang trọng thế này".

Nhìn thấy Thanh Tú cứ chăm chăm nhìn mình, Ngọc Mai cười xòa, cô đưa chiếc chìa khóa ra trước mặt.

"Giám đốc đưa cho mình, nói mình đến đây chơi với cậu cho đỡ buồn".

Thanh Tú lúc này mới hiểu rõ sự tình, cô lườm Ngọc Mai một cái.

"Vậy sao không nói sớm, làm mình hết hồn".

Ngọc Mai đứng dậy đi một vòng để ngắm nghía căn nhà, cô thừa hiểu là Trần Nam mua hoặc thuê cho Thanh Tú chứ cô ấy làm gì có tiền mà ở một nơi đất đỏ như vậy, không ngờ cô lại được vị giám đốc cao cao tại thượng kia ưu ái như thế.

Thanh Tú đi xuống nhà bếp rót nước cho Ngọc Mai, vừa đưa lên đã nghe giọng cô oang oang.

"Lúc đưa chìa khóa, mình thấy giám đốc đưa Ái Lệ đi đâu đó, hai người rất tình cảm à nha".

Thanh Tú đưa mắt nhìn lên đồng hồ, 4 giờ...

Cô nhớ lại tin nhắn đã đọc được tối qua, vậy là bây giờ anh ấy đi thử đồ cưới ư? Anh sẽ như thế nào, chắc hẳn rất vui vẻ phải không? Cô tưởng tượng ra được khuôn mặt của Ái Lệ sẽ mãn nguyện thế nào, cô còn thấy nụ cười khiến bao người điều đứng của anh ra sao. Nghĩ đến đây, toàn thân cô cứng đờ.

"Thanh Tú, cậu sao vậy?"

Bị tiếng gọi của Ngọc Mai làm cho bừng tỉnh, Thanh Tú cười chống chế đưa li nước về phía cô ấy.

"Uống nước đi".

"Mình thấy sắc mặt cậu nhợt nhạt lắm". Ngọc Mai nhìn với ánh mắt đầy dò xét.

"Không có gì đâu, mình đang khó ở trong người".

Ngọc Mai sau đó nói huyền thuyên đủ thứ chuyện trên đời, nhưng chẳng lọt vào tai Thanh Tú câu nào, bởi tâm trí cô đang quẩn quanh với hình ảnh ai kia. Ngọc Mai ra về cũng đã gần 7 giờ tối, Thanh Tú không ăn cơm, cô buồn chán lên giường nằm.

Tiếng đồng hồ tích tắc trên tường càng kéo dài không gian tĩnh lặng, 8, 9, 10 rồi 11 giờ đêm Thanh Tú cũng chưa ngủ được.

Có lẽ hôm nay Trần Nam không về đây...

Cô tung chăn ra ban công ngồi, nhìn lên bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, hôm nay gần đến ngày rằm nên mặt trăng cũng đã lên, cô nhớ lại lần ở ngôi biệt thự của anh, trăng cũng rất sáng, ánh vàng dịu dịu của nó tỏa lan khắp khu vườn một cảnh đẹp nên thơ, mờ ảo. Đêm đó anh đã nói với cô rằng "tôi sẽ rất nhanh khiến cho em chuyển từ thích sang yêu tôi", lời nói của anh ngấm ngấm lại thật độc địa, vì hình như nó trở thành sự thật rồi.

Người đàn ông ấy, giá như anh đừng quá tốt với cô, giá như anh tàn nhẫn hơn.. thì cô đã không nặng lòng như vậy.

Gần 12 giờ đêm, cô lững thững trở về phòng, vừa đặt lưng xuống giường thì nghe âm phía ngoài cửa. Đi thử đồ cưới từ chiều đến tận nửa đêm sao? Cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ, không muốn để anh biết mình còn thức, nói đúng hơn là không muốn đối diện với ai kia.

Năm, mười phút trôi qua vẫn không nghe tiếng bước chân, cũng không thấy điện phía ngoài được bật lên, cô bỗng thấy bất an trong lòng, vội ngồi dậy đi ra ngoài phòng khách bật điện. Nhìn quanh một vòng mới phát hiện người đàn ông nằm dài trên ghế sofa, mắt anh nhắm nhắm khi bị ánh điện hắt vào, khuôn mặt vô cùng đỏ.

Thanh Tú bước đến, nhanh chóng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh, không biết đã đi uống ở đâu đến say bí tỉ thế này, cũng may có thể an toàn về được, nếu không...

"Sao anh nằm đây, đi vào phòng đi".

Trần Nam tóc tai rũ rượi đưa tay tháo cà vạt vứt sang một bên, mắt thâm trầm nhìn cô.

"Chưa ngủ nữa à?"

Cô lắc đầu, nhìn đôi mắt đỏ ngầu của anh có chút sợ hãi. Cô chưa từng chứng kiến anh say như vậy lần nào, hơn nữa bộ dạng đầy chán chường này là lần đầu tiên, cô áp ứng.

"Đề... tôi đi pha cho anh li nước chanh.."

Cô xoay người, chưa kịp bước chân đi thì cánh tay đã bị người đàn ông kéo lại, rất mạnh... rất nhanh khiến cô ngã nhào lên người anh, cũng may đó là tay trái, nếu vừa rồi mà anh dùng lực như vậy với cánh tay phải thì có lẽ tiêu đời rồi.

Cô nằm sấp trên người anh, mặt đối mặt, cảm nhận được hơi thở vô cùng nặng nề của anh, còn ánh mắt kia.. nhìn cô đầy phiền muộn. Không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh rất khác lạ...

"Trần Nam, anh làm cái gì vậy, buông ra đi".

Cô vùng vẫy để ngồi dậy nhưng không được, vòng tay anh ôm quá chặt, sau đó anh xoay người cô lại, một động tác nhắc bóng cô lên bệ vào phòng ngủ.

"Tôi.. thật sự rất nhớ em".

Lời nói ảm áp trong đêm vang nhẹ bên tai khiến Thanh Tú bỗng chốc thổn thức. Nhớ ư? Lời nói này của anh là thật lòng hay là men rượu xui khiến?

Cô không biết được trên thế gian này có tồn tại một loại cảm giác, không phải chỉ xa nhau mới nhớ, mà có lúc ở cạnh nhau, nhìn nhau mỗi ngày... mà vẫn như xa cách nghìn trùng..

Người đàn ông đặt cô xuống giường, hôn điên cuồng lên mắt lên môi cô, ngấu ngiến như thể chỉ sợ để vụt mất.

"Anh điên rồi.."

Thanh Tú hét lên, không nhận ra giọng mình đã lạc đi, nụ hôn của anh ngọt ngào, nhưng nó chẳng khác gì liều thuốc độc, giết chết cô từ từ...từng ngày, từng giờ.

Trần Nam nhìn cô, ánh mắt mang theo mấy tầng cảm xúc chất chứa, cơ hồ như muốn vỡ tung bao đôn nén trong lòng.

"Đúng, tôi điên, sắp điên đến chết rồi".

Giọng nói đầy thống khổ, anh gục đầu vào vai cô, không hề có hành động nào khác, chỉ là cánh tay mỗi lúc một xiết chặt cô vào lòng. Cả người Thanh Tú run lên, nước mắt bỗng nhiên trào ra...

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Đêm hôm đó là một đêm rất dài đối với hai người, Trần Nam tuy say nhưng không ngủ được, anh ôm chặt Thanh Tú vào lòng khiến cô có lúc không thở được. Trong một phút nào đó, cô xoay người lại vòng tay qua người anh, cái đầu nhỏ nhấn rúc vào bờ ngực ấm áp kia. Cô biết mình làm như vậy là sai, nhưng không thể ngăn cản bản năng muốn được bình yên mà dựa vào anh, tự nhủ lòng mình coi như vay mượn chút giây phút hạnh phúc tạm bợ, ngày mai khi trời sáng, hai người lại trở về hai đường thẳng song song...

Người đàn ông hôn lên tóc cô, không ai nói câu nào, màn đêm yên tĩnh rơi vào khoảng lặng giữa hai người...

Hai tuần sau đó, Trần Nam không về ngôi biệt thự của mình, ngoài lúc ở công ty, anh hầu như dành thời gian bên cạnh Thanh Tú, chăm sóc cô, làm việc nhà như một nội trợ chính hiệu. Một buổi sáng chủ nhật, cô ngồi ngoài ban công tập co duỗi tay, cứ như vậy nhìn ngắm anh, biết rằng không bao lâu nữa hình ảnh ấy sẽ không còn, đáy mắt hiện lên một tầng nước mỏng.

"Trần Nam.."

"Hử?"

Người đàn ông đang lau nhà, nghe giọng nói trong veo gọi tên mình thì quay đầu lại, phát hiện ánh mặt trời chiếu sáng vào khuôn mặt ai kia thật ảm áp.

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, cô muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi, vội lảng sang chuyện khác.

"Công việc ở công ty thế nào?"

Anh dừng tay lại, tiến về phía cô, mặt lăm lăm mờ mờ.

"Vẫn bình thường, bản thảo sản phẩm mới i4 cũng sắp hoàn thành rồi".

Trần Nam đứng bên cạnh, khuôn mặt anh khá hài lòng khi thấy Thanh Tú đã có thể tự vận động được, xem ra những lúc anh không có ở đây, cô đã rất chăm chỉ luyện tập.

"Ở nhà rất chán, nếu có việc gì làm được thì anh mang về đây".

Anh đưa mắt nhìn, đương nhiên không muốn cô làm gì cả, nhưng nghĩ lại cũng cảm thông cho sự tù túng này, khẽ mỉm cười.

"Được, vậy lúc nào rảnh mở máy tính soạn thảo ít tài liệu đi".

Thời gian cứ vậy trôi qua, nhưng đối với Thanh Tú cô cảm thấy rất nhanh, có lẽ khi con người không muốn đối mặt với một việc nào đó, sẽ ước gì thời gian trôi chậm lại. Chỉ tiếc trời không bao giờ chiều lòng người, ngày mà cánh tay cô đã lành lặn hoàn toàn cũng là lúc ngày cưới của người đàn ông càng đến gần, cô hằng ngày sống cùng anh, nhìn ngắm anh, nhưng giữa hai người có một cái hố rất sâu, anh đứng bên kia, cô muốn bước sang, nhưng không thể nào qua được.

Một buổi chiều cuối tuần, khi hai người ngồi ngoài ban công thảo luận về sản phẩm mới, điện thoại của anh reo vang.

"A lô, có chuyện gì Hoàng Hải?"

Trần Nam đưa mắt nhìn Thanh Tú đầy ý tứ, sau đó anh tránh đi chỗ khác nói chuyện, rất lâu.

"....."

"Tôi biết rồi, cảm ơn cậu".

Sau khi cúp máy, anh quay lại cất tiếng ôn hòa.

"Ra ngoài chứ?"

Một thoáng rười rượi trong nhà, nay nghe nói được ra ngoài Thanh Tú tất nhiên rất vui vẻ, cô không từ chối, nở một nụ cười tươi.

"Được, để thay đồ đã.."

Nắng chiều xuyên qua những tán lá, chiếu xuống bãi cỏ xanh một màu vàng lốm đốm, trên con đường lát gạch đỏ thẫm trong công viên, lác đác vài người qua lại. Thanh Tú mặc một chiếc váy xếp li màu xanh lam, gió thỉnh thoảng đưa đẩy khiến nó bay bay, hình ảnh ấy thật êm đềm trong mắt người đàn ông. Hai người đi song song, từng bước chân chậm rãi, nhẹ nhàng, thỉnh thoảng giẫm lên vài chiếc lá khô nghe xào xạc...

Thanh Tú hít thật sâu khí trời vào lồng ngực, cô vừa đi vừa nhìn những bóng cúc vàng rực rỡ, đối diện với công viên là phố phường tấp nập, xa xa các bảng hiệu quảng cáo, cửa hàng đều được trang hoàng những cánh hoa mai, hoa đào. Cô mới giật mình nhận ra rằng mùa xuân đã đến từ lúc nào, chỉ vài ngày nữa là tết rồi.

Vừa lúc ấy điện thoại đổ chuông dồn dập.

"Alô, mẹ.." Bước chân cô dừng lại, áp điện thoại vào tai.

"Tú, 28 tết rồi, sao con còn chưa về, lễ nào năm nay để mẹ ăn tết một mình?"

28 tết rồi ư? Nhanh như vậy sao, ở trong nhà mãi khiến đầu óc cô mụ mị luôn rồi.

"Chắc con không về đâu". Cô mỉm cười tinh ranh.

"Sao vậy, chê cái miền quê nghèo này rồi chứ gì?"

Giọng bà Nhàn buồn bã, được mỗi cô con gái, đi làm xa bà chỉ mong đến tết để đoàn tụ, cô lại nói một câu vô tình như vậy làm mất bà trĩu nặng.

"Thôi cô ở trên đó luôn đi".

Nghe giọng bà giận dữ, Thanh Tú cười xòa.

"Trêu mẹ thôi, sáng 30 con về".

"Tổ cha cô, dám gạt bà già này".

Mắng thì mắng thế chứ miệng bà Nhàn kéo ra một nụ cười rất hiền hậu.

Cúp máy, Thanh Tú mới nhận ra người đàn ông đang nhìn mình chằm chằm, trong lúc còn không hiểu sao anh nhìn mình như vậy thì bàn tay cô bị ai kia nắm chặt, cô muốn rút ra cũng không được, đành để yên như vậy mà cảm nhận hơi ấm của anh truyền qua.

Trần Nam sau đó đưa cô đến một nhà hàng hải sản, anh gọi rất nhiều món, có cả món cua hấp như lần trước.

" Anh chẳng phải bị dị ứng với cua biển sao?"

Người đàn ông đang khéo léo dùng chiếc kim nhỏ để tách thịt cua ra khỏi vỏ, nghe cô hỏi vậy anh không trả lời, chỉ mỉm cười đầy sâu xa, sau đó đưa phần cua về phía cô.

" Ăn đi, những thứ này rất nhiều canxi".

Mười lăm phút sau, Thanh Tú đi vào nhà vệ sinh rửa tay, cô nhìn mình trong gương giấy lát mới nhận ra sau hơn một tháng không ra ngoài, làn da đã trắng và mỏng đến nỗi nhìn thấy cả đường gân máu trên má, còn có chút xanh xao.

Cô khóa vòi nước lại, vừa định quay người bước đi đã chạm phải một thân hình nóng bỏng trước mặt, cô ngước lên, không ai khác chính là Ái Lệ, cô ta đứng khoanh tay, điệu bộ rất ngênh ngang.

" Thanh Tú, không ngờ da mặt cô dày như vậy, cho đến lúc này rồi vẫn đeo bám người đàn ông của tôi".

Giọng nói khiêu khích của người đối diện không khiến Thanh Tú tức giận, cô nhìn thẳng vào khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng kia, nở một nụ cười nhạt.

" Đeo bám? Câu nói này dành cho cô mới đúng đó, Châu Ái Lệ".

Câu nói nhẹ nhàng nhưng cũng đầy châm biếm khiến máu Ái Lệ nóng lên, cô tròn mắt.

" Cô nói như vậy là ý gì?"

Ý gì ư, lần gặp người mặc đồ đen che kín mặt trong nhà hàng, cô đã nghĩ ngay đến Ái Lệ, sau đó lại gặp cô ta ở Cầu Rồng, và cuối cùng là giây phút cô ta uốn éo trên giường, có thể khẳng định chắc chắn Ái Lệ theo Trần Nam ra Đà Nẵng. Mà một người vợ sắp cưới tại sao phải âm thầm làm những việc như vậy? Câu trả lời duy nhất có thể là không tin vào người đàn ông của mình.

" Đừng nghĩ hóa trang như thế tôi sẽ không nhận ra".

Nghe câu nói ấy đáy mắt Ái Lệ xẹt qua tia sợ hãi, giống như bị bắt gian, nhưng cô nhanh chóng khôi phục vẻ lúng túng đó, khoe môi cong lên.

" Hóa trang? Cô nói gì tôi không hiểu".

Thanh Tú thật nực cười với Ái Lệ, cô không muốn đôi co tranh chấp gì cả, người đàn ông đó nếu đã ấn định là chồng sắp cưới của Ái Lệ, thì việc gì cô ta cứ phải năm lần bảy lượt dẫn mặt cô làm gì.

" Ái Lệ, tôi chỉ muốn nói một điều rằng, nếu cô yêu Trần Nam thật lòng, hãy suy nghĩ cho anh ấy, hãy tin tưởng, chăm sóc và lo lắng cho anh ấy, đừng vì cái tôi của mình quá lớn mà vụt mất người đàn ông kia".

Nói rồi Thanh Tú bỏ đi, cô không biết lời nói của mình được Ái Lệ hiểu bao nhiêu, nhưng chắc với tính cách của cô ta, ắt hẳn đang rất tức giận. Mà Ái Lệ tức giận thật, nghĩ lại cảnh cả sắp cắn câu trên giường rồi mà Trần Nam còn vùng dậy hất văng cô ra, cảm giác bị sỉ nhục cho đến bây giờ vẫn chưa nguôi trong lòng. Mặt cô đỏ lên, trước khi Thanh Tú ra khỏi cửa, cô còn kịp quăng ra một tràng.

" Không lâu nữa anh ấy cũng thuộc về tôi, Thanh Tú, cô cuối cùng cũng chỉ là một kẻ thua cuộc mà thôi.."

Thanh Tú bước đi, câu nói vẫn vang vọng bên tai, cô cười chua xót, trong cuộc sống này, ai giàu sang, quyền thế thì luôn thắng cuộc, trong tình yêu cũng vậy ư? Có lẽ... cô thua thật rồi.

Ngày hôm sau cũng là 29 tết, Thanh Tú dậy rất sớm, cô xuống bếp muốn chuẩn bị bữa sáng, hơn một tháng nay để Trần Nam nấu nướng, cô cũng có chút áy náy trong người, vừa lục tủ lạnh lấy thức ăn ra đã bị giọng nói từ phía sau làm cho giật mình.

" Dậy sớm vậy?"

Cô xoay người lại, nhìn thấy anh tươi tắn trong chiếc áo thun xanh và quần sooc đến gối, mặt mũi tinh tảo như đã dậy từ rất lâu rồi.

" Tôi muốn nấu chút đồ ăn sáng, hơn nữa... lát đi mua sắm ít đồ để mai mang về quê".

" Ừm.."

Trần Nam trả lời nhàn nhạt rồi đi lên nhà, dường như anh cũng không mấy quan tâm đến việc này. Bữa sáng trôi qua trong im lặng, nhìn thấy Thanh Tú ăn rất ít, anh cất tiếng.

" Tôi nuôi em hơn một tháng mà chẳng thấy lên được lạng nào, ngược lại còn gầy hơn là thế nào?"

Anh không biết hay cô tình không biết, trong suốt thời gian được anh vỗ béo đó, Thanh Tú quần quanh với việc ăn, ngủ ở nhà nhưng trong lòng thì buồn chán vô hạn, cô sợ một ngày phải chính thức xa anh, mà ngày đó, thực sự đến rồi.

Cô im lặng...

Những ngày gần tết đường phố vô cùng nhộn nhịp, hai bên đường bày bán đủ loại hoa sắc sỡ, Trần Nam đưa cô đến một khu mua sắm, ở đây người rất đông, hai người phải chen chúc từng tí một mới đến được những gian hàng cần mua.

Trong lúc đang xem xét các loại bánh mứt, nhớ ra điều gì cô hỏi anh.

"Ồ nhà anh, đã có những thứ này chưa?"

Trần Nam thông dong nhét hai tay vào túi quần, mắt đảo qua một vòng.

"Em không phải lo, chắc dì Tư đã chuẩn bị cả rồi".

Cô lại tiếp tục bận rộn chọn lựa, người đàn ông vẫn kiên nhẫn đi theo bên cạnh, túi to túi nhỏ cô mua được, anh đều một tay xách hết.

Buổi chiều, Thanh Tú dành thời gian dọn dẹp lại căn hộ, cô đã có thể làm được hầu hết mọi việc, trừ những việc nặng nhọc thì Trần Nam sẽ giúp cô, bởi cánh tay vẫn cần một thời gian dài nữa mới trở về được như xưa.

Lúc đó điện thoại của anh reo vang.

"A lô.."

Nhìn thấy số trên màn hình, Trần Nam ra ban công nghe.

"Trần Nam, sáng mùng 1 tết gia đình em tập trung, có cả họ hàng từ bên Mĩ về, ba em muốn anh đến để ra mắt mọi người.. nhân tiện định ngày tổ chức đám cưới nữa.. ba em nói trong vòng mười ngày sau tết, anh phải chọn lấy một ngày..."

Người đàn ông không ngờ được Thanh Tú đứng gần đó và đã nghe thấy tất cả, lồng ngực cô bỗng đập mạnh liên hồi, cô nhìn bóng lưng anh, len lén xem phản ứng của anh như thế nào.

Trần Nam im lặng giây lát, sau đó trả lời bằng giọng rất trầm.

"Được, anh sẽ đến".

Trước khi anh cúp máy, Thanh Tú vội vã đi vào nhà để không bị bắt gặp... khoảng thời gian còn lại trong ngày, tâm trạng cô rất nặng nề, đếm từng phút trôi qua, bởi sau ngày mai khi về quê, quay lại cái thành phố này, người đàn ông đã ở một nơi khác, của một người khác rồi.

Đêm khuya gió mát, hai người lặng lẽ đứng ngoài ban công, cô khẽ nhìn anh, hình như anh.. cũng đang rất muộn phiền, đôi mắt thăm thẳm nhìn về khoảng trời đen vô định.

"Ngày mai để tôi kêu Hoàng Hải đưa em về".

Thanh Tú vịn vào vạt áo.

"Tôi tự đón xe về".

Trần Nam im lặng, ánh đèn của những căn hộ gần đó hắt lên mặt anh một tia sáng mờ ảo, mi mắt anh rũ nhẹ.

"Vậy tùy em".

Trước nay anh đã quyết việc gì thì cô chỉ còn cách phải làm theo, đây hình như là lần đầu tiên anh để cô tự làm theo ý mình, có lẽ từ bây giờ sẽ là như vậy, đáng lẽ ngay từ đầu cô đừng nhận quá nhiều sự ưu ái của anh, thì nay đã không phải hụt hẫng như vậy.

"Trần Nam, dù sao tay tôi cũng lành rồi, ngày mai anh dọn đồ về lại nhà đi, chúng ta.. một nam một nữ sống cùng nhau thế này sẽ gây ra nhiều tai tiếng, hơn nữa anh cũng sắp..."

Lời nói vì bị cổ họng đông cứng mà dừng lại, Trần Nam quay sang nhìn cô, ánh mắt thâm thúy chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn như đang suy tư gì đó, rất lâu anh mới trả lời.

"Ừ.."

Sáng hôm sau...

Khi Thanh Tú ăn sáng và sắp xếp xong hành lí thì Trần Nam ra ngoài vẫn chưa về, cô lặng lẽ ra khỏi nhà và bắt taxi đến bến xe. Ngày cuối năm, đường phố vô cùng nhộn nhịp, người người nhà nhà đi mua sắm, trang hoàng nhà cửa để đón tết, đâu đâu cũng thấy hoa mai, hoa cúc khoe sắc vàng rực rỡ, bỗng cảm thấy mình thật lạc lõng giữa nơi chốn ồn ào này.

Điện thoại trong túi reo liên hồi, cô nhìn vào màn hình, thấy số của người đàn ông kia thì không nghe, bỏ lại vào túi. Cô vào bến mua vé xong thì xách hành lí đi tìm xe, rất nhanh đã tìm được chuyến xe về quê mình, mười phút nữa mới khởi hành nên trên xe người cũng chưa đông đúc lắm. Cô đặt hành lí vào chỗ ngồi rồi quay xuống đi mua chai nước suối, mắt theo quán tính nhìn xung quanh một vòng như tìm kiếm bóng dáng ai đó, nhưng đập vào mắt toàn những người xa lạ...

Khi Thanh Tú quay lại thì xe đang bắt đầu khởi động, những người cùng chuyến đi lục tục kéo nhau lên, người nhân viên trên xe thúc giục.

"Nhanh.. lên nhanh cho kịp giờ".

Thanh Tú sắp bước lên thì bị vài người xô đẩy muốn chao đảo. Vừa lúc đó có một cánh tay giữ cô lại, bàn tay này rất to, rất ấm, nó chỉ có thể là của một người...

Cô xoay người lại, chưa kịp nhìn đã bị người đàn ông ôm vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực anh, nếu không cô đã thấy ánh mắt kia chứa đầy tâm tư phức tạp. Giây phút này cô chỉ cảm nhận được nhịp tim gấp gáp trong lồng ngực kia, không biết rằng này giờ anh chạy khắp cái bến xe này để tìm cô.

Hơi ấm nhàn nhạt tỏa ra từ lồng ngực vững chãi nhanh chóng truyền qua làm Thanh Tú nhất thời run nhẹ, cô hít thở mùi hương ấy mà cổ họng muốn nghẹn lại.

"Sao không nghe máy, không muốn nói chuyện với tôi ư?"

Giọng nói trầm ấm vang bên tai, hai người cứ đứng như vậy, vòng tay không muốn rời. Cô không trả lời, có nhiều điều muốn nói, nhưng không thể nói được, chỉ ước sao khoảnh khắc này kéo dài lâu hơn, bởi chút giây phút hạnh phúc tạm bợ này, sắp chính thức kết thúc rồi.

"Này cô kia, có đi không, xe sắp chạy rồi". Người nhân viên thò đầu ra hối thúc.

Trần Nam xiết nhẹ cô một cái rồi buông ra, đẩy mắt đầy ôn nhu.

"Ăn tết vui về".

Nghe giọng nói ấm áp ấy, cô gượng mỉm cười, cố gắng kìm nén cảm xúc đang ứa đến.

"Anh cũng vậy".

Nói rồi cô xoay người bước lên, mắt đã bị phủ bởi một lớp sương mù. Chiếc xe từ từ lăn bánh, cô nhìn qua cửa kiếng, anh vẫn đứng đó, dáng hình cao lớn hướng về phía này, ánh mắt dõi theo chiếc xe xa dần.

Người đàn ông không biết được, bên trong tấm cửa kiếng kia là một gương mặt, đang mỗi lúc một nhòe đi vì nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 47

Thanh Tú về đến nhà, cây mai vàng trước ngõ đã đâm bao nhiêu lộc non xanh mướt, từng búp hoa căng tràn chỉ chờ chờ bung ra khoe sắc. Miền quê tuy nghèo khó nhưng hầu như nhà nào cũng có một gốc mai, năm mới đến đồng loạt nở rộ vàng góc sân, không khí tết cũng nhờ đó mà ấm cúng, rộn rã hơn.

"Mẹ.."

Thấy bà Nhân đang loay hoay ngoài giàn mướp thì cô cất tiếng gọi, đã mấy tháng rồi không được nhìn thấy bóng dáng gầy gò thân thương này. Bà Nhân nghe thấy giọng nói trêu mến kia thì quãng luôn quả mướp vừa hái, chạy vội ra hiên nhà.

"Mẹ tưởng đến chiều con mới về.."

Khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của bà giãn ra một nụ cười khắc khổ,

sau giây phút mừng mừng tủi tủi, hai mẹ con dặt nhau vào nhà, căn nhà xây cũ kĩ vẫn như xưa, mái tôn còn có thêm vài lỗ thủng.

Thanh Tú đặt hành lí xuống, đến bên bàn thờ thấp nhang cho bố cô, nhìn khuôn mặt hiền hòa đang mỉm cười trong ảnh, cô bỗng chốc nặng lòng. Bà Nhân đứng bên cạnh, đọc ra được tâm tình của cô con gái, cất tiếng xóa tan không khí buồn bã.

"Thôi con xuống nhà nghỉ ngơi đi, muốn ăn gì mẹ đi chợ nấu?"

Cô nắm đôi tay nhăn nheo của bà.

"Thôi, con có mua ít đồ trên thành phố về, mẹ khỏi đi chợ mắc công".

Chiều 30 tết, cô đã phụ dọn dẹp nhà cửa cùng bà Nhân xong xuôi, ngôi nhà tuy cũ nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, xung quanh lại trồng nhiều cây ăn quả nên không khí rất dễ chịu, trong lành, đúng chất yên bình của miền quê.

"Mẹ, tiền nợ thế nào rồi?"

Thanh Tú vừa lục bánh kẹo trong giỏ đưa ra khay, vừa cất tiếng.

"Chỉ hai tháng là xong cả gốc lẫn lãi".

Thanh Tú thở phào nhẹ nhõm, cô tính toán trong đầu sau khi xong các khoản nợ nần, sẽ để dành tiền tu sửa lại ngôi nhà này, chỉ ít cũng cho mẹ cô một chỗ ở sáng sủa hơn.

Bữa cơm chiều 30 tết đậm bạc chỉ có hai mẹ con, không khí hơi trùng xuống, Thanh Tú biết mẹ cô có lẽ sẽ rất buồn bởi mới tết năm vừa rồi cả gia đình còn quây quần, bây giờ đã vắng bóng người đàn ông trụ cột trong gia đình.

"Mẹ, mẹ ăn nhiều chút đi".

Thanh Tú gấp thức ăn bỏ vào chén bà Nhân, cô biết xưa giờ tính bà sống kham khổ tiết kiệm, ăn không dám ăn, mặc không dám mặc.

"Con đó, lo cho bản thân đi, mẹ già rồi".

"Mẹ nói gì ngược đời, con còn trẻ khỏe, mẹ càng ngày càng yếu mới phải chăm lo cho sức khỏe nhiều".

"Công việc của con có tốt không? Lần này về mẹ thấy thần sắc con không được tốt".

Bà Nhân nhìn cô lo lắng.

"Công việc tốt mẹ à".

Cô cười, gấp thêm thức ăn cho bà, trong lòng có nhiều tâm sự nhưng lại không muốn bà buồn phiền, đành giữ cho riêng mình.

12 giờ đêm, hai mẹ con đã chuẩn bị xong mâm lễ cúng giao thừa, Thanh Tú đứng cạnh bà Nhân, nghe bà lầm rầm khấn khứa, cô chẳng hiểu gì nhưng cũng phải cố ra vẻ nghiêm trang thành kính, sau khi xong nghi thức cô bật ti vi. Khắp các kênh đều truyền hình đều đang trực tiếp các màn bắn pháo bông, giờ này nếu ở thành phố đường xá ắt hẳn sẽ rất đông, chẳng bù cho ở đây, mọi người chỉ cúng bái xong là tắt đèn đi ngủ cả, đương nhiên sẽ không có cảnh pháo hoa rực rỡ.

Bỗng nhiên cô nghĩ đến người đàn ông kia, không biết giờ này anh đang làm gì? Có phải đang cùng đón giao thừa với Ái Lệ chẳng?

Cô đi về phòng, giăng màn lên rồi chui vào giường, vừa nằm xuống thì điện thoại có tin nhắn đến, cô vội hộp trượt màn hình.

"Chúc mừng năm mới!"

Đôi mắt đang sáng bỗng nhiên rũ nhẹ xuống, cô tắt điện thoại, không trả lời tin nhắn của Minh Thành.

Sáng mùng 1 tết...

"Con thay đồ rồi đi lễ chùa với mẹ"

Thanh Tú đang pha bình trà, định sẽ nhâm nhi cùng ít bánh mứt thì nghe tiếng bà Nhân vọng ra từ phòng ngủ, cô đẩy nắp lại rồi bê lên bàn trên phòng khách, lúc trở vào đã thấy bà chỉnh tề trong bộ áo dài màu mận chín được cắt may theo kiểu truyền thống cổ xưa.

Ngôi chùa nhỏ nằm nép mình bên vách núi, mặc dù cũng được trang hoàng đủ sắc hoa trước sân nhưng không gian vô cùng tĩnh mịch, khác hẳn với cảnh người người nô nức đi hái lộc ở những ngôi chùa lớn khác.

Thanh Tú hôm nay ăn mặc giản dị, chiếc áo sơ mi kẻ sọc trắng đen rộng rãi kết hợp với quần bò ôm sát, cô nhìn quanh một lượt. Người đến đây khá ít, nhưng cô cũng không xa lạ gì với cảnh này bởi năm nào đầu xuân gia đình cô cũng đến, mẹ cô vẫn nhắc mãi về chuyện tình yêu của bà với bố cô chính là bắt đầu từ nơi này.

Sau khi khăn khứa ở chánh điện, bà Nhân kéo Thanh Tú đến một gian nhỏ bên cạnh gọi là nơi xin xăm, quẻ.

" Vào xem một quẻ đi Tú".

Thanh Tú là người hiện đại, cô ít khi tin vào những việc này, nên đương nhiên từ chối.

" Con không xem đâu, mẹ thích thì vào đi".

Bà Nhân cốc lên trán cô một cái rõ đau.

" Tiên sư nhà cô, mẹ già rồi quẻ quyết gì nữa, con cũng hơn hai mươi rồi, xem đường tình duyên thế nào".

Nghe nói đến hai chữ tình duyên, bỗng cô nhớ đến ai kia, giờ này chắc chắn anh đang ở bên nhà Ái Lệ, còn có khách khứa họ hàng, vui vẻ náo nhiệt.

Đang suy nghĩ thì bà Nhân đã kéo tay cô vào từ lúc nào, bà kính cẩn chấp tay chào sư thầy, thấy Thanh Tú cứ ngây người ra thì bà huých nhẹ vào người cô một cái, cô giật mình đưa tay làm theo bà Nhân.

" Chào thầy".

Sư thầy mặt mũi tròn đầy phúc hậu ngồi bên cạnh một cái bàn đen cổ, cũng chấp tay đáp lễ hai mẹ con rồi ôn tồn cất tiếng.

" Hai vị muốn xem gì?"

" Dạ, con gái tôi... muốn xem về tình duyên".

Vị sư thầy nhìn Thanh Tú, đưa tay chỉ về cái ghế đối diện mình.

" Con ngồi đi".

Đã lỡ vào rồi, Thanh Tú chỉ còn cách máy móc làm theo, cô tự nhủ thôi thì cứ coi như cho vui, miễn sao đừng suy nghĩ để tâm quá là được.

Sư thầy đưa đến trước mặt Thanh Tú một cái ống bằng tre, bên trong có nhiều que gỗ có khắc số và chữ tàu chữ Hán gì đó bằng mực đen.

" Rút lấy một cái".

Cô làm theo như vậy, lấy một que rồi kính cẩn đưa về phía trước. Thầy nhận lấy, nhìn quẻ rồi suy tư rất lâu, bà Nhân đứng bên cạnh con gái hồi hộp chờ đợi.

" Con có thể cho ta biết tuổi của con được không?"

" Dạ, con tuổi... bính tý".

Sư thầy xòe bàn tay phải ra rồi bấm bấm ngón tay, miệng nhắm nhắm gì đó, Thanh Tú bỗng chốc căng thẳng vì chờ đợi, cuối cùng thầy mới chậm rãi.

" Con đang rất yêu một người, vô cùng giàu sang, tài giỏi..."

Bà Nhân đứng bên cạnh bỗng mở to mắt ngạc nhiên, không biết có đúng như vậy không, sao bà chưa từng nghe con gái nói qua.

Vàng trán rộng của sư thầy khê chau lại.

"...nhưng con không có duyên với người đàn ông này".

Tim Thanh Tú đập mạnh một cái, tưởng chừng sắp rơi ra khỏi lồng ngực, vị tu hành này sao lại nói đúng như vậy, cô và anh ở hai thế giới khác nhau... hơn nữa hôm nay là ngày anh ra mắt họ hàng nhà Ái Lệ, vài ngày nữa họ thành vợ chồng rồi.

Mí mắt cô cụp xuống, nỗi buồn lại tăng tăng lớp lớp ập đến khiến cho đôi con ngươi trong veo chuyển sang một lớp mây mù, sau một hồi suy nghĩ cô lại lấy can đảm hỏi một câu, không biết là để níu kéo điều gì.

" Thưa thầy, vậy... người đó có... yêu con không?"

Tay cô nắm chặt vạt áo, mồ hôi đã ướt đầm, thốt ra câu này, bỗng thấy đáy lòng mình quặn thắt. Anh có yêu cô không, đáng lẽ cô phải là người rõ nhất, tại sao lại đi hỏi một người khác như vậy.

Ánh mắt của sư thầy chiếu lên mặt cô một tia hiền từ.

" Cái đó ta không nói được..."

Bà Nhân nhìn sang, bắt gặp khuôn mặt u buồn của con gái thì lòng dạ cũng trĩu nặng theo.

"Người đàn ông đó tuổi gì?" Sư thầy hỏi.

"Anh ấy hơn con sáu tuổi".

Ngẫm nghĩ giây lát, vị sư thầy tiếp tục.

"... Tuổi của con rất khác với người đàn ông đó, nếu con cố chấp ở bên cạnh anh ta, anh ta sẽ gặp rất nhiều bất trắc... trong sự nghiệp, thậm chí là...tính mạng".

Thanh Tú nghe như có tiếng sấm bên tai, mắt cô không chớp nổi khi nghe những lời nói kia. Cô và anh, quả thực... kiếp này không có con đường nào dành cho hai người rồi...

Thanh Tú ra về, trong lòng ảm ảm như có bão, cô không nhận ra rằng mình thật mâu thuẫn, lúc bước vào thì tự nhủ xem cho vui, sẽ không để tâm đến mấy việc què, bói đó, nhưng lúc đi ra toàn bộ tâm trí đều bị những lời kia làm cho chấn động, "không có duyên... bất trắc... sự nghiệp... tính mạng..."

Về đến nhà đã gần 10 giờ trưa, bà Nhân thay đồ rồi xuống bếp lục đục nấu nướng, con gái ở nhà không được mấy ngày nên bà cẩn thận chuẩn bị những thức ăn cô yêu thích.

"Tú ơi, xuống nhặt rau giúp mẹ".

Mãi một lúc sau vẫn chưa thấy cô xuất hiện, bà Nhân đi lên phòng ngủ, bước chân vừa đến cửa đã nghe tiếng khóc rầm rức trong kia. Từ ngày sinh cô ra đã hai mươi ba năm, chỉ duy nhất cô khóc ngày chồng bà mất. Khi còn nhỏ bao lần té đau trầy xước, lớn lên một chút đi học bị chúng bạn chê cười, trọc ghẹo cô cũng chỉ bi xị cái mặt ra chứ chưa từng nhỏ giọt nước mắt nào.

Bà Nhân thở dài, xem ra cô quá nặng lòng với người đàn ông mà vị sư kia nói rồi... Bà đẩy cửa bước vào, tiếng khóc lập tức im bật, bắt gặp Thanh Tú ngồi trên giường, mặt mũi tèm nhem, đang vội lau nước mắt.

"Mẹ.."

Bà ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vén tóc cô, đứa con gái này đã biết yêu rồi, lại còn yêu rất nhiều.

"Nói mẹ nghe, người đó là ai?"

Thanh Tú nhìn người mẹ khắc khổ, mắt cô còn đỏ hoe, nói trong âm thanh nghẹn nghẹn.

"Anh ấy là giám đốc của con".

Bà Nhân không ngạc nhiên lắm với câu trả lời của cô, bởi lúc sáng bà đã nghe thấy hai từ "giàu sang, tài giỏi" về người đó rồi, bà định mở miệng trách cô tại sao lại mơ mộng đến một người như thế, nhưng lại cảm thương cho số kiếp phụ nữ, khi yêu có mấy ai đủ sáng suốt để chọn lựa, nên đành im lặng.

"Chỉ vài ngày nữa, anh ấy kết hôn với người khác rồi mẹ ạ".

Câu nói kia vì không kìm nén được mà nước mắt lại bắt đầu chảy ra, nghĩ đến cánh anh sẽ tay trong tay với Ái Lệ trong ngày cưới mà cô tan nát cõi lòng, số phận của cô sao lại trắc trở như vậy. Bà Nhân ôm cô, vỗ lên đôi vai gầy.

"Con hãy quên cậu ta đi, từ từ thời gian sẽ chữa lành tất cả".

Xe của Trần Nam đỗ trước sân nhà họ Châu, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng đống thùng đơn giản nhưng rất lịch sự và nam tính. Thấy anh bước xuống xe, Ái Lệ vội vàng chạy ra bám vào cánh tay anh, khuôn mặt được trang điểm hoàn hảo nở một nụ cười tươi.

"Anh đến rồi, cả nhà em đang đợi".

Người đàn ông không trả lời, anh đi thẳng vào trong ngôi biệt thự to lớn như một lâu đài. Phòng khách rộng rãi sang trọng nhà Ái Lệ được bày biện vô cùng đẹp mắt. Ông Châu đang ngồi trò chuyện với các bậc trưởng bối, thấy anh đến liền nở một nụ cười hài lòng, ông đứng lên đi về phía anh.

"Chào bác"

Anh gật đầu cất tiếng chào.

"Vào đi".

Ông Châu đơn đã mời, ông tuy là người có chức quyền trong xã hội, làm việc rất nghiêm khắc nhưng lối sống khá giản dị và cởi mở.

"Chồng sắp cưới của Ái Lệ đây sao? Chà, nhìn phong độ quá".

"Nó chứ còn ai, lâu quá rồi không gặp nay nó đã ra dáng như thế này rồi".

Vài vị cao niên trong dòng họ xì xào với nhau, họ đều là người đã qua Mĩ định cư rất lâu, trong mắt họ khi đó Trần Nam là một thằng bé khôi ngô lanh lợi, nay trở về thấy anh đã thực sự trưởng thành, lại điển trai và toát ra khí chất hơn người.

"Nào giới thiệu với mọi người trong gia đình, đây là Trần Nam".

Ông Châu vỗ nhẹ vai Trần Nam, tự hào giới thiệu.

Trên chiếc bàn to dài đặt giữa phòng khách, một số chú bác, cô di đều ngồi ở đó, họ nhìn người đàn ông với ánh mắt ôn hòa lẫn phần khò, bởi mọi người đều đã nghe qua vị hôn phu của cháu gái là một người tuấn tú, tài giỏi. Mọi người đều biết khi ông Trần mất, lúc đó công ty cũng chỉ ở phạm vi nhỏ, từ lúc anh tiếp quản và điều hành, bằng chính năng lực của mình đã mở rộng và đưa nó vươn đến dẫn đầu cả nước về mặt hàng điện tử, điều mà ít người trẻ tuổi nào làm được.

"Xin chào".

Anh lịch sự chào tất cả, khuôn mặt vẫn giữ vẻ điềm đạm, lịch thiệp.

"Ái Lệ, chị thật có mắt nhìn, ôi anh ấy đẹp trai quá, ước gì..."

Một cô em họ đứng gần đó thì thào vào tai Ái Lệ khiến khóe miệng cô giãn ra hết cỡ, nhưng rồi cô nhìn cô em kia bằng ánh mắt đầy đe dọa.

"Này, anh ấy là anh rể của em đó, đừng có lém phéng..."

Cô em xịu mặt, môi trề ra.

"Em đùa thôi mà, chị làm gì ghê vậy".

"Thôi nào mọi người, chúng ta cùng ngồi vào bàn rót rượu khai xuân chào đón năm mới".

Ông Châu cất tiếng, mọi người đứng, ngồi gần đó đều tiến lại bàn, thức ăn nhanh chóng được mang lên. Ái Lệ yểu điệu kéo Trần Nam lại ngồi gần chỗ ông bà Châu, như một lời khẳng định về thân phận cũng như vị trí của anh sắp tới.

"Nào, chúng ta cùng nâng li chúc cho năm mới thắng lợi, tấn tài tấn lộc..."

Tiếng chúc mừng, cụng li vang lên. Trần Nam nho nhã đáp lại khi được mọi người mời rượu, có một người bác khen anh tuổi trẻ tài cao, anh cũng chỉ nở một nụ cười nhẹ.

Ái Lệ thì khỏi phải nói, hôm nay cô vui đến mức miệng lúc nào cũng ngoác ra cười, mắt hiện rõ sự đắc ý, dính sát vào Trần Nam không rời.

Một tiếng trôi qua, khi tiệc tùng đã tàn, người làm đã dọn hết đồ ăn thức uống xuống và đưa lên bàn vài bình trà nóng khói nghi ngút, cũng là lúc ông Châu cất lời.

"Mọi người trong gia đình, nhân tiện hôm nay cũng thông báo một chuyện quan trọng, mọi người đều đã biết hai cháu Trần Nam và Ái Lệ đã có hôn ước từ nhỏ. Nay đã khôn lớn, cũng đến lúc tổ chức đám cưới cho bọn trẻ".

Ông Châu là người hiểu chuyện, việc này đáng lí phải là ông bà Trần tuyên bố, bởi dù sao Ái Lệ cũng là thân con gái. Nhưng ngặt nỗi bố của Trần Nam đã mất, bà Dung lại có ý để ông quyết định, dù sao hai gia đình là chỗ thân thiết nên ông cũng chẳng câu nệ, hơn nữa trong lòng ông đã xem Trần Nam là con rể từ lâu rồi.

Ông quay sang Trần Nam.

"...Tiện thể lần này có các bác, các cô chú từ Mĩ về lưu lại đây mười ngày, ta cho con tự quyền quyết định ngày nào con muốn, sẽ lập tức tiến hành hôn lễ..."

Không khí trong nhà chợt yên ắng, mọi con mắt đều đổ dồn về người đàn ông trong chiếc áo sơ mi trắng kia, khuôn mặt anh vẫn trầm tĩnh, một lúc sau khóe miệng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Mùng hai tết, Thanh Tú theo mẹ đi chúc tết các gia đình trong xóm. Ngày còn trẻ ba mẹ cô đi tha phương đến đây lập nghiệp nên không có họ hàng thân thích nào sống ở gần. Cô còn gặp lại những bạn học cũ, ở miền quê nghèo này tuổi như cô chúng đã lập gia đình, tay bồng tay bế cả rồi.

" Tú, bao giờ mới lấy chồng?"

Hương, cô bạn ở gần nhà một thời chăn trâu bắt ốc cùng nay đã một mặt con, đưa li nước ra trước mặt Thanh Tú, đơn đã hỏi chuyện.

Thanh Tú nhận li nước, khẽ cười.

" Minh hả, ế rồi".

" Xí, có mà cậu kén chọn quá thì có, người xinh đẹp như cậu thiếu gì anh để mắt đến".

Cô gượng cười, nhiều anh để ý đến thì có ích gì chứ, vì cơ bản trong mắt cô chỉ có một người, dù biết rằng người ấy đã thuộc về người khác, vẫn không sao quên được.

Đúng lúc đó điện thoại cô réo inh ỏi, nhìn dãy số quen thuộc của Trần Nam cô buồn phiền cất lại vào túi, biết nói gì đây, cô với anh.. quyết tâm không dây dưa nữa.

Cô lại tiếp tục nói chuyện với Hương, hai người lâu ngày không gặp nên có vô số chuyện để nói, chồng của Hương cũng rất hiền lành, thấy có bạn đến chơi với vợ mình thì tranh phần giữ con cho hai người tâm sự.

" Tú, có người đến nhà tìm con".

Thanh Tú đang treo trên cành ổi trong vườn nhà Hương thì bà Nhân xuất hiện, bà đứng dưới gốc cây nhìn lên gọi, tay cầm chiếc nón lá quạt quạt.

" Đó thấy chưa, có người tìm rồi kìa, vậy mà chối không có anh nào".

Cô bạn Hương vừa cầm chén muối ớt trong nhà ra, cô cười to liếc xéo lên Thanh Tú một cái.

" Ai vậy mẹ?"

" Mẹ không biết, một người đàn ông đi xe ô tô". Bà Nhân trả lời.

Tìm Thanh Tú đánh " bịch" một cái, tự nhiên cô nghĩ tới ai kia, nhưng lại tự chửi mình vớ vẩn điên rồ, anh làm sao có thể biết cái vùng quê heo lánh này, cô từ từ treo xuống khỏi cây.

" Thôi về đi, bữa sau gặp lại, cầm mấy trái ổi này về ăn nè". Hương cất tiếng.

Bà Nhân đi trước, Thanh Tú lẻo đẻo theo sau, từ đây về nhà cô chỉ cách một khu đất trống, từ xa xa cô đã nhìn thấy chiếc xe hơi quen thuộc, và người đứng cạnh xe cũng chẳng xa lạ gì. Người đàn ông thấy cô về, vội vàng chạy đến.

" Tú..". Anh nở một nụ cười tươi.

" Minh Thành, sao anh biết nhà em?"

Bà Nhân nhìn kĩ Minh Thành hơn một chút, người đàn ông này tướng tá cân đối, mặt mũi khôi ngô sáng sủa, bỗng nhiên bà nghĩ đến người đàn ông mà Thanh Tú đề tâm, bà nhìn sang cô hỏi khẽ.

" Người này?"

Thanh Tú lắc đầu, cô nháy mắt ra hiệu cho bà đừng hỏi nữa, bà cũng giữ phép lịch sự, cười hiền hậu nói với Minh Thành.

" Vào nhà chơi đi cháu".

" Dạ". Minh Thành mừng rỡ đáp lại.

Vào nhà, Thanh Tú ngồi với anh trên phòng khách, còn bà Nhân thì âm thầm ra vườn hái mớ lá chanh rồi bắt con gà làm thịt. Minh Thành lặng lẽ quan sát ngôi nhà, trong lòng dấy lên một cảm giác khó tả, một vùng quê nghèo khó, một ngôi nhà tồi tàn như vậy tại sao có thể sinh ra một cô gái xinh đẹp, tốt bụng và tài giỏi như vậy?

" Tết vui chứ, có đi đâu chơi không?"

Minh Thành cắn hạt dưa, cất tiếng hỏi.

" Anh còn chưa nói tại sao anh biết nhà em?

Thanh Tú giả vờ nghiêm nét mặt, cô ngồi khoanh tay trên bàn.

Mắt Minh Thành hiện lên ý cười, Thanh Tú thông minh vậy mà có lúc cũng ngốc, cô quên anh là ai rồi sao? Trưởng phòng nhân sự, địa chỉ nhà của nhân viên trong công ty này, người nào mà anh không nắm rõ.

"Anh vô tình xuống đây thăm nhà bà con, nhớ lại em cũng ở đâu đây nên hỏi thăm người ta".

Minh Thành nói dối không chớp mắt khiến Thanh Tú cũng tưởng là thật, cô rót cho anh li nước trà.

"Sao anh không đưa Ngọc Mai đi cùng?"

Nhắc đến người này mắt Minh Thành bỗng nhiên sầm xuống, dù không vui nhưng anh cũng không muốn nói gì về cô ấy, chỉ trả lời qua loa rằng cô ấy bận không đi được.

"Tú, con mời bạn ở lại ăn cơm".

Hai người đang trò chuyện thì bà Nhân bước lên, bà quay sang Minh Thành.

"Đã đến rồi thì dùng bữa cơm với gia đình nhé cháu".

Anh đương nhiên mừng như bắt được vàng, phát hiện ra người miền quê rất hiếu khách và xởi lởi, cảm giác của anh cũng vì vậy mà thoải mái, phần chán hơn.

"Dạ vâng".

Hai người sau đó xuống bếp phụ nấu nướng với mẹ Thanh Tú, tuy bà không chịu và cứ đuổi hai đứa lên nhà chơi nhưng với sự cương quyết của Minh Thành, bà đành thuận theo ý anh. Bằng đôi mắt từng trải của mình bà cũng nhận ra đây là một chàng trai tốt, không ngại việc gì, từng lời nói cử chỉ của anh đối với Thanh Tú vô cùng ôn nhu và tình cảm.

Minh Thành ở lại ăn cơm trưa, sau đó Thanh Tú dắt anh đi thăm quan vườn tược, vì sinh ra và lớn lên ở thành phố nên Minh Thành cũng cảm thấy khá thú vị với chốn quê bình yên này, một người đàn ông như anh lại ao ước có ngày được như vậy mà sống cùng cô gái đang đứng bên cạnh, ắt hẳn rất ấm áp và hạnh phúc.

Hai người ngồi xuống gốc cây mận, gió đưa hương hoa nhẹ nhàng ngay đầu mũi, Thanh Tú ngược nhìn lên bầu trời trong xanh, nắng xuyên qua những tán lá hắt lên mặt cô những vầng sáng dịu nhẹ, cô nhìn những chú ong đang hút mật trên những bông hoa trên cành cây cao, khẽ mỉm cười. Minh Thành ngồi bên cạnh, anh dựa lưng vào gốc cây, nhìn ngắm khuôn mặt kia đang cười mà thấy tâm trạng nặng nề, anh chỉ mong sao phút giây này kéo dài mãi mãi.

Thanh Tú có điện thoại, lại là đây số quen thuộc của ai kia, cô không trả lời, nhét lại vào túi.

"Ai gọi vậy, sao em không nghe". Minh Thành nheo mắt hỏi.

Thanh Tú cười miễn cưỡng.

"Người ta gọi lộn số".

Một tiếng sau, Thanh Tú tiễn Minh Thành ra về, anh lễ phép chào bà Nhân rồi mở cửa xe bước vào.

"Tạm biệt em, hẹn vài ngày nữa gặp lại".

"Vâng". Thanh Tú đưa tay vẫy chào Minh Thành, chiếc xe lăn bánh từ từ khuất bóng khỏi con đường làng đất đỏ, để lại một lớp bụi mù mịt phía sau.

Cô quay vào nhà, bà Nhân đang ngồi khâu vá quần áo trên ghế, bà đặt sang một bên rồi cất tiếng.

"Mẹ thấy cậu trai này rất tốt với con".

Tốt, đúng vậy Minh Thành rất tốt nên nhiều lúc chính cô cảm thấy áy náy trong lòng. Cô không trả lời, ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, rót nước uống, rồi bà Nhân vẫn tiếp tục bên tai.

"Sao con không thử mở lòng với cậu ta?" Bà nhìn cô dò xét.

"Thôi mẹ đừng nói đến những chuyện này nữa".

Thanh Tú gắt nhẹ, trong lòng cô đầy rẫy muộn phiền, càng nói đến những chuyện này cô càng cảm thấy khó chịu trong người.

"Thôi được rồi, mẹ không nói nữa, giờ mẹ đi sang nhà bà Năm, lát mẹ về".

"Vâng".

Thanh Tú trả lời ỉu xìu rồi bật ti vi lên xem, mấy ngày nay kênh nào cũng chiếu chương trình về mùa xuân, sắc sỡ, náo nhiệt. Bỗng cảm thấy mùa xuân

năm nay đối với mình thật tệ nhạt, buồn chán. Cô nghĩ đến Trần Nam, giờ này anh đang làm gì, nhưng rồi lại gõ vào đầu mình một cái, tự nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, không được tơ tưởng đến người đàn ông đó nữa, anh bây giờ đã là của người khác. Cô và anh... mãi mãi cũng chỉ như vậy, phải cố quên anh đi, chôn vùi tất cả kỉ niệm vào dĩ vãng.

Đang thần thờ suy nghĩ thì nghe như có tiếng xe ô tô chạy vào trong sân nhà mình, Thanh Tú hơi nhướng người lên để nhìn qua cửa sổ, cô bỗng chốc bàng hoàng khi nhận ra đó là chiếc xe BMW i8 của ai kia, anh.. như thế nào lại tìm đến tận đây, mới hôm qua còn đến ra mắt gia đình nhà Ái Lệ, hôm nay lại đến đây tìm cô, sai... người đàn ông này sai quá sai rồi.

Cô nhảy vội xuống khỏi ghế, chạy nhanh vào trong phòng đóng cửa lại, sợ hãi đến mức khi đưa tay lên lồng ngực, cảm nhận tim đập mạnh loạn xạ thiếu điều muốn rớt ra ngoài.

"Mình sẽ trốn ở đây, anh ấy nhất định không thể biết đây là nhà mình được".

Thanh Tú lúc này không còn chút can đảm nào để đối diện với anh, mặc dù bản năng thì ngược lại, muốn nhìn thấy anh, muốn.. bên cạnh anh, nhưng còn có ích gì nữa, quá muộn rồi.

Trần Nam bước xuống xe, anh gỡ chiếc kính râm giắt lên áo sơ mi, đôi chân rất nhanh tiến vào nhà.

"Có ai ở nhà không?"

Anh nhìn xung quanh, cất tiếng gọi, nhưng đáp lại chỉ là sự im lìm, rõ ràng anh đã hỏi thăm rất kĩ vài người và được chỉ ngôi nhà này nhưng tại sao không có ai ở nhà, trong khi cửa nẻo lại để mở tang hoang thế này.

"Có ai không?"

Nghe giọng nói trầm ấm phía ngoài mà Thanh Tú muốn nín thở, không hiểu là loại cảm giác gì đây, nửa như mong chờ, nửa như chạy trốn.

Cô đứng nép trong phòng, không dám thở mạnh khi có tiếng chân bước đến gần, nhưng âm thanh ấy không dừng lại mà có vẻ đi mỗi lúc một xa. Thanh Tú thở mạnh một cái, chắc không nghe ai trả lời nên Trần Nam đi rồi, cô lặng lẽ ngồi xuống mép giường, một cảm giác trống trải, mất mát ùa đến.

"Không sao, rồi sẽ qua nhanh thôi, mình cũng sẽ quên được thôi".

Cô tự an ủi mình.

"Thanh Tú, em ở trong đó phải không?"

Cô suýt nhảy dựng lên khi nghe giọng nói anh ngay phía ngoài, cùng với đó là tiếng đập cửa. Cô không biết rằng lúc đầu Trần Nam cũng nghĩ mình đi nhầm nhưng khi đi ra sau nhà và phát hiện bộ đồ của cô đang phơi ngoài đây, anh chắc như đinh đóng cột cô đang ở trong căn phòng này.

"Thanh Tú, mở cửa cho tôi".

Tiếng đập cửa tiếp tục vang lên dồn dập, càng nghe tiếng anh cô càng bấn loạn trong lòng, cô phải như thế nào đây? Tiếp tục dây dưa với người đã có chủ ư? Không được, ngàn vạn lần không được, cô không cho phép mình ngày càng trượt dài trên con đường không lối thoát này.

"Tại sao không mở?"

Trần Nam đứng bên ngoài rống lên, nhưng không có bất kì âm thanh nào hồi đáp, mắt anh tối lại, cuối cùng giơ chân lên đập mạnh cánh cửa.

"Rầm.."

Thanh Tú đang ngồi co ro, hoảng hồn khi cánh cửa bị đập tung, người đàn ông liền xông vào, anh đứng trước mặt cô, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang biến sắc.

"Tại sao?"

Anh cất tiếng chất vấn, nhưng Thanh Tú không trả lời, cô cúi gằm mặt.

Trần Nam kéo cổ cô buộc khuôn mặt nhỏ nhắn phải ngược lên nhìn anh.

"Em muốn chạy khỏi tôi? Một tác cũng không được.."

Vừa lúc đó bà Nhân về, bà thắc mắc tại sao xe ô tô của Minh Thành đi rồi, giờ ở đâu lại xuất hiện một chiếc khác, còn đẹp và sang trọng hơn nữa... bước chân bà vừa đến phòng ngủ thì thấy một người đàn ông đang nắm cầm con gái mình.

"Cậu là ai?"

Câu nói kia khiến cả hai nhìn ra cửa, trong giây phút đó bà Nhân được nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Trần Nam, bà tự nhiên cũng thất thần. Người đàn ông này, sao lại đẹp đến như vậy, đường nét hoàn hảo, chiếc cằm cương nghị, đôi mắt nâu sâu thẳm cuốn hút, cả người anh ta toát ra khí chất cao

sang, nho nhỏ. Đến lúc này thì bà đã biết đây là ai, và hiểu tại sao con gái mình lại yêu anh ta đến như vậy.

"Chào bác, cháu là Trần Nam".

Người đàn ông buông cầm Thanh Tú ra, anh cũng đoán được người phụ nữ này là ai, bởi Thanh Tú giống bà như tạc, anh bình tĩnh cất tiếng chào, âm thanh không phải kiểu xu nịnh cũng không phải là xa cách, tạo cho người đối diện cảm giác về một người đàn ông đã trưởng thành, nghiêm túc.

"Cậu là giám đốc của con gái tôi?"

"Vâng".

"Mời cậu ra phòng khách, tôi có chút chuyện muốn nói".

Giọng bà Nhân có vẻ nghiêm khắc.

Khi Trần Nam theo bà Nhân ra phòng khách rồi Thanh Tú vẫn ngồi bất động trên giường, sau đó cô buồn bã bỏ ra sau nhà, chẳng thiết gì đến việc muốn biết mẹ cô và Trần Nam nói gì.

Cô lững thững đi đến tận cuối vườn, ngồi xuống dưới gốc cây khế già, trước mặt là một cái ao nuôi cá, gió thổi làm mặt nước lăn tăn. Cô ngồi bó gối, nhặt mấy cục đá nhỏ ném ra xa, mặt nước "lồm tồm" xao động, sau đó lại trở về phẳng lặng.

Cô hận bản thân mình tại sao lại động tâm với người đàn ông đó, rồi lại hận chính anh đã đối tốt với mình, nếu không thì bây giờ đã không đau khổ như vậy. Thanh Tú không biết rằng mình đã ngồi hơn nửa tiếng như vậy, ánh nắng chiều đã chiếu lên mặt nước lung linh như dát vàng, người đàn ông bước đến từ lúc nào cô cũng không biết, đến khi anh ngồi xuống bên cạnh cô mới giật mình.

Vẫn là anh đó, thân hình cao lớn vững chãi, khuôn mặt trầm tĩnh như mặt nước kia, đáy mắt thăm thẳm như một vực sâu không đáy. Nhìn bộ dạng anh cũng không khác gì cô, buồn phiền và mệt mỏi.

Hai người ngồi nhìn về cuối trời, từng đàn chim riu rít bay về tổ ấm, tán lá trên đầu lao xao rì rào. Rất lâu sau Trần Nam mới đưa mắt nhìn cô âm trầm, cất tiếng nặng nề.

"Thanh Tú, đừng thích tôi nữa".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Thanh Tú ngồi bất động, nghe như có một lực nào đó giáng vào người rất mạnh, đừng thích anh nữa... phải rồi, cô không có tư cách gì để thích anh cả. Lời nói này coi như chấm dứt tất cả những gì đã có giữa hai người, có lẽ anh đã suy nghĩ thật thấu đáo nên mới nói như vậy, cũng là cảnh báo cô đừng mơ tưởng điên rồ.

Trần Nam ngấm nhìn khuôn mặt đang cứng đờ kia, lại tiếp tục.

"Cảm giác được em thích thật khiến tôi quá khổ sở".

Đúng rồi cô mang đến cho anh bao rắc rối, đến lúc kết thúc được rồi, khước mắt bằng đồ hoe, cô quay sang anh, định nói "xin lỗi, tôi sẽ biến mất để anh không còn cảm thấy rắc rối nữa" thì bất gặp một đôi mắt âm áp nhìn mình, khước môi người đàn ông khẽ nhếch lên.

"Cho nên em đừng thích nữa... mà hãy yêu tôi đi".

Tâm trí Thanh Tú còn đang chấn kinh bởi câu nói kia thì Trần Nam đã ôm cô, bàn tay anh siết chặt đến mức muốn cô tan vào người mình, cô còn đang mơ hồ, bỗng nghĩ đến điều gì liền đẩy anh ra.

"Anh điên rồi ư?"

Cô hoang mang nhìn anh, nhưng khuôn mặt anh vẫn tĩnh lặng, ánh mắt được bao phủ bởi mấy tầng ôn nhu.

"Đúng tôi điên, mà người trên thế gian này khiến tôi điên chỉ có em, cho nên em phải chịu trách nhiệm với cái điên đó".

Thanh Tú như không tin nổi vào tai mình, lý lẽ gì đây? Nhưng ánh mắt anh hoàn toàn là nghiêm túc, không có ý cợt nhả. Muốn cô chịu trách nhiệm, e

rằng không có được cái điểm phúc đó, cô mỉm cười chua xót.

" Anh đừng cố chấp, hãy quên em đi".

Cô không biết bản thân đã mâu thuẫn đến đỉnh điểm, muốn ở bên anh, muốn được yêu thương, nhưng lại ra sức xua đuổi. Cô sợ, anh sẽ phải đối mặt với gia đình Ái Lệ như thế nào, cô sợ... ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh như lời sư thầy đã nói, cô đứng bật dậy.

Trần Nam cũng đứng lên, anh nắm lấy bàn tay cô.

" Trừ khi có loại thuốc nào giúp xóa đi hết kí ức tôi mới quên em được".

Thanh Tú rút tay lại, cô lắc đầu, chân lùi lại một bước.

" Không được đâu, còn Ái Lệ thì sao?"

Trần Nam đã nhanh chóng nắm được cánh tay cô, anh dùng lực rất mạnh giữ lại.

" Tôi sẽ không cưới cô ta, được chứ?"

Người đàn ông nhìn cô, đáy mắt đầy cương quyết, dòng nước óng ánh chiếu khắp khuôn mặt anh sáng bừng trong buổi chiều xuân. Mắt Thanh Tú mở to không chớp, anh không cưới Ái Lệ, anh dám chống lại cái hôn ước kia ư, hậu quả như thế nào, sẽ rất là khó lường, tại sao anh suy nghĩ nông cạn như vậy.

" Anh.. anh nghĩ sẽ vượt qua được rào cản kia ư?"

Khóe miệng Thanh Tú còn lấp bắp, Trần Nam đã cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn, cô cảm nhận được bao ngọt ngào, âu yếm đang truyền qua mình, cả người nhất thời run rẩy, anh... tại sao lại như vậy? Trái tim cô nhảy mừng, nhưng tâm trí thì đầy sợ hãi, cô muốn trốn tránh nụ hôn của anh, nhưng không được, anh ghi chặt cô rất mạnh, cơ hồ là sợ cô sẽ chạy mất, đôi môi càng lúc càng mãnh liệt tiến vào trong, cô đứng bất động, cả người như có làn nước ấm chảy qua, êm đềm, ấm áp...

Rất lâu sau người đàn ông mới rời môi cô, bàn tay vén nhẹ mái tóc đang bay trong gió.

" Chỉ cần có em, mọi rào cản đều chẳng là gì..."

"...Bởi vì... Thanh Tú, anh yêu em".

Giữa buổi chiều tà, lời thì thầm được con gió đưa đẩy thật êm tai, vòng tay ôm chặt một lần nữa. Khuôn mặt Thanh Tú rúc vào ngực anh, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô biết mình quá ích kỉ trong tình yêu này, nhưng phải làm sao, con tim cô nó không nghe lời, chỉ biết nhớ anh, thôn thức vì anh. Cô quàng tay sau lưng anh, lần đầu tiên được bình yên dựa dẫm vào anh.

Tại gia đình nhà họ Châu..

Từ ngày hôm qua đến giờ Ái Lệ chẳng thiết ăn uống gì, cô nhốt mình trong phòng, bà Châu sai người làm mang thức ăn vào cô cũng thẳng tay ném " loãng xoang".

" Cút, cút ra ngoài hết".

Ông Châu ngồi trong thư phòng đọc văn kiện, đến khi nghe người làm chạy xuống báo Ái Lệ đã ba bữa không động đến một hột cơm, chỉ nằm khóc trong phòng thì ông sốt ruột đứng dậy đi lên lầu.

" Ăn chút gì đi con, cứ như vậy làm sao sống được".

Bà Châu ngồi bên cạnh giường vỗ về con gái, đôi mắt Ái Lệ đã sưng lên vì khóc nhiều, cô hát tay bà Châu ra.

" Kệ con đi".

Ông Châu vừa bước vào, thấy thái độ ngang tàng của cô, tức giận đập bàn cái rầm, giọng gằn lên.

" Tự mình gây ra chuyện, bây giờ làm loạn là thế nào?"

Bà Châu nhìn thấy chồng mình mất đã đỏ ngầu thì chạy lại nắm lấy cánh tay ông, xoa dịu.

" Thôi ông à, con nó đã như vậy, đừng mắng nó nữa".

Ông Châu kéo ghế ngồi xuống, nghĩ đến chuyện này máu ông vẫn sôi sùng sục. Đường đường là bộ trưởng kinh tế, có mỗi cô con gái, lại trước mặt anh em họ hàng bị Trần Nam thẳng thừng tuyên bố hủy hôn, nguyên nhân lại đến từ đứa con gái ngu ngốc kia khiến ông cứng cả họng.

"Ta hỏi, trước sau gì nó cũng cưới con, tại sao lén lút làm ra cái chuyện đòi bại đó?" Ông Châu cất tiếng giận dữ.

Ái Lệ cắn chặt môi, cô không ngờ mình đã làm khéo léo, cẩn thận như vậy vẫn bị Trần Nam sai Hoàng Hải điều tra ra, lại còn thu thập đầy đủ chứng cứ để buộc tội cô trước mặt tất cả mọi người trong gia đình, khiến cô chối quanh chối quẩn cũng không được.

Cái gì mà không tin tưởng anh, lén lút theo dõi ra Đà Nẵng, thông đồng mua chuộc nhân viên nhà hàng bỏ thuốc kích dục và thuốc gây ảo giác vào rượu, cái gì mà anh không chấp nhận một người vợ như vậy... nguyền, tất cả cũng vì anh không yêu cô nên mới lấy cái lí do đó ra để đường đường chính chính mà hủy hôn.

"Bởi vì từ khi đưa con gái kia xuất hiện, anh ta không yêu con nữa".

Ái Lệ hét lên, từ trước đến nay Trần Nam không hề đối xử tệ với cô, chỉ từ khi con hồ li kia xuất hiện anh mới tuyệt tình như vậy.

Ông Châu nhìn cô.

"Đàn ông thành đạt như nó ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt là điều dễ hiểu, quan trọng là nó vẫn coi trọng hôn ước và sẽ lấy con làm vợ, con lại mù quáng đến mức đó, nếu là ta ta cũng không chấp nhận".

"Ba không hiểu được đâu".

Ái Lệ rống lên, chỉ có cô mới hiểu cảm giác bị sỉ nhục, bị coi thường thế nào, mạng tiếng là vị hôn thê nhưng cô có được Trần Nam đối xử bằng một góc của Thanh Tú chưa? Hay trong lòng anh chỉ có cô ta, mọi quan tâm yêu mến đều dành cho cô ta?

"Đúng ta già rồi nên không hiểu, không hiểu các người trẻ tuổi bây giờ lại loạn như thế, có thể bày ra những cái trò động địa như vậy, làm cái mặt lão già này không biết để đi đâu cho đỡ nhục".

Ái Lệ cúi gầm mặt.

Bà Châu đứng im lặng, giờ mới dám cất tiếng.

"Ông xem có thể nào cứu vãn tình hình được hay không?"

Vàng trán ông Châu cau lại.

"Không cưới nó thì cưới người khác, nó xinh đẹp như vậy, chưa kể có bao nhiêu người giàu sang quyền cao chức trọng để mắt đến, nó gặt đầu một thì có biết bao nhiêu người".

Ái Lệ nghe vậy thì lao từ trên giường xuống, cô quỳ xuống đất nắm cánh tay ông Châu lắc mạnh.

"Ba, con không lấy ai hết, con yêu Trần Nam, con chỉ cưới anh ấy thôi".

Thấy ông Châu vẫn im lặng như tờ, cô lại tiếp tục van xin.

"Ba, ba có cách can thiệp để ép anh ấy mà".

Ái Lệ nói trong nước mắt, khuôn mặt xinh đẹp giờ tiêu tụy, nhìn thấy cô như vậy, ông Châu lắc đầu thờ dài. Trần Nam mà ông yêu quý cũng không phải dạng dễ đùa cợt, sự việc ở Đà Nẵng đã xảy ra hơn một tháng thế nhưng đến tận hôm qua, khi có đông đủ mọi người mới đem ra phanh phui, làm như vậy cốt là để đưa mọi chuyện vào thể đã rồi, gia đình ông không có cách nào âm thầm lật lọng được. Ông biết trong ván cờ này, ông không thể nào xoay chuyển được tình thế.

"Con nghĩ ta là ai, tự mình gây ra thì tự gánh lấy".

Nói rồi ông Châu đứng dậy rời khỏi phòng.

"Ba, con mà ba cũng không thương nữa sao? Huhu"

Cô cố níu chân ông nhưng không có ích gì, ông lạnh lùng dứt khoát rời đi. Bà Châu dìu Ái Lệ lên giường, bà nhìn con gái mà lòng dạ xót xa, chếp miệng thờ dài.

"Con nghỉ ngơi đi, để mẹ lựa lời khuyên ba con xem ông ấy có cách nào hay không?"

Cách nào, ba cô đã nói như vậy nghĩa là ông không nhúng tay vào, xưa nay chẳng lẽ cô không hiểu tính ông, quân tử đại trượng phu, nói một là một hai là hai.

Lúc bà Châu khép cửa đi xuống lầu, Ái Lệ vẫn ngồi bất động ở đó, cô khóc không ngừng, từ khuôn mặt cho đến đôi mắt đều sưng mọng, đỏ lừ. Cô nhớ lại những ngày tháng bên cạnh Trần Nam, anh tuy luôn lạnh lùng ít nói nhưng chẳng bao giờ xua đuổi cô, hai người cứ vậy lớn lên cùng nhau, hai mươi mấy năm trời...

Những năm tháng học cấp ba, cô tuy thua anh hai lớp nhưng vẫn đi về cùng nhau, trong trường có biết bao nữ sinh ghen tị, ao ước được như cô. Rồi tốt nghiệp cấp ba, cũng vì cái suy nghĩ muốn ở cạnh anh đó mà cô từ bỏ ước mơ vào học viện âm nhạc, để thi vào trường kinh tế để sau này kề vai sát cánh với anh trong sự nghiệp của nhà họ Trần. Tại sao, tại sao tất cả những gì cô làm đều như bong bóng mưa, vỡ tan tành nhanh chóng? Cô xinh đẹp như vậy, giàu có như vậy rồi cuộc là không bằng một đứa nhà quê kia, tất cả... là tại con ả tầm thường họ Đặng kia.

Bỗng một suy nghĩ lóe lên trong đầu Ái Lệ, cô đưa tay lên lau nước mắt, nhìn quanh phòng một lượt, thấy con dao gọt trái cây để ở góc phòng, cô cầm lên, khuôn mặt ngây dại nhìn lưỡi dao sắc bén, sau đó một động tác đâm thẳng vào một quả táo trên bàn.

"Mày, tại mày.. tất cả là do mày, con chó chết".

Cô gằn giọng, đôi mắt đỏ ngầu long lên sòng sọc, quả táo bị đâm nát bét đến không còn hình dạng, vừa đâm Ái Lệ vừa nghiêng răng, mắt ánh lên tia nhìn độc ác.

"Đặng Thanh Tú, mày phải trả giá.. phải trả giá cho việc cướp chồng của tao".

Trần Nam dắt Thanh Tú vào nhà, cô vui vẻ đi bên cạnh anh, không nhận ra cánh môi đã bị anh hôn đến đỏ lên, bà Nhân lúc này đang nấu cơm chiều, vì anh đã giải thích tất cả trước đó nên bà rất an lòng, nhìn đôi trẻ bên nhau bà nở một nụ cười hiền hòa.

Tối đó sau khi cơm nước và xem ti vi, Thanh Tú đang đứng chải đầu trong phòng thì thấy Trần Nam xách vào một chiếc va li, cô ngạc nhiên hỏi.

"Gi thế?"

"Quần áo của anh".

"Quần áo của anh?"

Thanh Tú mở tròn mắt hỏi lại, lẽ nào anh định ở đây dài ngày hay sao mà mang nhiều đồ như vậy.

"Ừ, em không thích anh ở đây sao?"

Nghe giọng nói đầy tình ý của anh, Thanh Tú phút chốc bối rối.

"Không... nhưng mà không có chỗ ngủ cho anh đâu".

Người đàn ông nghiêng đầu, miệng cười ranh mãnh, neho mắt nhìn cô.

"Thì anh ngủ với em, chẳng phải chúng ta từng ngủ cùng nhau nhiều lần rồi sao?"

Nhìn khuôn mặt nham nhở của Trần Nam hai má Thanh Tú đỏ bừng, cái này mà để mẹ cô nghe được có nước bà cắn nhẫn cho cả tháng, "nam nữ thụ bất thân" là bài ca muôn thủa bà rót vào tai cô.

Cô nghiêm túc nhìn anh.

"Trần Nam, để em xem da mặt anh làm bằng gì?"

Thanh Tú nhón chân lên để đối diện với anh, nhưng mà đau khổ thay cô quá thấp, có gắng hết cỡ cũng chỉ đứng tới cái cổ kia, Trần Nam phì cười, anh một tay ôm cái eo mảnh khảnh, tay còn lại véo lên chóp mũi cô.

"Làm bằng gì không quan trọng, miễn nó đủ dày để tán đổ em".

Mặt Thanh Tú càng đỏ hơn, cô bó tay với cái lí lẽ của anh, biết mình không thể nói lại người đàn ông này, cho nên cô hạ người xuống, mắt nhìn vào lồng ngực đang phập phồng của anh.

"Thôi không thèm nói chuyện với anh nữa, nhường phòng này cho anh, em sang ngủ với mẹ".

Nói rồi cô đi thật nhanh, cảm giác vui vẻ hạnh phúc đến bất ngờ khiến cô vẫn chưa thích ứng được, nhưng chưa ra khỏi cửa đã bị bàn tay ai kia kéo lại, cô rơi vào ngực anh, cảm giác được hơi ấm và nhịp đập dồn dập trong trái tim kia.

"Ngủ ngon, em yêu".

Trần Nam cất tiếng trầm ấm, anh hôn nhẹ lên tóc cô, luyến tiếc xiết nhẹ vòng tay một lúc mới buông ra.

"Ngủ ngon..."

Cô mỉm cười đáp lại rồi chạy về phòng bà Nhân, nằm lên giường vui mặt vào gối, đêm đó là một đêm mất ngủ vì... hạnh phúc, cô thỉnh thoảng quay

người vào vách tường cười một mình.

Trần Nam ở lại ba ngày, được trải nghiệm cuộc sống miền quê thực thụ, mà anh cũng là người dễ thích nghi, mau chóng biết lội ao bắt cá, biết đi cầu khi đến chợ làng với Thanh Tú, không hề câu nệ bất cứ việc gì. Bà Nhân đương nhiên rất vui, một tết trôi qua thật ấm cúng đối với cả ba người.

" Mẹ, mẹ ở lại giữ gìn sức khỏe".

Một buổi sáng đầu tuần, cũng là kết thúc kì nghỉ tết, mẹ con bịn rịn chia tay nhau, dù Thanh Tú cố cười nhưng trong đáy mắt không giấu được nỗi buồn, cô đã cố gắng thuyết phục mẹ lên sống cùng với mình nhưng bà không chịu.

Trần Nam đã mang hết hành lí ra xe, anh quay lại trấn an.

" Con sẽ thường xuyên đưa Thanh Tú về thăm bác".

Bà Nhân mỉm cười gật đầu, có người đàn ông này bà cũng phần nào yên tâm hơn khi cô sống một mình nơi đất khách quê người.

" Thôi hai đứa đi đi". Bà đưa tay xua xua.

Thanh Tú được bàn tay của Trần Nam nắm chặt, cô quay lại nhìn bà Nhân lần nữa rồi theo anh đi ra xe. Anh âu yếm nhìn cô, trên đỉnh đầu hai người, nắng ấm soi rọi khắp nơi làm sáng bừng cả cánh đồng trước mặt, nhưng không ai biết được, mây đen bão tố đang chuẩn bị ùn ù kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Trần Nam sau khi đưa Thanh Tú về khu chung cư thì lái xe về biệt thự của mình, bà Dung đã ngồi đợi sẵn anh từ sáng sớm, không nói ra cũng biết bà đang tức giận đến nhường nào. Vừa vào phòng khách đã thấy nét mặt bà hầm hầm nhìn mình, như thể chỉ muốn bám vằm anh ra ngay tức khắc.

" Mẹ". Trần Nam cất tiếng chào.

" Anh còn coi tôi là mẹ nữa ư?"

Trần Nam bước lại bàn ngồi đối diện với bà, khuôn mặt anh vẫn trầm tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

" Mẹ muốn nói với con điều gì?"

Trần Nam đầu kém thông minh đến nỗi không biết bà đến là vì chuyện anh hủy hôn với Ái Lệ, nhưng vấn đề đó anh đã giải quyết rõ ràng với nhà họ Châu rồi.

Nhìn thấy khuôn mặt anh lạnh lẽo ngồi đó thì mắt bà Dung tối sầm lại

bà muốn mắng, muốn chửi, thậm chí muốn cào cấu đứa con trai này ra cho hả giận, nhưng... bây giờ sự việc đã không thể cứu vãn được, bà đưa ánh mắt đầy bất mãn về phía anh.

" Trần Nam, trước khi bỏ con mắt, con đã hứa với ông ấy điều gì, đến một lời hứa cho người đã khuất con cũng không thực hiện được ư?"

Khuôn mặt bà Dung hiện rõ vẻ thất vọng, vợ chồng bà đã mang ơn bên gia đình bên đó như thế nào, bao nhiêu tiền bạc cũng không thể đền đáp được, chỉ hi vọng một điều duy nhất là cái hôn sự kia.. ai ngờ con trai bà lại lật ngược một cú như vậy.

Trần Nam im lặng, từ đáy lòng anh cũng rất khó tâm với việc đó, nhưng biết như thế nào, anh thật sự yêu Thanh Tú và chỉ muốn bên cạnh cô ấy, nếu không giải quyết dứt khoát với Ái Lệ, có phải anh là thằng đàn ông tồi cùng lúc làm cả hai người con gái đau khổ. Anh không yêu Ái Lệ nhưng cũng không muốn làm cô ấy mất mặt, đã từng đưa ra đề nghị để cô ấy là người hủy hôn, muốn đổ tội lỗi gì lên người anh cũng được, anh sẽ là người chịu tai tiếng. Thế nhưng Ái Lệ quá cố chấp, anh không còn cách nào khác, đành phải phanh phui những việc xấu cô ấy đã làm.

" Sống với một người mà con không có tình yêu, mẹ nghĩ suốt quãng đời còn lại sẽ như thế nào?"

" Tại sao con không thể yêu nó, giỏi giang, xinh đẹp, con còn muốn gì? Không những vậy, trở thành con rể của nhà ấy, chỗ đứng của con trên thương trường vô cùng vững mạnh".

Giỏi giang, xinh đẹp, chỗ đứng vững mạnh... đối với bà chẳng lẽ bấy nhiêu là đủ để làm nên một cuộc hôn nhân hạnh phúc?

" Con đã quyết định, mẹ đừng nói nữa".

Bà Dung căng mắt lên nhìn Trần Nam, đứa con duy nhất và cũng là đứa từ nhỏ đến lớn vâng lời bà vô hạn...

"Mẹ nuôi con bao nhiêu năm, cuối cùng chỉ biết nghĩ đến bản thân mình".

Lời trách móc của bà Dung khiến người đàn ông cứng đờ, không ai biết được trong lòng anh có mấy phần chua xót dâng lên, anh chỉ biết nghĩ đến bản thân mình ư? Từ nhỏ, anh đã chịu sự rèn luyện hà khắc của bà, vẫn biết điều đó là tốt nhưng đối với một đứa trẻ như anh, cũng muốn nhận được sự yêu thương chăm sóc từ người mẹ, nhưng bà có dành cho anh không? Hay bà chỉ biết đòi hỏi anh phải như thế này, như thế nọ, có bao giờ bà lắng tai nghe những suy nghĩ, những cảm nhận của anh.

Hai mươi tám năm anh luôn làm theo ý bà, bởi như bà từng nói anh sau này sẽ gánh vác trách nhiệm rất lớn với gia đình, thậm chí từ bỏ ước mơ của bản thân để tiếp quản cái công ty Trần Minh khi nó chỉ là một công ty nhỏ chưa có tiếng tăm gì, để rồi ra sức nỗ lực vực nó lên như ngày hôm nay, tất cả những gì anh làm, đều là vì bản thân mình ư?

Trần Nam cười chua chát.

"Vâng, con chỉ biết đến bản thân mình, xin lỗi đã làm mẹ thất vọng".

Nói rồi anh đứng dậy bước đi, bà Dung vẫn chưa thỏa ý, bật dậy chặn đường trước mặt anh.

"Con... con rốt cuộc là bị cái con nhà quê kia làm cho lú lẫn rồi".

Trần Nam gắt gỏng.

"Sau này mẹ đừng dùng những từ như vậy để nói về cô ấy".

Mặt bà Dung tối đen, bà cũng không hiểu sao con trai mình lại sống chết để yêu, để bênh vực đứa con gái kia.

"Mẹ nói cho con biết, cho dù hủy hôn với Ái Lệ, con cũng phải lấy một người môn đăng hộ đối, mẹ tuyệt nhiên không bao giờ chấp nhận đứa con gái đó làm dâu nhà họ Trần này".

Dứt câu, bà Dung lập tức rời khỏi ngôi biệt thự, trong lòng bà chất chồng bức tức, còn Trần Nam, anh cũng không dễ chịu gì với câu nói vừa rồi, lặng lẽ ngồi xuống ghế, đáy mắt âm u nhìn theo bóng bà khuất sau cánh cửa.

Thanh Tú đang nấu đồ ăn sáng, bóng lưng nhỏ nhắn của cô nghiêng bên này lấy lọ muối, với tay bên kia bốc mấy củ hành trông vô cùng bận rộn. Có tiếng lách cách ngoài cửa, cô vẫn tiếp tục công việc của mình, chẳng mấy chốc sau lưng đã truyền đến hơi ấm quen thuộc, người đàn ông ôm cô từ phía sau, chiếc cầm cương nghị của anh tựa lên vai cô, câu nói trầm ấm phảng phất ngay bên tai.

"Không giật mình sao?"

Thanh Tú mỉm cười, chỉ có anh là có chìa khóa vào nhà, hơn nữa mùi hương trên người anh, cô không thể nào không nhận ra, cô tắt bếp quay lại nhìn anh.

"Em bị anh làm cho giật mình riết thành quen rồi".

Trần Nam ôm chặt cô hơn, chiếc cầm cọ nhẹ lên mái đầu thoang thoảng hương thơm trong lành.

"Thật không, hồi nào?"

Thanh Tú rúc vào ngực anh, chẳng phải làm việc với anh mấy tháng trời đều bị anh làm cho thót tim thiếu điều muốn rớt ra ngoài mấy lần sao. Nhưng cô không trả lời, buông anh ra rồi nâng tầm mắt lên.

"Đồ ăn sáng có rồi, ăn cùng em rồi đến công ty".

Trần Nam mặc dù mệt mỏi vì thức trắng đêm qua nhưng khi nhìn thấy nụ cười của cô, lại nghe những lời nói ân cần khiến anh dễ chịu trong người, khẽ gật đầu.

"Được".

Anh cơ bản đến đây sớm là vì muốn đưa Thanh Tú đi ăn sáng rồi đi làm, nhưng không ngờ cô đã chu đáo nấu món phở bò anh thích, anh phần nào muốn giúp cô dọn thức ăn ra bàn nhưng cô kéo tay anh đến chiếc bàn anh gần đó.

"Anh mặc đồ chỉnh tề rồi, đừng đụng vào kéo bẩn".

Trần Nam ngồi xuống, nhìn cô loay hoay gần đó, đáy mắt anh hiện ý cười.

" Em chiều anh như vậy, không sợ làm hư anh sao?"

Thanh Tú cuối cùng cũng làm xong, cô mang ra bàn hai tô phở nghi ngút khói, khẽ lườm anh một.

" Anh chẳng phải hư lắm rồi sao?"

Trần Nam đưa đôi đũa cho cô, anh nhìn chăm chăm người đối diện, nét mặt ranh ma hiện lên.

" Ủ, chính em nói đó, anh sẽ cho em biết một người " hư" chân chính là như thế nào.."

Câu nói đầy mờ ám của Trần Nam khiến hai má Thanh Tú đỏ lên như cà chua chín, cái khoản này cô chưa bao giờ đấu khẩu nổi với anh, cô nhìn vào tô phở để tránh ánh mắt đầy nhiệt kia, đánh trống lảng.

" Thôi, ăn đi, sắp trễ giờ rồi...."

Trần Nam nhìn điệu bộ bối rối của cô thì mỉm cười, thức ăn vào miệng dường như cũng thơm ngon hơn.

Tại công ty...

Thanh Tú chăm chú vào màn hình máy tính, hơn một tháng không đi làm, dường như Trần Nam cũng thu xếp ổn thỏa mọi việc, không thấy có nhiều tài liệu tồn đọng. Mất cô mơ màng nhớ lại, trong thời gian đó nhất định anh rất bận, cũng như rất mệt mỏi, thế nhưng chiều nào cũng về chung cư nấu ăn, chăm sóc lúc cánh tay cô còn đau. Cô bất giác nở một nụ cười nhẹ, trong lòng thật âm ập khi nghĩ đến ai kia.

Còn đang chìm đắm trong suy nghĩ thì Ngọc Mai chạy xộc vào, đẩy mắt đỏ hoe.

" Tú..."

Giọng điệu Ngọc Mai khẩn trương khác lạ, khuôn mặt cũng vô cùng nặng nề.

Thanh Tú đứng lên, vội vã hỏi.

" Chuyện gì vậy Mai?"

" Minh..."

" Cốc... cốc".

Tiếng gõ cửa cắt ngang lời của Ngọc Mai, Thanh Tú hướng tầm mắt ra ngoài nơi phát ra âm thanh kia.

" Mời vào.."

Cô nhìn Ngọc Mai.

" Đợi mình một lát.."

Ngọc Mai ừ rừ đứng nép sang một bên. Trưởng phòng thiết kế đẩy cửa bước vào, anh mang đến một tập tài liệu đưa cho Thanh Tú.

" Trợ lý Tú, bản thiết kế sản phẩm i4 đã hoàn thành".

Đây là sản phẩm chip định vị chiến lược của Trần Minh trong năm nay, thiết kế mới mẻ, tính năng ưu việt, hứa hẹn sẽ mang đến một lợi nhuận khổng lồ, Thanh Tú là người hiểu rõ hơn ai hết Trần Nam đã đặt nhiều tâm huyết vào sản phẩm này thế nào.

" Sao anh không trình cho giám đốc?"

" Giám đốc nói tôi đưa cho cô".

Hóa ra là vậy, cảm giác được tin tưởng khiến khóe môi Thanh Tú giãn ra một nụ cười nhẹ.

" Được rồi, cảm ơn anh".

Cô nhận lấy túi tài liệu, để lên bàn, tầm mắt Ngọc Mai cũng rơi lên đó. Khi vị trưởng phòng vừa khép cửa lại, Ngọc Mai đã chạy lại vỗ lấy cánh tay của Thanh Tú.

" Tú... cậu nhất định phải giúp mình".

" Chuyện gì, cậu ngồi xuống ghế từ từ nói mình nghe"." Minh... lúc trước tết mình đã xảy ra sơ xuất trong vấn đề thống kê, vừa rồi có đợt thanh tra vừa bị phanh phui ra..."

"Sơ xuất thế nào?" Thanh Tú lo lắng hỏi.

"Mình đã làm thâm hụt năm trăm triệu... Tú, nhưng mình thực sự không cố ý... thật đó, cậu phải giúp mình".

Ngọc Mai vừa nói vừa thút thít, nước mắt chảy đầy hai má.

Thanh Tú ngây người giây lát, năm trăm triệu ư?

Ngọc Mai nhìn Thanh Tú đầy dò xét.

"Bây giờ mình bị chuyển xuống xưởng làm rồi, Tú... cậu có thể nói với giám đốc một tiếng giúp mình không?"

Thanh Tú biết làm ở xưởng công việc sẽ nặng nhọc vất vả thế nào, tiền lương đương nhiên cũng ít, cô thờ dài, như vậy làm sao Ngọc Mai gồng gánh được trong khi ông Hoàng thì bệnh, em gái cô ấy thì đang đi học. Nghĩ một lúc, Thanh Tú vỗ vào mu bàn tay Ngọc Mai trấn an.

"Được rồi, để mình thử".

Giờ cơm trưa...

Cơm đã đưa lên trước mặt nhưng cả hai không ai muốn động đũa, tâm trạng Thanh Tú vô cùng nặng nề, trước ánh mắt chờ đợi của Ngọc Mai, cô đắn đo mãi mới mở miệng.

"Mai... cậu cố gắng làm ở xưởng một thời gian đi".

Gương mặt Ngọc Mai hiện rõ sự thất vọng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt ngân ngấn nước, là Thanh Tú không muốn giúp cô ư? Bây giờ cô phải làm như thế nào? Tiền nhà, tiền sinh hoạt, tiền thuốc cho ba cô?

Trong lòng Thanh Tú cũng không hề dễ chịu gì, nhưng cô đã năn nỉ Trần Nam hết sức rồi, anh chỉ phán cho cô một câu "em đừng đặt quá nhiều tình cảm trong công việc", cô biết tính anh nghiêm khắc trong công việc khó lòng mà lay chuyển được, hơn nữa anh còn nói đáng lẽ phải bắt Ngọc Mai đền bù số tiền hao hụt, nhưng vì nghĩ đến hoàn cảnh của cô ấy nên mới điều xuống xưởng, nếu là người khác thì bị đuổi việc lâu rồi...

"Cậu đừng buồn nữa, giám đốc nói một thời gian nữa nếu cậu làm tốt anh ấy sẽ suy nghĩ lại, có thể cho cậu về vị trí cũ".

Ngọc Mai không nhìn Thanh Tú, đôi mắt âm u phóng ra ngoài đường tấp nập trước mặt.

"Thời gian nữa, bao giờ mới đến lúc đó?"

Lúc đó chắc cả nhà cô chết đói mất rồi...

Tan ca chiều, Thanh Tú vừa ra khỏi công ty đã thấy xe của Trần Nam đợi sẵn, anh bước xuống nở một nụ cười rồi mở cửa cho cô dưới bao con mắt tò mò của nhân viên.

"Này chẳng phải giám đốc sắp kết hôn với trưởng phòng Lê sao?"

"Nghe nói đám cưới bị hủy rồi".

"Thật không vậy, có khi nào là vì cô trợ lý Tú kia không?"

"Có thể lắm chứ, vì mình thấy giám đốc đối xử với cô ấy rất đặc biệt".

"Cô ta cũng ghê gớm thật, mới vào làm có mấy tháng đã cướp được một người xuất chúng như vậy, cô Ái Lê đó, nghĩ cũng thật thảm".

Tiếng xì xào to nhỏ khắp nơi, Thanh Tú không phải không nghe thấy, cô làm như mình bị điếc, bước lên xe, tâm trạng như mang phải một tảng đá lớn.

"Trần Nam, bữa sau đừng đợi em nữa, từ đây về chung cư có vài bước em đi bộ được mà".

Người đàn ông cho xe chạy đi, mắt vẫn nhìn về phía trước.

"Em để tâm tới những lời bàn tán kia?"

Không ngờ anh cũng nghe được, đúng là như thế, công sở là nơi ồn ào lắm thị phi, giám đốc là người bị họ chú ý nhất, đương nhiên những người liên quan đến cũng chịu chung số phận. Theo như những lời vừa rồi thì Thanh Tú trở thành một tên tội đồ đi "cướp" chồng người khác trong mắt những nhân viên ở đây, cô cúi gầm mặt, tay nắm chặt vạt áo.

Trần Nam nhìn cô, anh đưa tay sang nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, cất tiếng trầm ấm.

" Em đừng suy nghĩ nhiều ".

Thôi thì như lời anh nói, bỏ đi mà sống vậy, Thanh Tú nghĩ thầm.

" Ủa, sao anh không rẽ xe?"

Thanh Tú nhận ra Trần Nam không đưa mình về nhà.

" Đi với anh, hôm nay bạn anh khai trương cửa hàng trang sức, có rất nhiều bạn bè... muốn giới thiệu em một chút".

" Sao anh không nói sớm, em mặc đồ công sở như vậy có thích hợp không?"

Trần Nam nhếch môi cười nhẹ.

" Em mặc gì chẳng đẹp, thậm chí không."

Thanh Tú phát hoảng với anh, chẳng phải câu tiếp theo sẽ là "không mặc gì cũng đẹp"ư? Cô điên tiết nheo cánh tay anh một rỗ đau, nhưng ai kia da thịt như sắt, không nghe kêu đau mà còn cười cười cợt nhả nhìn thấy ghét.

Nhưng một niềm vui đầu đó len nhẹ vào lòng Thanh Tú, cô mỉm cười, có vẻ như anh đang từ từ công khai mối quan hệ giữa hai người..

Xe vừa tấp vào trước cửa hàng, Thanh Tú nhớ ra điều gì đó, cô vừa tháo dây an toàn vừa nói với Trần Nam.

" Em qua bên kia đường mua cái card điện thoại chút".

" Để anh đi cùng em".

" Không cần, em đi một lát rồi quay lại ngay".

Thanh Tú đưa tay chỉ chỉ qua cửa hàng đi động phía bên kia đường, cô ước tính đi qua đi lại có vài bước chân.

Nói rồi cô băng qua đường, Trần Nam xuống xe, anh khoan thai đứng dựa người vào chiếc xe, mắt dõi theo bóng dáng mảnh mai kia.

Sau khi trả tiền, Thanh Tú định mở điện thoại ra nạp thì lại phát hiện điện thoại không có trong giỏ, tự rủa thầm mình hậu đậu, có lẽ đã để quên ở phòng làm việc, cô nhét chiếc card mỏng manh vào trong túi rồi chuẩn bị quay lại cửa hàng trang sức.

Đèn dành cho người đi bộ chuyển sang màu xanh, cô không muốn Trần Nam phải chờ lâu nên tranh thủ đi thật nhanh. Khi chỉ còn vài bước nữa là đặt chân lên vỉa hè thì bất ngờ có một chiếc xe ô tô vượt đèn đỏ lao thẳng về phía này, khi Thanh Tú nhận ra cũng là lúc chiếc xe đã rất gần, phút giây đó đầu óc cô trống rỗng, chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn.

" Thanh Tú, cẩn thận".

Cùng với đó là một bàn tay đẩy mạnh cô ra xa...

Thanh Tú té sổng xoài trên mặt đất, bên tai cô có tiếng va chạm.

" Rầm..."

Tiếng người la thất thanh...

" Có người bị tai nạn..."

Một giây sau...

" Rầm..."

Chiếc xe ô tô bỏ chạy không ngờ vì vượt đèn đỏ nên bị một chiếc khác đâm phải.

Đôi chân Thanh Tú đau buốt, cô nghe tiếng người, tiếng xe ong ong bên đầu, hoàn hồn mới biết bản thân thoát chết trong gang tấc, nhưng...

" Máu chảy nhiều quá, người này chắc không xong rồi".

Tiếng nói lao xao của người xung quanh khiến cô bình tĩnh, cách đó không xa... đập vào mắt... là một người đàn ông...máu.. máu.. rất nhiều.

" Trần Nam.."

Cô hét lên, không tin vào mắt mình, đôi chân muốn đứng lên chạy về phía anh nhưng nó run lên dữ dội, không tài nào bước nổi, cô bò lại gần anh, quỳ lên đưa tay ôm lấy anh, đầu anh máu vẫn chảy không ngừng.

"Trần Nam."

Người đàn ông nằm trên vũng máu, mắt hé lên tia nhìn yếu ớt khi thấy cô, khóe môi cong nhẹ, cất giọng đầy mệt nhọc, đứt quãng.

"Em. có.. sao.. không?"

Thanh Tú hoảng loạn cùng cực, anh đã lao ra cứu cô đến nỗi không màng đến bản thân mình, đến giờ phút này còn lo cho cô, nước mắt chảy không ngừng, cô gào lên, ôm anh thật chặt.

"Trần Nam...em đây, em không sao..".

Khấp khuôn mặt Trần Nam đầy máu nhưng cũng không che đi cái nhìn triu mến, khi thấy cô bình yên vô sự, anh gắng gượng nở một nụ cười rồi từ từ nhắm mắt lại, cánh tay buông thõng vô lực.

"Trần Nam... anh đừng nhắm mắt.. tỉnh lại đi Trần Nam. em xin anh.."

"Trần Nam.."

Giữa phố xá tấp nập và tiếng còi xe inh ỏi, Thanh Tú quỳ đó, không ngừng gào thét gọi anh, nhưng hoàn toàn vô ích..

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Minh Thành lái xe rời khỏi công ty, mới đi một đoạn đã thấy phía trước nhốn nháo, anh hơi nhướn người nhìn cho kỹ, trong đám đông kia nhận ra một bóng lưng nhỏ nhắn vô cùng quen thuộc, anh vội vã phanh thắng, mở dây an toàn.

"Chuyện gì vậy anh Thành?"

Ngọc Mai cũng đi cùng anh, cô cất tiếng hỏi nhưng Minh Thành không đáp lại, anh đã bước xuống xe thẳng tiến về phía trước, cô cũng nhận ra Thanh Tú đang quỳ giữa đường ôm ai đó, cô lật đặt mở cửa xe chạy theo anh.

Trước mặt hai người là cảnh tượng rất hỗn loạn, giao thông vì vậy mà cũng kẹt cứng, Minh Thành chạy nhanh đến chỗ Thanh Tú, vừa lúc bắt gặp người đàn ông trong vòng tay cô chính là Trần Nam, khấp đầu anh chỉ toàn một màu đỏ của máu.

"Tú, Tú... chuyện gì vậy?"

Thanh Tú nghe giọng của Minh Thành thì ngẩng đầu lên, lúc đó anh nhìn thấy một đôi mắt ngập đầy nước cùng hoang mang, sợ hãi tột độ.

"Tai... nạn... là..tai..". Thanh Tú lắp bắp nói không nên lời, nước mắt vẫn chảy như mưa.

"Bình tĩnh.. em bình tĩnh, để anh gọi xe cứu thương".

"Ôi chuyện gì thế này".

Ngọc Mai hét lên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, nhìn thấy máu tay chân cô cũng bủn rủn đứng không nổi.

Minh Thành gọi xe cứu thương mà mắt thì liên tục đảo xuống nhìn Thanh Tú, anh lấy bàn tay còn lại vỗ vỗ lên vai cô an ủi.

"Bình tĩnh, đừng hoảng sợ... xe cứu thương đến ngay".

Thanh Tú cố hít một hơi thật sâu, nếu không cố gắng gượng có lẽ cô đã lăn đùng ra ngất xỉu này giờ rồi, bởi vì cô sợ nhất là... máu, nhưng hiện giờ điều cô sợ nhất là tính mạng của anh, dặn lòng phải kiên cường, phải mạnh mẽ hơn.

Cô không khóc nữa, bỗng nghĩ đến Phương Hùng, cô phải nhờ sự giúp đỡ của anh, lần trước khi cô gặp tai nạn cũng chính nhờ anh thu xếp ổn thỏa nên cánh tay này mới được chữa trị tốt như vậy. Nghĩ là làm, Thanh Tú đưa tay tìm điện thoại, lại sức nhớ đã để nó ở công ty.

"Làm sao, bây giờ phải làm sao?"

Cô rồi hết cả lên, giờ phút nguy kịch cái cần đến thì lại không có, bỗng cô nghĩ ra điều gì, liến mọi túi của Trần Nam ra với hi vọng sẽ tìm được số của Phương Hùng bằng điện thoại của anh, nhưng cô lại không mở màn hình được vì không biết mật khẩu.

Lúc này xe cấp cứu đã đến, các y tá bác sĩ đưa Trần Nam lên xe, người đã gây ra tai nạn cho anh cũng thảm hại không kém, cả hai cùng được đưa lên.

Lúc đó nhìn thấy Ngọc Mai đứng bên cạnh, Thanh Tú nghĩ ra cách khác.

"Mai... cậu quay lại công ty lấy giúp mình điện thoại, trong phòng...ở trên bàn".

Thanh Tú nhét vào tay Ngọc Mai chùm chìa khóa rồi chạy lên xe cứu thương, tiếng còi hú giữa đường phố nghe thật thê lương, ảm đạm.

"Minh Thành, anh chờ em về công ty.."

Ngọc Mai cất tiếng khi thấy Minh Thành đang bước vào xe.

"Đón taxi đi, anh phải đến bệnh viện xem sao, khi nào em lấy được điện thoại rồi thì vào viện sau".

"Nhưng..."

Ngọc Mai chưa nói hết câu Minh Thành đã cho xe lao đi, bám ngay sau đuôi chiếc xe cứu thương kia, mắt Ngọc Mai tối đi vài phần, người bị thương chính là tình địch của anh, tại sao lại sốt sắng, khẩn trương như vậy? Phải chăng là vì lo lắng cho Thanh Tú, sợ cô ấy sẽ sốc, sẽ... rất bức bối trong người nhưng rồi Ngọc Mai cũng đón taxi quay lại công ty, ngồi trong xe cô nghĩ ngợi gì đó, tay vẫn vơ chùm chìa khóa.

Bệnh viện quốc tế A... phòng cấp cứu vip.

Thông tin không biết ở đâu mà rất nhanh, khi Trần Nam vừa được đẩy vào phòng cấp cứu thì đồng loạt Ái Lệ, Phương Hùng, Hoàng Hải cùng một bác sĩ nữa xuất hiện, sắc mặt ai nấy cũng vô cùng khó coi, nhất là Ái Lệ, mặt cô ta tím tái, cánh môi run rẩy nói không nên lời, thậm chí Hoàng Hải còn phải dịu cô.

Thanh Tú lúc này đang đứng ngoài hành lang cùng Minh Thành, khuôn mặt cô trắng bệch, đờ đẫn nhìn mọi người trước mặt.

"Trông cậu vào anh".

Cô nghe Phương Hùng nói gì đó với vị bác sĩ kia, sau đó ông ta đẩy cửa phòng cấp cứu bước vào, Phương Hùng cũng vào ngay sau đó, xem ra không cần cô gọi điện, anh đã biết mà có mặt kịp thời rồi.

"Trần Nam ơi Trần Nam..."

"Tại sao lại như vậy... anh mà có mệnh hệ nào..."

Ái Lệ đứng gần đó khóc rống lên, cô bỏ cả ra sàn nhà mà kêu la thảm thiết, mắt mũi sưng húp cả lên.

"Thanh Tú, rốt cuộc là chuyện như thế nào".

Hoàng Hải bây giờ mới tiến lại chỗ Thanh Tú, thú thực anh không nghĩ cô kìm nén giỏi như vậy, ngoài đôi mắt nặng trĩu cứ chăm chăm nhìn vào cửa phòng cấp cứu kia ra thì cô không có biểu hiện gì kích động như Ái Lệ.

"Là chiếc xe vượt đèn đỏ lao vào tôi, anh ấy..."

Giọng Thanh Tú nghẹn lại, nơi hốc mắt bắt đầu đỏ lên khi nghĩ đến giây phút đó, giây phút mà...có lẽ sẽ khiến cô ám ảnh cả đời.

"Anh ấy lao ra đẩy tôi vào lề đường, còn mình thì..."

Ái Lệ đang khóc âm ỉ gần đó bị câu nói vừa rồi của Thanh Tú làm cho im bật, mắt cô ta trở to lên vì ngạc nhiên, rốt cuộc là Trần Nam coi thường mạng sống của mình chỉ vì con ả dê tiện kia ư? Lửa giận phừng phực bốc lên, Ái Lệ phóng nhanh lại chỗ Thanh Tú.

"Người đáng chết là mày... tại sao mày không chết đi... hả?"

"Bốp".

Cô ta tát mạnh vào mặt Thanh Tú.

Minh Thành vội vàng chụp lấy cánh tay của Ái Lệ lôi ra, nhưng cô ta không bỏ cuộc, vừa nhao nhao người, vừa chửi rủa Thanh Tú thậm tệ.

"Con tiện nhân... sao xe không cán chết mày đi..."

"Thứ người như mày có đáng sống không..?"

"Cô có thôi đi không?"

Minh Thành mắt gần lên tia nhìn cảnh cáo, anh đẩy Ái Lệ vào góc tường gần đó vì cô ta cứ chực lao ra Thanh Tú.

Ái Lệ bị giữ chặt đến mức không thở được, vậy mà cô ta vẫn vùng vẫy, Minh Thành mím chặt môi, anh điên tiết đưa tay lên bóp cổ cô ta. Cánh tay mỗi lúc một tăng thêm lực siết, Hoàng Hải nhìn thấy cô ta trợn ngược mắt thì chạy lại can ngăn.

"Dừng tay lại, giám đốc giờ đang nguy kịch, chúng ta cứ âm ỉ thì giải quyết được việc gì".

Minh Thành nén cơn giận, buông bàn tay ra, Ái Lệ ngã bịch ra đất, ho lên sục sục, lần này cô ta có vẻ sợ, không dám la lối nữa.

"Tôi cảnh cáo cô, còn động đến cô ấy thì đừng trách".

Ha, một đứa con gái quê mùa vì cái thứ gì lại được mấy tên đàn ông bệnh vực như vậy, mù... mù hết cả mắt rồi, nghĩ vậy như nhìn thấy vẻ mặt hằm hằm của Minh Thành, Ái Lệ không dám nháo nữa.

Thanh Tú bàng hoàng đứng đó, nước mắt tuôn là chảy, Ái Lệ nói đúng, người phải chết là cô chứ không phải là Trần Nam, tại sao anh lại cứu cô, tại sao lại đưa thân mình ra mà hứng chịu... tại cô, tất cả tội lỗi là do cô.

"Chắc chắn camera có ghi lại, để tôi điều tra vụ này, đây có thể là cố ý..."

Lời nói của Hoàng Hải lạnh như đá khiến cho cả ba người ở đây sững sờ, người thay đổi nét mặt nhiều nhất chính là Ái Lệ.

Người tài xế gây tai nạn tuổi tầm bốn mươi, sau khi tông Trần Nam xong thì bỏ chạy, lúc đó đang là đèn đỏ, một chiếc xe tải băng qua đường đâm sầm vào anh ta, hiện giờ đang được cấp cứu dưới phòng thương, người nhà không thấy đâu, lúc đưa vào đây cùng với Trần Nam, chính Thanh Tú còn phải đi đóng tiền tạm ứng cho anh ta.

"Tài xế đó hiện giờ cũng rất nguy kịch.."

Chân mày Ái Lệ đang nhíu lại, nghe nói như vậy thì thờ phào nhẹ nhõm.

"Dù thế nào cũng phải làm cho ra lẽ..." Hoàng Hải buông một câu trầm thấp rồi bước đi.

Vừa lúc đó Phương Hùng đẩy cửa phòng cấp cứu bước ra, cả ba người đều lao đến chỗ anh.

"Trần Nam, anh ấy thế nào rồi?"

Thanh Tú là người cất tiếng đầu tiên, cô vô thức nắm lấy vạt áo blu của Phương Hùng.

"Nội tạng không vấn đề gì nhưng đầu chấn thương khá nghiêm trọng, sẽ tiến hành phẫu thuật, nhưng...". Phương Hùng ngập ngừng.

"Nhưng làm sao?" Cả ba người đồng thanh hỏi.

"Mất máu nhiều nhưng ngân hàng máu của bệnh viện giờ hết loại máu phù hợp".

"Mẹ kiếp, bệnh viện quốc tế mà làm ăn như cút ". Ái Lệ cất tiếng sỗ sàng.

Con người cô xưa nay đông đánh không ai là không biết, nhưng nói chuyện kiêu chọe búa thế này là lần đầu tiên mọi người được mục sở thị, nhưng chỉ một giây hơi ngạc nhiên rồi không ai để ý nữa. "Nhóm máu Trần Nam là O Rh-".

Lời của Phương Hùng làm tất cả đều như bị sét đánh ngang tai, ai cũng từng được học qua môn sinh, rằng nhóm máu O là chuyên cho nhưng chỉ nhận được máu cùng nhóm, chưa kể kháng nguyên Rh- là vô cùng hiếm, việc ngân hàng máu không có cũng là điều dễ hiểu.

Không khí ngoài hành lang trùng xuống một cách nặng nề.

"Thế bây giờ làm sao? Cứ để anh ấy chết như vậy sao?"

Ái Lệ nhăn nhó mặt mũi, cô ta hét toáng vào mặt Phương Hùng, bản thân là bác sĩ hình như Phương Hùng cũng miễn nhiễm với những thái độ như vậy, anh chỉ cất giọng từ tốn.

"Hiện giờ đang liên hệ với các bệnh viện khác, tôi không tin không có, nhưng như vậy thì chưa thể tiến hành phẫu thuật, đương nhiên nguy cơ..."

Phương Hùng thở dài, chấn thương kiểu này thực ra phải được phẫu thuật càng sớm càng tốt.

Nhóm máu O Rh- là cực kì hiếm..

Không ai là không biết...

"Chẳng may các bệnh viện khác cũng không có thì phải thế nào?"

Ái Lệ không tự chủ được mà gào lên, hành lang vì âm thanh ấy làm cho ảm đạm, náo nê.

"Phương Hùng, tôi sẽ tiếp máu cho anh ấy".

Mọi người còn đang lo lắng thì giật mình nhìn Thanh Tú, không ai để ý là này giờ cô vẫn bình tĩnh, nét mặt nhỏ nhắn khẽ đánh lại.

"Nhóm máu của em là O Rh-?"

Phương Hùng nhấn mạnh câu hỏi, anh không phải không tin lời cô, nhưng là quá bất ngờ và ngạc nhiên vì sự trùng hợp này.

"Đúng vậy".

Thanh Tú cũng không thể ngờ giữa anh và cô lại có một điểm tương đồng, ngày nhỏ khi cô bị bệnh cần phải xét nghiệm máu bác sĩ đã thông báo cho mẹ cô về nhóm máu của cô, ông còn căn dặn bà điều gì nữa mà sau đó bà vẫn luôn nhắc rằng "máu của con là Ô Ô Rờ rờ trừ gì đó, nên còn phải nên cẩn thận đừng để xảy ra tai nạn hay chuyện gì mà liên quan đến việc mất máu", lúc đó còn nhỏ nên cô chẳng để ý... lớn lên mới biết bản thân mang nhóm máu đặc biệt.

Tất cả mọi người như trút được tảng đá nặng, nhưng Phương Hùng lại bồn chồn.

"Lượng máu cần rất nhiều... mà cơ thể em."

Đúng, cơ thể Thanh Tú gầy, nhưng cô không sợ gì cả, cất giọng cứng rắn.

"Bao nhiêu cũng được, miễn cứu được anh ấy".

Phương Hùng chần chừ, anh còn đang lo lắng điều gì.

"Phương Hùng... xin anh, như thế nào cũng phải cứu được anh ấy..."

Thanh Tú nắm lấy vạt áo người đàn ông, ánh mắt khẩn cầu van xin.

"Thôi được rồi".

Phương Hùng gạt đầu nặng nề, ngoài cách này thực ra anh cũng không suy nghĩ được cách khác. Để cẩn thận anh vẫn cho y tá lấy máu của cô xét nghiệm lại, khi xác định chắc chắn thì tiến hành lấy máu.

Ca phẫu thuật đã chuẩn bị sẵn sàng, Thanh Tú được đưa đến một phòng bệnh khác gần đó, lúc này Phương Hùng không có ở đây.

"Cô gái, cô chắc chắn hiến 500 ml máu chứ?"

Cô y tá quan sát tay Thanh Tú để tìm vein, cất tiếng hỏi.

"Vâng, tôi chắc chắn".

"Thanh Tú..."

Minh Thành đứng bên cạnh ngập ngừng, một người khỏe mạnh còn chưa hiến tới 400 ml, huống chi là một cô gái nhỏ nhắn, gầy guộc thế này. Nhưng Minh Thành không biết phải mở miệng làm sao, chẳng lẽ nói cô ấy "đừng"...

Thanh Tú hiểu suy nghĩ của Minh Thành, trấn an anh.

"Không sao đâu, ăn uống bồi bổ là được ấy mà".

"Nhưng..."

Thanh Tú quay sang cô y tá, kiên định nói cô ấy rút máu, thâm tâm lúc này chỉ mong Trần Nam vượt qua được nguy hiểm, cho dù rút sạch máu trong người cô cũng được, vì... so với việc anh đã chẳng màng gì đến bản thân mà cứu cô, việc làm này có đáng là gì.

Bạch máu càng lúc càng nhiều thì sắc mặt Thanh Tú càng xanh, chỉ lấy được 250 ml là cô y tá dừng.

"Sao vậy?"

"Tôi sợ cô không chịu nổi".

"Không, không... tôi chịu được, xin cô, phải mọi giá cứu được anh ấy".

"Thôi được rồi, đưa cánh tay kia ra đây".

Sự việc được Ái Lệ thu tất cả vào tầm mắt, trong đầu cô chợt lóe lên một câu hỏi.

" Thanh Tú, cô yêu người Trần Nam đến thế sao?"

Nghĩ rồi cô bỏ ra ngoài, trong lòng có trăm nỗi khó chịu, ray rứt.

Khi cô y tá rút cây kim ra thì cũng là lúc Thanh Tú choáng váng mặt mũi, nằm trên giường mà còn thấy mọi vật đảo lộn, cả người như là muốn té xuống đất.

Lúc này trong phòng mổ, cuộc giải phẫu cho Trần Nam đang được tiến hành.

" Thanh Tú, nhìn sắc mặt em tệ lắm".

Minh Thành bước lại giường, ôn tồn cất tiếng, Thanh Tú chỉ nở một nụ cười nhẹ, Minh Thành đi lại bàn lấy cho cô li sữa anh đã pha sẵn.

Thanh Tú không có tâm trạng nào để ăn uống, cô xua tay ý nói Minh Thành đem đi chỗ khác, nằm trên giường, đầu óc cô quay vòng vòng, chỉ suy nghĩ đến Trần Nam, thầm cầu nguyện cho anh được tai qua nạn khỏi.

" Em muốn lo cho anh ta, trước tiên bản thân mình phải khỏe..."

Minh Thành gay gắt, anh đặt li sữa xuống bàn rồi lờ Thanh Tú dậy, cô cũng miễn cưỡng ngồi lên. Vừa lúc đó Ngọc Mai đã đứng ngoài cửa, tất nhiên những cử chỉ ân cần của Minh Thành dành cho Thanh Tú cô đã chứng kiến toàn bộ, bàn tay cô nắm thật chặt, một lúc sau mới thả lỏng, bước chân vào phòng rồi cất tiếng.

" Điện thoại cậu này".

" Cảm ơn, để vào giờ giúp mình". Thanh Tú trả lời nặng nhọc.

Ngọc Mai làm theo lời Thanh Tú, sau đó cô giật lấy li sữa trên tay Minh Thành.

" Để em".

Nói rồi cô quay sang Thanh Tú.

" Uống đi, gớm.. mới nhìn thấy giám đốc bị như thế đã nằm bẹp thế này".

" Mình mới lấy máu nên hơi choáng tí".

Ra thế, này giờ Ngọc Mai không ở đây nên không biết được chuyện này, cô cười xởi lởi rồi đưa li sữa cho Thanh Tú.

Hai mươi, ba mươi... rồi bốn mươi phút trôi qua...

Lòng dạ Thanh Tú như có lửa đốt, cô muốn đến phòng phẫu thuật để đợi nhưng đương nhiên y tá không cho, đó là khu vực người nhà bệnh nhân không được đến, cô đành ngồi đợi ở hành lang gần đó, mắt liên tục hướng về phía ấy, nơi mà người đàn ông cô yêu thương đang chiến đấu, một trận đấu vô cùng cam go...

" Trần Nam, anh hãy cố gắng lên, em sẽ luôn bên cạnh anh..."

Có tiếng xi xào nói chuyện, Thanh Tú phóng tầm mắt đến các vị bác sĩ vừa bước ra, trong đó có cả Phương Hùng, cô lật đật chạy đến, suýt chút nữa té nhào vì chóng mặt, rất may Phương Hùng đã đỡ kịp.

" Trần Nam... anh ấy thế nào rồi?"

Thanh Tú nhìn Phương Hùng, nhưng anh lại không trả lời, ánh mắt nặng trĩu... phút giây đó tim cô như sắp ngừng đập.

" Sao? Sao anh không trả lời?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Người đàn ông đứng cạnh Phương Hùng, ông ta là bác sĩ phẫu thuật chính trong ca vừa rồi, chậm rãi cất tiếng.

"Ca mổ thành công, mạng sống coi như không bị đe dọa".

Thanh Tú nghe như trong lòng trút được cả tảng đá ngàn cân, cô nhoeén miệng cười, mắt sáng lên niềm vui, nhưng chưa được một giây thì lời của vị bác sĩ như cây gậy to đập thẳng vào đầu cô..

"Hiện tại chưa thể tiên lượng được bao giờ bệnh nhân mới tỉnh..."

" Là sao bác sĩ?"

Thanh Tú mở to mắt, tay run run nắm lấy vạt áo ông, căng thẳng cộng với mất sức khiến khuôn mặt cô bạc thếp không một giọt máu.

Vị bác sĩ đảo mắt nhìn cô một lúc mới trả lời, âm giọng cũng rất nặng nề.

"Tồn thương ở vùng đầu rất khó nói trước được điều gì, sau phẫu thuật có bệnh nhân không tỉnh được, sống đời sống thực vật..., có bệnh nhân khi tỉnh được lại mất trí nhớ..."

"Hả...?"

Cô kinh hãi thốt lên, chân một lần nữa run lấy bầy đứng không vững, toàn thân chao đảo nghe như bị ai đó ném xuống vực.

Vị bác sĩ rời đi, còn lại Phương Hùng, anh dìu cô đến đây ghế gần đó.

"Phương Hùng... anh nói đi, thế là thế nào?"

Thanh Tú lắp bắp hỏi, không nhận ra giọng mình đã lạc đi, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, cô không thể nào nuốt trôi được những lời bác sĩ vừa nói, cái gì mà không tỉnh lại được, cái gì mà mất trí nhớ?

Phương Hùng nén tiếng thở dài, ánh mắt nhìn mông lung vô định, anh hiểu không ai dám chắc chắn sẽ để lại di chứng gì, tất cả còn phụ thuộc vào số kiếp Trần Nam có may mắn hay không.

"Đó chỉ là.. có thể chứ không phải tuyệt đối, em đừng bi quan".

Phương Hùng cất tiếng an ủi, miệng thì nói vậy chứ trong lòng anh cũng ứ đọng không kém.

Ái Lệ đứng gần đó, cô đương nhiên nghe thấy tất cả, cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, bàn tay run run vịn vào tường, răng cắn chặt vào môi muốn bật máu.

Trên hành lang vắng vẻ, có hai người con gái đều mang tâm trạng rối bời...

"Em vào thăm anh ấy được không?"

Không hẹn mà gặp, cả hai cùng cất tiếng, Phương Hùng nhìn Thanh Tú, rồi lại nhìn Ái Lệ, trong lòng bỗng nghĩ đến Trần Nam, không hiểu cảm giác được cả hai người con gái cùng yêu sẽ như thế nào? Hạnh phúc hay là khổ sở?

"Được, vào lần lượt từng người, cố giữ yên tĩnh một chút".

Thanh Tú đương nhiên rất nóng lòng và muốn vào với Trần Nam ngay lập tức, cô nhón chân vừa định cất bước thì đã bị bàn tay của Ái Lệ chụp lại.

"Thanh Tú... cho tôi vào trước.."

Cánh môi Thanh Tú hé ra định nói gì đó thì Ái Lệ lại tiếp tục, giọng hơi run run.

"Coi như tôi xin cô... một lần này thôi".

Phương Hùng lấy làm ngạc nhiên trước thái độ của Ái Lệ, cô ta xưa nay vốn ngang tàng muốn gì được nấy, với tính cách đó mà vận vào tình huống này đáng lẽ phải làm ầm ĩ lên để được vào trước, sao lại hạ mình xuống như vậy.

Cả ba người đi đến phòng hồi sức đặc biệt, trong lúc chờ phía ngoài, Phương Hùng không quên dặn dò Thanh Tú phải nghỉ ngơi ăn uống tầm bổ cho lại sức, nhưng lỗ tai cô lửng bưng như chẳng nghe thấy gì vì toàn bộ tâm trí bây giờ đều là lo lắng cho người đàn ông nằm trong phòng kia.

Ái Lệ bước vào căn phòng trắng đầy mùi thuốc khử trùng, cô khép cửa rồi đến bên giường. Nhìn người đàn ông nằm đó, đầu anh bị quấn băng trắng, cô quý xuống, mọi tâm tư bật ra tức tức.

"Trần Nam, tại sao lại như vậy, tại sao anh lại coi thường mạng sống mình như vậy?"

"... Cô ta xứng đáng để anh hi sinh như vậy không?"

Tìm Ái Lệ thất lại, bây giờ cô đã hiểu Trần Nam yêu Thanh Tú đến mức nào, yêu đến từ bỏ mọi danh vọng, yêu không cần mạng sống của mình nữa, cuối cùng dù cô có cố chấp cỡ nào cũng không thể níu kéo được anh. Cô không thể tin nổi người đàn ông như anh lẽ nào sẽ nằm ngủ vĩnh viễn như thế này, hay bao lâu nữa anh sẽ tỉnh dậy, nhưng rồi không còn nhận ra ai nữa?

"Em cũng yêu anh rất nhiều, tại sao... nhất định phải là người con gái đó, tại sao nhất định phải là cô ta?"

Ái Lệ gục đầu xuống giường, từ lúc đến bệnh viện đến giờ cô khóc dường như muốn cạn cả nước mắt, chỉ ước gì thời gian quay ngược trở lại, cô sẽ không làm cái việc ngu xuẩn đó...

Mười lăm phút sau...

Ái Lệ bước ra ngoài với đôi mắt sưng mọng, tóc tai cô rối bù xù, ném một ánh mắt vô hồn về phía Thanh Tú, đáy mắt đầy ai oán, thê lương, bóng dáng cứ thế tiêu vẹo rồi đi.

Thanh Tú không chần chừ, lập tức đẩy cửa bước vào, nhưng khi cánh tay vừa chạm lên, đã nghe một giọng nói sắc lạnh sau lưng vang đến.

"Cô còn cái mặt mũi nào mà ở đây nữa?"

Cô quay lại, không ai khác chính là bà Dung, bà vừa hay tin liền chạy đến đây, nhìn thấy Thanh Tú, máu nóng trong người bà sôi lên.

"Cháu... cháu".

"Bốp..."

Một cái tát giáng thẳng đến má Thanh Tú, lập tức hằn lên năm dấu ngón tay đỏ chót.

"Cô... tôi đã nói với cô như thế nào, hãy tránh xa con trai tôi ra, cô đã không tránh lại còn mang bao nhiêu tai ương đến cho nó..."

Thanh Tú cúi mặt, đối diện với bà chưa khi nào là một việc dễ với cô, bởi cô hiểu bà không ưa cô như thế nào, vì cô mà Trần Nam hủy hôn ước, vì cô mà anh ra nông nỗi này, đối với bà chắc không thể kể hết bức tức.

"Cô muốn nó như thế nào thì mới hả dạ...hả?"

Phương Hùng một phen chứng kiến cảnh này, anh nắm lấy tay bà Dung xoa dịu.

"Bác bình tĩnh... Trần Nam đã qua cơn nguy kịch rồi, bác lại đây con có chút chuyện muốn nói".

Đôi mắt lạnh lùng của bà Dung quét lên người Thanh Tú nộ tia đe dọa, sau đó mới đi theo Phương Hùng.

Anh quay đầu nheo mắt ra hiệu cho Thanh Tú vào với Trần Nam, còn mình thì đưa bà Dung đến một dãy ghế cách đó không xa. Anh chơi thân với Trần Nam từ nhỏ nên đương nhiên bà Dung đâu còn xa lạ gì.

"Bác... dù sao đây cũng là bệnh viện, hơn nữa Thanh Tú cô ấy... bác đừng nên như thế".

"Chính cậu cũng muốn bênh vực cho con bé đó chứ gì?"

"... Nói cho cậu biết, vì bị nó quyến rũ mà thằng Nam nó mới hủy hôn với cái Lệ, cậu còn ở đó mà nói tốt..."

Khuôn mặt đẹp đẽ cao quý của bà Dung đanh lại, môi bà nói mà cứ mím lại vì tức giận.

Phương Hùng cười xòa, anh biết tính bà Dung, đánh đá, vô tâm... nhưng thực sự lại rất lắng nghe anh. Ngày nhỏ khi anh đến nhà chơi, anh và Trần Nam đã bày ra những cái trò mà khiến bà tức giận lòi đờn, thiếu điều muốn ném bọn anh ra khỏi nhà. Trần Nam thì khỏi nói, anh cứ mặt lạnh làm bà tức đến phát chết, nhưng Phương Hùng thì khác, anh thường đến bên cạnh xin lỗi, xin xỏ, xoa dịu bà. Thực sự lại có hiệu quả...

"Cháu không bệnh, nhưng thực sự Thanh Tú cô ấy không có lỗi, lỗi là con trai bác đeo bám cô ấy quá mà thôi.."

"Cái gì? Cậu nói thằng Trần Nam đeo bám nó..."

Mắt bà Dung long lên, con trai bà đường đường là giám đốc của một công ty lớn như vậy, lẽ nào lại có chuyện đi tán tỉnh một đứa con gái tầm thường như vậy.

"Cháu chơi với nó thân thế nào, lẽ nào bác không biết.. là nó sống chết đeo đuổi người ta".

"Chuyện hủy hôn bác có tức giận thì cũng hủ rồi, hơn nữa... bác xem... chuyện đó là do Ái Lệ, cô ấy như vậy liệu có còn xứng với Trần Nam hay không?"

Phương Hùng thấy bà Dung ngồi im lặng thì tiếp tục thừa cơ hội tấn công tới, nhưng nét mặt thì tỏ ra rất ửn.

"Bác biết không, nếu mới này mà Thanh Tú không hiến máu, thì tính mạng của Trần Nam coi như xong rồi..."

"Cậu nói cái gì, con bé đó cùng nhóm máu với thằng Nam?"

Bà Dung thốt lên đầy ngạc nhiên.

"Vâng... đúng vậy, cho nên cháu nói... bác đừng khắt khe với cô ấy quá..."

"Dù sao bác cũng chỉ có mỗi một thằng con trai, làm căng quá sợ rằng mất cả... con".

"Cậu..."

Bà Dung nghiêng răng, nhưng rồi lại cố kìm nén lại, lời của Phương Hùng ít nhiều ảnh hưởng đến tâm trí, bà nhìn xa xăm như đang suy nghĩ điều gì đó.

Căn phòng im ắng, âm thanh của các thiết bị y tế thỉnh thoảng vang lên tiếng "tít" nhẹ nhẹ, Thanh Tú nhìn Trần Nam bằng một ánh mắt triu mến, khẽ chạm vào đường nét thân quen trên khuôn mặt anh tuần kia, lòng dạ ngổn ngang. Cô quý xuông đưa tay nắm lấy bàn tay anh, bàn tay to lớn vừa chiều nay còn siết chặt cô động viên, bây giờ đã không còn một chút độ ấm, và... không biết cô có còn cơ hội nào được bàn tay ấy nắm nữa? Có còn cơ hội nào được nghe giọng nói trầm ấm ấy nữa?

Giá như... cô không qua đường..

Giá như... chiếc xe kia đừng vượt đèn đỏ...

Giá như... anh đừng lao ra...

"Tuổi của con rất khắc với người đàn ông đó, nếu con cố chấp ở bên cạnh anh ta, anh ta sẽ gặp rất nhiều bất trắc... trong sự nghiệp, thậm chí là...tính mạng".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Thanh Tú nắm lấy bàn tay người đàn ông, đôi mắt khắc khoải nhìn anh, chưa bao giờ cô cảm thấy nhịp tim mình nhanh đến như vậy, lồng ngực cũng nén lại không dám thở mạnh.

Trần Nam đưa đôi mắt nâu âm trầm nhìn cô, giây phút bốn mắt chạm nhau, Thanh Tú nghe một luồng điện xẹt qua cơ thể mình, cô ra sức lay cánh tay anh.

"Trần Nam, em là Thanh Tú đây, anh nói gì đi".

"Anh không nhớ ra em sao?"

"Trả lời em đi".

Giọng Thanh Tú nghèn nghẹn, xem chừng như sắp khóc.

Người đàn ông vẫn nằm bất động, cuối cùng khóe miệng mới nhếch nhẹ một cái.

"Em cứ âm ỉ như vậy, có cho người ta cơ hội mở miệng đâu mà nói".

Giây phút nghe anh thốt ra câu đó, Thanh Tú vỡ òa sung sướng, cô biết anh sẽ tỉnh lại, cô biết anh sẽ không quên cô, nước mắt tuôn như mưa, cô mặc kệ đây là giường bệnh, ôm chặt lấy anh, nằm úp luôn lên lồng ngực anh, mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ người anh khiến mọi giác quan cô ngưng đọng.

Một giây sau, cô ngồi bật dậy như lò xo, đưa tay sờ soạng khuôn mặt anh như để khẳng định mình không nhìn nhầm, nghe nhầm. Đúng là anh rồi, đôi mắt nâu của anh đang mở to nhìn cô, cô không kìm nén được, khóc rầm rức.

"Em sợ anh không nhận ra em nữa".

Ba tuần... cô đã phải giả vờ mạnh mẽ thế nào, đã phải cố gắng che giấu cảm xúc ra sao, nhưng chỉ chính cô mới hiểu sự sợ hãi trong lòng, nhiều lúc nhìn anh nằm đó mà tim gan như bị ai đó moi móc, thực sự là vô cùng trống rỗng.

Trần Nam cốc nhẹ trán cô.

"Cái gì mà không nhận ra, em đọc ngôn tình nhiều quá nên bị nhiễm rồi".

Ngôn tình đúng là có nhiều trường hợp đó thật, nhưng đây là hiện thực, lại còn chính bác sĩ đã nói không biết bao giờ anh mới tỉnh, lại còn mất trí này kia nọ, báo hại cô sợ đến mất ăn mất ngủ. Nhưng bây giờ cô không phản bác lại anh, chỉ nhẹ nhàng nằm xuống vùi mặt sâu vào lồng ngực vững chãi kia, lắng nghe từng nhịp đập của trái tim anh, dường như nó cũng rộn rã khác thường.

"Em thực sự sợ... nếu một ngày nào đó anh không tỉnh lại, em không còn được nghe giọng nói của anh, em..."

Lần đầu tiên Trần Nam được nghe những lời ấm áp từ ai kia, lòng anh như có một cơn mưa xuân tưới qua, khoe miệng cười lên một nụ cười mãn nguyện.

"Ngốc ạ, đừng nói nữa".

Thanh Tú cứ vậy rúc vào người anh, ngỡ như xa cách nay mới được gặp lại, lưu luyến không rời, chỉ ước sao cứ như thế này, được bình yên bên anh mãi mãi.

"Anh đó, tại sao lại lao ra đỡ cho em? Lỡ như anh gặp chuyện gì..."

Trần Nam cọ chiếc cằm lên đỉnh đầu cô, cảm nhận râu đã mọc rất nhiều, anh biết thời gian mình nằm đây không phải là ít, và hiện tại đầu vẫn còn rất đau, nhưng anh không hề hối hận với quyết định đã làm.

Cái đêm ở Đà Nẵng, khi ôm Thanh Tú người bê bết máu vào lòng, anh đã thực sự bị ám ảnh, cái ám ảnh đó đeo bám anh nhiều giấc mơ liên, anh sợ, một người đàn ông vững tâm như anh cũng biết sợ, sợ mất cô... cho nên giây phút chiếc xe ô tô lao đến, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất là phải che chở cho cô, dù mất mạng cũng không hối tiếc.

"Nếu anh không đỡ cho em, giờ này chắc mộ của em đã xanh cỏ, còn anh đang chết dần chết mòn vì nhớ em mất".

Trần Nam xoa nhẹ cái đầu nhỏ, cất giọng trầm ấm khiến hàng lông mi ai đó run nhẹ, lời nói phát ra khiến cô cảm động không thôi, chắc cô đã tu mảy kiếp nên giờ mới gặp được người như anh.

"Được em yêu, anh cũng phải bị "ngược" chút chứ".

Trần Nam hôn nhẹ lên đỉnh đầu Thanh Tú, tay nghịch ngợm quấn vòng vòng lọn tóc cô vào ngón tay.

"Anh cảm thấy trong người thế nào?"

Mãi mê hàn huyên, Thanh Tú quên mất việc quan trọng nhất là tình trạng sức khỏe của anh, cô giật mình ngồi dậy.

"Đau... rất đau".

Nãy giờ không hỏi thì thôi, vừa nhắc đến đã thấy anh nhăn nhó mặt mũi, Thanh Tú mới nhận ra chiếc giường bệnh nhỏ như thế mà chứa được cả hai người, chắc cô động đậy làm anh đau rồi.

"Có đau lắm không, em gọi bác sĩ nhé".

Cô nhòm người dậy định xuống giường thì đã bị bàn tay anh kéo lại.

"Anh không muốn uống thuốc".

"Thế sao được, anh đang đau mà".

Thanh Tú thật sự lo lắng, nhưng cái người kêu đau kia lại điềm nhiên như không, mắt còn hiện lên tia nhìn ranh mãnh, kéo cô lại gần.

"Em chữa được cơn đau cho anh đó".

"Anh nói linh tinh gì thế, em chữa cho anh?"

"Ừ..."

"Bằng cách nào?"

Thanh Tú mở to hai mắt, trán khế cau nhẹ đầy khó hiểu.

"Em cúi sát lại đây.. anh nói cho nghe...".

Thanh Tú nghếch mặt ra, cô cúi xuống máy móc làm theo lời anh.

" Gần chút nữa.."

Khi khuôn mặt đã gần đến nỗi nghe thấy cả hơi thở của anh, cô mới nhận ra khóe miệng anh cong lên một nụ cười nhẹ, chẳng mấy chốc đã bị bờ môi kia phủ lấy, mềm mại, quấn quýt.

Thanh Tú đỡ ra mấy giây, cái người này mới tỉnh dậy đã " hư" như vậy, tư thế anh nằm, cô ngồi thế này thực ra rất dễ từ chối, chỉ cần cô ngẩng đầu lên thì một người đang bị thương ở đâu như anh không thể nào chồm lên được. Nhưng rồi cô cũng bị sự cuồng nhiệt của anh làm cho tan chảy, bao cảm xúc nhớ nhung, mừng vui ào đến khiến cô cũng hân hoan đáp lại anh.

" Anh chơi đùa, dám lừa em".

Hơn năm phút mới buông ra được, Thanh Tú thở hổn hển, cô bị anh hôn đến nỗi lồng ngực muốn thiếu cả ôxy, cánh môi bị anh dày vò đồ lên đầy khiêu khích.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, Trần Nam thích thú phá lên cười.

" Anh có lừa em đâu, khoa học đã chứng minh nước bọt của con người có khả năng làm giảm đau mà "

" Dù sao cũng là lừa đảo... đáng ghét".

" Chẳng phải em cũng phối hợp sao?"

Thanh Tú phùng má, néo vào cánh tay Trần Nam, nhưng anh không kêu đau, ngược lại còn cười to hơn.

" Anh còn cười nữa".

Thanh Tú đỏ mặt thật sự, đỏ đến tận mang tai, cô trừng mắt lườm anh, bây giờ anh mới nhìn kĩ cô. Gương mặt tiêu tụy đi mấy phần, dưới bóng mắt là hai quầng thâm rõ rệt, chứng tỏ đã thức khuya nhiều ngày, anh thôi cười, trong lòng bỗng dấy lên một sự xót xa.

" Thanh Tú, em gầy đi nhiều quá".

Anh vuốt tóc cô, rồi đưa tay sờ vào tấm lưng nhỏ nhắn, xem ra cô lo lắng cho anh đến nỗi không ăn uống gì được nên người gầy mới xương xẩu thế này.

" Đâu có, em chỉ sút vài lạng thôi".

Thanh Tú nhìn anh, miệng nở một nụ cười méo xệch khiến anh vừa thương vừa bực mình.

" Còn nói dối không chớp mắt, một tay anh còn nhắc em lên được".

Trần Nam đưa bàn tay lên tóm lấy eo cô, Thanh Tú vừa nhột vừa sợ anh sẽ dùng lực sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe nên đành thú nhận.

" Đừng... em nói thật, em sút... kg".

Cô đưa tay giơ ba ngón tay lên, Trần Nam không hề ngạc nhiên bởi nhìn qua thân hình cô anh cũng đã đoán được, bây giờ thì anh nghiêm nghị nét mặt.

" Được lắm, đợt này đích thân anh sẽ lên lịch tắm rửa cho em mới được".

" Trần Nam, anh chứ không phải em là bệnh nhân đâu".

" Anh nói rồi, đừng cãi..."

Từng câu nói, từng hành động của hai người lọt vào tầm ngắm người đứng ngoài cửa sổ. Ái Lệ cup mắt, thế mới hiểu khi đã yêu, một người lạnh lùng như Trần Nam cũng có thể ngọt ngào như vậy, điều mà cô lẽ suốt đời có nằm mơ cô cũng không bao giờ có được, cô thở dài ảo não, lặng lẽ rời đi-----

Hai ngày sau Trần Nam được xuất viện, Thanh Tú đưa anh về ngôi biệt thự. Di Tư nhìn thấy anh thì mừng không cầm được nước mắt, mặc dù lúc anh nằm viện bà cũng đến, muốn ở lại chăm sóc nhưng Thanh Tú không chịu, một mực bắt bà về.

" Cậu chủ, Cô Tú..."

Di Tư nở một nụ cười thoải mái khi thấy Trần Nam đã bình phục, bà nhìn anh một lượt rồi lật đật chạy ra xe xách phụ đồ đạc với Hoàng Hải.

Chú chó Bóc đang nằm phơi nắng ở góc cột, nó đánh hơi được người quen nên vội vã tông chạy lại chỗ Thanh Tú, cái đuôi cong tít lên ngoe nguẩy, cái mũi ừn ừn dụi vào chân cô.

" Ôi, Bóc à, lâu lắm rồi chị mới gặp em đó".

Thanh Tú ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ mềm mại đang lắc lắc kia, lần cuối cùng cô chơi với nó là khi cô đến đây chăm sóc Trần Nam khi anh bị thương, cũng vài tháng rồi mà nó vẫn nhớ cô như vậy.

"Ủầy, xem ra bụng em to quá rồi, lại ăn uống vô tội vạ phải không?"

Bóc hít hít cái mũi, miệng rên ư ử ý chừng như nói nó nhớ cô lắm.

"Ừ, biết rồi chị cũng nhớ em lắm, lát đèn cho cái đùi gà nhe".

Mãi âu yếm chú chó, ngược lên đã thấy Trần Nam tiến vào phòng khách chuẩn bị lên lầu, Thanh Tú liền chạy theo.

"Để em đi".

Cô nắm lấy cánh tay anh, nhưng ai kia không thèm nhìn cô lấy một cái, cất tiếng lạnh nhạt.

"Anh bị thương ở đâu chứ có phải ở chân đâu".

Giọng nói có chút hờn dỗi khiến Thanh Tú mắt tròn mắt dẹt, tiếp sau là một câu lựu đạn được quăng ra.

"Cứ ở đó mà chơi với nó đi".

Chơi với nó? Trời ạ, cô thật muốn cắn lưỡi, thế nào mà có người lại đi ghen với một chú chó cơ đây, cô định hỏi anh có phải là quân tử không mà lại đi so đo với con cún lùn kia, nhưng sợ đồ thêm dầu vào lửa nên siết chặt tay anh.

"Chơi với nó không vui đâu... nào, để em đi".

Cô nhìn anh, cố tình nhe răng cười một cách xu nịnh, mà cái nụ cười đó đương nhiên khiến đối phương không thể nào chống đỡ được.

Di Tư đứng một góc, nhìn hình ảnh thân mật của hai người, tự nhiên bà nhìn ra ngoài cửa, cảm thấy trời hôm nay thật là đẹp.

"Công việc ở công ty thế nào?"

Hai người đã lên đến phòng, Trần Nam vừa khởi động laptop vừa cất tiếng hỏi.

"Trong lúc anh hôn mê, nội bộ có xáo xáo chút ít, nhưng em và.. phó giám đốc Phan Đề giải quyết ổn cả rồi".

Thanh Tú đứng sắp xếp đồ đạc cách đó không xa, nói vọng lại.

Mất chăm chú nhìn vào máy tính nhưng tai Trần Nam không bỏ sót chữ nào, sau khi xem qua tư liệu trên máy và cảm thấy mọi việc vẫn ổn thì anh rời mắt khỏi màn hình.

"Em làm tốt lắm, vất vả cho em rồi".

Khỏe môi Thanh Tú câu lên một nụ cười nhẹ, từ ngày làm ở Trần Minh số lần được anh khen quả thực rất hiếm hoi, cho nên cảm giác ấy đối với cô rất phấn khích, không uống công những ngày cô chạy đôn chạy đáo, quán xuyến mọi việc khi anh vắng mặt.

"Em lại đây, mấy việc đó để di Tư làm".

"Em sắp xong rồi".

Thanh Tú cẩn thận xếp đồ đạc lật vật từ vali cho vào tủ, những việc nhỏ nhặt chẳng đáng công gì, hơn nữa cô lại có cái sở thích là muốn tự mình làm cho anh. Nói không ngoa chứ đó cũng là một niềm hạnh phúc nho nhỏ, xong việc cô nhanh chóng đi lại phía anh.

"Trần Nam, em quên chưa nói với anh chuyện này, Ái Lệ... nghỉ việc rồi".

"Khi nào?" Trần Nam có vẻ ngạc nhiên, anh tắt rồi gấp laptop lại để sang một bên.

"Từ sau khi anh bị tai nạn".

Người đàn ông im lặng, anh hơi ngả đầu ra sau ghế, mắt nhắm nghiền lên trần nhà như suy tư điều gì đó.

"Trần Nam, em hỏi anh chuyện này được không?"

Thanh Tú kéo ghế ngồi xuống cạnh anh, hai tay cô đan vào nhau.

"Em nói đi".

Tầm mắt Trần Nam rơi nhẹ xuống khuôn mặt đang ngập ngừng kia.

" Anh... anh hủy hôn với Ái Lệ như vậy, bên nhà họ Châu, và cả Ái Lệ nữa... họ, phản ứng thế nào?"

Thanh Tú thực ra muốn hỏi anh chuyện này lâu rồi nhưng chưa kịp thì anh đã gặp tai nạn.

" Dù phản ứng thế nào, mọi chuyện cũng xong xuôi rồi, đợt chúng ta công tác ngoài Đà Nẵng..."

Thanh Tú ngồi nghe Trần Nam kể lại đầu đuôi sự việc mà mắt không chớp, hóa ra buổi tối hôm đó khi cô nhìn thấy anh trên giường cùng Ái Lệ là do anh bị bỏ thuốc, càng không ngờ anh có thể bùng tỉnh khi mờ đã dâng đến miệng mèo như vậy. Rất may anh là người thông minh, dù đưa cô vào Sài Gòn để chữa trị vẫn không quên phân phó Hoàng Hải ở lại điều tra, nhờ vậy mà mới có chứng cứ đầy đủ để đường đường chính chính hủy hôn.

" Anh nghĩ Ái Lệ có chấp nhận chuyện đó không? Em sợ cô ấy..."

Khỏe môi Thanh Tú mấp máy, tính cách Ái Lệ không phải dễ dàng bỏ cuộc, cô thực sự cảm thấy rất bất an trong lòng.

Trần Nam nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

" Có anh ở đây, đừng sợ chuyện gì hết..."

" Thực ra lúc anh gặp tai nạn, em thấy biểu hiện của Ái Lệ rất lạ".

" Như thế nào?" Người đàn ông cau mày.

" Cô ấy lúc đầu thì chửi bới em, nói người chết đáng ra phải là em..."

Hình ảnh Ái Lệ khóc lóc vật vã ở bệnh viện sống động hiện lên, Thanh Tú nhận ra có lẽ cô ấy cũng yêu Trần Nam rất nhiều, chỉ sợ rằng cô ấy cố chấp đến cùng, sợ...

"... nhưng sau đó chỉ khóc, thậm chí khi ca mổ kết thúc cô ấy còn van xin em cho cô ấy được vào với anh, vài ngày sau cô ấy nghỉ việc".

" Không sao đâu, em đừng suy nghĩ nhiều".

Trần Nam siết nhẹ tay Thanh Tú an ủi, nhưng đáy mắt anh lại ẩn chứa bao phần phức tạp.

Sau khi Thanh Tú đi xuống nhà, anh gọi điện thoại cho ai đó.

" Món đồ tôi đặt đã làm xong chưa?"

"...."

" Lát mang đến đi".

Cúp điện thoại, anh lại bấm gọi một số khác.

" Hoàng Hải, tên tài xế đó thế nào rồi?"

" Hắn ta hiện giờ còn chưa tỉnh".

Trần Nam đi ra ban công, đôi mắt sâu thẳm của anh phóng xuống bãi cỏ xanh trước mặt, mắt anh dán lên bóng dáng nhỏ nhắn đang chơi đùa cùng chú chó Bóc, suy tư rất lâu anh mới cất giọng trầm trầm.

" Đừng điều tra vụ tai nạn này nữa".

Nghe anh trả lời, Hoàng Hải không ngăn được sự tò mò.

" Tại sao vậy giám đốc?"

P/s: Từ giờ đến cuối tháng 5 công việc của Au khá bận, thời gian ra chap sẽ hơi lâu, mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Trong lúc đi Tư đi chợ, Thanh Tú ở nhà nấu cho Trần Nam món cháo cá lóc, vừa nấu cô vừa hát vu vơ, một lúc sau khi nêm đi nêm lại cảm thấy hài lòng thì cô tắt bếp. Vừa xoay người thì đã va phải bờ ngực rắn chắc của ai kia.

Cô ngước lên, Trần Nam khoan thai đứng đó, anh vừa được Phương Hùng tháo băng, cái đầu trọc không còn gì để che đậy nữa nên lộ lộ trước mắt, nó khiến Thanh Tú không nhịn được cười, nhưng lại sợ anh nổi giận nên cô phải đưa tay lên bịt miệng lại.

"Em cười cái gì?"

Thanh Tú ráng nén lại, giả vờ nuốt nước bọt.

"Không phải, tại trong miệng em có thức ăn..."

Người đàn ông đưa tay lên xoa xoa đầu, cảm thấy nham nhám, bây giờ anh mới sực nhớ chẳng phải các ca phẫu thuật vùng đầu đều phải cạo tóc sao? Hèn gì vừa lúc tháo băng đến giờ anh cảm thấy phía trên mắt mê khác thường, anh vội vàng nhìn xuống mặt bàn kiếng trong bếp, ngắm dung nhan mình một chút.

Cũng không đến nỗi tệ, khá ngầu... nhưng mà...

Anh lờm Thanh Tú một rồi đi thẳng lên lầu, để lại ai kia đứng trong bếp ôm bụng cười nắc nẻ.

Phương Hùng đang nhàn nhã ngồi uống trà ngoài ban công, bỗng nghe giọng nói chói tai vang lên.

"Mất bao lâu mới mọc lại như cũ".

Anh xoay ghế lại, thấy Trần Nam đưa tay sờ lên đầu, liền hiểu ý.

"Ba đến năm tháng".

Phương Hùng rót cho Trần Nam li trà rồi nhướn mày ra hiệu cho anh ngồi xuống uống cùng, người đàn ông kéo ghế ngồi phịch xuống, mặt mày tối đen.

"Lâu thế ư?"

"Việc gì cậu phải vội, để kiểu đầu đinh này cũng ngầu mà". Phương Hùng trấn an, mắt đề lộ rõ ý cười.

Trần Nam nhấp một ngụm trà, anh nhìn xa xăm ra bầu trời nắng ấm, vậy là kế hoạch kết hôn anh dự tính trước đó đành dời lại.

"Ngầu đầu chẳng thấy, có người cứ cười rũ rượi".

Anh đặt li nước xuống bàn, tay theo quán tính lại đưa lên đầu.

Phương Hùng cười lớn.

"Tại cô ấy nhìn chưa quen thôi".

"À.. mà tôi nói cậu nghe chuyện này..."

Hai người trò chuyện được một lúc thì Phương Hùng có điện thoại ở bệnh viện nên nhanh chóng rời đi, còn lại Trần Nam ngồi một mình, anh nghĩ người ra sau ghế, mắt nhắm lại, miệng nở một nụ cười như đang liên tưởng đến điều gì đó rất vui.

"Anh đói chưa? Em lấy cháo cho anh ăn rồi về nữa".

Giọng nói trong trẻo phía sau lưng cắt đứt dòng suy nghĩ của người đàn ông, anh ngồi bật dậy nhìn Thanh Tú.

"Về đâu?"

Thanh Tú mở tròn mắt, hàng lông mi chớp chớp.

"Thì về khu chung cư chứ đâu".

Trần Nam im lặng giây lát, sau đó dời tầm mắt đi chỗ khác, nói băng quơ.

"Chỗ đó bị lấy lại rồi".

Thanh Tú lo lắng, đi nhanh lại chỗ anh đang ngồi.

"Lấy là lấy thế nào, chẳng phải lần trước anh nói khu chung cư đó là của bạn anh sao?"

Trần Nam cố tình quay mặt đi chỗ khác để không cho cô thấy khóe miệng mình đang không nhịn được mà cười gian manh, một giây sau liền khôi phục

bộ mặt nghiêm túc, anh quay lại từ tốn trả lời.

"Lúc đó là bạn anh cho thuê tạm trong lúc khách hàng chưa kí hợp đồng thôi".

"Bây giờ..."

Thanh Tú mím môi, không đợi anh nói hết cô cũng hiểu.

"Bây giờ anh muốn em ở đây?"

"Ừ, có gì không được sao?"

Không ngờ Trần Nam lại trả lời huych toẹt như vậy, anh không cần biết ý của cô như thế nào ư? Thanh Tú hơi ngỡ ngàng, cô nhanh chóng đáp trả lại anh.

"Không được, chúng ta..."

Trần Nam đứng dậy, anh hơi nghiêng đầu, nheo mắt nhìn cô.

"Cô Đặng, lúc cô bị gãy tay, ai đã chăm sóc cho cô hơn một tháng, bây giờ người ta bị thương cô báo đáp thế sao?"

Thanh Tú mở to mắt nhìn Trần Nam, cô đầu óc đến mức không hiểu ý tứ trong câu vừa rồi, cô đương nhiên muốn chăm sóc anh, nhưng làm sao cô có thể ở lại, hai người còn chưa kết hôn, hơn nữa nếu bà Dung đến... thì phải nói thế nào.

"Em... em..."

Thanh Tú bí bách không biết trả lời anh thế nào, cô chỉ biết cúi mặt, tay vịn vào vạt áo.

Trần Nam nhếch miệng cười lạnh, anh đưa bàn tay ra nắm cằm cô lên.

"Thế nào? Lại muốn trốn..?"

"Em... không, em..."

Cô còn mãi ấp úng, định mở miệng nói rằng sẽ hằng ngày đến đây chứ không nhất thiết phải ở lại thì đã nghe tiếng Hoàng Hải gần đó.

"Những đồ này để ở đâu thưa giám đốc?"

Cả hai cùng nhìn về phía sau, trên tay Hoàng Hải là hai chiếc va li quần áo, không khó để Thanh Tú nhận ra đó là đồ của mình. Cô cắn môi, rốt cuộc là Trần Nam luôn hành động trước, cũng không thêm hỏi ý kiến cô, chỉ khổ thân Hoàng Hải hết dọn đồ từ nhà cô thuê sang chung cư, giờ lại dọn từ chung cư sang đây.

"Đề trong phòng của tôi".

Trần Nam trả lời nhàn nhạt, sau đó anh buông cằm Thanh Tú ra, nhìn cô đầy ẩn ý.

"Em không còn chọn lựa nào khác đâu".

Thanh Tú ngây người trước cái mệnh lệnh vô lí của anh, cô lặng lẽ đi xuống cầu thang.

Hoàng Hải mang toàn bộ đồ đạc vào phòng rồi đưa cho Trần Nam một túi nhỏ.

"Bên ông Thái gọi cho giám đốc, ông ấy nói nếu không hài lòng chỗ nào sẽ cho người làm lại".

Trần Nam nhận lấy cái túi mở ra xem, anh lấy điện thoại ra bấm bấm như để tra cứu hay kết nối gì đó, sau đó nói với Hoàng Hải.

"Được rồi, giúp tôi thanh toán tiền cho ông ấy".

"Vâng, không còn việc gì thì tôi xin phép".

Sau khi Hoàng Hải rời đi, Trần Nam mới đi xuống nhà nhưng anh không thấy Thanh Tú đâu, vào bếp cũng không có, đi tìm một lúc mới phát hiện cô ngồi ngoài xích đu, mặt mũi bí xị.

"Sao vậy?"

Anh ngồi xuống bên cạnh, khom người xuống nhìn, nhưng Thanh Tú không trả lời, cô cứ vậy cúi mặt. Trần Nam lay nhẹ vai cô một.

"Ai bắt nạt em sao?"

Nghe câu hỏi ấy Thanh Tú càng ảm ức hơn, nhưng cô đang buồn, không trả lời trả vốn gì cả, mặt đã đỏ đến tận mang tai.

"Giận anh à?"

Trần Nam cất giọng trầm ấm, khẽ vuốt tóc cô.

"Ai dám".

Giọng nói mười phần là hờn dỗi, Thanh Tú vẫn không chịu ngẩng mặt lên, ánh nắng vàng dịu nhẹ đập lên vàng trán càng khiến nó mềm mại, ảm áp, nhưng đáy mắt cô thì không như vậy, nó rất u ám... nói đúng hơn là cô giận anh thật, luôn luôn tự làm theo ý mình trong mọi chuyện.

"Không giận sao mặt như cái bánh bao vậy..."

Thanh Tú vẫn không trả lời, thực ra cô cũng khá "lì", biết dùng đến cả chiến tranh lạnh, dù Trần Nam có nói gì cô cũng không đếm xỉa tới.

"... Em nhìn xem, mặt em khó coi đến nỗi con Bóc nó không nhận ra, cứ đứng ngơ ngác nhìn kia".

Thanh Tú nghe vậy thì ngược mặt lên, nhưng chưa kịp nhìn xem con Bóc nó đứng chỗ nào thì đã bị bàn tay to khỏe của Trần Nam kéo sát lại người anh, vừa lúc cánh môi anh đặt lên trán cô một nụ hôn, nhân cơ hội đó thì thắm vào tai cô.

"Anh xin lỗi vì đã không hỏi em trước".

Trần Nam biết Thanh Tú khá cứng nhắc trong vấn đề nam nữ ở cùng, lần cô bị thương là không thể phản kháng mới cho anh ở lại khu chung cư thời gian dài như vậy, hơn nữa ở đó khá thoải mái và kín đáo. Còn yêu cầu cô ở lại đây là hơi khó, bởi anh biết cô là người rất giữ ý tứ, cô sẽ sợ mọi người nhìn thấy và đàm tiếu những điều không hay.

Anh nói muốn được cô chăm sóc thực ra chỉ là cái cớ, nhà anh đâu thiếu người làm hơn nữa anh cũng đã khỏe rồi. Vấn đề là hiện giờ anh không muốn cô ở một mình, bởi linh cảm có rất nhiều nguy hiểm không thể lường trước được...

Cuối cùng phải dùng đến cách này...

Thanh Tú đang bực tức trong người, nghe Trần Nam nói lời xin lỗi thì mềm lòng đi một chút, đây không phải lần đầu anh tự làm theo ý mình...

"Trần Nam, không phải em không muốn ở đây, nhưng..."

Câu nói chưa dứt đã bị anh đưa tay lên chặn lại, Trần Nam hiểu rõ cô lo lắng cái gì.

"Anh là chủ nhân của ngôi nhà này, không ai khác được xen vào quyết định của anh, bất kể là ai".

Lời nói cứng như đá của anh phần nào tiếp thêm sức mạnh cho Thanh Tú, thực ra cô chỉ sợ bà Dung... anh đã nói như vậy, cô an tâm hơn một chút. Nhưng lại sợ vì mình mà xảy ra bất hòa giữa hai mẹ con họ, sự lo lắng đó khiến cô thờ dãi cái thọt.

"Chẳng phải em nấu cháo xong rồi sao? Vào cùng ăn nào..."

"Em chưa đói".

"Chưa đói cũng phải ăn, hay em muốn anh rút 500ml máu trả lại".

Hai người bước đi, trên đỉnh đầu nắng vàng rực rỡ nhảy múa tung tăng, phía dưới tán lá, âm thanh trong trẻo xa gần.

"Em đó, ăn nhiều vào".

Tại một quán cà phê gần bờ sông lộng gió, Minh Thành ngồi im bất động, mười phút sau anh mới đặt lên mặt bàn một chiếc hộp.

"Ngọc Mai, anh đã nói em đừng mua đồ cho anh nữa".

Đây là chiếc áo sơ mi Ngọc Mai mua cho anh, lúc đó tâm trạng vô cùng phấn khởi, còn bây giờ lời anh nói chẳng khác nào gáo nước dội vào người, cô quan tâm anh như vậy, lẽ nào một chút anh cũng không hiểu.

"Minh Thành, chỉ là một chiếc áo, sao anh gay gắt vậy?"

Ngọc Mai đưa chiếc thìa lên khuấy li cà phê, mắt nhìn Minh Thành chăm chú.

"Ngọc Mai, anh không muốn em tốn kém".

Tồn kém? Một chiếc áo thì đáng gì, chẳng qua anh không muốn nhận, nghĩ đến đây Ngọc Mai nhếch miệng cười, chua chát.

"Nếu người mua cho anh là Thanh Tú, anh có từ chối không?"

Đáy mắt Minh Thành tối lại, giọng điệu này anh chưa từng nghe thấy ở Ngọc Mai.

"Em nói gì vậy Mai, tự nhiên lôi Thanh Tú vào chuyện này làm gì?"

Ngọc Mai uống ực li cà phê đen, vị đắng của nó khiến đầu óc cô tê liệt, cảm xúc của cô cũng vì vậy mà trôi dạt. Tự nhiên? Minh Thành nghĩ là tự nhiên cô nhắc đến ư? Cô đã tiếp cận, đã quan tâm, đã thể hiện rõ tình cảm của mình thời gian dài như vậy mà anh không muốn đón nhận, chẳng phải trong lòng anh chỉ có hình bóng của Thanh Tú sao.

"Minh Thành, anh có biết giám đốc của chúng ta đã hủy hôn với Ái Lệ không? Chẳng bao lâu nữa anh ta cũng kết hôn với Thanh Tú... anh...tại sao lại cố chấp như vậy?"

Minh Thành sững sờ giây lát, nhìn khuôn mặt kích động của Ngọc Mai, anh không biết phải nói như thế nào.

Khuôn mặt người đàn ông ủ rũ, anh đan hai tay vào nhau, suy tư rất lâu, Ngọc Mai cũng xinh đẹp và rất nhiệt tình với anh, nhưng làm sao cưỡng ép trái tim khi một chút rung động cũng không có.

"Mai, em xứng đáng tìm được một tình yêu trọn vẹn hơn, còn anh..."

Hai mắt Ngọc Mai đỏ hoe, có cơn gió thổi qua làm mái tóc ngắn rối tung rối mù, đúng như cô dự đoán, Minh Thành sẽ từ chối cô, dù biết trước điều đó nhưng cô vẫn cảm thấy đau lòng...

"Minh Thành, vì sao anh không thể mở lòng với em, có phải vì trong tâm trí anh chỉ có cô ấy không?"

Minh Thành tránh ánh mắt đang nhìn đến xuyên thấu lòng mình của Ngọc Mai, anh hướng mặt ra bờ sông, tâm tư hiện giờ lênh đênh chẳng khác gì những cánh lục bình đang trôi kia.

"Mai, quên anh đi, đừng nghĩ đến anh nữa".

Quên? Đừng nghĩ đến? Nước mắt Ngọc Mai bắt đầu chảy dài.

"Anh thừa hiểu cô ấy chỉ xem anh như một người anh trai, anh thừa hiểu người cô ấy yêu là Trần Nam cơ mà, em có cái gì thua kém..."

Minh Thành cúi gằm mặt, lẽ ra ngay từ đầu anh nên thể hiện rõ tình cảm của mình thì bây giờ đã không khó xử như vậy.

"Cho em một cơ hội có được không?"

Giọng Ngọc Mai ghen lại, mắt cô nhìn Minh Thành như van xin, cô đã đặt quá nhiều tâm tư vào anh rồi, làm sao nói quên là quên được.

Minh Thành ngược lên, khắp khuôn mặt là biểu tình của sự áy náy, anh nhắm ngậm cả phê, lưỡng lự giây lát rồi cũng mở miệng, giọng nói rất nhỏ và trầm thấp.

"Anh đối với em chỉ là tình đồng nghiệp, tình bạn... không thể gượng ép thành tình yêu..."

"... chuyện này không liên quan gì đến Thanh Tú cả, em đừng hiểu lầm, là do anh... anh xin lỗi".

Nói rồi Minh Thành cầm chìa khóa đứng dậy rời đi, Ngọc Mai ngồi nhìn theo bóng anh, toàn thân cứng đờ, môi mấp máy muốn nói điều gì đó, cuối cùng nuốt ngược vào trong, cô nhìn ra dòng sông đang êm ả trôi, bàn tay nắm chặt nổi cả gân xanh.

"Choang".

Chiếc li thủy tinh bị Ngọc Mai hất văng xuống, vỡ vụn, cô nhìn xuống đất... tâm hồn cũng như những mảnh thủy tinh kia, tan nát...

"Tại sao? Có ta có gì tốt mà được hết người đàn ông này đến người đàn ông khác yêu thương, bảo vệ như vậy?"

Tại một sân thượng của tòa nhà cao chót vót...

Người phụ nữ trẻ tuổi bước đến, chiếc kính râm to bản cùng mũ rộng vành che hết một nửa khuôn mặt, nhìn thấy người đàn ông đứng cách đó không xa, bước chân cô nhanh hơn.

"Anh tìm tôi có việc gì?"

Người đàn ông vứt điếu thuốc đang cháy dở, dùng mũi dầy di đi.

" Tôi nghe nói Trần Nam đã hủy hôn".

Giương mặt cô gái hơi biến sắc một chút nhưng rất nhanh cô nở một nụ cười giấu cợt.

" Không ngờ anh còn để tâm đến tình cũ như vậy, phải... bây giờ anh ta đã công khai mối quan hệ với Thanh Tú, khắp công ty không đâu là không bàn ra tán vào chuyện này".

Người đàn ông cuộn chặt bàn tay, đáy mắt như có mây đen vần vũ.

" Tôi muốn nhờ cô một việc".

" Ông chủ của tập đoàn CENX bề thế như vậy mà lại cần đến một người như tôi, thật không biết là một việc đáng vui hay đáng sợ nữa".

Người đàn ông nhếch nụ cười lạnh, tay thông dong nhét vào túi quần, đưa mắt dò xét người phụ nữ trước mặt.

" Đối với cô, đó là một điều đáng vui mừng..."

Quốc Đại nghiêng người, thì thầm một câu, chỉ một câu thôi cũng đủ làm cô gái giật mình, miệng suýt há hốc.

" Tôi... "

" Thế nào, ăn cắp bản thiết kế bán cho tôi cô còn làm được, chuyện này có khó gì".

" Tại sao anh phải làm như vậy?"

" Điều đó cô không cần biết".

Cô gái suy tư, trán bắt đầu rịn mồ hôi, người đàn ông đọc được sự do dự của cô, anh ta cười lớn.

" Mười tỉ, cô thấy thế nào?"

Cô gái mím chặt môi, nét mặt khá hoang mang, xem ra còn lưỡng lự.

" Chẳng phải cô căm thù cô ta lắm hay sao, việc này vừa giúp cô có được số tiền lớn, vừa có cơ hội trả thù".

Phóng tầm mắt ra bầu trời xám ngoét suy nghĩ một lúc, khóe môi cô gái câu lên một nụ cười, cô gật đầu.

" Được, tôi đồng ý, nhưng hiện giờ chưa thể hành động đâu".

Quốc Đại cười lớn.

" Không sao, chỉ ít ngày nữa là có kịch vui xem rồi, hãy nhân cơ hội đó..."

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Bầu trời đêm thánhtư thật u ám, những cơn mưa đầu mùa đã ồ ạt kéo đến đến rồi lại đi, để lại một không gian tĩnh mịch. Trần Nam ngồi ngoài ban công, bình trà bốc khói nghi ngút luẩn quẩn ngay trước mặt anh, đôi mắt nâu thăm phóng mờ hồ về phía trước.

" Không điều tra được cô ấy đã đi đâu sao?"

Anh nhấp một ngụm trà, cất giọng trầm ấm.

Hoàng Hải đứng bên cạnh, đôi chân mày rậm rạp cau lại, mặt hơi cúi xuống.

" Thừa giám đốc, đã làm hết sức nhưng không có kết quả ạ".

Trần Nam ưu tư giây lát, anh phát tay ra hiệu cho Hoàng Hải lui xuống, anh không thể hiểu được Ái Lệ đột ngột nghỉ việc rồi lại biến mất đi đâu, chẳng lẽ nào cô ấy đã buông tay, hay đang có ý đồ gì khác?

"Trần Nam, anh suy nghĩ gì mà đắm chiều vậy?"

Tiếng nói trong trẻo lời người đàn ông ra khỏi suy nghĩ, anh nâng tầm mắt sang bên cạnh, Thanh Tú đã đứng đó từ lúc nào, ánh đèn hắt lên khuôn mặt trắng ngần nhỏ nhắn của cô khiến nó thật mong manh, anh đưa tay lên kéo cô ngồi xuống bên cạnh.

"Anh đang ngắm sao chứ có suy nghĩ gì đâu, em nhìn xem... ngôi sao kia, tuy rất nhỏ nhưng lại sáng lấp lánh..."

Ánh mắt Thanh Tú theo cánh tay Trần Nam hướng lên bầu trời đêm, trên nền trời đen kịt, chỉ có vài ngôi sao lẻ loi. Không hiểu sao cô cảm thấy trời đêm nay vô cùng tăm tối, như đang báo hiệu một điềm xấu nào đó, nhưng cô tự mắng thầm mình vớ vẩn, chẳng phải Trần Nam đã tỉnh lại, và bây giờ cô đang được ngồi bên cạnh anh sao, cô nghiêng đầu tựa vào bờ vai anh.

"Trần Nam, cảm ơn anh..."

Người đàn ông hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, mùi hương nhẹ nhàng khiến tâm hồn anh dễ chịu ít nhiều.

"Tại sao lại cảm ơn anh?"

"Vì tất cả..."

Thanh Tú ngược nhìn anh bằng ánh mắt đầy biết ơn, cách đó vài phút cô vừa nhận được điện thoại của bà Nhân, bà mừng rỡ nói với cô Trần Nam đã quyên góp cho thôn số tiền rất lớn để xây dựng một cây cầu nối từ thôn sang chợ và trường học. Vậy là từ nay người dân không còn phải khổ sở đi trên cây cầu gỗ tạm bợ nguy hiểm đó, bà Nhân còn nói rằng ngôi nhà của bà cũng được anh cho người đến sửa chữa lại.

Những việc ấy đối với Trần Nam có thể không là gì, nhưng với Thanh Tú, nó có ý nghĩa rất lớn...

Trần Nam siết lấy bàn tay cô, khẽ môi câu lên một nụ cười nhẹ.

"Em ngốc quá, cảm ơn gì chứ..."

Hai người cứ vậy ngồi bên nhau ngắm bầu trời đêm, thỉnh thoảng có cơn gió lùa qua mát lạnh, Trần Nam đưa tay vào túi quần lấy ra một hộp nhỏ, ngón tay anh khẽ miết nhẹ lên nắp hộp.

"Thanh Tú, em nhắm mắt lại đi..."

Thanh Tú rời vòng tay anh, khẽ nhìn sang đây tò mò.

"Gi thế, tự nhiên bắt em nhắm mắt".

Trần Nam mỉm cười ranh mãnh.

"Thì cứ làm theo lời anh đi".

Thanh Tú có chút ngạc nhiên, nhưng rồi cô cũng từ từ khép mi mắt lại, trống ngực đập thình thịch vì không biết Trần Nam đang làm cái trò gì nữa.

"Được chưa?" Cô sốt ruột.

"Ừ ừ, một phút nữa thôi..."

Cô nghe như bàn tay anh chạm lên cổ mình, một cảm giác lạnh lạnh nhột nhột truyền tới.

"Rồi... em mở mắt ra đi".

Đôi mắt từ từ mở ra, một tia sáng lấp lánh từ cổ hắt lên mặt, cô đưa tay lên sờ... là một sợi dây chuyền.

"Em thích không? Anh biết sinh nhật em qua hai tuần rồi, lúc đó anh đang hôn mê... nên đành tặng em quà muộn vậy".

Thanh Tú há hốc miệng, sinh nhật bản thân mình cô cũng không để ý, phải rồi lúc ấy tâm trạng cô rối bời sau vụ tai nạn của anh, còn tâm trí nào mà nghĩ đến nữa, vậy mà anh vẫn luôn nhớ. Cô đưa mắt nhìn, đó sợi dây chuyền bạch kim, mặt của nó là hình một ngôi sao được đính đá sáng lấp lánh, tuy đơn giản nhưng vô cùng tinh tế, cô không biết là anh đã đặt cho cô lâu rồi, từ một cửa hàng trang sức bạc nhất thành phố, và một điều quan trọng nhất nữa đó chính là, nó không chỉ đơn giản là một món đồ trang sức...

"Cảm ơn anh..."

"Nhưng..."

"Nhưng thế nào?"

Trần Nam lo lắng hỏi khi thấy cô ngập ngừng.

" Em không thích nó sao?"

Thanh Tú lắc đầu...

" Không... không, em rất thích..."

Cô ôm chầm lấy anh, đáy mắt đã hoe hoe đỏ.

" Trần Nam, món quà lớn nhất đối với em là anh đã tỉnh lại... là anh đã không rời xa em".

Trần Nam vỗ nhẹ lên đôi vai nhỏ, lời nói của cô khiến anh xúc động, một luồng khí ấm tràn qua tim anh khiến nó đập rộn rã hơn.

" Anh vẫn luôn ở đây, bên cạnh em, không bao giờ rời xa ".

Sáng hôm sau...

Trong lúc làm việc tại văn phòng, Thanh Tú nhận được một tin tức chấn động, tất cả các đối tác làm ăn lớn của công ty ở hạng mục chip định vị đều đồng loạt rút lui, thậm chí hủy bỏ các hợp đồng. Cô rõ hơn ai hết đây là hạng mục chủ lực của công ty, nó chiếm hơn 70% trên tổng các mặt hàng điện tử, mất hết các hợp đồng làm ăn đồng nghĩa với việc công ty lâm vào cảnh khốn đốn, nếu không nói đến trường hợp phải phá sản. Nghĩ tới đây, chân cô như không thể đứng vững được nữa, mất cả hơn mười lăm phút mới trấn tĩnh được bản thân, cô vội chạy qua phòng bên cạnh.

Đẩy cửa bước vào, đập vào mắt cô là một Trần Nam ngồi bất động, khuôn mặt vô cùng lạnh lẽo.

" Trần Nam... việc này...?"

Đôi mắt nâu trầm của người đàn ông bây giờ mới nhìn lên, cô đọc được bao sự lo lắng, tức giận trong đó, anh không trả lời cô, bàn tay nắm chặt lại nghe rõ cả tiếng kêu của các khớp ngón, một luồng khí lạnh bao phủ cả căn phòng.

" Rằm..."

" Khốn kiếp, xưa giờ chưa từng có việc như vậy".

Lần đầu tiên trong đời công ty rơi vào tình thế bị tất cả đối tác trở mặt, chuyện này không thể là ngẫu nhiên được...

Tiếng đập bàn cùng âm giọng đao búa khiến Thanh Tú giật nảy người, trường hợp này nói Trần Nam không tức giận không được, bộ dạng của anh khiến cô hoảng sợ... cô rón rén đi lại bàn rót một li nước cầm lại chỗ anh.

Trần Nam nhìn người đối diện, phát hiện trán cô túa đầy mồ hôi, anh cố gắng kìm nén bản thân, thu tay lại.

" Xin lỗi đã làm em sợ".

" Không sao... anh uống nước đi, từ từ bình tĩnh mới có thể nghĩ ra cách được".

Trần Nam uống ngụm nước, đuôi mắt nheo lại, rốt cuộc trong lúc anh bị hôn mê đã xảy ra chuyện gì?

" Trần Nam, anh có nghĩ... là do bố của Ái Lệ..."

" Thanh Tú, em đừng quá lo lắng, anh sẽ nghĩ cách giải quyết, em về phòng làm việc đi".

" Em..."

" Đi đi..."

Trước giọng nói đầy cương quyết của anh, Thanh Tú đành quay đi, cô không biết là anh không muốn cô nhìn thấy sự hoang mang của bản thân mình, một Trần Nam cũng có lúc lo sợ được che giấu trong cái vỏ bọc mạnh mẽ, kiên cường đó.

Anh ngồi xuống ghế, đáy mắt khê dao động, lời Thanh Tú nói cũng là điều anh đang nghĩ đến, ông Châu? Với ông, một lời nói cũng đủ để tuyệt hết đường sống của anh, chỉ cần ông nói không được hợp tác với Trần Minh thì có ai dám trái ý, lẽ nào... ông là người đứng sau thao túng chuyện này, lẽ nào muốn ép anh vào đường cùng sau đó sẽ ra điều kiện muốn cứu vẫn công ty thì phải cưới Ái Lệ?

Li nước trong tay bị Trần Nam siết mạnh đến mức muốn vỡ nát.

Hai tuần sau....

Tình hình công ty ngày một tồi tệ, hàng sản xuất bị ứ đọng nghiêm trọng, không có vốn để quay vòng sản xuất, Thanh Tú ra sức đi tìm đối tác mới để có

chỗ tiêu thụ bột sản phẩm tồn kho nhưng đi đến đâu cũng chỉ nhận được cái lắc đầu, cô và Trần Nam lo lắng đến mức mất ăn mất ngủ.

"Giám đốc, cứ như thế này thì chẳng mấy chốc chúng ta phải tuyên bố phá sản".

Trưởng phòng tài chính cúi gằm mặt giữa cuộc họp, ông biết nói ra những lời này thật quá nặng nề, nhưng thực sự đã hết cách.

"Giám đốc, nội bộ nhân viên của chúng ta loạn hết cả lên rồi, ồ ạt viết đơn xin nghỉ". "Thưa giám đốc, đã đến ngày thanh toán lương nhưng chỉ đủ chi trả cho nhân viên, còn một lượng lớn công nhân chưa..."

Không khí trong phòng họp ngột ngạt đến khó thở, ai nấy cũng không dám ngẩng mặt, có ai nghĩ được một công ty bề thế chỉ trong phút chốc rơi vào tình thế lao đao như bây giờ. Thanh Tú nãy giờ ngồi im lặng ghi chép, cô khẽ đưa mắt nhìn Trần Nam, anh vẫn ngồi thẳng người, ánh mắt nâu thẫm không biết đang nghĩ gì, điều bộ cũng không phải quá khản trương trước những phát biểu kia.

"Triệu tập tất cả nhân viên, mười phút nữa tôi sẽ đích thân chủ trì cuộc họp".

Nói rồi anh đứng dậy rời đi, Thanh Tú cũng vội vàng gấp tài liệu lại đi theo sau.

"Trần Nam, anh có kế sách gì?"

Cả hai người dừng lại, Trần Nam hướng mắt ra ban công, đôi mắt vì suy nghĩ và thiếu ngủ bị ánh sáng của mặt trời rọi vào hằn lên vẻ mệt mỏi.

"Trước mắt anh phải trấn an nhân viên, mọi chuyện khác tính sau".

Trong căn phòng họp rộng lớn, các nhân viên từ những chức vụ lớn nhỏ khác nhau đang nhao nhao, vẻ mặt hoang mang hiện rõ trên gương mặt từng người, ít nhiều trong số họ đang âm thầm suy nghĩ đến con đường rút lui khỏi đây. Cánh cửa phòng sau đó được mở ra, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên bóng dáng cao lớn trong bộ vest đen của người đàn ông đang tiến vào, trong tình thế đang hoảng loạn như vậy mà anh vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh, khí phách ngút ngàn, tựa như giờ mà trời có sập đi chẳng nữa anh cũng có thể đỡ được, anh chậm rãi đi đến bục phát biểu.

"Mời mọi người ngồi".

Giọng nói trầm ấm nhưng rất có sức trấn áp của Trần Nam vang lên, anh đảo một vòng ánh mắt khắp phòng một lượt, không khí lao xao bỗng nhiên im bật, đây có lẽ là buổi họp đầu tiên từ trước đến nay anh cho phép tất cả nhân viên của công ty có mặt, có nhiều người thậm chí chưa từng được gặp qua giám đốc.

"Thưa tất cả mọi người, chúng ta ai đều cũng biết thời gian qua công ty gặp phải một số trở ngại, lòng mọi người chắc hẳn rất lo lắng, thậm chí có người muốn rời khỏi công ty..."

"Cuộc sống này không có gì là dễ dàng, không có gì là bằng phẳng, công ty của chúng ta cũng như một con tàu, tôi là thuyền trưởng, tất cả mọi người là thủy thủ trên đó. Gặp phải khó khăn, dám đối đầu với khó khăn mới là nghĩa khí của con người, huống hồ... mọi người đã làm việc ở đây lâu năm như vậy, chế độ đãi ngộ của công ty đối với mọi người thế nào ai cũng hiểu rõ... khi công ty thắng lợi, tôi đều nghĩ đến mọi người đầu tiên, thưởng cho mọi người đầu tiên vì suy nghĩ chính mọi người đã làm nên những thành công đó..."

"Bây giờ, khi con tàu của chúng ta đang đứng trước bão to gió lớn, dù thuyền trưởng có tài giỏi cỡ nào cũng không thể một mình lèo lái nó vượt qua. Vậy cái chúng ta cần lúc này là làm gì?"

"... Đoàn kết, chỉ có đoàn kết mới tạo nên được sức mạnh..."

"... Ngay bây giờ nếu ai còn muốn sát cánh cùng tôi thì ở lại..."

Căn phòng im lặng như tờ, lời Trần Nam vững chãi, cứng rắn như sấm rền vang khiến cho không ít người bối rối, lưỡng lự.

"... Còn ai muốn ra đi, tôi cũng không gây bất cứ khó dễ nào".

Không gian trùng xuống, ánh mắt người đàn ông nửa ấm áp, nửa kiên quyết quét qua mọi góc ngách ở đây, dần cán bộ trong công ty ai nấy đều nín thở, giám đốc nói như vậy lẽ họ kéo nhau đi hết thì phải làm thế nào.

"Giám đốc, tôi sẽ luôn bên cạnh ngài".

Một người mạnh dạn tiến ra phía trước tuyên bố.

"Tôi cũng vậy, luôn ủng hộ ngài..."

Người thứ hai trong số cả trăm nhân viên.

"Tôi... tôi... tôi nữa".

"Ngài đã đối xử rất tốt với chúng tôi, bây giờ dù có làm không lương cho ngài vài tháng cũng không sao, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức".

Hiệu ứng bắt đầu lan ra khắp phòng.

"Đúng vậy thưa giám đốc, chúng tôi sẽ không đi đâu hết, quyết sống chết cùng Trần Minh".

Nghe tiếng hô hào đồng lòng, chân mày Trần Nam giãn ra, anh mỉm cười cất tiếng cảm ơn mọi người. Thanh Tú đứng phía dưới ngưỡng mộ nhìn Trần Nam, cô biết khó khăn còn đang chồng chất, nhưng trước mắt trấn an được lòng người đã là thành công bước đầu.

Tại biệt thự...

"Di Tư, đạo này đi ráng chịu khó nấu vài món bổ dưỡng cho Trần Nam".

"Ừ, di biết rồi, đi vừa làm xong món tổ yến chưng đường phèn".

Thanh Tú đi lại bàn, cầm bát yến đi lên lầu, khi cô đẩy cửa bước vào, Trần Nam đang ngồi ngửa đầu ra sau ghế, mắt nhắm nghiền. Cô đặt bát yến lên bàn, kéo ghế ngồi cạnh anh, khuôn mặt tuấn mĩ góc cạnh đã gầy hơn rất nhiều, dư chấn sau tai nạn còn chưa hồi phục hẳn công ty đã gặp chuyện, cô biết anh đang vô cùng mệt mỏi, áp lực.

Cô im lặng nhìn ngắm anh rất lâu, hận bản thân mình vô dụng không thể làm gì để giúp đỡ anh, cô bỗng nghĩ đến Ái Lệ..., nếu anh cưới Ái Lệ, chuyện này có xảy ra không? Dù có xảy ra đi chăng nữa thì anh cũng sẽ được sự giúp sức của nhà họ Châu, chắc chắn không phải lâm vào hoàn cảnh bên bờ vực thẳm như lúc này.

Cô lại nghĩ đến lời của sư thầy, ông đã từng nói nếu cô cố chấp ở bên cạnh, anh sẽ gặp bất trắc tới tính mạng, sự nghiệp... cô đúng là một ngôi sao chổi, đem đến đầy rẫy bất hạnh cho người đàn ông cô yêu, dẫu biết mà cứ dấn thân vào... phải chăng cô đã quá ích kỉ?

"Trần Nam, có bao giờ anh hối hận vì quyết định của mình? vì em mà anh gặp phải hết chuyện này đến chuyện khác, có đáng không?"

Thanh Tú buột miệng hỏi, mi mắt đã bị phủ mờ bởi một lớp nước mắt.

"Anh chưa bao giờ hối hận, em luôn xứng đáng vì tất cả".

Trần Nam mở mắt ra, anh đưa tay lên lau nước mắt trên gò má trắng trẻo kia, kéo cô vào lòng mình.

"Thanh Tú, thực ra chỉ cần được ở bên cạnh em, anh mất tất cả cũng được..."

Căn phòng chìm vào im lặng tĩnh mịch, tiếng đồng hồ tích tắc chậm rãi trên tường càng kéo thời gian dài ra, giọng người đàn ông ấm áp như nắng mùa hạ.

"... Chúng ta sẽ về quê, sống với mẹ em, làm ruộng, trồng rau, nuôi cá... em nghĩ xem... cuộc sống như vậy không thú vị sao?"

Thanh Tú ôm chặt anh.

"Lẽ nào anh từ bỏ tất cả, để về quê cùng em?"

Trần Nam hôn lên tóc cô.

"Đó là bước đường cùng, còn bây giờ bằng mọi giá anh phải cố gắng cứu vớt Trần Minh, tâm huyết của anh với nó rất lớn..."

"Em hiểu rồi, em sẽ luôn bên cạnh ủng hộ anh".

Cô ôm anh thật chặt một hồi rồi buông ra, cố gắng mỉm cười.

"Mấy ngày nay anh ăn uống ít quá, em nói di Tư chưng yến cho anh nè".

Cô cầm bát yến lên, triu mến đưa cho Trần Nam, anh múc một thìa thổi cho nguội rồi đút cho cô.

"Há miệng..."

"Cái này là tằm bỏ cho anh đó". Cô chu miệng.

"Ăn chung, em cũng cần được tằm bỏ mà, em xem mặt em xanh đến mức nào rồi".

Hai người ríu rít như hai chú chim, ai cũng cố mỉm cười cho đối phương đừng lo lắng về mình, nhưng thực ra trong lòng mỗi người đều nặng nề như có tảng đá lớn.

Điện thoại Trần Nam bỗng nhiên réo inh ỏi, anh đưa tay ấn nút nghe, để cả loa ngoài.

"Chuyện gì?"

" Giám đốc, công nhân ở các xưởng A, G, H đang biểu tình đòi lương, tình hình đang rất náo loạn".

Phía bên kia truyền tới tiếng la lối ồn ào của đám đông, cúp máy, Trần Nam vứt chén yến sang một bên.

" Đi, chúng ta đến công ty".

" Anh định giải quyết chuyện này thế nào?"

Thanh Tú lo lắng hỏi.

" Chắc phải dùng cách hôm trước".

Nói rồi Trần Nam đi lại tú lấy áo khoác, Thanh Tú còn đứng tần ngần.

" Trần Nam, đối với công nhân anh không thể dùng lời nói của mình như đối với nhân viên được..."

" Tại sao?"

"... Họ là lao động nghèo, hằng tháng tiền chi tiêu chỉ trông chờ đến lương, dùng lời nói không thuyết phục được họ đâu, mà phải có tiền..."

Nói xong Thanh Tú đi vào phòng vệ sinh thay đồ, để lại Trần Nam đứng yên lặng một góc, tiền? Đã đến mức không có tiền trả cho công nhân rồi, liệu còn cách nào cứu vãn được cái công ty này?

Quai hàm người đàn ông bạnh ra, anh nắm mạnh vào bức tường đến đỏ cả tay, răng nghiến lại.

" Ái Lê, có phải chính em bày ra cái trò này để trả thù, để ép anh vào đường cùng không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Khi Trần Nam và Thanh Tú đến nơi, công nhân ở các xưởng đã tụ tập rất đông, tiếng la hét, chửi bới mỗi lúc một lớn.

" Mau trả lương cho chúng tôi, trả lương cho chúng tôi".

Minh Thành gần như bị đám đông bao vây, mặc dù rất nhiều bảo vệ đứng ra can ngăn dẹp loạn nhưng tình hình không có dấu hiệu giảm nóng.

" Mọi người bình tĩnh".

Minh Thành ra sức trấn an, nhưng dường như đám đông càng loạn hơn.

" Bình tĩnh cái gì, đã mấy ngày nay chúng tôi không có tiền đóng gạo, không có tiền trả tiền nhà, bảo làm sao chúng tôi bình tĩnh được".

" Đúng rồi, đúng rồi, cách đây hai ngày anh cũng nói như vậy, rốt cuộc là có trả tiền cho chúng tôi không hả?"

Minh Thành bị bao vây tứ phía đến toát cả mồ hôi hột, cố gắng lắm anh thoát khỏi vòng vây, nhảy lên được một cái thùng phuy gần đó.

" Mọi người hãy nghe tôi nói, chúng tôi không phải không trả mà là công ty đang gặp chút khó khăn, vài ngày nữa sẽ..."

Mọi người nghe nói như vậy không những không thông cảm mà còn trắng trợn uy hiếp.

" Không nói nhiều nữa, một là trả lương ngay hôm nay cho chúng tôi, hai là chúng tôi sẽ đập nát mấy cái xưởng này trước khi ra đi".

" Đừng vậy.."

" Đừng vậy, có trả hay không?"

Loại sự việc này khiến Minh Thành nhất thời không biết xử lý thế nào, anh cũng không thể một mình đối phó được với gần cả ngàn công nhân như vậy được, đám đông đã vây quanh anh đến mức muốn trốn cũng không có đường trốn rồi.

Thanh Tú đưa mắt nhìn Trần Nam, hai người này giờ đang đứng yên lặng một góc xa quan sát, tình thế hỗn loạn như vậy cô cũng lần đầu gặp phải, trong

lòng tất nhiên sốt ruột như có lửa nhưng người đàn ông bên cạnh thì không như vậy, khuôn mặt cương nghị của anh không có một chút chuyển biến nào, đôi mắt đắm chiều suy nghĩ gì đó rồi tiến đến phía trước.

Minh Thành từ đằng xa thấy Trần Nam đi tới thì thở phào trong lòng, cả đám đông theo ánh mắt anh mà di chuyển hướng đến người đàn ông trong bộ vest đen kia.

"Kia hình như là giám đốc..."

"Đúng rồi, chính là giám đốc..."

Đám đông nhận ra Trần Nam, liền vây quanh anh và Thanh Tú la lớn.

"Giám đốc xin hãy trả lương cho chúng tôi..."

"Trả lương cho chúng tôi".

Khỏe mắt Trần Nam khẽ giật nhẹ một cái, anh nhớ đến lời Thanh Tú nói, họ là dân lao động tháng nào cần tiền tháng đó, bây giờ có đứng đây phân trần, thuyết phục để được sự thông cảm cũng chỉ vô ích. Đôi mắt trầm tĩnh của anh khẽ quét quanh một lượt, mọi người vì cái nhìn đó mà không dám la lối nữa, một lúc sau anh cất tiếng.

"Mọi người, trong ba ngày nữa nhất định sẽ có lương, mọi người hãy trở về xưởng làm việc đi".

Lời nói cứng rắn, chắc như đinh đóng cột của anh vẫn khiến ít nhiều người nghi ngờ.

"Giám đốc, ngài nói thật chứ?"

Thanh Tú đứng bên cạnh gờ môi cất tiếng.

"Chính miệng giám đốc nói lẽ nào là không thật sao?"

"Thôi được rồi, giám đốc nói thì chúng ta tạm tin đi".

"Chúng tôi cho ngài 3 ngày, nếu không chúng tôi quyết không nhân nhượng".

Nói rồi đám đông kéo nhau đi, đôi mắt Trần Nam u ám nhìn theo họ, chưa bao giờ anh nghĩ mình lại rơi vào tình thế này, ông chủ của Trần Minh đây sao? Thật thảm hại, người đàn ông cười tự giễu mình rồi lẳng lặng bước đi.

"Thanh Tú..."

Thanh Tú vừa xoay người chuẩn bị rời đi đã bị giọng của Minh Thành gọi, cô quay lại, thấy anh vừa nhảy từ trên chiếc thùng phuy xuống, mặt còn ướt đầm mồ hôi.

Rất nhanh anh đã chạy đến đứng bên cạnh, hơi thở hỗn hển.

"Chúng ta nói chuyện một lát được không?"

Trần Nam đưa mắt nhìn hai người, nhưng rồi anh cũng không có ý phản đối, nhanh chân rời đi, Thanh Tú hơi lưỡng lự giây lát nhưng rồi cô cũng đi cùng Minh Thành.

Vào phòng làm việc, chiếc áo vest bị người đàn ông vứt không thương tiếc vào một xó, cả người nặng nhọc ngồi phịch xuống ghế.

"Hoàng Hải, cậu đến ngân hàng rút toàn bộ tiền mặt trong tài khoản cho tôi".

Hoàng Hải đứng bên cạnh, nhìn nét mặt lạnh lẽo của Trần Nam anh cũng đoán được giám đốc muốn làm gì, nên cất tiếng với âm giọng rất nhỏ.

"Ngài muốn dùng tiền của mình để trả lương cho công nhân?"

Trần Nam nhắm một ngụm trà, đầu lưỡi bỗng cảm nhận vị trà hôm nay có vị đắng vô cùng.

"Đúng vậy, đủ không?"

"Lần trước ngài đã dùng số tiền rất lớn để đầu tư vào bản thiết kế sản phẩm chip i4 rồi, tiền mặt hiện chỉ còn hơn hai mươi tỉ thôi, số tiền này chắc đủ".

Đó cũng là số tiền mặt cuối cùng của người đàn ông, bởi anh đã đổ hết vào sản xuất rồi, trong khi sản phẩm ứ trệ chất đống chất khối trong kho không có chỗ tiêu thụ. Bây giờ nếu dùng số tiền kia trả lương cho công nhân cũng chỉ giải quyết được một tháng, trong thời gian đó nếu không tìm được đầu ra cho sản phẩm hậu quả sẽ thế nào? Tiền một đồng anh cũng không còn, công nhân bãi công nghỉ việc, chính thức phá sản.

Nhưng nếu bây giờ anh không giải quyết tiền bạc sòng phẳng, ba ngày nữa liệu có yên?

Thôi thì liệu một phen, ít ra cũng duy trì sản xuất được một tháng, từ từ sẽ nghĩ cách.

"Làm như lời tôi nói đi".

"Vâng thưa giám đốc".

Hoàng Hải đi ra đến cửa thì bị Trần Nam gọi lại.

"Hoàng Hải.."

"Giám đốc còn gì cần dặn?"

Trần Nam lấy cây viết ghi vài dòng lên một mẫu giấy nhỏ, sau đó anh gấp cẩn thận rồi đưa cho Hoàng Hải.

"Cậu âm thầm tìm hiểu cho tôi 3 công ty này hiện đang hợp tác với ai?"

"Rõ, thưa giám đốc".

Cánh cửa khép lại, người đàn ông ngã người ra sau ghế, trong đầu anh hiện lên vô vàn thắc mắc. Anh đã từng có lúc nghĩ chuyện này cho bố con Ái Lệ làm, nhưng rốt cuộc anh đã rơi vào tình thế đường cùng, người như Ái Lệ đáng lẽ phải xuất hiện rồi, không những vậy mà còn phải dương dương tự đắc, ra điều kiện yêu sách này nọ với anh. Nhưng hoàn toàn là im lặng, thậm chí anh cho người điều tra cũng không biết cô hiện giờ đang làm gì, ở đâu.

Vì vậy suy nghĩ của anh mơ hồ rẽ một hướng khác, anh cho Hoàng Hải tìm hiểu ba đối tác lớn nhất từ trước đến nay xem nếu không hợp tác với anh thì họ đã hợp tác với ai? Anh không tin những công ty bề thế này tự dưng không kinh doanh mặt hàng chip điện tử béo bở nữa, chắc chắn là có gì khuất tất phía sau.

Quán cà phê gần công ty...Tiếng nhạc êm tai như không nổi khuấy động không gian yên tĩnh, li nước cam sánh vàng trước mặt nhưng Thanh Tú cũng không có tâm trạng để uống, cô chống cằm nhìn ra xa.

"Em với anh ta sắp kết hôn?"

Đôi mắt Thanh Tú chậm rãi dời tầm nhìn, đôi đồng tử trong vắt đáp lên khuôn mặt của Minh Thành.

"Ai nói với anh vậy?"

Minh Thành đưa tay khuấy li cà phê sữa như để che đậy bối rối, cố gượng nở một nụ cười.

"Thì anh ta hủy hôn với Ái Lệ, chẳng phải sẽ cưới em sao?"

Giọng của người đàn ông nghe như có một chút ích kỉ trong đó.

Thanh Tú nhếch môi cười.

"Anh cũng thấy tình hình công ty rồi, tâm trạng đâu mà anh ấy nghĩ đến chuyện kết hôn nữa".

Thanh Tú cũng từng nghĩ đến chuyện vui đó, nhưng có lẽ trời không chiều lòng người, có quá nhiều việc xảy đến, hay đến ông trời cũng không muốn hai người ở bên nhau nên mới gieo xuống nhiều trắc trở như vậy?

"Em có biết sự tồn tại của công ty bây giờ mong manh thế nào không, nếu em theo anh ta tương lai sẽ rất khổ..."

Ngay cả Minh Thành, người mà cô xem là người anh trai tốt bụng cũng nói những lời thế này sao.

"Minh Thành, em không quan trọng việc sướng khổ, chỉ cần được bên cạnh anh ấy, em không hối tiếc điều gì cả..."

Đáy mắt Minh Thành khẽ dao động, nếu một ngày công ty đổ bể, Trần Nam thất bại, Thanh Tú vẫn hết lòng hết dạ với anh ta ư.

"Dù anh ta trắng tay, em..."

"Em cũng vẫn luôn yêu anh ấy như vậy".

Minh Thành chưa nói hết câu đã bị Thanh Tú cắt ngang, cô biết anh cũng không có ác ý gì, có lẽ là do quá lo lắng, sợ cô buồn, khổ... nhưng trong lòng cô rõ hơn ai hết điều mà mình thực sự cần là cái gì.

"Không còn việc gì nữa thì em về công ty trước đây".

Mình Thành nhìn bóng lưng mảnh mai đang đi nhẹ nhàng trong gió, ánh nắng sáng bừng một con đường, con đường đó đương nhiên không có anh. Người đàn ông mãi mãi nhìn đến nỗi đánh rơi cái thìa, âm thanh leng keng rơi vào lòng anh như nhắc nhở.

" *Mình Thành, đừng ảo tưởng nữa, cuối cùng mày cũng chỉ là một người anh trai... anh trai thôi, nghe rõ chưa, dù người ta có rơi vào bước đường cùng cũng không có chỗ cho mày đâu*".

Khóe môi anh mỉm cười, chua xót...

Ba tuần sau...

Tình hình công ty vẫn giậm chân tại chỗ, ai nấy đều hoang mang, chỉ một tuần nữa thôi là lại đến kì trả lương, lần này... chắc chắn rơi xuống vực thẳm..

Trần Nam đi ra ban công, nhìn Thanh Tú ngồi bất động một chỗ, anh đưa tay vuốt tóc cô.

" Em đang nghĩ gì?"

Thanh Tú giật mình, lúc này mới nhận ra mình đã ngồi ở đây rất lâu đến nỗi đôi chân tê cứng, cũng không biết anh ra ngoài về lúc nào.

" Em đang ngắm sao".

Trần Nam đưa hai tay lên vai cô xoay chiếc ghế lại đối diện với mình, đuôi mắt anh khẽ nheo lại.

" Em có biết nói dối không, bầu trời đêm nay đen ngòm, sao ở đâu ra?"

Thanh Tú cười lấp liếm, cô biết mình không thể qua mắt anh được nên đứng lên, nhưng cái miệng nhỏ bỗng la lên một tiếng nhỏ.

" Ấy da..."

Đôi chân cô tê đến nỗi không thể nhấc lên được, vừa lúc đó Trần Nam đã cúi người xuống vòng tay qua sau cái lưng nhỏ nhắn nhấc bổng cô vào phòng.

Ánh đèn dịu dịu cùng với hương thơm nhẹ nhàng từ cơ thể mềm mại kia khiến đầu óc Trần Nam lơ lửng. Anh đặt cô xuống giường rồi lấy hai bàn tay chà xát mạnh vào nhau để tạo hơi ấm sau đó xoa bóp đôi chân cho cô, một cảm giác khoan khoái truyền đến khiến đôi mắt Thanh Tú khép lại, miệng vẫn nở một nụ cười mãn nguyện, cô chỉ ước sao được anh bóp chân cho như vậy suốt đời.

Người đàn ông đang ngồi, hình ảnh cô nằm đó cùng nụ cười khiến lòng anh rạo rực, thực tế là cô đã ở đây với anh nhiều ngày rồi, nhưng tối đến thì phòng ai nấy ngủ, hai người cũng chưa thân mật lần nào ngoại trừ những nụ hôn. Tối nay, anh vừa ra ngoài với bạn về, trong người có hơi men nên cảm xúc ó ạt kéo đến, được năm phút anh không màng đến việc xoa chân xoa tay nữa, lập tức nằm xuống ôm thân hình kia vào trong lòng.

Thanh Tú quay sang rúc vào ngực người đàn ông, cảm nhận được lồng ngực anh đập mạnh hơn bao giờ hết, cô vừa mở mắt ra đã bị đôi môi anh phủ lấy, ngọt ngào, dây dưa không dứt...

Đêm yên tĩnh, hai hơi thở chỉ muốn hòa làm một, ham muốn của Trần Nam đã lên đến đỉnh điểm, anh đưa tay lên gỡ từng cúc áo trên người Thanh Tú, bầu ngực trắng ngần lấp ló khiến anh không cưỡng lại được mà cúi xuống hôn...

" Ừm."

Bị kích thích điểm nhạy cảm, Thanh Tú khẽ rên nhẹ một cái, hàng lông mi cô run rẩy liên hồi, bàn tay bấu chặt lấy tấm lưng rộng lớn của anh...

Con sóng tình đang sắp đến cao trào, ai ngờ Trần Nam dừng lại, anh đưa tay cài lại cúc áo cho Thanh Tú. Mặc dù người mình đã nóng đến mức muốn nổ tung, anh cố gắng kiềm chế dục vọng của bản thân, thì thâm vào tai cô.

" Anh muốn lần đầu của hai chúng ta phải lãng mạn nhất, tâm lí của em phải thật thoải mái".

Thanh Tú nằm trong vòng tay người đàn ông, không nhận ra toàn thân mình cứng đờ, một cảm xúc hạnh phúc lẫn trân trọng ủa tới, hơn ai hết cả hai người đều hiểu bản thân đang căng thẳng, lo lắng chuyện công ty thế nào... cô nhướn người lên hôn lên đôi môi anh một cái.

" Hôm nay anh vừa được một người bạn giới thiệu một công ty bên Nhật, họ đang cần mặt hàng của chúng ta, sáng mai anh sẽ bay qua bên đó thương lượng".

Đáy mắt Thanh Tú reo vui, cô vội vàng ngồi bật dậy.

" Thật chứ?"

" Ừ, chỉ cần thỏa thuận được giá cả là ổn".

Cô ôm chầm lấy Trần Nam vì vui mừng, anh sẽ làm được, anh sẽ xoay sở được, đó là những gì cô luôn cố gắng tự động viên mình thời gian qua.

Sáng hôm sau tại sân bay...

Trần Nam ôm Thanh Tú một lúc rồi hôn lên tóc cô, trong lòng mặc dù hơi buồn nhưng cô cũng nở một nụ cười. Trần Nam không muốn cô đi cùng anh chuyến công tác này, anh nói cô ở nhà giúp anh điều hành công ty, nhưng đó chỉ là cái cớ, thực ra anh biết cô bị say khi đi máy bay nên mới tìm lí do để cô ở lại.

"Anh đi đây, sẽ về nhanh thôi, em ở nhà đừng đi lung tung, muốn đi đâu thì nói Hoàng Hải đưa đi".

"Em biết rồi, anh làm như em là con nít không bằng".

Đã đến giờ, Trần Nam nhìn cô âu yếm cười rồi quay sang Hoàng Hải.

"Đề mắt tôi cô ấy".

"Vâng, thưa giám đốc".

Người đàn ông xoay người bước đi cùng thư kí Linh, Thanh Tú đứng đó nhìn anh đi thật xa, trong lòng tràn ngập hi vọng và vui sướng. Còn Trần Nam, anh cũng mang tâm trạng vô cùng phấn chấn, anh nghĩ rằng chuyến công tác này sẽ rất nhanh, rất thuận lợi nên để Thanh Tú ở lại, không ngờ... đó là quyết định sai lầm lớn nhất của anh, bởi anh không biết bị kịch dành cho cô đang sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Thanh Tú vừa trở về ngôi biệt thự đã thấy chiếc fortuneer của bà Dung đậu ngoài sân, hình như hơn một tháng từ ngày Trần Nam xuất viện mới thấy bà đến, đôi khi cô tự hỏi không biết mối quan hệ giữa hai mẹ con họ rốt cuộc có vấn đề gì mà lại lạnh nhạt như vậy.

Cô đứng lưỡng lự ngoài bậc thềm, bàn tay vô thức bút không biết bao nhiêu chiếc lá của chậu cây kiểng gần đó, trong lòng sợ hãi không biết phải đối mặt với bà ra sao, nếu bà biết cô đã ở đây hơn một tháng liệu có để yên hay không? Trần Nam đi rồi cũng chẳng còn ai có thể bảo vệ cho cô được nữa.

Còn đang lo lắng thì cô bỗng nghe giọng bà vọng ra, hình như đang nói chuyện với dì Tư.

"Tôi nói có sai đâu, là tại nó mà thằng Nam mới ra nông nổi như vậy".

Tim Thanh Tú đập mạnh một, vậy là bà Dung đã biết việc công ty lâm vào cảnh bế tắc, là bà đang ám chỉ tai họa từ cô mà ra, trong mắt mọi người cô đúng là một tên tội đồ không hơn không kém, một cảm giác nặng nề tràn tới khiến mi mắt cô sụp xuống, một lúc sau mới nghe giọng nói khấp khểnh của dì Tư.

"Thôi bà chủ đừng trách mắng cô Tú nữa, dù sao cô ấy cũng luôn bên cạnh chăm sóc cậu chủ rất tốt, còn là người kè vai sát cánh trong công việc với cậu chủ..."

"Chị cũng bênh vực cho nó..."

Bà Dung cắt ngang lời của dì Tư, đôi mắt phượng sắc sảo nhìn bà đầy dò xét.

"Tâm trạng của thằng Nam dạo gần đây thế nào?"

Sự ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt khắc khổ của dì Tư, từ trước đến nay có mấy khi bà Dung để ý đến tâm trạng của Trần Nam, hai mươi tám năm trời bà chỉ toàn làm theo ý mình, câu hỏi này quả thực khiến dì Tư bất ngờ đến nỗi không biết phải trả lời thế nào.

"À.. thì.."

"... Dạo này cậu chủ rất bận rộn việc ở công ty, cộng thêm chưa hồi phục hẳn sau vụ tai nạn nên sức khỏe cậu ấy còn chưa được tốt lắm... nhưng có cô Tú ở đây tâm trạng cậu chủ khá là vui vẻ..."

"Nó có nói đi Nhật khi nào về không?"

"Dạ, chắc cũng 1, 2 ngày gì thôi".

" Thôi được rồi, khi nào nó về đi nhớ tắm bỏ thêm cho nó".

Thanh Tú còn đang đứng lấp ló sau chậu cây thì tiếng bước chân của bà Dung đã sắp ra đến nơi, cô cũng không còn đường trốn nữa nên bước lên thêm, vừa lúc đối diện với bà ngay cánh cửa rộng lớn.

" Cháu chào bác".

Cô cất tiếng chào, khuôn mặt bị ánh nắng buổi sáng hắt lên loang lổ, mắt chỉ dám nhìn xuống mũi giày của mình. Một lúc sau không thấy động tĩnh gì cô nâng tầm mắt lên, bất gặp đôi mắt kia đang nhìn mình chăm chăm, bầu không khí vô cùng căng thẳng, bà Dung bước đến gần cô vài bước, điều duy nhất Thanh Tú nghĩ về hành động của bà tiếp theo chắc hẳn sẽ là một tát...

Nhưng vài giây sau bà chỉ nhìn cô một rồi bước đi, không có bất cứ lời nói hay hành động nào bộc phát... điều này làm Thanh Tú ngỡ ngàng rất lâu, đây không giống tính cách xưa này của bà, bởi vì bà rất ghét cô, lần nào gặp cũng miệt thị chẳng ra gì...

Thanh Tú nhanh chân bước vào nhà mặc cho trong lòng có bao thắc mắc, đi Tư đứng ở một góc phòng khách nhìn cô cười hiền hậu, cô cũng không hiểu ý tứ trong nụ cười đó của bà, chỉ khẽ chào " đi Tư" một tiếng rồi lên phòng thay đồ chuẩn bị đến công ty.

Khi cô quay xuống đã thấy Hoàng Hải chờ sẵn dưới sân, đang mở sẵn cửa xe đợi.

" Tôi đi taxi được mà". Cô nhìn anh thắc mắc.

" Tôi làm theo lệnh của giám đốc".

Thanh Tú nhìn gương mặt lạnh như tiền của Hoàng Hải, cô biết chắc chắn Trần Nam đã dặn dò anh ta như vậy nên cũng không muốn làm khó dễ, liền ngồi vào trong xe. Suốt đoạn đường đi không ai nói với ai lời nào, Thanh Tú ở đây cũng lâu rồi, chạm mặt với Hoàng Hải không ít lần nhưng cô vẫn không thể có cảm giác thân quen với người này, thực sự Hoàng Hải là một người cực kì lạnh lùng và khó gần, nếu cô hỏi anh một câu gì đó anh sẽ chỉ đáp lại ngắn gọn, và không bao giờ hỏi lại cô bất kì điều gì.

" Chiều tôi đón cô".

Còn đang tự lự thì chiếc xe đã đến nơi lúc nào, Thanh Tú đưa mắt nhìn Hoàng Hải rồi mở dây an toàn.

" Được, cảm ơn anh".

Cô bước xuống xe, đứng nhìn chiếc Ford khuất trong dòng xe cộ tấp nập rồi đi vào cổng công ty, hôm nay bầu trời trong xanh, thoáng đãng như chính tâm trạng của cô lúc này, bởi niềm hi vọng về chuyển công tác của Trần Nam ở Nhật đang tràn ngập trong lòng.

Tại sân thượng của một tòa nhà cao vút, người đàn ông đứng nhìn xa xăm vào không gian bao la của vũ trụ, một tay kẹp điếu thuốc, miệng chậm rãi nhả từng vòng khói thuốc, tay còn lại áp điện thoại lên tai.

" Cơ hội đến rồi, hành động đi, làm cho khéo léo một chút".

Cúp máy, hắn ta búng điếu thuốc ra xa, khóe môi nhếch lên một nụ cười thâm hiểm.

Buổi chiều tại công ty...

Còn khoảng 30 phút nữa là đến giờ tan ca, Thanh Tú tranh thủ xử lí cho xong các tài liệu, báo cáo thì Ngọc Mai xuất hiện.

" Tú..."

Thanh Tú hơi giật mình vì Ngọc Mai vào phòng mà không gõ cửa, nhưng rồi cô nghĩ hai người thân thiết như vậy nên cũng không câu nệ gì, gấp tài liệu lại để sang một bên. Khi cô ngược lên bỗng nhận ra dạo này bận rộn không gặp, nay nhìn Ngọc Mai rất khác, thời gian vừa rồi chẳng phải cô ấy bị điều chuyển xuống xưởng ư, tại sao nhìn càng đẹp, càng sành điệu hơn chứ không có vẻ gì là cực khổ, thiếu thốn? Nhưng suy nghĩ ấy chỉ lướt qua trong đầu, Thanh Tú cũng không quá để tâm đến việc đó, cô mỉm cười.

" Có chuyện gì mà lên tận đây tìm mình vậy?"

Ngọc Mai đặt chiếc giỏ xách xuống bàn cười xởi lởi, đập vào mắt Thanh Tú là nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, cái giỏ này giá của nó chắc chắn không dưới mười triệu, cô ngược mắt nhìn Ngọc Mai đầy ngạc nhiên, định hỏi ở đâu ra tiền mà xài đồ đắt đỏ như vậy thì đã bị câu nói của Ngọc Mai chặn lại.

" Tú, mình rủ cậu đi ăn".

Thanh Tú hơi bất ngờ nên gương mặt còn đơ ra, chưa kịp phản ứng đã bị Ngọc Mai kéo cánh tay lay lay.

" Mình nộp đơn xin nghỉ rồi, muốn mời cậu đi ăn để chia tay".

"Sao nghĩ vậy? Cậu sẽ làm việc ở đâu?" Thanh Tú tròn xoe mắt hỏi.

"Chuyện dài dòng lắm, lát nữa mình sẽ nói rõ hơn".

Thanh Tú mang một bụng tò mò, nhìn Ngọc Mai tự dưng cô nghĩ đến việc có khi nào cô ấy quen được vị đại gia nào đó nên mới có tiền "tút tát" bản thân như vậy, lại còn không cần công việc ở đây nữa, lẽ nào có ai chống lưng sao?

"Được, vậy đợi tan ca rồi đi".

"Đi luôn chứ đợi gì nữa, đằng nào cũng còn có nửa tiếng nữa, lâu rồi chúng ta không đi cùng nhau mà..."

"Đi... đi nào"

Thanh Tú bị chèo kéo đến mức mềm lòng không thể từ chối, cô khẽ lườm Ngọc Mai một rồi phì cười, quả thực cũng lâu rồi hai người chưa có dịp tâm sự cùng nhau, cô cất tài liệu vào tủ rồi khoác tay Ngọc Mai rồi đi.

"Cậu đó nha Tú, có trắng quên đèn, ở bên cạnh giám đốc đẹp trai nên không còn nhớ người bạn này nữa".

Giọng Ngọc Mai trách móc bên tai khiến Thanh Tú có chút áy náy, đúng là từ đợt Trần Nam bị tai nạn cô bận rộn chăm sóc anh, sau đó lại chuyển đến nhà anh ở, đi làm đều do anh đưa đón nên dường như cũng chẳng có thời gian cho bạn bè, cô nhìn Ngọc Mai cười chống chế.

"Sao quên được, chẳng phải bây giờ đang đi cùng nhau sao?"

"Mình mà không lên tận phòng lời thì cậu có đi không, gồm giám đốc đi công tác rồi thì mình cũng phải thoải mái chút chứ".

Hai người đang chuyện trò thì thang máy đã dừng ở tầng trệt, vừa bước ra đại sảnh Ngọc Mai liền đưa mắt ngó nghiêng ra phía ngoài, cô nhìn thấy chiếc xe của Hoàng Hải thấp thoáng đậu trước cổng công ty nên níu tay Thanh Tú vào một góc.

"Mình cần đi vệ sinh một lát".

"Ừ, vậy cậu đi đi, mình đứng đây đợi".

Ngọc Mai đưa cái giỏ nhờ Thanh Tú giữ dùm rồi đi vào phòng vệ sinh, chưa được hai phút cô đã quay ra, mặt nhăn nhó.

"Đồng người quá, mình mắc lắm rồi không đợi được đâu, hay tui mình ra nhà vệ sinh ở cổng sau đi".

Thanh Tú nhìn bộ dạng khổ sở của Ngọc Mai nên cũng không suy nghĩ gì nhiều, lại bị cô ấy kéo tay lôi đi nhanh chóng nên chỉ còn cách đi theo, đến khi Ngọc Mai giải quyết xong thì đi ra cười vui vẻ.

"Thoải mái quá, đi thôi".

Ngọc Mai nhận lại giỏ xách của mình rồi bước đi.

"Mai, sao đi đường này? "

Thanh Tú thấy Ngọc Mai không đi ra cổng trước mà đi theo hướng ra cổng sau thì thắc mắc hỏi, nhưng câu trả lời của Ngọc Mai lập tức đập tan bao nghi ngờ trong lòng cô.

"Đằng nào mình đi ra cổng sau cũng nhanh hơn, với lại đi đường này thì thuận đường đến nhà hàng hơn".

Nhìn vẻ nhiệt tình của Ngọc Mai, Thanh Tú không một chút đề phòng, cứ vậy vô tư đi cùng người bạn mà bản thân cho là thân thiết nhất, không biết từ đầu đến cuối chỉ là một vở kịch nhằm lôi kéo cô ra cổng sau để tránh Hoàng Hải, nhằm thực hiện một mưu đồ đen tối phía sau.

Chiếc taxi dừng trước cổng một nhà hàng sang trọng, Thanh Tú quả thực chưa thể thông nào chuyện tại sao Ngọc Mai có thể mời mình đến một nơi như thế này, và càng ngạc nhiên hơn khi không thấy bất cứ thực khách nào ngoài hai người.

Trên chiếc bàn rộng lớn, hai người ngồi đối diện nhau.

"Cậu thích ăn gì, gọi món đi".

Ngọc Mai mỉm cười đưa quyển menu về phía Thanh Tú, cô nhận lấy và gọi qua loa vài món, thực ra việc ăn uống không còn quan trọng đối với cô, điều cô quan tâm và muốn biết nhất lúc này là tại sao Ngọc Mai có sự thay đổi lớn như vậy, từ một người đơn giản chất phác, trên vai còn gánh nặng bố bệnh và em gái còn đi học, lại trở thành một người sành điệu, trên người toàn đồ hiệu, và còn ánh mắt nữa... hình như nó không còn ngây thơ, trong sáng như lúc trước, mặc dù vẫn vui vẻ cười nói đó nhưng lại mang một cảm giác vô cùng xa lạ.

Cứ quẩn quanh với đồng câu hỏi trong đầu thì thức ăn đã được mang lên, Ngọc Mai nhanh nhẹn gọi người phục vụ.

"Cho thêm một chai rượu nhẹ".

"Vâng, có ngay".

Thấy Thanh Tú cứ nhìn mình chăm chăm, Ngọc Mai gấp thức ăn cho cô rồi cười xởi lởi.

"Sao nhìn mình ghê vậy, mới hơn một tháng không gặp đã nhớ bạn đến mức đấy rồi sao?"

"Mai, cậu nói đi, tiền ở đâu ra mà cậu phung phí như vậy?"

Ngọc Mai không trả lời, cô nhận lấy chai rượu từ nhân viên phục vụ rồi rót vào li, đưa về phía Thanh Tú.

"Uống với mình một li đi".

"Cậu chưa trả lời mình".

Thanh Tú nghiêm nét mặt.

"Cậu làm gì trầm trọng vậy".

Nói rồi Ngọc Mai uống cạn li rượu của mình.

"Tú, cậu còn nhớ lần chúng ta đi uống rượu ở quán đồ nướng không, lúc ấy thật là vui vẻ".

Thanh Tú nhìn điệu bộ của Ngọc Mai, cảm nhận như cô ấy đang bắt mắ chuyện gì đó, cô cũng không ngần ngại uống cạn li rượu của mình, dù sao khi cô buồn cũng có người đi uống rượu giải sầu cùng, bây giờ cũng muốn chia sẻ cảm giác với Ngọc Mai một chút.

"Cậu vẫn còn nhớ chuyện đó ư?"

Nghĩ đến chuyện ngày đó Thanh Tú có chút xấu hổ, lần ấy cô buồn nên rủ Ngọc Mai đi ăn, hậu quả là say đến không biết trời trăng mây gió gì, và Trần Nam đã đưa cô về ngôi biệt thự, mọi rắc rối cũng từ đó mà bùng nổ, tình cảm của hai người cũng từ đó mà nảy sinh.

"Nhưng lần đó chúng ta không có tiền, chỉ vào quán bình dân, uống bia Sài Gòn thôi".

Đôi mắt Thanh Tú long lanh khi nghĩ đến chuyện cũ, rồi cô di chuyển cái nhìn lên người Ngọc Mai.

"Còn bây giờ chúng ta đang ngồi ở nhà hàng sang trọng, uống rượu ngoại xa xỉ".

Lời nói của cô có chút giễu cợt trong đó, nhưng Ngọc Mai không tức giận, cô khẽ nhếch miệng.

"Cậu đang thắc mắc tại sao mình có nhiều tiền phải không?"

Thanh Tú khẽ gật đầu, cô đang rất muốn nghe câu trả lời.

"Mình vừa trúng được một vố làm ăn".

Ngọc Mai rót thêm một li rượu nữa đưa về phía Thanh Tú.

"Nào cùng li chúc mừng mình đi".

Làm ăn? Cô bạn này xưa nay chỉ là nhân viên kế toán bình thường, lại biết làm ăn lớn ư? Thanh Tú chưa hiểu rõ vấn đề lắm nên cố hỏi.

"Cậu làm ăn cái gì?"

"Cái gì chẳng được, miễn là có tiền". Ngọc Mai cười lớn.

Thanh Tú cảm thấy khó hiểu với câu nói ấy, cô uống thêm một li nữa rồi định cất tiếng nhắc nhở bạn mình đừng nên vì tiền mà làm gì phạm pháp. Nhưng lời chưa kịp thốt ra bỗng nhiên cảm thấy mắt mình hoa đi, rõ ràng nhìn thấy Ngọc Mai đứng dậy đi về phía mình, khoảng cách vô cùng gần nhưng sao không thể nhìn rõ, chỉ thấy một đốm sáng lấp lóe, ý thức dần dần như u mê, mắt chỉ muốn sụp xuống.

"Mai, sao mình buồn ngủ quá, không mở mắt ra được".

Khóe môi Ngọc Mai câu lên một nụ cười nửa miệng, cô chậm rãi bước lại gần Thanh Tú, tiếng gót giày nện chói tai xuống nền. Ánh mắt lóe lên tia nhìn nham hiểm, cô kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thanh Tú, kéo cô dựa lên vai mình.

"Ngủ đi, càng sâu càng tốt, lúc tỉnh dậy để xem mày còn dám dùng cái bộ mặt thanh cao đó để sống không".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58

Hoàng Hải ngồi trong xe đôi mắt vào công ty, trên đùi anh là một tập tài liệu vừa điều tra được để cẩn thận trong một cái túi màu đen, khi vừa thu thập được anh định sẽ gọi điện báo cáo ngay cho Trần Nam nhưng nghĩ thế nào lại thôi, có lẽ đợi anh về nước cũng không muộn.

4 giờ 45 phút, đã quá giờ tan tầm nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Thanh Tú đâu, nghĩ thầm có lẽ cô còn bận việc nên Hoàng Hải xuống xe, đi uống cà phê ở một quán gần đó. Mãi đến gần 5 giờ 30, khi công ty không còn một bóng nhân viên nào anh mới rút điện thoại gọi cho cô.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Ba cuộc gọi đi nhưng chỉ nhận được tiếng nhân viên tổng đài máy móc, người đàn ông bỗng thấy bất an trong lòng, anh chạy vội vào công ty, lên đến tầng 7 thì thấy căn phòng làm việc của Thanh Tú đã khóa ngoài. Khóe môi Hoàng Hải mím chặt, rõ ràng anh đã đợi ngoài cổng công ty từ rất sớm nhưng không hề thấy cô đi ra, lẽ nào đã lên đi bằng cổng sau, sự nghi ngờ trong lòng Hoàng Hải lên đến đỉnh điểm khiến đôi mắt anh sắc lạnh hơn bao giờ hết.

Tại sân bay quốc tế Tokyo...

Trần Nam vừa đáp chuyến bay xuống, tâm trạng anh khá tốt nên gương mặt vô cùng thoải mái, anh cùng thư kí Linh đón taxi đến khách sạn đã đặt sẵn trước đó, chiếc xe chậm rãi chạy trên đường, người đàn ông nhả nhả đưa mắt ra cửa kính.

Bây giờ là gần cuối tháng tư, thời tiết ở Tokyo khá dễ chịu, trải dài hai bên đường là sắc hoa anh đào nở rộ, từng cánh hoa mỏng manh rơi trong gió tạo một khung cảnh vô cùng nên thơ, lãng mạn, nhìn hai bên đường đâu đâu cũng tràn ngập màu hồng của hoa, xa xa có những cặp tình nhân đang chụp hình làm kỉ niệm.

Trong lòng người đàn ông bỗng dâng lên một niềm tiếc nuối, biết ở đây đẹp như vậy anh đã đưa Thanh Tú đi cùng, ít ra sau khi kí kết làm ăn với đối tác, anh sẽ đưa cô đi ngắm cảnh, chắc hẳn cô sẽ rất thích thú. Đẳng nào cũng không thể thay đổi được, anh thờ dài nhủ thầm kết hôn xong sẽ đưa cô đến đây hưởng tuần trăng mật, đáy mắt bỗng hiện ý cười cho rằng đó cũng không phải là ý tưởng tồi.

Chiếc xe chạy một đoạn nữa thì đi qua một trung tâm mua sắm, ánh mắt Trần Nam nhìn chằm chằm vào một cửa hàng mỹ phẩm, điều này khiến thư kí Linh ngồi bên cạnh không khỏi tò mò.

"Giám đốc, anh cũng quan tâm đến mỹ phẩm của Nhật Bản ư?"

Người đàn ông khẽ mỉm cười.

"Tôi nghe nói hãng Shiseido này rất nổi tiếng thì phải, khi nào kết thúc chuyến công tác chúng ta ghé vào đó".

Thư kí Linh vui đến không giấu được nụ cười rạng rỡ, gì chứ nói đến mỹ phẩm là cô thích ngay, mới nãy định mở lời tương tự nhưng không dám, bây giờ nghe giám đốc nói như vậy cô quả thực muốn xong việc cho nhanh để đi mua sắm.

Nhưng rồi một giây nào đó cô lại bỗng cảm thấy có chút đố kỵ trong lòng, khẽ nhìn sang vị giám đốc cao ngạo tuấn tú bên cạnh, anh như thế này lại đi quan tâm đến chuyện mua mỹ phẩm cho phụ nữ ư? Thanh Tú thật là có phúc bảy đời, cô ước gì mình cũng được một người đàn ông nào đó "sùng" như vậy.

Chiếc taxi đỗ trước cổng khách sạn Akasaka, Trần Nam vừa đẩy cửa xe bước xuống đã nghe tiếng chuông điện thoại réo ồm ồm, anh ấn nút nghe rồi đưa lên tai.

"Chuyện gì vậy?"

"Giám đốc... Thanh Tú mất tích rồi".

Giọng Hoàng Hải như gáo nước lạnh tạt vào mặt Trần Nam khiến anh đờ đẫn, Hoàng Hải lo lắng một thì tâm trạng anh chuyển biến đến mười, lập tức cất tiếng quát trong điện thoại khiến thư kí Linh đứng bên cạnh phải giật mình.

"Cái gì, chẳng phải tôi nói cậu để mắt tới cô ấy sao?"

"Tôi xin lỗi, chiều nay tan ca tôi đã đến đón cô ấy từ rất sớm... thế nhưng cô ấy đã lên đi cổng sau và không nói với tôi một tiếng nào, điện thoại cũng không liên lạc được".

Ấn đường Trần Nam cau chặt, lên đi, tại sao Thanh Tú phải trốn Hoàng Hải trong khi anh ta là chỗ thân cận, cô ấy đâu ham chơi hay hồ đồ đến mức đó, bản thân anh trước khi đi cũng đã dặn dò cô muốn đi đâu thì nói Hoàng Hải chờ đi, có cảm đoán gì mà phải trốn đi, sự lo lắng bắt đầu bủa vây lấy Trần Nam.

" Cậu tìm trong công ty chưa?"

" Dạ, không có một góc ngách nào mà tôi chưa tìm".

"... Giám đốc, có chuyện này không biết có nên nói..."

" Nói mau".

Trần Nam gất gông cắt ngang.

Hoàng Hải hít một hơi thật sâu, anh biết khi mình nói ra sự thật này ắt hẳn sẽ có chuyện động trời, nhưng sự logic, trùng hợp của nó khiến anh không khỏi nghi ngờ.

" Tôi vừa điều tra ra 3 đối tác lớn của chúng ta hiện giờ đang hợp tác với CENX, còn nữa... CENX vừa tung ra thị trường một sản phẩm mới y hệt mẫu sản phẩm i4 của chúng ta, nhưng giá thành rất thấp, đó là lí do tại sao lôi kéo được các đối tác của chúng ta".

Lỗi tai của Trần Nam còn đang lừng bùng thì lời của Hoàng Hải giáng mạnh cho anh một đòn nữa.

" Mẫu sản phẩm i4 đó là do Thanh Tú giữ, anh có nghĩ chính cô ấy đã để lộ cho CENX biết không?"

Và bây giờ, khi nhân dịp công ty suy sụp, Trần Nam ra nước ngoài cô đã cao chạy xa bay, không chừng " tình cũ không rủ cũng tới", đang vui vẻ với Quốc Đại cũng nên, đối với Hoàng Hải nghi vấn này càng lúc càng lớn hơn, rõ ràng hơn.

CENX? Quốc Đại? Mất Trần Nam bỗng long lên sông sọc khi nghĩ đến cái tên này, là tên khốn này đã giở trò. Nhưng tại sao hắn ăn cắp được mã sản phẩm i4? Đúng là anh đã giao cho Thanh Tú giữ bản thiết kế, đang định tiến hành triển khai sản xuất thì anh gặp tai nạn.

Người đàn ông bỗng nhiên bối rối, anh lần lượt xâu chuỗi sự việc lại, sự nghi ngờ của Hoàng Hải không phải là vô căn cứ, nhưng rồi trái tim đang đập mạnh mẽ trong lồng ngực của anh thì mách bảo Thanh Tú không thể là người như vậy, cô không thể vì Quốc Đại mà phản bội anh...

" Hoàng Hải, cậu nghe đây chắc chắn Thanh Tú đang gặp chuyện, bằng mọi cách phải đi tìm cô ấy".

Cúp máy, Trần Nam nhìn sang thư kí Linh.

" Đặt vé quay về nước lập tức".

" Nhưng mà giám đốc, khó khăn lắm chúng ta mới hẹn được đối tác, giờ đột ngột hủy như vậy... hậu quả..."

" Tôi nói quay về cô có nghe rõ không? "

Trần Nam rống to khiến thư kí Linh sợ xanh mặt, cô lí nhí vâng dạ làm theo lời anh, trong lòng không hiểu vì sao giám đốc thay đổi 180 độ như vậy, vừa rồi còn vui vẻ, chỉ một cú điện thoại đã khiến anh mất hết bình tĩnh. Mất 6 tiếng mới bay được tới đây, giờ muốn quay về nước cũng mất chừng ấy thời gian, e là còn lâu hơn.

Ngồi trên máy bay quay về, lòng người đàn ông nóng như có lửa đốt, chỉ hận tại sao bản thân lại lơ là cảnh giác như vậy? Rõ ràng CENX là tập đoàn cạnh tranh từ trước đến nay, vậy mà khi công ty gặp chuyện anh đã không nghĩ đến sớm, mà cứ hướng nghi ngờ đến Ái Lệ, rốt cuộc là bị Quốc Đại chơi cho một vỏ, bây giờ nhân cơ hội anh ra nước ngoài không biết hắn ta đang giở trò gì với Thanh Tú.

Anh cúi người đầy mệt mỏi, nhớ đến ánh mắt buồn bã của cô ở sân bay khi tiễn anh, lòng lần nữa dâng lên cuộn cuộn như sóng trào, giá như anh tỉnh táo một chút, giá như đưa cô đi theo cùng... bao nhiêu cái giá như vậy lấy Trần Nam khiến hai thái dương anh như muốn nổ tung.

Chỉ sợ rằng tất cả đã quá muộn...

Tại một khách sạn ở Sài Gòn...

" Người tôi đã đưa đến rồi, tiền đâu?"

Quốc Đại nhìn thấy Thanh Tú mắt nhắm nghiền nằm bất động trên giường thì nở một nụ cười, sau đó hướng ánh mắt lên người Ngọc Mai.

" Chừng nào cô ta tỉnh, tôi mới đưa tiền".

Người đàn ông chậm rãi đi đến bên cửa sổ châm một điếu thuốc, sau đó quay lưng lại nhìn chiếc giường rộng lớn giữa phòng, phả khói thuốc về hướng đó.

Ngọc Mai mất hết kiên nhẫn, cô đi lại gần rồi giật lấy điếu thuốc ném ra ngoài cửa sổ.

" Rõ ràng anh nói tôi bỏ thuốc mê nó, đưa đến khách sạn này coi như xong việc, giờ lại muốn lật lọng?"

Quốc Đại cười nửa miệng, châm một điếu thuốc khác.

"Nhưng cô đã cho cô ta uống quá liều rồi, đã mấy tiếng còn chưa tỉnh".

"Mục đích của anh chẳng phải muốn cưỡng hiếp nó sao, tỉnh hay không thì có gì quan trọng?"

"Cô em, cô chưa từng làm tình hay sao? Như vậy có khác nào "chơi" một con sextoy, cái tôi muốn là đầu óc cô ta phải thật tỉnh táo, để cảm nhận cái sự sung sướng đó".

".. Ha...ha...ha"

Giọng cười của Quốc Đại vang lên trong căn phòng vắng không khác gì của một con quỷ, Ngọc Mai bỗng nhiên rùng mình.

"Đội nó tỉnh thì cũng đến lúc người của Trần Nam tìm ra, anh muốn chết ư?"

"Ha..ha, cô cũng thông minh lắm, cho nên bây giờ cùng tôi đưa cô ta ra ngoại thành, tiền sẽ có đầy đủ".

"Quốc Đại, anh...?"

Ngọc Mai định giờ tay tát người đàn ông, nhưng hắn đã nhanh chóng chớp lấy, bẻ tay cô quặt ngược ra sau.

"Cô dám?"

Kề răng rít lại, Quốc Đại siết tay Ngọc Mai đau buốt, ném ánh mắt khinh bỉ lên khuôn mặt cô, sau đó từ từ buông ra, hất cô văng vào một góc phòng.

"Muốn có tiền thì phải làm cho tới nơi tới chốn". Quốc Đại nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo.

"Việc của tôi đã xong, anh muốn đưa nó đi đâu thì tự mà đưa đi".

Ngọc Mai gân cổ cãi, cô đã làm đúng theo thỏa thuận lúc đầu.

Quốc Đại tiến tới gần, một động tác mạnh bạo bóp lấy cằm cô.

"Cô ăn cái gì mà ngu như vậy? Cô đưa cô ta tới đây, bây giờ tôi đưa ra, cô muốn lộ tẩy cả đám sao?"

Ngọc Mai không còn cách nào khác, đã đâm lao thì phải theo lao, bây giờ bỏ cuộc nửa chừng chắc chắn sẽ không lấy được tiền, số tiền đó lớn như vậy, cô không dại gì mà để vụt mất.

Mười phút sau, chiếc xe từ từ rời khỏi khách sạn, lao vút đi giữa đêm khuya vắng lặng, từ từ khuất vào con đường đồi núi với cây cối um tùm, tiếng cú, tiếng quạ vang lên trong bóng tối nghe thật thê lương náo nề.

Đến ngoại thành trời cũng tờ mờ sáng, chiếc xe dừng trước một ngôi biệt thự cổ kính, nằm ẩn hiện giữa vùng đồi núi hoang sơ. Ngọc Mai lăm lét nhìn ngó xung quanh một vòng, ngôi nhà này nằm biệt lập lại tường cao kín cổng, cô khẽ thở phào, có mười Trần Nam cũng không tìm tới được nơi này.

Ngọc Mai nhanh chân chạy theo Quốc Đại, hắn ta đang bế Thanh Tú đi vào nhà, lúc này cô vẫn chưa tỉnh, toàn thân dật dẹo tựa trong vòng tay của Quốc Đại. Ngọc Mai không thể hiểu nổi tại sao Quốc Đại lại phải hao tâm tốn trí đưa đến tận đây, chẳng phải anh ta muốn cưỡng hiếp sao? Tại sao không hành động khi còn ở Sài Gòn? Hay là anh ta đưa đến đây để thỏa sức mà dâm vò, đây gọi là quá yêu hay là quá hận?

Đi vào ngôi nhà sang trọng rộng lớn nhưng Ngọc Mai cứ thấy rợn rợn, tuy nó sạch sẽ như vậy nhưng dường như không có vết tích của người ở, không ngờ Quốc Đại lại có một "căn cứ" mật ở nơi xa xôi này.

Đi vào phòng ngủ, Quốc Đại vứt Thanh Tú xuống chiếc giường rộng, nhìn gương mặt trong lành còn say ngủ, khoe môi hắn nhếch một nụ cười. Bàn tay đưa lên mon man gò má trắng hồng, cơ thể này hắn đã từng ôm qua, bờ môi này đã từng say đắm thế nào, thế mà cô lại chưa từng thuộc về hắn, đã vội cao chạy xa bay đến với người đàn ông khác, mà tên đàn ông đó lại là đối thủ trên thương trường, nổi nhục này hắn nhất định phải rửa cho được.

Quốc Đại đứng dậy, hắn cởi áo khoác vứt vào một góc rồi lấy một sợi dây trói hai tay Thanh Tú lại.

"Tiền đâu?"

Bị câu nói từ sau lưng đánh động, người đàn ông quay người lại đi ra phía cửa nơi Ngọc Mai đang đứng.

Vừa lúc này Thanh Tú đã tỉnh dậy, trong cơn mơ hồ cảm thấy cổ họng mình khô khốc, cô ngơ ngác nhìn xung quanh phòng, chẳng phải cô đã đi ăn cùng Ngọc Mai sao? Sao bây giờ lại ở đây?

Khi đầu óc tỉnh táo hơn một chút thì Thanh Tú nhận ra hai tay mình đang bị trói chặt, cô hướng ánh mắt ra phía cửa, liền thấy một bóng lưng đàn ông quen thuộc, đứng đối diện anh không ai khác chính là Ngọc Mai, cuộc đối thoại của họ lập tức lọt vào tai cô.

"Tiền đây".

Quốc Đại đưa cho Ngọc Mai một chiếc giỏ đầy ắp tiền, cô ta nhận lấy, đôi mắt sáng rực như sao trên trời.

"Khá khen cho cô, vì tiền mà bán cả bạn mình". Quốc Đại cười giễu cợt.

"Có người mua thì mới có người bán, anh cũng bỉ ổi chẳng kém gì tôi đâu mà lên mặt dạy đời".

"Cứ từ từ mà hưởng thụ vui vẻ nhé, tôi đi đây".

Ngọc Mai cười phớt lờ, cô ta nhanh chóng xem qua số tiền trong giỏ rồi quay người bước đi.

"Ngọc Mai, đứng lại".

Âm thanh trong trẻo vang lên từ trong phòng khiến Ngọc Mai khựng lại, tỉnh rồi ư? Nghe hết rồi ư? Nhưng rồi cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, quay vào phòng, mỉm cười nhìn cô gái đang bị trói trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Trần Nam vừa xuống máy bay đã vứt hết lại đồ đạc cho thư kí Linh, vội vã lên xe của Hoàng Hải, chiếc xe lập tức lao vút đi.

Trong xe, không khí vô cùng im ắng, người đàn ông mở điện thoại, nhanh chóng truy cập vào một phần mềm đã được cài đặt sẵn. Đôi mắt nâu chăm chú nhìn lên màn hình, hai chân mày của anh khẽ cau chặt lại.

"Đi về hướng đông ngoại thành".

Hoàng Hải bẻ tay lái, chiếc xe quay 90 độ rồi chuyển hướng, âm thanh của động cơ kết hợp với tiếng gió rít đập vào không gian vô cùng mạnh mẽ, khàn trượng. Hoàng Hải không hỏi nhiều, anh chỉ nghe mệnh lệnh và tập trung thực hiện nhiệm vụ, kỹ năng lái xe của anh cũng có thể xếp vào hạng đẳng cấp nên không bao lâu đã bỏ xa trung tâm thành phố, thẳng tiến đến vùng núi non mịt mù.

"Giám đốc, anh có nghĩ Thanh Tú, không phải cô ấy gặp chuyện, mà chính là cô ấy bỏ đi với Quốc Đại không?"

Mặc dù không phải người nhiều chuyện nhưng Hoàng Hải không ngăn được sự tò mò nên cất tiếng hỏi phá tan bầu không khí căng thẳng.

Trần Nam vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, mọi cảnh vật hai bên đường đều được anh thu vào tầm mắt, dường như anh muốn phân tán sự chú ý đến thiên nhiên để che giấu sự lo lắng trong lòng, nghe Hoàng Hải hỏi như vậy ruột gan anh thêm rối bời, nhưng sự tin tưởng đối với Thanh Tú vẫn không hề thay đổi.

"Hoàng Hải, cậu chưa yêu nên không thể hiểu đâu".

Hoàng Hải nhìn sang, phát hiện gương mặt Trần Nam nhuộm đầy vẻ mệt mỏi, anh đã ngồi suốt chuyến bay dài sang Nhật, lại lập tức bay về, nói không chừng cũng chưa ăn uống gì.

"Trên xe có ít bánh mì, anh có muốn ăn không?"

Trần Nam xua tay, tâm trí anh lúc này còn đâu mà đặt vào ăn uống nữa. Vừa đến ngã ba đường, Hoàng Hải giảm tốc độ rồi nhìn Trần Nam ý hỏi rẽ hướng nào, Trần Nam chăm chú cúi nhìn màn hình điện thoại lần nữa rồi dùng ngón tay chỉ về phía bên phải, chiếc xe tăng tốc tiếp tục lao đi.

"Giám đốc, anh dựa vào đâu để xác định phương hướng?"

Hoàng Hải vẫn giữ vững tay lái, lướt lướt qua một đoạn đường đầy ổ voi ổ gà.

"Cậu còn nhớ món đồ tôi đặt chỗ ông Thái chứ?"

"Vâng, tôi nhớ".

Đó là một sợi dây chuyền có mặt hình ngôi sao đính đá, chính Hoàng Hải là người đi lấy nó về, ban đầu anh cũng hơi thắc mắc tại sao Trần Nam không mua ở một cửa hàng trang sức nào đó, mà phải đặt hàng chỗ ông Thái cả mấy tháng tháng mới có, lẽ nào có gì đó đặc biệt?

"Giám đốc...là..."

Hoàng Hải gần như phán đoán ra được.

"Đúng... bên trong mặt dây chuyền có gắn chip định vị".

Đó cũng là lí do vì sao vừa về nước Trần Nam đã có hướng đi cụ thể, lần Thanh Tú đi lạc ở Đà Nẵng và suýt bị kẻ xấu cưỡng hiếp đó đã khiến Trần Nam nghĩ ra ý định này, cũng may lần này nhờ có nó mà anh mới lần theo dấu được, nếu không chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Nhưng trong lòng người đàn ông vẫn rất nặng nề bởi vì không biết hiện giờ tên khốn Quốc Đại đã làm gì tổn hại đến Thanh Tú hay chưa, hơn nữa khi càng đi sâu vào vùng núi rậm rạp, sóng điện thoại gần như mất và tín hiệu kết nối với con chip kia cũng rất chập chờn. Điều hòa trong xe được mở hết công suất nhưng trần Trần Nam vẫn tứa đầy mồ hôi, dù khuôn mặt anh không thể hiện cảm xúc gì nhưng sự bất an trong lòng thì mỗi lúc một lớn.

Khi đó tại ngôi biệt thự trên núi, người mà Thanh Tú gọi là bạn thân đang dần dần hiện nguyên hình là một kẻ tham lam, xảo quyệt.

"Mai, cậu đang làm cái trò gì?"

Thanh Tú nghiêng người ngồi dậy, hai cánh tay cố gầy dựa nhưng đã bị trói chặt vào nhau từ lúc nào, cô đưa ánh mắt dò xét về phía Ngọc Mai, chỉ ước sao những lời vừa rồi là nghe nhầm, Ngọc Mai sẽ giải thích cho cô, sự thật không phải như vậy.

Nhưng trái với suy nghĩ của cô, Ngọc Mai chậm rãi bước đến, chỉ nở nụ cười mỉa mai rồi hờ hững đáp.

"Chẳng phải nghe thấy nãy giờ rồi sao, còn hỏi thừa làm gì?"

Nhìn giỏ tiền Ngọc Mai cầm trong tay Thanh Tú thật sự bàng hoàng, cô bạn thân thiết đây sao? Vì số tiền đó mà lừa cô đi nhà hàng, rồi đưa đến đây cho Quốc Đại, rốt cuộc hai người họ đang bày mưu tính kế gì? Hay chỉ là...

"Mai, cậu nói đi, là Quốc Đại giờ trò, hấn ta ép cậu làm như vậy đúng không?"

Giọng Thanh Tú van nài hơn bao giờ hết, cô tuyệt đối không tin người như Ngọc Mai lại có thể bán đứng mình.

"Ép? Cô nghĩ hấn ép được tôi sao? Bớt mơ mộng huyễn hoặc đi".

Điều bộ chưa ngoa này của Ngọc Mai khiến Thanh Tú giật mình, điều đó khác nào cô ta đang xác nhận tất cả những gì cô nghe hai người họ nói là thật.

"Cậu? Bán tôi cho Quốc Đại, vì số tiền kia?"

Đôi mắt Thanh Tú mở tròn, cô không biết là mình quá ngu ngốc đến nỗi không hiểu, hay là vì quá sốc mà còn hỏi như vậy.

"Ha... ha..ha"

Ngọc Mai nhìn biểu hiện kia thì cười sang sảng, cô ta bước tới gần chiếc giường, cúi người sát đến khuôn mặt đang bắt đầu đỏ lên của Thanh Tú.

"Tôi bán cô cho Quốc Đại, đúng."

Nói rồi Ngọc Mai lấy ngón tay mình luồn một mớ tóc trên mặt Thanh Tú, từ từ quấn lại, Thanh Tú nghiêng người né sang một bên nhưng không được, đến khi ngón tay kia đã quấn đến tận da đầu, Ngọc Mai siết mạnh lọn tóc một cái khiến Thanh Tú đau đến tê dại.

"Nhưng không phải chỉ vì số tiền này, cô... tất cả vì cô mà Minh Thành mới từ chối tôi".

Căn phòng vắng vẻ, giọng của Ngọc Mai hét lên đến chói tai, tay cô ta vẫn chưa buông ra khỏi đầu Thanh Tú, liên tục siết mạnh ngón tay, đám chân tóc của Thanh Tú bị kéo căng hết mức, cảm tưởng da đầu như sắp bị lòi ra, cô đau đến cắn răng vào môi muốn bật máu.

"Cậu thừa biết tôi không yêu anh ấy, tại sao lại ghét tôi như vậy?"

"Nhưng trong lòng anh ta chỉ nghĩ đến cô".

Ngọc Mai buông tay, hất mạnh Thanh Tú ra một góc, còn mình thì ngồi bịch xuống mép giường, giỏ tiền cũng rơi xuống một bên. Cô nghĩ đến người đàn ông kia, cô yêu anh như vậy, theo đuổi lâu như vậy nhưng một chút tình cảm cũng không nhận được, tại sao anh chỉ nhìn thấy Thanh Tú, cô ta rốt cuộc cũng là một người có xuất thân tầm thường, tại sao đàn ông nào trong công ty này ai cũng để mắt đến cô ta chứ?

"Mai, chúng ta là bạn bè thân thiết, tại sao cậu lại có những suy nghĩ tiêu cực như vậy?"

Nghe giọng nói trong trẻo thuần khiết kia, Ngọc Mai vùng dậy, căm giận nhìn Thanh Tú.

"Bạn bè thân thiết? Nếu cô thực sự coi tôi như vậy thì tại sao lúc tôi bị điều chuyển xuống xưởng cậu không thuyết phục được Trần Nam? Cậu có hiểu được hoàn cảnh của tôi lúc đó không? Cha ốm, em gái còn đi học, một tháng lương được hơn 5 triệu, cô nghĩ tôi sống được ư?"

Thanh Tú cúi gầm mặt, cô lúc đó không phải không muốn giúp mà là Trần Nam quá cương quyết cô không thể thuyết phục được, chẳng lẽ vì chuyện này mà Ngọc Mai sinh ra căm hận cô đến như vậy.

"Mai, chẳng phải lúc đó Trần Nam đã hứa nếu cậu làm tốt sẽ..."

"Im đi."

Ngọc Mai chỉ tay vào mặt Thanh Tú, cắt ngang lời của cô ánh mắt mỗi lúc một tối đi.

"Anh ta yêu cô như vậy, chỉ cần cô mở lời năn nỉ một chút là được... chẳng này, rõ ràng là không muốn giúp tôi".

"Mai, không phải như cậu nghĩ đâu..." Thanh Tú cố phân trần.

"Câm miệng lại, đừng giả nhân giả nghĩa với tôi nữa, trên đời này ai cũng khinh vì tôi nghèo, cả cô cũng thế... từ ngày cô được Trần Nam để mắt tới, cô có còn coi tôi là bạn nữa không?"

"Cậu nói như vậy được sao Mai?"

Giọng Thanh Tú bỗng nghẹn lại, cô lúc nào lại không nghĩ Ngọc Mai là người bạn gái thân cận. Nếu cô không nghĩ như vậy thì lúc ông Hoàng bệnh nặng cần tiền phẫu thuật cô van xin Trần Nam ứng tiền trước để làm gì? Lúc đó mọi sĩ diện của cô trước mặt anh đều vứt hết, chỉ mong anh chấp nhận, sau đó cô không hề hé miệng nửa lời để đòi lại số tiền đó, trong khi chính mẹ cô lúc đó ở quê không có tiền đóng cho bọn nạng lải, đến nỗi chúng đòi đốt nhà. Những việc cô làm khi ấy là hoàn toàn nghĩ đến Ngọc Mai, tại sao cô ấy lại không nghĩ đến, lại có thể nói những lời phũ phàng như vậy?

"Mai, cậu quên rồi sao, lúc bố cậu bệnh..."

"Bố tôi bệnh, à tôi cảm ơn sự cao cả của cô rất nhiều..."

Ngọc Mai cười khinh miệt...

"Nhưng mà... cuộc đời của Ngọc Mai này khổ rồi, dù sao cũng phải vươn lên".

"Cậu vươn lên bằng cách hèn hạ như vậy sao?"

"Đúng tôi hèn hạ, vì tôi không được người nhiều tiền để mất tới và chu cấp giống như cô, tôi không đủ mảnh khốc để người ta chết mê chết mệt như cô... nên tôi phải đi đường của mình thôi".

"Cậu nói như vậy là ý gì? Rốt cuộc thời gian qua cậu đã làm những gì?"

"Muốn biết không... ha ha, là... chính...tôi đã để lộ bản thiết kế sản phẩm i4 cho Quốc Đại, vì vậy mà CENX đã tung ra thị trường sản phẩm đó, đồng thời lôi kéo tất cả đối tác..."

"... Không nói nữa cô cũng hiểu rồi chứ?"

Thanh Tú nghe như có tiếng sét nổ, hai tai bỗng chốc ù đi, hóa ra công ty rơi vào tình thế cùng quẫn như vậy là do Ngọc Mai cấu kết với Quốc Đại. Nỗi buồn, thất vọng tràn tới khiến cô không muốn ngước mắt lên nhìn người đối diện nữa, cô co ro vào góc giường. Người mà cô luôn xem là người bạn thân thiết lại không từ bỏ một thủ đoạn nào để đẩy cô vào đường cùng, cô vạn lần không thể tin được, bản thiết kế đó là do chính cô cất giữ, vì lý do gì lộ ra ngoài?

Nhưng cô quên mất rằng cái ngày trường phòng thiết kế đưa tài liệu đến, đúng lúc Ngọc Mai cũng ở đó, cô ta đang khóc lóc chuyện bị điều xuống xưởng, khi thấy Thanh Tú cất vào trong tủ khóa lại, mắt cô ta chăm chú nhìn, trong lòng bỗng nghĩ đến ý tưởng xấu xa...

Trời quả thực chiều Ngọc Mai hết sức khi ngay chiều hôm đó Trần Nam gặp tai nạn, trong lúc bối rối Thanh Tú đã đưa chìa khóa nhờ cô ta về công ty lấy điện thoại, không ngờ cô ta đã mở tủ ra và dùng điện thoại của mình chụp lại toàn bộ bản thiết kế cùng các thông số kỹ thuật. Kế hoạch hoàn hảo trượt lọt như vậy thực sự không ai có thể nghĩ đến, cho đến lúc này khi nghe từng lời Ngọc Mai thốt ra, Thanh Tú còn ngỡ mình nghe nhầm.

Cô điên tiết hét lên.

"Mai... không ngờ, những gì tôi đã làm cho cô lại đổi lại được kết cục này".

"Ha.. ha, chưa là gì đâu, lát nữa đây tình cũ của cô còn những trò khác hay hơn đây".

Ngọc Mai quăng lại một nụ cười giễu cợt, cô cầm giỏ tiền lên rồi nghênh mặt bước đi.

"Ngọc Mai, những việc cô đã làm nhất định Trần Nam sẽ bắt cô phải trả giá".

Ngọc Mai xoay người, nét mặt giả vờ hiện lên tia nhìn ngậy ngô, hai tay ôm trước ngực.

"Ôi, tôi sợ quá đi..."

Sau đó cô ta cười rộ lên.

"...Cứ ở đó mà mơ đến Trần Nam đi, anh ta giờ đang vì vụ bên trời Nhật... mà thật sự có vẻ đi chẳng nữa, với cái nơi ngoại thành heo lánh này, cô nghĩ

anh ta sẽ tìm ra ư?"

Nói rồi Ngọc Mai đưa ra trước mặt một tấm hộ chiếu, hôn chụt một cái.

"Còn tôi... xin lỗi nhé bạn thân, từ giờ chúng ta không được gặp nhau rồi, tôi phải ra nước ngoài sống thôi".

"... Cứ ở đây tận hưởng đi, tôi nghĩ kĩ thuật của Quốc Đại không tồi đâu, anh ta sẽ đưa cô lên chín tầng mây, không khéo lúc đó cô sướng đến nỗi phải cảm ơn tôi ấy chứ".

Câu nói trào phúng cùng nụ cười nửa miệng ấy khiến Thanh Tú muốn nôn lập tức. Đến lúc này cô mới hiểu bản chất thật của Ngọc Mai là như thế nào, thật ửng công cho cô đã đối xử với cô ta tốt như vậy, sự bất lực cùng căm giận ùa đến khiến cánh môi Thanh Tú run lên.

"Tôi đã làm gì sai, tại sao cô lại giờ cái trò bí ối đó?"

"Ha..ha, cái sai của cô là quá đẹp, cái sai của cô là được người đàn ông kia mê đắm... tôi nhất định không để cô toại nguyện".

Ngọc Mai lần nữa bước đến gần Thanh Tú, túm lấy cằm cô.

"Để xem sau này rồi Trần Nam còn cưng chiều nữa không khi biết cô đã ô uế, tôi không có được hạnh phúc thì cô cũng đừng hòng được sống sung sướng, nghe rõ chưa?"

Đáy mắt Ngọc Mai đỏ ngầu, nhìn trừng trừng vào người đối diện. Khi định xoay người bước đi thì cô phát hiện trên cổ Thanh Tú có sợi dây chuyền sáng lấp lánh, nhìn qua cũng biết đó là đồ có giá trị, lòng tham nổi lên, lập tức đưa tay giật lấy.

"Cô làm cái gì vậy, đó là đồ của tôi".

Thanh Tú gãy người lên nhưng cô không có cách nào ngăn cản được vì hai tay đã bị trói, chỉ có thể gào thét.

"Trả lại cho tôi, đó là đồ Trần Nam tặng cho tôi, cô không được cướp nó".

Ngọc Mai cười mỉm, đưa sợi dây lên cao ngắm nghía.

"Cô lo gì chứ, Trần Nam giàu như vậy, cô muốn bao nhiêu sợi anh ta lại không mua được".

"... Nhưng mà cũng chưa chắc đâu nhì, khi anh ta biết cô đã qua tay Quốc Đại, không khéo anh ta đá thẳng cô ra đường ấy chứ.."

"Chắc chắc... tội nghiệp quá đi mất".

Nói rồi Ngọc Mai thu tay lại, mắt ánh lên tia nhìn đắc ý, bỏ sợi dây vào trong túi áo khoác rồi đi mất, nghe tiếng bước chân cô ta mỗi lúc một xa mà tâm trạng Thanh Tú như người trên cao bị té xuống vực. Thế mới biết trong cuộc sống này không gì là không thể xảy ra, người mà cô luôn coi là bạn tốt, là thân yêu nhất lại có thể ngầm ngầm hãm hại sau lưng. Tại sao lại như vậy? Tại sao Ngọc Mai lại biến thành một kẻ như vậy?

Thanh Tú nảo nề nằm vật ra giường, không biết tiếp theo tên khốn Quốc Đại lại chuẩn bị giờ trò gì, cô buồn bã nhìn xuống cổ, trong lòng tràn ngập nỗi tiếc vì bị mất sợi dây chuyền mà Trần Nam đã tặng. Cô chỉ đơn thuần nghĩ như thế, không hề hay biết rằng sợi dây đó là tín hiệu duy nhất để Trần Nam xác định được vị trí, lại bị mang đi mất rồi, đồng nghĩa với việc tìm ra cô còn mong manh hơn cả sợi tơ.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Chiếc xe đang lao với tốc độ như gió bỗng nhiên phanh thắng lại đột ngột, để lại phía sau một trận bụi đất đỏ mù mịt, Hoàng Hải đưa ánh mắt lo lắng về phía Trần Nam, không hiểu sao anh lại yêu cầu dừng lại.

"Có chuyện gì vậy giám đốc?"

Người đàn ông vẫn đang tập trung vào màn hình điện thoại, tia sáng màu vàng trên bản đồ đang nhấp nháy bỗng nhiên chuyển hướng rồi vụt tắt.

"Mất tín hiệu rồi".

Anh cố gắng truy cập phần mềm lần nữa, các ngón tay lướt trên bàn phím nhanh như chớp, cuối cùng cũng phải dừng lại, đôi mắt tối đen.

"Khốn kiếp thật, không có sóng".

Trần Nam cởi chiếc áo vest thẳng tay vứt vào một góc rồi mở cửa bước xuống xe, anh nhìn lên bầu trời đen kịt như sắp có giông. Nơi này xung quanh toàn là cây cối um tùm thăm thẳm, Quốc Đại chắc chắn có mưu đồ đen tối gì mới đưa Thanh Tú đến một nơi như vậy, trong lòng anh bây giờ, lo lắng bủa vây từ phía chẳng khác gì những nhánh dây leo bám chặt chẽ trên thân cây kia.

Hoàng Hải đưa mắt qua cửa kiếng, nhìn bóng dáng mệt mỏi bất lực của Trần Nam đứng đó, trong lòng cũng không dễ chịu gì, anh thò đầu ra cửa xe.

"Giám đốc, với tình hình này e rằng chúng ta không thể tìm được cô ấy đâu, hay là chúng ta quay về và nhờ sự giúp đỡ của cảnh sát".

"Tuyệt đối không thể quay về".

Người đàn ông lập tức cắt ngang.

"Nhưng trời sắp chuyển mưa rồi, điều kiện thời tiết này chưa chắc chúng ta có thể đi được".

Một động tác dứt khoát, Trần Nam mở cửa xe bước vào.

"Tiếp tục đi về phía trước, càng nhanh càng tốt".

Sự cương quyết bao phủ toàn bộ gương mặt người đàn ông, Hoàng Hải biết mình không thể cản anh được nên tiếp tục cho xe lao đi, dù biết là vô vọng nhưng không còn cách nào khác.

Tại biệt thự trên núi..

Ngọc Mai đi rồi, còn lại Thanh Tú nằm co ro trên chiếc giường rộng lớn, bên tai là tiếng điều hòa kêu nhẹ nhàng, cô cố gắng đứng dậy đi tìm cửa sổ vì muốn biết mình đang ở nơi nào, nhưng hoàn toàn vô ích khi các cửa sổ đều bị đóng kín, trong khi hai tay cô lại bị trói chặt vào nhau nên chẳng có cách nào mở được, bước chân của cô cũng bắt đầu xiêu vẹo.

Qua cách nói chuyện của Ngọc Mai lúc nãy cô cũng có thể suy đoán ra nơi này rất xa thành phố, có thể là một vùng núi hẻo lánh nào đó. Nhìn quanh căn phòng lạnh lẽo một lượt, đầu óc Thanh Tú bỗng chốc choáng váng, tối qua khi đi nhà hàng với Ngọc Mai cô đã chưa kịp ăn uống gì, bây giờ đã gần trưa, cô thật sự đói là người, cộng thêm khát nước khiến toàn thân đỡ đỡ, cổ họng khô khốc.

Không mấy chốc cô không còn đứng vững nữa mà lê người đến cạnh giường rồi nằm bẹp xuống, đôi mắt trĩu nặng từ từ khép lại, trong cơn mơ màng bỗng nhiên nhìn thấy Trần Nam, anh đứng đó, thân hình cao lớn vững chãi, nở một nụ cười triu mến về phía này.

"Trần Nam, anh đến rồi ư?"

Cô ngồi bật dậy, nụ cười trên môi chưa kịp nở đã vụt tắt, nhìn khắp nơi, nhưng cả căn phòng trống tuếch không một bóng người, chỉ có tiếng tích tắc trên tường và nhịp tim của cô đang nặng nhọc đập trong lồng ngực. Một cảm giác lo sợ truyền đến, khi sợ, người cô nghĩ đến đầu tiên không ai khác chính là Trần Nam, nghĩ đến anh, nước mắt cô không kiềm được mà rơi ra.

Có tiếng bước chân đến gần, Quốc Đại bước vào phòng, khắp người anh ta đều là mùi thuốc lá, từ khi nào anh ta lại hút thuốc nhiều đến như vậy? Sau vài giây quan sát, nhìn thân hình nhỏ nhắn nằm bất lực trên giường, người đàn ông tiến lại gần khẽ cười.

"Sao? Nhớ anh đến phát khóc luôn ư?"

Cùng với câu nói đó là bàn tay đưa lên vuốt ve gò má trắng trẻo, nhưng Thanh Tú đã quay mặt đi chỗ khác.

"Anh muốn gì?"

Người đàn ông ngồi xuống mép giường, giọng nói trầm khàn từ từ cất lên.

"Tú à, anh đã nói với em nhiều lần rồi, anh không quên được em, tại sao em không hiểu?"

Đáy mắt Thanh Tú vụt qua tia cười, sau đó cô lạnh lùng nhìn lên.

"Thật nực cười, ai là người tham vinh hoa phú quý, quyền cao chức trọng mà phản bội tôi, nói ra câu đó anh không thấy mình hèn sao?"

Ba năm tuổi trẻ yêu và tin tưởng, cuối cùng cô bị bỏ rơi như thế, thời gian ấy đối với cô chơi với, đau khổ đến nhường nào. Cô đã chọn cách im lặng ra đi không một lời trách móc, trên đời này có mấy ai bị phản bội lại có thể cao thượng được như vậy.

"Quốc Đại, anh giờ đã là ông chủ của tập đoàn lớn, lại có người vợ xinh đẹp như vậy, rốt cuộc còn muốn gì ở tôi?"

"Muốn gì ư?"

Quốc Đại mạnh bạo túm lấy đầu tóc Thanh Tú, nửa người trên của cô cũng bị lôi lên trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, ánh mắt đỏ ngầu của hắn bắn thẳng lên khuôn mặt xanh xao của cô, từng lời nhả ra chậm rãi.

"Điều tôi muốn rất đơn giản, sau này mỗi khi hấn ta đụng vào người cô, đều phải nghĩ đến việc, thân thể này của cô đã bị tôi giày vò nát nát rồi".

Quốc Đại buông tay, hất Thanh Tú ngã nhào ra giường, đáy mắt của hấn từng luồng nộ khí chất đầy.

Bàn tay Thanh Tú run run nắm lấy ga giường, cô không hiểu nổi một Quốc Đại chân thành cô từng biết, lại biến thành như vậy. Tại sao xung quanh cô, từng người thân, từng người yêu mến đều dần dần phơi bày bộ mặt xấu xa ra? Cánh môi yếu ớt cắt tiếng, từng chữ vang lên đầy thất vọng.

"Quốc Đại, tôi đã làm gì khiến anh căm giận đến như vậy?"

Trái tim cô nó qua đơn thuần, không biết rằng người đàn ông này đã biến thành cảm thù từ lúc nào, trong lòng hấn không phải vì còn yêu cô, mà là sự ghen ghét, đố kỵ với Trần Nam. Yêu nhau 3 năm hấn chưa chiếm được cô, cô lại đi yêu kẻ thù của hấn trên thương trường, sĩ diện hão của một thằng đàn ông đã khiến hấn không thể chấp nhận được điều đó, nên mới nghĩ ra cái trò bẩn thỉu này.

"Tôi có căm giận em đâu, tôi đang nghĩ cách khiến em sung sướng thôi mà ha...ha".

"Bỉ ỉ".

Thanh Tú nhỏ nước bọt vào mặt người đàn ông, sự khinh bỉ mà cô truyền qua ánh mắt khiến nụ cười trên môi hấn tắt ngấm, hấn điên tiết bóp lấy cằm cô.

"Cô dám".

Nói rồi hấn xé phăng chiếc áo sơ mi trên người Thanh Tú ra, từng tác da thịt mịn màng rất nhanh phơi bày trước mắt, hấn cúi xuống hôn cô ngấu ngiến như một tên dã thú.

"Sau này làm tình nhân của tôi đi, tiền tôi cho em không thiếu đâu".

Thanh Tú vùng vẫy, dùng chút sức lực yếu ớt để kháng cự, cô rướn người cắn vào bả vai hấn một cái, nơi đó lập tức in hằn dấu răng đỏ chót.

"Bóp".

Hấn giang tay tát một cái thật mạnh, trên đời này không có ai dám thách thùng từ chối hấn như vậy.

"Cô dám? Để xem tôi trị cô thế nào".

Thanh Tú bị cái tát vừa rồi làm cho hoa mắt ù tai, chưa kịp hoàn hồn đã bị Quốc Đại đè ra, hấn không chút thương tình xé nát chiếc váy trên người cô, thân hình cô lúc này ngoài đồ lót ra thì không có gì để che đậy nữa, làn da trắng nõn, đôi chân thon dài càng khiến người đàn ông lòng lộn, hấn không ngừng hôn lên người cô.

"Buông tôi ra...đồ khốn".

Trên đời này nếu nói hối hận điều gì nhất thì có lẽ đó là việc cô đã từng tin, từng yêu người đàn ông này, một từ khốn nạn cũng chưa đủ để diễn tả về con người thật của hấn.

"Buông ra..."

"Cứ la đi, để xem cô còn được bao nhiêu sức lực mà la nữa".

"Trần Nam nhất định sẽ bắt anh phải trả giá cho những việc xấu xa mà anh đã làm".

Nghe thấy tên người đàn ông kia, động tác của Quốc Đại bỗng dừng lại, mắt ánh lên tia nhìn thâm sâu.

"Trần Nam? "

Hấn buông cô ra, cất tiếng cười lạnh.

"Cảm ơn đã nhắc tôi nhớ, tôi phải tạo ra một món đồ quý để tặng cho hấn trong ngày cưới của hai người".

Nói rồi Quốc Đại ngồi dậy, hấn mở tủ ở góc phòng ra lấy một cái lọ nhỏ bằng thủy tinh, chậm rãi lắc nhẹ rồi đi lại mép giường.

"Anh muốn làm gì?"

Mây đen giăng khắp trời cuối cùng cũng đổ mưa tầm tã, giữa ban ngày mà ngỡ như chạng vạng tối, khắp vùng núi non bị bao phủ một màu xám xịt, tiếng sấm chớp đi đâu xé toạc không gian.

"Giám đốc, không thể chạy được nữa, phía trước đường rất lầy lội, chưa kể gió lớn như vậy sẽ có cây đổ".

Đôi mắt người đàn ông lạnh lẽo hơn bao giờ hết, lẽ nào đến ông trời cũng muốn đẩy anh vào đường cùng? Bàn tay anh nắm chặt đến nỗi nghe được tiếng kêu của các khớp ngón.

"Không được từ bỏ".

Hoàng Hải thở dài, vẫn biết Trần Nam quyết tâm như vậy, nhưng với điều kiện thời tiết này mà cứ dấn sâu vào trong núi e rằng người đã không tìm được mà còn chẳng khác nào đi tìm chỗ chết.

"Râm.."

Chưa kịp định thần chuyện gì thì bên cạnh xe một thân cây rất lớn đã đổ ầm, bao nhiêu chú chim từ trong hốc cây đập cánh bay lên kêu dáo dác, để lại một khoảng không trống rỗng.

"Anh thấy rồi đó, tình hình vô cùng nguy hiểm, chưa kể nếu trời cứ mưa lớn như vậy sợ rằng phía trước còn có đá lở".

Trần Nam im lặng, đôi mắt vốn đã đục ngầu mỗi lúc một tối hơn.

Quốc Đại chăm chú nhìn lọ thủy tinh rồi cất vào túi quần, bước chân ung dung ra ngoài trong vài giây rồi quay trở lại với một chiếc máy quay phim trong tay, hần lấy một cái khăn nhỏ cẩn thận lau chùi ống kính.

"Tôi chỉ muốn ghi lại khoảnh khắc ân ái của chúng ta, tặng Trần Nam làm quà cưới thôi..."

"Ha.. ha".

"Sao? Ý tưởng không tồi đấy chứ?"

Từng chữ lọt vào tai Thanh Tú, ghé tòm chính là những gì cô cảm nhận về người đàn ông lúc này, cô mím chặt đôi môi đã khô đến nứt nẻ, ánh mắt chứa đầy lửa giận.

"Anh nghĩ Trần Nam sẽ để tâm đến chuyện đó sao?"

Quốc Đại bật cười khanh khách, không ngờ cô còn quá thơ ngây như vậy, dù có yêu đến mức nào đi chăng nữa, không người đàn ông nào lại không để ý đến việc người phụ nữ của mình đã từng bị chà đạp. Hắn đặt chiếc máy quay phim lên chiếc bàn gần đó rồi bước lại chiếc giường rộng lớn, nâng cằm cô lên.

"Thanh Tú, tôi không thích sự cưỡng đoạt, như vậy không thú vị".

Nói rồi hắn móc chiếc lọ thủy tinh trong túi quần ra, đưa lên trước mặt cô.

"Nghĩ xem, nếu ngày cưới của hai người mà tôi cho phát đoạn video trong đó có cảnh giường chiếu của hai chúng ta, trong khi chính cô là người chủ động cầu xin tôi thì sao nhỉ?"

"Anh nghĩ tôi sẽ để anh đạt được ý nguyện sao?"

Quốc Đại lắc lắc lọ thủy tinh, đập vào mắt Thanh Tú là một chất lỏng màu đỏ đang sóng sánh.

"Một chút thôi thì đến cả nữ tu cũng không chịu được chứ đừng nói gì đến cô".

Dứt lời hắn bóp mạnh miệng cô, tay còn lại mở nắp chiếc lọ đổ thứ chất lỏng mà Thanh Tú biết chắc đó là thuốc kích dục vào miệng, cô không can tâm, cố cắn răng lại nhưng vô ích, bàn tay thô bạo của hắn đã khiến cô không còn chút sức lực để phản kháng.

"Quốc Đại, tại sao anh lại khốn nạn đến như vậy?"

Cuối cùng hắn cũng đã thành công trong việc ép cô uống hết cái thứ đồ thối đó, Thanh Tú cất giọng yếu ớt được một câu thì sau đó ho lên khụ khụ, toàn thân cô đã suy kiệt nên thuốc phát huy tác dụng rất nhanh, trước khi chìm vào mê man cô chỉ kịp gọi được hai chữ "Trần Nam" đầy nuối tiếc.

Đang nửa tỉnh nửa mê thì cô mơ màng nhận thấy khóe môi mình ướt ướt, mở mắt ra liền thấy Quốc Đại đang cầm li nước nhỏ giọt lên miệng mình, cô khát, thật sự vô cùng khát, cô họng không khác gì một cái sa mạc khô cằn nóng rát. Vì vậy mà cô rướn người lên muốn thêm chút nước nữa, nhưng người đàn ông không cho cô toại nguyện, hắn ném li nước vào góc phòng.

Không mấy phút sau trong người Thanh Tú đã thấy rạo rức, trên người áo váy đã bị hần xé từ lúc nào nhưng vẫn cảm thấy bứt rứt muốn cời tất cả đồ lót ra.

"Quốc Đại, cời trói cho tôi đi".

Hắn ta mỉm cười, chưa vội cời trói cho cô mà cời áo của mình trước, từng cơ bắp hấp dẫn đập vào mắt Thanh Tú, nhìn đôi mắt diễm lệ đang dán chặt

vào người mình, Quốc Đại cười giễu cợt.

"Sao hả? Muốn tôi coi trời để làm gì, để nhào vào lòng tôi ư?"

Thanh Tú liếm môi, đầu óc cô không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ nữa, cả cơ thể như đang bị hoocmon nữ điều khiển. Cô nằm trên giường uốn éo như một con rắn, hình ảnh này khiến Quốc Đại suýt mất kiểm soát, hắn chỉ muốn lao đến ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức. Nhưng sau một giây trấn tĩnh, hắn không vội vàng hành động mà đi lấy một cái lông vũ.

Thanh Tú bị chiếc lông cò vào những vùng nhạy cảm thì không chịu được, cảm giác khoan khoái nhột nhạt lan tỏa đến tê dại, cô liên tục ưỡn người lên khi cái vật mỏng manh mềm mại ấy lướt trên da thịt.

"Ừm."

Đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt bị kích thích đến ửng hồng, chính cô cũng không biết những hành động của mình lúc này là đang tự bán đứng mình.

"Cầu xin tôi đi, tôi sẽ cho cô sung sướng đến mê".

Quốc Đại vút cọng lông vũ, hắn đứng dậy khởi động máy quay phim rồi chìa thẳng về chiếc giường nơi có một người đang cất tiếng rên rỉ dâm dật, sau đó tiến lại gần.

"Cầu xin đi".

Quốc Đại cúi người, chiếc lưỡi điêu luyện của hắn mót say sưa mặt ngọt từ chiếc miệng xinh xắn kia, không lâu sau di chuyển xuống đôi gò bồng đảo nhức mắt, hắn hôn tới đâu Thanh Tú liền nổi da gà tới đó. Cô còn đang trong cơn phiêu du mộng mị thì hắn đã ngậm lấy đôi núm hồng mới chớm, bàn tay mân mê vùng gợi cảm phía dưới, đến khi toàn thân cô run rẩy mất tự chủ, hắn liền buông ra.

Đang trên mây bồng rơi xuống vực thẳm, toàn thân Thanh Tú trống rỗng chỉ muốn được lấp đầy, cái cần cổ trắng ngần của cô mướt mát mồ hôi, không ngừng thờ đóc.

"Quốc Đại, xin anh đừng dừng lại".

Người đàn ông nhếch mép cười, bàn tay hắn tìm những điểm nóng nhất trên người cô mà thăm dò, cảm giác vùng tam giác đã ẩm ướt tột độ, hắn biết thời cơ đã đến.

"Nói gì tôi nghe chưa rõ".

Nếu có từ nào đó để diễn tả người con gái lúc này thì u mê là chính xác nhất, Quốc Đại đã dùng cái thứ thuốc đó để làm cho cô chìm vào ham muốn dục vọng tột cùng, không còn phân biệt luân thường đạo lý là gì. Đầu óc cô bây giờ chỉ có một ý niệm duy nhất là khao khát được gần gũi đàn ông, bất kể là ai, cho nên cái miệng kia không ngừng rên rỉ.

"Cầu xin anh, cho tôi một lần..."

"Một lần thôi..."

Căn phòng vắng vẻ bị câu nói kia cùng khuôn mặt quyến rũ làm tăng thêm mấy phần ám muội, người đàn ông ngồi lên cỡi phăng chiếc quần trên người hắn ra, rồi từ từ quỳ xuống.

"Trần Nam, nghe cho rõ, nhìn cho kỹ, người đàn bà của mày đang ở dưới thân tao mà cầu xin tao chơi nó đây..."

"... Ha...ha..ha".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Mưa như trút nước, chiếc xe vẫn cố gắng men theo con đường trơn trượt mà tiến về phía trước, ngoài trời từng đợt gió đập mạnh vào kiếng xe, cùng với đó là những đợt lá khô rơi là tả trên không trung, theo hướng gió lao thẳng xuống mặt đất.

"Giám đốc, phía trước có xe đang đi tới".

Rừng núi heo lánh, mưa gió mạnh thế này nếu không có việc hệ trọng thì chẳng có ai điên dại mà lên hoặc xuống núi, đang nghĩ vậy bỗng điện thoại trên tay Trần Nam hiện lên tia chớp liên tục, anh ngồi thẳng người tập trung vào màn hình, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đáy mắt người đàn ông vụt qua tia sáng.

tuy rất nhanh nhưng vô cùng bén nhọn.

" Chặn đầu chiếc xe kia lại".

Tín hiệu kết nối với con chip đang rất gần, lẽ nào Thanh Tú đang ở trong chiếc xe kia?

" Kết..."

Kĩ thuật điều khiển xe của Hoàng Hải xưa nay vô cùng cao, chính xác và không gây tổn hại gì cho bản thân và đối phương, tài xế phía đối diện hạ cửa kính bực dọc nghiêng đầu ra.

" Chạy cái kiểu gì thế?"

Câu nói chưa dứt cái cổ của lão tài xế đã bị bàn tay to khỏe của Hoàng Hải tóm chặt, cô gái ngồi trong xe chưa kịp biết chuyện gì xảy ra đã nghe " ầm" một tiếng, cửa xe bị đá tung. Mắt Trần Nam chuyển sang đục ngầu khi trong xe không có Thanh Tú, anh hướng cái nhìn chết chóc lên người cô gái đang run lẩy bẩy kia.

" Giám... giám... đóc".

Một giây rất nhanh, cả người Ngọc Mai bị lôi ra khỏi xe, đứng lơ lửng trong màn mưa chưa kịp tỉnh táo đã bị bàn tay của Trần Nam xiết mạnh yết hầu.

Mắt người đàn ông tối sầm

" Đưa sợi dây chuyền ra".

Mưa tấp vào mặt lạnh đến rét run, mặt Ngọc Mai không biết vì lạnh hay sợ mà đã chuyển sang tím tái.

" Dây... chuyền.. gì.. ạ?"

Dứt câu, cổ họng cô đau đến nghẹt thở, cảm tưởng không còn chút khí ôxy nào, lực trên bàn tay Trần Nam tăng lên rất mạnh, một làn nước chảy qua khuôn mặt anh cũng không làm dịu đi cái biểu cảm đặng đặng sát khí đó. Ngọc Mai không ngờ anh lại có thể tìm tới đây, suýt chút nữa là cô đã có thể thoát rồi, chỉ cần lên máy bay và bắt đầu cuộc sống mới, không ngờ cái sự tham lam giật lấy sợi dây chuyền của Thanh Tú khiến cô bị tóm nhanh đến vậy, không khác nào là tự đưa mình đến chỗ chết.

" Á".

Sự dây dưa của cô khiến Trần Nam không thể kiềm chế được nữa, anh chỉ muốn nghiền nát mớ xương trong tay mình.

" Anh buông tay ra, tôi đưa..tôi đưa.."

Khóe môi Trần Nam mím chặt, anh thả tay ra khiến Ngọc Mai ngã bịch ra đất, cô ta ho lên liên hồi, sau đó móc trong túi áo sợi dây chuyền đưa ra.

" Tại sao cô có nó?"

" Là Thanh Tú cho tôi".

" Cho cô?" Khóe môi anh mím chặt.

" Vâng, cô ấy nói không thích, nói nó xấu nên mới cho tôi".

Mưa lớn hơn, gió tấp vào mặt người đàn ông nghe rất buốt.

" Cô ấy đâu?"

Giữa tiếng sấm chớp đi đùng, giọng của người đàn ông còn có sức rền vang hơn, Ngọc Mai ngồi dưới đất vuốt nước mưa liên tục, cổ tỏ vẻ vô tội nhất có thể.

" Cô ấy... đang ở cùng Quốc Đại".

Ngọc Mai cố tình thay đổi ý nghĩa của sự việc, cô không phải người ngu dốt, xưa nay vẫn biết Quốc Đại là tình cũ của Thanh Tú, nói ra câu này ắt hẳn có sức công phá tinh thần đối với Trần Nam rất lớn, có thể vì tức giận anh ta sẽ bỏ về chứ không tìm kiếm nữa.

Hoàng Hải đứng bên cạnh, nhìn bàn tay Trần Nam đã siết thành nắm đấm, bỗng nghĩ rằng suy đoán của mình quá đúng, chẳng qua là ngay từ đầu Trần Nam quá cố chấp, tin tưởng Thanh Tú một cách mù quáng mà thôi.

Toàn thân Thanh Tú nóng rực, chút ý thức ít ỏi còn sót lại trong đầu khiến đôi mắt cô mở to nhìn người đàn ông phía trên, trong cơn giằng xé giữa dục

vọng điên đảo và lí trí, cô mơ hồ nhận ra mình vừa nói một câu chết tiệt.

"Quốc Đại".

Cô thét lên chói tai, ánh mắt Quốc Đại hiện rõ tia nhìn ngạc nhiên, sau đó nở một nụ cười nửa miệng.

"Thế nào, không muốn nữa à?"

"Anh đã thuốc tôi, thật đê tiện".

Cánh môi Thanh Tú run lên, đôi chân phía dưới cô gắng khép lại, cô sắp làm cái chuyện bại hoại gì thế này, còn có thể mở miệng cầu xin tên khốn kia.

"Không ngờ ý chí cô mạnh như thế, thuốc này không dễ không chế đâu, nhưng mà..."

Hắn nâng cằm Thanh Tú lên, giọng khàn khàn.

"... dù cô tự nguyện hay không, cũng đã quá muộn rồi".

"Ha..ha".

Đôi tay Quốc Đại mạnh bạo giựt phăng chiếc quần lót mỏng manh cuối cùng trên người Thanh Tú xuống, tay còn lại tách hai đùi cô ra.

"Không, không được.."

Ánh mắt Quốc Đại đỏ rực, dục vọng cùng căm tức đã lên đến đỉnh điểm, hắn không thể chờ đợi thêm một giây nào nữa, lập tức hạ người xuống.

"Đừng, đừng.. Trần Nam, cứu em".

Gọi như vậy nhưng cô biết muộn rồi, anh không thể xuất hiện lúc này, tất cả, chấm hết như vậy sao? Sau này liệu cô còn có thể nhìn anh, vô tư bên anh như lúc trước? Liệu rằng... Khi gọi cái tên thân thuộc kia, hai hàng nước mắt Thanh Tú lăn dài, cô nhắm mắt lại.

"Rầm.."

"Ừ..."

Cánh cửa bị đập tung, trong cơn tuyệt vọng, Thanh Tú nghe Quốc Đại la lên một tiếng, sau đó là cảm giác không thể thở được khi thân hình cao lớn của hắn đổ ập lên người cô. Chỉ trong một giây ngắn ngủi, cô nhìn thấy bàn tay rắn chắc với các ngón thon dài bám lên vai Quốc Đại, một động tác hất văng hắn khỏi người cô, bất tỉnh nằm sóng soài sang bên cạnh.

Khoảnh khắc chạm mắt với người đối diện, nước mắt Thanh Tú chảy dài khiến mọi vật trước mặt cô nhòe đi. Người đàn ông lập tức ôm cô vào lòng, vòng tay siết chặt.

"Trần Nam..."

Thanh Tú nói được vài lời yếu ớt, sau đó khóc nức nở, cô đã từng gặp trường hợp như vậy ở Đà Nẵng, lúc ấy, cô mong chờ, sợ hãi biết bao nhiêu nhưng anh cũng không kịp đến. Lần này cô cũng nghĩ sẽ như vậy, nên giữa cơn tuyệt vọng tột cùng mà anh đột nhiên xuất hiện, trong lòng cô một từ vui sướng cũng không diễn tả hết.

"Anh đây..."

Trần Nam hôn lên tóc cô, sau đó cởi áo ra bao bọc lấy cơ thể không mảnh vải che thân, đang run lên từng đợt dữ dội.

"Em rất sợ...em..."

"Đừng sợ, có anh đây không ai có thể ức hiếp em nữa".

"Anh xin lỗi".

Không lường trước được Quốc Đại là người hại công ty là một sai lầm, không đưa Thanh Tú đi cùng sang Nhật lại là một sai lầm lớn nhất đối với Trần Nam, anh đã không ngừng nguyên rủa bản thân vì chuyện này. Hôm nay nếu anh không đến kịp, có lẽ cả đời phải sống trong ân hận.

Thanh Tú càng khóc to hơn, bàn tay bấu víu vào người anh thật chặt.

"Người xin lỗi phải là em, vì em mà anh đã gặp bao nhiêu chuyện".

"Đừng nói nữa, anh đưa em về nhà".

Trần Nam nhìn sắc mặt Thanh Tú, rất dễ để anh nhận ra cô sắp không cầm cự được nữa rồi, bởi hơi thở rất yếu, ánh mắt lơ đãng không có tiêu cự. Ôm cô

vào lòng mà cánh tay anh cũng muốn run theo.

"Hoàng Hải, thu thập hết vật chứng".

Anh đưa mắt nhìn chiếc máy quay phim trên bàn, lọ thuốc kích dục nằm lẫn lóc dưới sàn, và cả tên khốn Quốc Đại nằm bất tỉnh một góc, cùng với Ngọc Mai đang đứng run lập cập gần đó, chột một câu.

"Đưa tất cả về cảnh sát".

Hoàng Hải tuân lệnh anh, trong lòng bỗng cảm thán lên một điều, đúng là sức mạnh của tình yêu đã làm cho Trần Nam tin tưởng Thanh Tú tuyệt đối, nếu không... đã vì sĩ diện mà bỏ về rồi, làm gì có chuyện bắt Ngọc Mai đưa đến tận đây. Một tháng sau...

Hè đến rồi, mùa hè ở Sài Gòn tuy hơi nóng nực nhưng bù lại có mưa rất nhiều, mưa gột sạch tất cả bụi bẩn sau một mùa nắng hạn, từng tán cây um tùm vươn ra khoe màu xanh tràn trề sức sống.

Hôm nay là một ngày vui đối với Trần Nam, bởi sau thời gian vừa rồi, mọi tội lỗi, thủ đoạn của Quốc Đại đã bị vạch trần. Hắn đã thuận lợi bị đẩy vào tù cùng Ngọc Mai với những tội danh như, ăn cắp bản quyền thiết kế, bắt cóc người trái phép có tổ chức, sử dụng chất cấm... Đồng thời, các đối tác cũng nhận ra được bộ mặt xấu xa của hắn mà rút toàn bộ dự án, hợp đồng với CENX, quay lại hợp tác với Trần Minh.

Và còn một niềm vui quan trọng hơn nữa...

Ở một khách sạn sang trọng bậc nhất thành phố, Thanh Tú ngồi trước chiếc gương lớn, nhân viên đang tỉ mỉ dặm phấn cho cô, da mặt cô khá đẹp, cộng với đường nét hài hòa nên khi trang điểm nhìn vô cùng thu hút, đặc biệt là đôi mắt to tròn sau khi được chăm chút, ngoài nét trong sáng ra còn ẩn chứa một sự quyến rũ lạ thường.

Thư kí Linh gõ cửa rồi bước vào phòng, trên tay cô là một chiếc hộp được Trần Nam dặn dò mang đến. Nhìn khuôn mặt trong gương cô có chút sững sờ.

"Thanh Tú, cô đẹp quá".

Thanh Tú mỉm cười, từ đáy mắt đã hiện lên hai chữ hạnh phúc, nhân viên trang điểm nghe thấy thế cũng nở một nụ cười tán dương, thư kí Linh tiến đến gần, mở chiếc hộp ra.

"Đây là trang sức mà giám đốc đã đặt cho cô".

Thư kí Linh ngồi xuống bên cạnh Thanh Tú, lấy từ trong hộp ra một vòng đeo cổ lấp lánh, chậm rãi đeo lên cho cô.

"Woa, kim cương có khác, đẹp quá".

Thư kí Linh không ngừng vuốt xoa, ngắm nghía Thanh Tú.

"Xong rồi cô Tú, bây giờ thay váy cưới, cũng sắp đến giờ rồi".

Cô nhân viên ngắm lại thành quả mình vừa làm xong, vô cùng hài lòng, một cô dâu rực rỡ nhất trong số những cô dâu cô đã từng trang điểm qua.

Thanh Tú đứng dậy, chiếc màn kín đáo được thư kí Linh kéo qua, mặc dù phần chân như vậy, cô vẫn không giấu được sự hồi hộp, hơi thở có chút gấp gáp, nhân viên giúp cô điều chỉnh chiếc váy cưới cho vừa vặn và thoải mái, nhìn chính mình, cô còn ngỡ đang nằm mơ, trong gương là một cô công chúa yêu kiều, xinh đẹp lộng lẫy.

Xong xuôi, chiếc màn được kéo lại vị trí cũ, vừa lúc đó cô nhìn thấy người đàn ông bước vào, bước chân anh khựng lại một chút, sau đó khoe môi nở một nụ cười triu mến.

"Xong chưa?"

"Dạ xong rồi ạ".

Nhân viên trang điểm vội thu dọn đồ đạc rồi bước ra, thư kí Linh cũng đi ra ngoài nghe điện thoại.

Thanh Tú lúc này đang đứng cạnh cửa sổ, ánh nắng hắt vào chiếc váy trắng bông bồng tạo thành một vầng sáng rực rỡ, cô mỉm cười nhìn Trần Nam, anh hôm nay diện một bộ vest đen nam tính, trên ngực có cài một bông hoa của chú rể, nhìn anh phong độ, vững chãi như một ngọn núi.

Anh tiến đến bên cạnh cô, vòng tay qua chiếc eo nhỏ nhắn.

"Bà xã..."

Đôi lông mi Thanh run nhẹ, cô xoay người lại, tình nghịch nhìn anh.

"Ông xã..."

Anh cúi xuống, đẩy mắt hiện mấy tầng trù mến, say sưa.

"Em có biết anh đợi ngày này lâu lắm rồi không?"

Nói rồi anh nghiêng đầu, vẻ đẹp này khiến anh không thể kiềm chế được, muốn đặt lên môi cô một nụ hôn, nhưng khi cánh môi vừa chạm tới, bỗng nghe giọng thư kí Linh lạnh lạnh.

"Giám đốc, đã đến giờ, khách khứa cũng đã đến đông..."

Nhìn cảnh tượng trước mặt, lời nói chưa kịp phát ra hết, thư kí Linh biết mình "hồ" rồi, cô khẽ mỉm cười lui ra.

"Trần Nam, buông em ra, đến giờ rồi".

Trần Nam dấy đưa một chút rồi mới dừng lại, anh véo nhẹ lên chiếc mũi của cô.

"Đi thôi".

Cả hai rời phòng trang điểm, tiến tới lễ đài, Thanh Tú nở một nụ cười rạng rỡ sánh vai bên Trần Nam, phía dưới là những con mắt ngưỡng mộ, hân hoan của bạn bè, quan khách. Bà Nhân ngồi gần đó nhìn lên, gương mặt nhăn nhó của bà không giấu được niềm vui.

Trần Nam quét quanh đại sảnh một lượt, hôn lễ này là tự anh sắp xếp, tất nhiên có nói với bà Dung một tiếng, mặc dù anh nói với bà đến cũng được không đến anh cũng không cần, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng.

Tiếng người dẫn chương trình đang say sưa giới thiệu, Thanh Tú bỗng siết chặt tay anh một cái.

"Mẹ anh đến kìa".

Ánh mắt người đàn ông theo lời Thanh Tú nói mà phóng xuống, anh quả thực thấy bà Dung đang lẩn trong đám đông, hướng đến chỗ bà Nhân đi tới, sau đó nở một nụ cười chào rồi ngồi xuống bên cạnh. Điều bộ không quá thân mật nhưng cũng không đến nỗi xa lánh khiến Trần Nam thở phào nhẹ nhõm, dù gì cũng là mẹ anh, ngày trọng đại nhất của anh nếu không có bà sẽ khiến anh hụt hẫng, hơn nữa sự có mặt của bà cũng ngầm thừa nhận bà đã chấp nhận Thanh Tú làm con dâu.

Nụ cười trên môi hai người đã thực sự mãn nguyện, cũng là lúc đến nghi thức trao nhẫn, vị chủ trì đứng trước mặt hai người nghiêm trang hỏi.

"Hai con có đồng ý kết duyên vợ chồng, yêu thương và tôn trọng nhau suốt đời không?"

"Con đồng ý".

Trần Nam trả lời đồng ý, ánh mắt ấm áp nhìn cô dâu đứng bên cạnh, Thanh Tú cũng nhìn anh, vui sướng cùng xúc động ngập tràn trong khóe mắt.

"Con đồng ý".

Trần Nam rút trong túi ra chiếc hộp được bọc nhung, anh cầm bàn tay nhỏ nhắn của Thanh Tú lên, nhẹ nhàng trao nhẫn cho cô.

"Ta tuyên bố, hai con từ nay chính thức thành vợ chồng".

Ánh điện rực rỡ bao phủ đôi trai tài gái sắc trên lễ đài, không gian thời gian như chỉ dành riêng cho họ, ánh mắt âu yếm trao nhau, và cả nụ hôn dài say đắm.

Phía dưới, tiếng vỗ tay rộn ràng như tiếng pháo nổ, chung vui với hai con người đang lẳng lẳng hạnh phúc trên kia.

Kết thúc nghi lễ cũng là lúc buổi tiệc bắt đầu, tiếng nhạc du dương tấu lên, cô dâu chú rể tay trong tay đi chào hỏi khách khứa.

Trong một góc phòng, tiếng nói cười không ngớt.

"Ê, Trần Nam kết hôn rồi, vậy là đám bạn của chúng ta chỉ còn cậu- Dương Chí chỉ tay về phía Phương Hùng, và Lưu Đăng là ế chồng vô ha..ha, hai người làm sao thì làm".

Phương Hùng uống cạn ly rượu, mắt đầy gian ý.

"Ai nói cậu tôi ế, hả?"

"Đúng, đúng Phương Hùng là bác sĩ tài giỏi như vậy, đây em xách dép chạy theo còn không kịp, ế là ế thế nào?"

Một người bạn lên tiếng, rồi bỗng nhiên nhớ ra điều gì cậu ta cất tiếng hỏi.

"Ủa, mà hôm nay sao không thấy Lưu Đăng đến?"

"Nghe nói anh cậu ta đi Mĩ rồi, cả chuỗi nhà hàng giao lại hết cho thằng em trai".

Câu chuyện cứ thế rôm rả, mọi người ra sức đoán già đoán non tại sao đừng một cái Lưư Đẳng lại bỏ hết sự nghiệp đang lên để đến một đất nước xa xôi, thế nhưng cũng chỉ là đoán mò, có trời mới biết anh ta đang làm gì, nghĩ gì.

Trong một góc khác, Minh Thành đã uống cạn cả chai rượu, ánh mắt xốt xa nhìn Thanh Tú lộng lẫy đang tay trong tay với Trần Nam, lòng dâng lên một nỗi ngậm ngùi. Đáng lẽ anh không nên đến mới phải, đến rồi thấy bản thân càng tê tái đau thương, anh tiếp tục uống, tự hứa với lòng uống hết ngày hôm nay, từ ngày mai sẽ phải học cách quên người con gái kia đi.

Thanh Tú đứng nói cười cùng các đồng nghiệp nữ, còn Trần Nam thì đang bị đám bạn học trêu chọc, ép uống rất nhiều, bỗng có một bàn tay to lớn đặt trên vai anh.

"Chúc mừng".

Là Minh Thành, mặt anh đã đỏ gay như gà chọi, anh đưa li rượu về phía Trần Nam.

"Hãy chăm sóc cô ấy thật tốt".

Trần Nam nhận lấy, anh đã từng rất thân thiết và tin tưởng với Minh Thành trong công việc, từ ngày Thanh Tú xuất hiện thì cũng là lúc hiềm khích giữa hai người bắt đầu. Nhưng không thể phủ nhận rằng Minh Thành là một người quân tử, yêu nhưng không mưu mô xảo quyệt, chấp nhận im lặng và chúc phúc cho người mình yêu.

Hai người cùng uống cạn li, thực ra cảm giác của Minh Thành lúc này Trần Nam rất rõ, hi vọng thời gian sẽ giúp anh xoa dịu và tìm được một nửa thích hợp.

Tiệc rượu vẫn đang tiếp diễn, bỗng Hoàng Hải tiến lại gần Trần Nam nói thầm vào tai anh.

"Giám đốc, có một bưu kiện chuyển phát nhanh từ Mĩ vừa được gửi đến".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Căn phòng rộng lớn trong ngôi biệt thự được trang trí vô cùng lãng mạn, hoa hồng đỏ tươi, ánh nến lung linh huyền ảo khiến Thanh Tú vô cùng bất ngờ, cô bước chân vào phòng, hương hoa nhẹ nhàng đưa đến cánh mũi như xóa tan sự mệt mỏi trong người. Trần Nam vào ngay sau cô, mặc dù uống khá nhiều rượu trong buổi tiệc nhưng anh vẫn giữ được sự tỉnh táo cần có.

"Đẹp quá".

Thanh Tú thốt lên, căn phòng quen thuộc của Trần Nam đã được thay đổi ít nhiều đồ đạc để phù hợp với cuộc sống của hai người, cộng thêm việc được trang trí nhiều hoa tươi khiến Thanh Tú suýt chút nữa không nhận ra.

"Em thích chứ?"

Trần Nam ôm cô từ phía sau, chiếc cằm anh tựa nhẹ vào vai, một cảm giác nhột nhạt truyền tới nhanh chóng, Thanh Tú gật đầu. Mùi rượu nhẹ nhàng tỏa ra từ người anh khiến cô cảm thấy lâng lâng.

Đêm nay cô không uống rượu, nhưng cũng muốn say rồi...

"Vợ à, để anh giúp em thay áo cưới ra nhé".

Thanh Tú xoay người lại, chuyện nam nữ rồi cũng sẽ đến, nhưng cô căng thẳng đến mức mắt tự nhiên nhắm lại, mặt mũi đỏ bừng. Không lâu sau bàn tay nóng rực của anh đã đặt lên chiếc lưng mịn màng, nhẹ nhàng cởi khóa áo từ phía sau, chiếc váy cưới rơi xuống, thân hình gợi cảm chẳng mấy chốc đã đập vào mắt người đàn ông.

"Em... em muốn đi tắm, còn tẩy trang nữa".

Đáy mắt người đàn ông như ngọn lửa sắp bùng cháy, nhìn theo bóng dáng Thanh Tú đang hấp tấp chạy vào nhà tắm như đang chạy trốn, anh không ngăn được tiếng cười sảng khoái.

Việc gì đến cũng phải đến, dù cho Thanh Tú có chần chừ ngậm mình trong phòng tắm đến gần một tiếng, cũng bị người đàn ông lôi ra ngoài.

"Trần Nam, em tự đi được mà".

Trần Nam bế cô trên tay, cả người cô được bao bọc trong chiếc khăn tắm, dù cho vùng vẫy, cánh tay anh vẫn rắn chắc ôm trọn lấy cô.

"Em đừng hòng trốn anh". Người đàn ông cười gian manh.

Thanh Tú cười ngọt ngào xen lẫn ngượng ngùng.

"Em có trốn anh đâu".

"Còn nói là không". Anh véo nhẹ lên má cô, cứng chiều.

Cả người cô được anh đặt nhẹ nhàng xuống giường, đèn cũng được tắt hết, đến lúc để các ngọn nến tỏa điểm cho không gian thêm lãng mạn và ấm cúng, hương hoa dịu dàng lan tỏa khắp phòng.

Khỏi phải nói Thanh Tú hồi hộp đến mức nào, tim cô đập liên hồi như sắp đi đánh trận, rất may Trần Nam là người tâm lý, anh không vội vàng mà rất từ tốn, mặc dù bản thân cũng sắp bùng nổ đến nơi rồi nhưng hết sức kiềm chế để dẫn dắt cô một cách tự nhiên nhất.

Dưới ánh nến mờ ảo, khuôn mặt của Thanh càng quyến rũ bội phần, cô không biết chỉ một ánh nhìn của cô lúc này cũng khiến người đàn ông điên đảo, anh cúi xuống tìm lấy cánh môi ngọt ngào kia, say sưa như một chú ong hút mật. Cô cũng đáp lại anh, cảm nhận cả cơ thể anh đã nóng lên, cô còn nghe thấy nhịp đập dồn dập trong lồng ngực rắn chắc kia.

Sau một hồi âu yếm hôn môi, bờ môi anh không yên phận, bắt đầu di chuyển xuống dưới, từ xương quai xanh gọi cảm cho đến hai nhụy hoa mới hé đầy khiêu khích, khi anh ngậm lấy nó, Thanh Tú ôm chặt người anh, một cảm giác xa lạ nhưng đầy kích thích truyền tới khiến chiếc lưng cô khẽ ưỡn lên.

Người đàn ông mỉm cười, hình như anh đang rất vui vẻ, chiếc lưỡi nhiều sự không muốn rời đôi gò bồng đảo hấp dẫn kia. Thanh Tú cũng vậy, mặc dù cô căng thẳng nhưng trong lòng hạnh phúc biết bao nhiêu, ánh mắt đã tràn ngập niềm vui sướng.

"Cởi áo giúp anh".

Thanh Tú đỏ bừng mặt, các ngón tay nhỏ nhắn lần lượt cởi từng chiếc cúc trên áo sơ mi của anh, trong lúc cô còn đang vụng về thì Trần Nam đã lập tức cởi quần của mình ra, vật cao ngạo kia đập vào mắt cô.

Trời ạ, chắc cô chết mất thôi.

Trần Nam đè cô xuống, bàn tay anh đã nhanh chóng rút chiếc khăn tắm trên người cô ra, ánh mắt bị mê hoặc bởi làn da mịn màng và các đường cong chết người, anh nhìn như thể muốn ăn tươi nuốt sống khiến cô cô xấu hổ đưa tay che mặt lại.

"Nhìn anh".

Trần Nam nhanh chóng gỡ tay cô ra, ánh mắt trêu mến buộc khuôn mặt ửng hồng phải đối diện với mình, cô thật muốn chết với tia nhìn như xẹt điện của anh, phía dưới vùng tam giác mật đã bị bàn tay anh chiếm đóng rồi.

Cảm nhận khu vườn bí ẩn đã ướt át, Trần Nam mỉm cười.

"Em phản ứng nhanh thật".

Thanh Tú muốn phát điên, rúc vào ngực anh mắng nhỏ.

"Anh bớt vô lại đi có được không?"

Trần Nam nhìn cô, ý cười trong khóe mắt càng sâu thắm thắm.

"Đêm nay em sẽ biết "vô lại" là thế nào".

Lời nói mỉa hoặc của anh khiến da đầu Thanh Tú tê dại, lúc đó ngón tay anh cũng tiến vào vườn địa đàng, mân mê nơi mềm mại nào đó, toàn thân Thanh Tú run rẩy, từng tế bào trên người cô đều bị ngón tay anh điều khiển, mỗi lúc một nhanh hơn...

Thanh Tú không chịu nổi, dưới ngón tay anh, sâu trong cô xuất hiện một sự run rẩy kì lạ, như những đợt sóng dâng trào, hai chân cô bần rùn không chút sức lực nào, nhịp tim cô rối loạn, hơi thở cũng trở nên hỗn hển.

"Ừm, em chịu hết nổi rồi".

Cô không nhịn được, rên rỉ một câu đầy khiêu gợi.

Trần Nam cúi xuống nhìn cô, đêm nay cô rất đẹp, người phụ nữ của anh quá gọi cảm, có trời mới biết anh muốn chiếm hữu cô đến cỡ nào, bộ phận nào đó nóng bỏng muốn nổ tung, anh bắt đầu hạ người xuống.

Thanh Tú đón nhận anh, trong lòng có chút lo sợ, quả như cô nghĩ, anh chỉ tiến vào một chút cô đã cảm thấy vương vãi khó chịu.

Trần Nam cũng cảm nhận được điều đó, anh ngừng lại, hôn lên mắt cô khích lệ.

"Em cố gắng chịu đau một chút, rồi sẽ qua nhanh thôi".

Thanh Tú mỉm cười gật đầu, trong đêm tối mông ảo, người đàn ông cô yêu ở bên cạnh, yêu thương cuồng nhiệt, mang lại cho cô xúc cảm chân thật nhất, mê đắm nhất, còn gì hạnh phúc hơn như thế.

"Trần Nam, em yêu anh".

Bầu trời đêm nay sao sáng lấp lánh như đang reo vui, chúc phúc cho hai người, bên trong căn phòng là hương vị ngọt ngào của tình yêu đang thăng hoa đến đỉnh cao nhất.

Sáng hôm sau...

Sau một đêm triền miên trong biển ái tình, Thanh Tú lười biếng nằm rúc trong lồng ngực rộng lớn của Trần Nam, nắng đã xuyên qua màn cửa len vào phòng, cô vẫn chưa buồn mở mắt.

"Vợ yêu, chào buổi sáng".

Cho đến khi cánh môi của ai kia gặm nhấm vành tai nhột nhột cô mới chớp mắt mở ra.

"Chào buổi sáng, giám đốc".

"Hà?" Mắt người đàn ông mở to.

Thanh Tú cười rúc rích, lại vui mặt vào người anh như một chú thỏ nhỏ, chiếc mũi cọ cọ vào lồng ngực anh, nhưng cô đã bị anh lôi ra khỏi người, mắt đầy nộ khí.

"Chào anh lại".

"Chào buổi sáng, ông xã... hắc ám"

Thanh Tú cười khanh khách, sau đó tung chăn chạy nhanh vào nhà tắm, nhưng Trần Nam còn nhanh hơn cô, đã kịp tóm cô lại và trừng phạt cô một trận, đến nỗi sau đó, toàn thân cô gần như không đi nổi, nằm bẹp dí trên giường như một con gián.

"Thế nào, dám nữa không?"

Cô giờ hai tay đầu hàng, hai má đỏ ửng.

"Không, em không dám nữa".

Trần Nam nhoen miệng cười, đã gần chín giờ trưa hai người mới rời khỏi giường một lần nữa để vệ sinh cá nhân và ăn sáng, nhìn vẻ tiêu tụy của cô trên bàn ăn, di Tư đứng ở một góc bếp khẽ cười thầm.

Bữa sáng kết thúc, khi đang cùng di Tư dọn dẹp Thanh Tú nghe tiếng Trần Nam gọi cô từ phòng đọc sách.

"Đề đó đi làm, con giờ đã là bà chủ trong nhà rồi, những việc này đừng động tay động chân vào".

Bà chủ cũng là một người phụ nữ, là một người vợ, và là một người mẹ trong tương lai, những việc này đâu đơn thuần chỉ là việc nhà, nó còn chứa đựng sự quan tâm, yêu thương của một phụ nữ dành cho gia đình của mình.

Thanh Tú mỉm cười, cô úp mấy chiếc bát di Tư vừa rửa lên kệ rồi hướng phòng đọc sách mà đi tới, lúc này Trần Nam đang check các địa điểm du lịch trên laptop, thấy cô, anh kéo cô ngồi vào lòng mình.

"Em nhìn những nơi này đi, muốn hưởng tuần trăng mật ở nước nào?"

Thanh Tú lướt mắt qua một lượt.

"Trong nước còn nhiều cảnh đẹp chưa được đi, em không muốn ra nước ngoài đâu".

"Vậy anh chọn vài tour trong nước nhé".

"Vâng, thưa ông xã".

Thanh Tú cười tinh nghịch, thực ra đi đâu không quan trọng, chỉ cần ở bên anh, nơi nào cô cũng thấy đẹp, cũng là vui vẻ.

Thanh Tú định đứng lên đi về phòng thì phát hiện trên bàn có một bưu phẩm được gửi từ nước ngoài, cô tò mò cầm lên xem, nhìn anh thắc mắc.

"Đây là cái gì?"

"Anh cũng không biết, hôm qua vừa nhận được, em mở ra đi".

"Sao được, đây là gói cho anh mà, em không muốn thọc mạch đâu".

Trần Nam đi vào trán cô.

"Bây giờ hai chúng ta đã là một rồi thưa cô nương".

Nghĩa là anh không muốn giấu cô bất cứ điều gì, Thanh Tú vì suy nghĩ này mà khoe môi cong lên một nụ cười, cô xé gói bưu phẩm ra, là một lá thư không đề tên người gửi, nhưng vẫn nhìn ra được là nó đến từ Mĩ.

Dòng chữ nghiêng nghiêng được viết tay đập vào mắt hai người.

Trần Nam!

Hôm nay là ngày cưới của anh, chắc hẳn là anh rất vui, và cô dâu của anh cũng vậy phải không?

Đáng tiếc là em không đến để chung vui được, bởi vì em rất sợ, em không còn một chút can đảm nào để đối diện với anh và Thanh Tú cả.

Anh biết không? Em đã từng yêu anh rất nhiều, dùng cả thanh xuân chỉ để bên anh và chờ đợi, thế nhưng cũng không thể bằng một người đột ngột xuất hiện trong đời anh. Sự kiêu căng, sự ích kỉ của bản thân không cho phép em thua cô ấy được, vì vậy em đã làm ra những chuyện xấu xa sau lưng anh.

Lần cô ấy bị nhốt trong căn phòng số 5 ở buổi hội nghị, là em.

Anh hủy hôn, sự điên loạn trong em lên đến đỉnh điểm, em chỉ muốn giết chết cô ấy ngay lập tức cho hả giận, còn dại dột nghĩ rằng nếu cô ấy chết rồi anh sẽ ở bên em. Cho nên chiếc xe lao điên cuồng trong buổi chiều hôm ấy, cũng là do em.

Chỉ có điều em không ngờ, anh lại dùng chính thân thể của mình để lao ra đỡ cho cô ấy, giây phút ấy, em biết mình thua rồi...

Em đã sống trong những ngày tháng đau khổ và dằn vặt vì những sự cố chấp, mù quáng mà mình đã gây ra, nên em chọn cách ra đi, dù không chuộc lại được những lỗi lầm tội tệ đã làm, nhưng ít nhất cũng không làm phiền đến cuộc sống của hai người nữa.

Em biết anh sẽ rất tức giận khi biết được những chuyện này, em cũng muốn tự mình chôn chặt nó vào dĩ vãng, thế nhưng em không làm được, sự ray rứt trong lòng em ngày một lớn, chỉ có cách thủ tội như vậy may ra làm lòng em thanh thản hơn.

Dù biết là không thể, dù biết là rất khó, em vẫn muốn một lần được anh tha thứ, muốn một lần được anh nhìn em mỉm cười, như những ngày tháng thơ bé ấy...

Ái Lệ.

Gấp lá thư lại, Thanh Tú ngồi cứng đờ trong lòng Trần Nam, cô không biết cảm xúc của mình lúc này là gì, chỉ biết đôi mắt đã bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

"Em có hận cô ấy không?"

Người đàn ông cất tiếng hỏi.

Hận không ư? Cô đứng lên đi về phía cửa sổ, ánh mắt mông lung dõi theo những đám mây muôn hình dạng trên bầu trời, Trần Nam cũng đi đến bên cạnh cô, có cơn gió thổi qua mang theo chút lạnh lẽo.

"Thế còn anh? Anh là người suýt mất mạng".

Người đàn ông tựa một tay lên thành cửa sổ, tay còn lại nghịch ngợm trên mái tóc ngang vai của cô.

"Thực ra anh đã đoán được vụ tai nạn là do Ái Lệ làm".

Ánh mắt Thanh Tú dấy lên sự ngạc nhiên, Trần Nam đã đoán ra nhưng lại không điều tra, không muốn làm lớn chuyện, anh không đuổi cùng giết tận, dù không nói ra nhưng có thể hiểu chắc là anh đã tha thứ cho cô ấy rồi.

Cô bỗng nghĩ đến những lời xì xào trong buổi tiệc về Lưu Đăng, người đàn ông này đã từng dạy cô khiêu vũ, ấn tượng trong cô là một người đàn ông với dáng dấp cao ráo khôi ngô. Anh thành đạt nhưng lại rất còi mồm, và đặc biệt là có một tình cảm sâu đậm với Ái Lệ hơn mười năm nhưng không được đáp lại, lần này Ái Lệ sang Mĩ, anh cũng bỏ hết sự nghiệp ở đây để qua đó, lẽ nào...?

Thanh Tú phóng tầm mắt ra xa, bầu trời hôm nay bỗng cao vút, ánh nắng rực rỡ bao phủ khắp nơi.

Bốn năm sau...

Trần Minh đã trở thành một công ty vô cùng lớn mạnh, thực sự trở thành bá chủ trên thương trường về sản xuất các linh kiện điện tử. Còn CENX, một tập đoàn trước đây được coi là ngang tài ngang sức đã thất bại thảm hại nhờ công lao to lớn của Quốc Đại.

Với mức án mười hai năm tù nhưng nhờ phía nhà vợ chạy chọt, hắn chỉ thụ án có ba năm đã được tại ngoại, thế nhưng hắn không có đủ ý chí để đưa công ty phát triển mà càng ngày càng lao vào ăn chơi sa đọa, hại suýt chút nữa phá sản. Bố vợ anh ta không thể dung túng nữa nên nhất quyết lấy lại công ty không cho hắn điều hành, thế nhưng lúc ấy CENX cũng chỉ còn lại là một mớ hỗn độn đang tụt dốc không phanh.

Tay trắng, nghiện ngập, vợ hắn không thể khuyên nhủ nên bắt mẫn ôm con về nhà mẹ, chính thức li hôn.

Quốc Đại, một người vươn lên chức giám đốc không phải bằng năng lực mà là vì sự tham lam, mưu mô, dụ dỗ Ánh Hân, phản bội tình yêu của mình với Thanh Tú... nhưng chưa dừng lại ở đó, sau này khi đã có trong tay tất cả, lại vì sự ghen ghét, đố kỵ với Trần Nam mà hãm hại công ty Trần Minh, hãm hại Thanh Tú...

Cái giá mà Quốc Đại phải trả không chỉ là mất vợ, mất công ty... mà còn là hệ quả của thói ăn chơi trụy lạc, cuối cùng hắn dính đến cả căn bệnh thể kỉ AIDS. Từ đó không ai còn nhìn thấy Quốc Đại ở cái thành phố này, có người nói hắn đã chết, còn có người nói hắn buôn bán ma túy số lượng lớn nên bị kết án đến chung thân.

Còn Minh Thành, chàng trai đã từng yêu Thanh Tú thắm lặng, anh đã học được cách quên cô, mở cửa cho trái tim mình và đã tìm được hạnh phúc đích thực. Tuần trước là đám cưới của anh, nhìn nụ cười rạng rỡ trên môi anh, Thanh Tú không kiềm được xúc động, trong mắt cô, anh vẫn là người anh trai tốt nhất.

Một buổi chiều mùa thu, khi ánh nắng cuối ngày sắp tắt, chỉ còn chút vàng sáng yếu ớt len qua đám lá hắt nhẹ lên bóng lưng nhỏ nhắn. Thanh Tú đi chậm rãi bên lề đường, mái tóc ngang vai nay đã dài hơn rất nhiều, cô nhìn đường xá tấp nập, ánh mắt có chút mơ hồ nghĩ về những ngày xưa cũ.

Bỗng có một chiếc xe trở tới bên cạnh, người đàn ông vội vã bước xuống xe.

"Em đi đâu vậy, điện thoại gọi cũng không được".

Vẫn là người đàn ông đó, bốn năm qua đi anh đã chững chạc hơn, già dặn hơn. Nhưng sự quan tâm dành cho cô vẫn không hề thay đổi, cô mỉm cười nhìn anh.

"Anh đón cu Bin chưa?"

"Rồi, thằng bé đang ở nhà chơi với bà ngoại".

Bà Nhân cuối cùng cũng đã dọn lên ở chung với vợ chồng Thanh Tú, đây là điều cô yên tâm nhất, vì ít ra cô cũng được bên cạnh, chăm sóc cho bà khi tuổi đã xế chiều. Thằng bé cũng rất quấn bà, khi ba mẹ bận rộn, cu cậu rất ngoan ngoãn, bà cháu chơi đùa vô cùng vui vẻ.

"Trần Nam, em muốn ăn kem".

Cô nín áo anh, miệng nở một nụ cười nịnh nọt, tay chỉ về hướng tiệm kem gần đó.

Người đàn ông khề cau mày, nhưng rồi trước ánh mắt khẩn cầu của cô, khóe môi anh nhếch khề.

"Vậy đợi anh một lát đi".

Tưởng rằng anh sẽ mắng cô, ai ngờ lại chiều vô điều kiện như vậy, Thanh Tú nhìn theo bóng lưng to lớn của anh, hài lòng tìm một chiếc ghế đá trên hành lang của công viên ngồi xuống.

Nắng chiều tắt hẳn, bóng tối tràn về, đèn đường vàng vọt đã đồng loạt sáng lên, Thanh Tú ngồi dựa vào vai Trần Nam, cả hai cùng nhìn lên bầu trời đen kịt.

"Thực ra lúc này em đi thăm Ngọc Mai".

Trần Nam không tỏ vẻ quá ngạc nhiên, anh đưa tay vuốt tóc cô.

"Sao đi lâu vậy?"

Chiều nay Thanh Tú không đến công ty, khi Trần Nam đón cu Bin về nhà không thấy cô đâu, điện thoại cũng không gọi được nên anh nóng ruột chạy đi tìm, không ngờ cô lại đang lang thang ngoài đường thế này.

"Bởi vì cô ấy không chịu gặp em".

" Vì vậy nên tâm trạng em mới nặng nề như vậy phải không?"

Thanh Tú lắc đầu, cô vuốt ve bàn tay to lớn của người đàn ông.

" Em ngồi đợi hơn hai tiếng, cuối cùng cô ấy cũng gặp".

Trước khi đến đó, Thanh Tú đã đến thăm bố của Ngọc Mai, ông đã già hơn rất nhiều, cũng may cô em gái đã ra trường và có việc làm ổn định, hiện tại hai cha con họ sống khá thuận lợi. Nhưng điều ông trăn trở nhất đó là Ngọc Mai, ông nói rằng cô sống trong ngục rất vất vả, đã vô cùng hối hận và tính thần suy sụp nặng nề.

Trần Nam im lặng, anh biết Ngọc Mai là người bạn mà Thanh Tú xem là rất thân thiết, dù những lỗi lầm cô ta gây ra là rất lớn.

" Cô ấy không nói gì với em cả, chỉ khóc... "

Thanh Tú nhớ lại ánh mắt của Ngọc Mai, nó bị thương và ray rứt lắm..

" Hai người cứ nhìn nhau trong im lặng, không nói gì cả".

"...Cuối cùng trước khi ra về, em nói với cô ấy rằng... " cậu vẫn là người bạn thân thiết trong lòng mình".

Lòng tốt bị lợi dụng, tình bạn bị bán đứng..

Nếu nói không giận, quả là nói dối..

Thế nhưng thời gian trôi qua, sự tức giận trong lòng cô cũng dần phai nhòa, trên đời này có những người làm việc sai trái, thì sẽ phải có những người tha thứ, nếu không hận thù sẽ như cái vòng tròn luân quần, không bao giờ tan biến, tha thứ cho người khác cũng chính là giúp bản thân sống thanh thản hơn.

" Anh có biết vì sao em đi thăm cô ấy không?"

Trần Nam ôn nhu nhìn cô.

" Tại sao?"

Thanh Tú tựa vào lồng ngực anh, mắt nhìn xa xăm.

" Cũng giống như anh đã từng hỏi em có hận Ái Lệ không.."

"... Thực ra trong lòng em, Ái Lệ đáng thương hơn đáng hận..."

Giọng nói trong trẻo giữa buổi đêm tĩnh mịch không khiến Trần Nam xao động, anh hôn nhẹ lên tóc cô, vòng tay xiết nhẹ nhàng. Những vì sao sáng không hện mà đồng loạt tỏa sáng trên đỉnh đầu, đêm nay bầu trời thật rực rỡ.

Thân phận, địa vị chênh lệch, rào cản, mưu mô, thủ đoạn... hai nhân vật chính Trần Nam và Thanh Tú đều đã vượt qua và có một hạnh phúc viên mãn.

Còn những nhân vật phụ, mỗi người đều có một cái kết xứng đáng với những việc họ đã làm. Riêng Ái Lệ, một cô gái chanh chua, độc ác, vì tình yêu ích kỷ của mình mà đã làm những việc xấu xa. Thế nhưng chút lý trí còn lại đã giúp cô nhận ra và dừng lại, những ngày tháng sống trong ân hận và ray rứt đã trừng phạt cô... đối với nhân vật này tôi muốn dành cho cô ấy một kết thúc mở. Bởi Lưu Đăng, người luôn yêu và theo đuổi cô, đã bỏ lại hết sự nghiệp để đến một đất nước xa xôi cùng cô ấy, nếu cô biết buông bỏ những cố chấp và cho bản thân một cơ hội, hạnh phúc nhất định sẽ đến.

Đây không phải là một câu chuyện xuất sắc hay nổi tiếng gì, nó chỉ đơn thuần truyền tải một vài thông điệp trong cuộc sống của chúng ta: có yêu có hận, có những mưu đồ đen tối, và cũng có những sự tha thứ cho nhau.

Chân thành cảm ơn những độc giả, những người bạn đã yêu mến và đồng hành với tôi suốt thời gian qua, hi vọng bộ truyện đã đem lại cho các bạn những giây phút giải trí vui vẻ giữa cuộc sống ồn ào này.

Đồng Nai, 10.06.2018

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.